

Class E199

Book A25

KRUISTOGTEN

VAN DE

ALABAMA EN DE SUMTER.

KRUISTOGTEN

VAN DE

ALABAMA EN DE SUMTER.

SCHEEPSJOURNAAL

VAN DEN KAPITEIN,

R. SEMMES.

IN DIENST DER GECONFEDEREERDE STATEN.

ZWOLLE.

VAN HOOGSTRATEN & GORTER.

1865.

9979

E599
A3S63

Het volgende verhaal van de kruistogten der beide stoomschepen van de Geconfedereerde Staten — de Sumter en de Alabama — is getrokken uit de scheeps- en bijzondere journalen van kapitein Semmes. Ofschoon het doelmatig scheen nu en dan den verhalenden vorm aan te nemen, zijn echter zooveel mogelijk de eigen woorden van genoemden officier wedergegeven.

Ook is bij de bewerking ijverig gebruik gemaakt van de inlichtingen, welke op de meest voorkomende wijze door de overige officieren der beide schepen gegeven zijn, en inzonderheid door den luitenant R. F. Armstrong en den tweeden stuurman Townley Fullam, uit wier bijzondere journalen vele belangrijke bijzonderheden zijn overgenomen.

Men is het niet eens over de vraag, of de handelwijze, door de Alabama gevolgd in de gevallen, waarin sommige schepen aanspraak maakten op de onzijdigheid hunner lading, wettig was. Doch kapitein Semmes heeft zorg gedragen al de bijzonderheden welke op die aanspraken betrekking hadden, in zijn journaal op te geven, en er de gronden bij te voegen welke hij voor de verwerping daarvan had. Deze gevallen worden breedvoerig in dit werk medegedeeld.

INHOUD.

HOOFDSTUK IV.

HOOFDSTUK V.

HOOFDSTUK VI.

HOOFDSTUK VII.

HOOFDSTUK VIII.

HOOFDSTUK IX.

HOOFDSTUK X.

HOOFDSTUK XI.

HOOFDSTUK XII.

HOOFDSTUK XIII.

HOOFDSTUK XIV.

HOOFDSTUK XV.

HOOFDSTUK XVI.

HOOFDSTUK XVII.

HOOFDSTUK XVIII.

HOOFDSTUK XIX.

ting. — Gereed tot den strijd. — Gelukkig geslaagd. — Men sluit een ledigen stal. — Verzoeking. — De *Clara L. Sparks*. — Kalefatering. — Een krijgsraad. — Vrijspraak.

HOOFDSTUK XX.

Weder in zee. — Het schip wordt schoon gemaakt. — Tarief der gage. — Een prijs die goed van pas komt. — De *Parker Cook*. — Een beslissing. — De rust van een goeden nacht. — Koelbloedigheid. — Te midden van jasmijn-priëelen. — Opsporing van een rijken prijs. — De *Nina*. — »Dank zij de *Alabama*."

HOOFDSTUK XXI.

Een gelukkige dag voor de Alabama. — Wedstrijd in snelheid. — Men wint. — De *Ariel*. — Prijs. — Krijgsgevangenen. — Prijsgeld. — Nog steeds aan 't opzoeken. — Averij aan de machine. — Een dilemma. — De gele koorts. — Men verlaat de *Ariel*. — Kalefatering.

HOOFDSTUK XXII.

Weder gereed. — Somber weer. — Noordewind. — De *Arcas*. — Voor de tweede maal met Kersmis op zee, — De oorlog. — De zuurdeesem van de Rots van Plymouth. — Op het verlaten eiland. — Men splitst de groote ra. — Schelpen zoeken. — Zware dienst. — In de boeijen. — Goede tucht. — Een verschijnsel. — Nieuwjaar. — Een gedachtenis. — Weder in zee.

HOOFDSTUK XXIII.

Nieuwe bestemming. — Onderneming van den Generaal Banks. — Te Galveston. — Zondag 11 Januarij. — Eene kleine dwaling. — Gereed tot het gevecht. — De *Hatteras*. — Een gevecht in de duisternis. — Hardnekkig en beslissend. — Onderwerping. — Bevrijding der equipage. — In den grond geboord. — Onvoorziene gebeurtenissen. — Uit het wespennest.

HOOFDSTUK XXIV.

Overladen met gevangenen. — Vervolging van een vriend. — Naar Jamaica. — Met geestdrift ontvangen. — Rust aan land. — Een speech. — Het anker wordt geligt. — Een prijs. — Zaak van de *Golden Rule*. — Herstelling der krijgstucht. — Het nemen van de *Chastelain*. — St. Domingo. — De *Palmetto*. — De mannen van den dag in de Vereenigde Staten.

De baai van Saldanha. — Bezoekers. — Een begrafenis. — Het nemen der *Tuscalosa*. — Een prijs op de hoogte van de Kaap. — De *Sea Bride*. — Het vaartuig is overladen. — Sympathie.

HOOFDSTUK XXXI.

Schipbreukelingen. — Men komt er goed af — Eerbied voor de onzijdige vaarwaters. — Aan de Kaap. — Digte nevel. — Zwaar weêr. — Zijt ge een oorlogschip? — Standvastigheid en hardnekkigheid. — De stad Simon. — Valsche berigten. — Een weinig rust. — Schurkerijen der herbergiers. — Een nachtelijk schouwspel. — Naar de Indische zee. — De bark *Amanda*.

HOOFDSTUK XXXII.

Een nieuw gebied doorkruist. — De zaak van de *Wingerd Racer*. — Een goede jagt. — De *Contest*. — Op den uitkijk. — Om niet bedrogen te worden. — Geen prijs. — Condora. — Een fransche volkplanting. — Vriendschappelijke groeten. — Het Apen-eiland. — Ver van huis. — Fluitende sprinkhanen. — Waarom men nooit een dooden aap vindt. — Naar land. — De schepen der Yankees beginnen zeldzaam te worden.

HOOFDSTUK XXXIII.

In het Oosten. — Aor. — Zwervende zeelieden. — Vermoedens. — Te Singapore. — Een bedrijvige stad. — Chinesche kooplieden. — Whampoa en Comp. — Rekenmachine. — Op reis. — De *Martaban* van Maulmain. — Herschepping. — De *Texan Star*. — De waarheid. — Malacca. — De *Sonora*. — Naar de Kaap.

HOOFDSTUK XXXIV.

De *Emma Jane*. — Quilon. — Ontsteltenis. — Ontscheping der gevangenen. — Johanna en Mohilla. — Welwillende overheden. — Slavernij. — Een vorst die handel drijft. — Illusie en werkelijkheid. — Voile neven van den Sultan. — De vorstelijke tuinen. — Sympathie der Muzelmannen. — Op nieuw in zee.

HOOFDSTUK XXXV.

Een man overboord. — Hevige wind. — Drie jaren. — Uitputting. — Weder aan de Kaap. — Het nemen der *Tuscalosa*. — Naar Europa. — Tijdingen van den oorlog. — Verrigtingen van de *Alabama*. — Zaak van de *Rockingham*. — De laatste prijs. — De *Tycoon*. — In het Kanaal. — Te Cherbourg.

KRUISTOGTEN

VAN

DE SUMTER EN DE ALABAMA

HOOFDSTUK I.

Het komt tot een beslissing. — Onvoorzien punt van aanval. — Kapitein Semmes. — Instructies van den President. — Schepping eener zeemagt. — Van de oude naar de nieuwe regering. — Eene gewigtige zending. — Hij krijgt het bevel over de *Sumter*. — Het ware karakter van den »zeeroover" der Geconfedereerden.

De President der Geconfedereerde Staten van Amerika had een leger op de been gebragt om de vrijheid van het Zuiden te verdedigen. In een land waar de dapperheid erfelijk is en onder alle standen eene dweepzieke geestdrift heerscht, was deze taak niet moeijelijk; doch het was niet zoo gemakkelijk eene zeemagt te scheppen. De soldaten van het Zuiden hadden in massa hunne regementen verlaten; maar de zeelieden zijn evenzeer aan hun schip gehecht als aan hun land, en meenen aan het eerste even getrouw te moeten blijven als aan het laatste. Doch al had ook de Heer Davis geen groote keur van officieren, zoo had hij toch uitstekende mannen in zijn dienst, gelijk de laatste bladzijden van de geschiedenis der Zuidelijke Staten ruimschoots bewezen hebben. Daarenboven was het gemakkelijker voor den President der Geconfedereerde Staten ervarene en getrouwe zeelieden te

vinden dan hun goede bevelhebbers te geven. Op dit tijdstip heerschte President Lincoln oppermagtig op den Atlantischen oceaan en in al de havens van Amerika; het Zuiden had niet één schip op zee; ook beschouwden de handelaars van New-York en Boston den oorlog als eene toevallige gebeurtenis waarin zij weinig belang stelden. Zij dachten er in 't minst niet aan dat hunne belangen daarbij op de eene of andere wijze gevaar konden loopen, en niets verstoorde hunne opgeruimdheid toen zij voor een inval in het Zuiden stemden; hunne vloot liep trotsch de havens binnen, en hunne schepen doorkliefden ongemoeid den oceaan. Ofschoon de oorlog op het punt was van uit te barsten, achtten de verzekering-maatschappijen zich gelukkig dat zij hunne voorwaarden laten konden zooals zij in vredestijd waren. Wat had men ook te vreezen? Het Zuiden bezat niet één schip; het zou wel van tijd tot tijd een steamer kunnen vinden en uitrusten; maar wat zou dit vaartuig uitrigten tegen zulke geduchte schepen als de *Brooklyn*, *de Powhattan*, en zoo veel andere. Van dien kant was er dus wel eenige reden om volkomen gerust te zijn; zoo althans dachten er de meeste handelaars in Amerika over. Het voornaamste was, huns inziens, een slag te slaan, en zij meenden dat niemand in staat was hen met gelijke munt te betalen.

Doch de Heer Davis dacht er geheel anders over; want hij zag dat het hem ook mogelijk was een slag te slaan en wel met eene geduchte kracht, en hij begreep hoe hij zulks moest aanleggen. De hinderpalen die hij te overwinnen had waren ontzaggelijk groot; maar wij weten tegenwoordig dat de hinderpalen zijn onbuigbaren geest niet afschrikten. Den 14den Februarij 1861 ontving Kapitein Semmes, Commodore van de zeemagt der Vereenigde Staten en toen te Washington wonende, uit Montgomery de volgende depêche:

M i j n h e e r, — Uit naam van het Comité voor de zeemagt verzoek ik u zoo spoedig mogelijk herwaarts te willen komen.

Uw zeer gehoorzame dienaar,

C. M. Conrad, *President*.

Dat Kapitein Semmes verkozen werd voor de eerste gevaarlijke dienst, welke dan ook, was een gevolg van zijn naam en zijn vaderlandsliefde zoowel als van de scherpzinnigheid van den President der Geconfedereerde Staten. Echter had Kapitein Semmes reeds in een brief aan den Heer Alexander H. Stephens de begeerte te kennen gegeven om voor het Zuiden te strijden; „zijn oordeel, zijne neigingen, zijne verkleefdheid, alles", zeide hij, „spoorde hem aan om zijn lot aan de eerste beweging van het Zuiden te verbinden." „Mijn lot", zoo vervolgde hij, „is aan dat van het Zuiden verbonden, maar ik wil den schijn niet hebben dat ik mij, zonder daartoe uitgenoodigd te zijn, aan de nieuwe regering opdring, zoolang de Staat waarin ik geboren ben de wapens nog niet heeft opgevat." Zoo dachten er te dien tijde vele staatkundigen over die tot Staten behoorden welke tusschen de beide oorlogvoerende partijen gelegen waren. In een anderen brief aan den Heer Curry gaf Kapitein Semmes een grondig en praktisch overzigt van den toestand der Geconfedereerden met het oog op eene zeemagt; hij ontvouwde daarin hoe het Zuiden zich verdedigen en zijnen vijanden schaden kon.

Kapitein Semmes antwoordde terstond, dat hij zich ter beschikking ging stellen van het Comité, en het eerste wat hij deed was eerbiedig zijn ontslag te vragen als Commodore van de zeemagt der Vereenigde Staten. Dit ontslag werd in denzelfden vorm gegeven als het gevraagd was. Te gelijkertijd hield hij op lid te zijn van de Commissie voor de vuurtorens. Nadat al deze formaliteiten verrigt waren, zond hij eene depêche aan den Heer J. L. M. Curry naar Montgomery, waar het Congres der Geconfedereerde Staten zijne zittingen hield, ten einde de regering van het Zuiden te verwittigen dat hij van dit oogenblik af vrij was om zijn land te dienen in den worstelstrijd dien het moest doorstaan. Daarop werd hij door den President Davis aangewezen om in het Noorden aankoopen te doen, en belangrijke leverantiën „van machines en oorlogsbehoeften" te sluiten; hij moest daarenboven bedacht zijn op de leveranties van „gewoon buskruid en van kruid voor zwaar geschut", en eindelijk in schikkingen treden

met een handelaar in buskruid, ten einde „een kruidmolen op te rigten binnen het grondgebied der Geconfedereerde Staten.". De brief van den Heer Davis aan Kapitein Semmes bewijst duidelijk hoe uitnemend de President geschikt was voor zijne gewigtige taak. „In het tuighuis van Washington", zoo schreef hij, „zult gij een werkman vinden, Wrigth genaamd, die eene verbetering in de vervaardiging der slaghoedjes heeft uitgevonden en deze op de hoogte gebragt heeft waarop zij thans staat. Hij zou er u een model van kunnen leveren en ons hier de inrigting daarvan kunnen verklaren." In dezen geheelen brief, die vol belangrijke aanteekeningen is en aan Kapitein Semmes gewigtige zendingen opdraagt, toont de Heer Davis het volste vertrouwen in de regtschapenheid en de bekwaamheden van den man tot wien hij zich wendt.

Kapitein Semmes was bezig zich van deze dringende zendingen te kwijten, toen eene officieuse mededeeling van den Heer S R. Mallory, van het departement der Marine, hem berigtte dat twee steamers en misschien nog meer, die allezins geschikt waren om oogenblikkelijk dienst te doen, te New-York of in de omstreken daarvan te koop waren.

Deze steamers — zoo stond in den brief — zijn van eene groote snelheid en van weinig diepgang en sterk genoeg gebouwd om geschut van zwaar kaliber te voeren; zij zijn geschikt om de rivieren te bevaren en de kleine zeearmen af te loopen van Charleston tot aan St. Mary, van Key West tot Rio Grande; zij moeten dienen tot verdediging der kusten. Hun snelheid is groot genoeg om te allen tijde in staat te zijn een gevecht aan te nemen of te ontwijken, en men zou ze kunnen wapenen met geschut van 8 tot 10 duim, welligt ook met twee stukken van 32, of ook wel van een eenigzins ligter kaliber.

De benoeming van Kapitein Semmes tot Commodore der zeemagt van de Geconfedereerde Staten verscheen in April, en omstreeks dien zelfden tijd legde hij den eed af. Den 18den dier maand onthief de Heer Mallory hem, krachtens een besluit van den President, van den post dien hij bekleedde als Directeur

der Commissie voor de vuurtorens, en gaf hem bevel om naar Nieuw-Orleans te vertrekken, en aldaar het bevel over de *Sumter* op zich te nemen. De Kapitein zag duidelijk in dat de oorlog op het punt was van uit te barsten, en tevens doorzag hij de middelen waardoor hij zijn land het best kon dienen. Onverwijld begaf hij zich naar Nieuw-Orleans.

Onze lezers zullen weldra uit de aanhalingen uit zijn scheepsjournaal zien dat de Kapitein geen onverzadelijke brandstichter was, gelijk velen zijner bewonderaars gewoonlijk gelooven, noch de Zwarte Zeeroover, gelijk de dagbladen van New-York hem genoemd hebben. Kapitein Semmes is een kind van Baltimore; hij is afkomstig uit een Staat die vele opregte vaderlanders aan het Zuiden gegeven heeft. Voor dat hij zijn nieuw commando aanvaardde heeft hij op eene eervolle wijze het oude vaarwel gezegd. De Federalisten hadden hem niets te verwijten tot op den dag toen hij den voet zette op het dek der *Sumter*, toenmaals een onbekend en onbeduidend vaartuig, en al wat zij later hebben kunnen zeggen is van weinig belang; zij zullen Kapitein Semmes niet veel schade hebben toegebragt door het luide geschreeuw dat zij hebben aangeheven en door te huilen even als menschen die tot het uiterste gebragt zijn.

HOOFDSTUK II.

De *Sumter*, een oude stoom-pakket van Havanna. — Kapitein Semmes neemt het bevel op zich. — Herschepping van het vaartuig. — Vervelend oponthoud. — De oorlog begint. — De rivier wordt geblokkeerd. — Bemanning van de *Sumter*. — Zij vaart de rivier af. — Mislukte poging. — Geen loods. — Krachtige maatregel. — De *Sumter* nog steeds voor anker. — De vuurbaken zijn uitgedoofd. — Nieuwe vijandelijke schepen. — Reglement voor de dienst op de *Sumter*. — De jagt. — Teleurstelling van den vijand.

Het kleine vaartuig waaruit toen de geheele zeemagt der Geconfedereerden bestond was een koopvaardijschip, een steamer van 501 tonnen. Tot op dien tijd had de *Sumter* den naam gedragen van *Havannah*, en had tot pakketboot gediend tusschen Nieuw-Orleans en de haven waarvan zij den naam gekregen had. Zij zou tot een oorlogschip vertimmerd worden, en onder deze nieuwe gedaante was zij bestemd om daden te verrigten die algemeen beroemd zijn geworden, en eene gewigtige rol te spelen in den grooten worstelstrijd tusschen het Noorden en het Zuiden.

Bij zijne aankomst te Nieuw-Orleans ging Kapitein Semmes, vergezeld door den Luitenant Chapman, onmiddellijk het voor hem bestemde vaartuig in oogenschouw nemen; hij was blijkbaar voldaan, en hij vond het hecht en goed gebouwd. Evenwel was de tegenwoordige inrigting van het schip geenszins geschikt voor zijne nieuwe bestemming. Daarom besteedde de Kapitein al zijn tijd aan het aanbrengen der voor deszelfs uitrusting noodzakelijke veranderingen. In de eerste plaats droeg hij zorg het dek te bevrijden van eene lange rij hutten; daardoor verligtte men het

vaartuig nog aanmerkelijk en verminderde men nog meer de oppervlakte die aan de vijandelijke kogels blootgesteld was. Een tusschendek werd voor de behoeften der bemanning en der officieren ingerigt; er werd een geheel nieuw bovendek gemaakt dat zorgvuldig gesteund werd, opdat het geschut van 8 duim doorsnede, zou kunnen dragen, dat tusschen den grooten en den fokkemast op draaijende affuiten geplaatst moest worden, en met 4 mortieren van 24, die 1560 ponden wogen, de geheele batterij zoude uitmaken. Men zorgde voor nieuwe bergplaatsen voor steenkolen, en op eene geschikte plaats voor eene wapenkamer en voor een kogelmagazijn. Door deze veranderingen en door nog eenige andere van minder belang was de herschepping volkomen. De *Sumter* was gereed om haar vernielingswerk te beginnen. Men moet echter niet denken dat alles zoo maar zonder de minste vertraging of onaangenaamheid geschied was. De gebeurtenissen hadden de nieuwe Confederatie verrast, die geenszins op den oorlog was voorbereid, en daaruit ontstond natuurlijk veel moeijelijkheid en verwarring. Tot op dien tijd was alles door het Noorden bestuurd geworden, en had men in het Zuiden altijd geloofd, dat de afscheiding op eene vreedzame wijze kon tot stand komen, maar voor het oogenblik moest men zich vergenoegen met zoo spoedig mogelijk het noodzakelijkste tot stand te brengen, en deze taak kwam ten laste van een ministerie dat slechts voorloopig en zeer onvolledig zamengesteld was.

Onder den onaangenamen indruk van deze vertragingen, waaraan de tegenwoordige toestand van zaken veel gewigt bijzette, begon Kapitein Semmes zijn journaal op de volgende wijze:

Nieuw-Orleans, 24 Mei. — Er is een maand verloopen sedert ik met de uitrusting van de *Sumter* begonnen ben, en nog zijn wij niet gereed. Leeds & Comp. hebben de reservoirs voor de machine nog niet geleverd, en wij hebben eerst heden onze batterij van 8 duims-stukken ontvangen. Al de officieren zijn aanwezig, de bemanning is gewapend; de matrozen branden van verlangen om in zee te steken. De rivier is nog niet geblokkeerd; maar

men denkt dat zulks morgen het geval zal zijn. Eene zeer strenge blokkade en zeer groote schepen zullen noodig zijn om ons ingesloten te houden. Men roept in de vijandelijke Staten een groot aantal soldaten onder de wapens; marschen en tegenmarschen volgen elkander op; de vloot schijnt het altijd zeer druk te hebben; zij vaart onophoudelijk heen en weder, maar voert nooit iets uit. Terwijl ik deze laatste zinsnede schrijf brengt men mij het berigt dat het Gouvernement van Lincoln den Potomac heeft doen overtrekken en een inval in Virginia heeft laten doen! Ziedaar het begin van een bloedigen en treurigen oorlog, het lot is geworpen; wij nemen slechts den handschoen op dien men ons heeft toegeworpen. De toekomst zal eene geschiedenis te verhalen hebben die het Zuiden en zijne edele zaak waardig is.

Alle vertragingen hadden nog niet opgehouden. Omstreeks den 27sten Mei werd de aankomst van den steamer der Vereenigde Staten, de *Brooklyn*, in de wateren der rivier geseind, zij begon de blokkade. Den volgenden dag kwamen twee zware fregatten, de *Niagara* en de *Minnesota*, haar bijstaan; ten slotte, omstreeks den 1sten Junij, toen Kapitein Semmes eenige hoop begon te krijgen van weldra in zee te kunnen steken, bemerkte hij dat de *Powhattan* zorgvuldig den laatsten mond der rivier bezet hield.

Evenwel kwam men de eerste moeijelijkheden gemakkelijk te boven, en het eerste schip van de zeemagt der Geconfedereerde Staten was gereed om in zee te steken. De bemanning bestond uit Kapitein Semmes, kommandant, vier luitenants ter zee, vier tweede luitenants, vier machinisten, equipagemeesters, kanonniers, zeilmakers, timmerlieden, geëmploijeerden van den kapitein en officieren van administratie, twaalf zeesoldaten en twee-en-zeventig matrozen. Op deze wijze uitgerust en bemand zakte het vaartuig den 18den Junij de rivier af en wierp het anker voor de kasernen om ammunitie, proviand en andere dergelijke zaken in te nemen. Dien zelfden avond vervolgde het zijn koers, stevende naar de forten Philip en Jackson en kwam den volgenden dag voor anker,

in afwachting van eene gunstige gelegenheid om zich door de blokkade heen te slaan.

De *Sumter* bleef gedurende drie dagen op deze nieuwe ankerplaats, en deze tijd van gedwongen werkeloosheid werd zorgvuldig besteed om de bemanning te oefenen, tevens bragt men meer orde in het schip dan eene zoo overhaaste uitrusting in het eerst veroorloofd had. Doch den 21sten Junij vernam men dat de *Powhattan* haar post verlaten had om jagt te maken op twee schepen, en dat eene sloep van de *Brooklyn* de rivier was opgevaren om zich naar het telegraaf-kantoor te begeven. Kapitein Semmes besloot aanstonds van deze gunstige gelegenheid partij te trekken om zoo mogelijk te ontsnappen en de zee te bereiken; de machine werd in beweging gebragt, en het schip stevende naar den mond der rivier. Onverwijld werd eene sloep naar den vuurtoren gezonden om een loods te vragen.

Hierbij deed zich echter eene onvoorziene moeijelijkheid op. De wachter van den vuurtoren antwoordde, dat hij zich niet behoefde te bemoeijen met loodsen. De *Sumter* was dus genoodzaakt nogmaals stil te gaan liggen, terwijl het kaperschip der Geconfedereerden de *Ivy*, op verzoek van Kapitein Semmes, naar de zuidwestelijke monding afzakte om een loods op te sporen. Deze zending had evenwel geen beter gevolg, en de *Ivy* keerde terug met het berigt, dat de loodsen weigerden het schip naar zee te brengen. Daarop ontving Kapitein Semmes eene depêche van den commissaris der loodsen, waarin deze hem mededeelde dat er „voor het oogenblik geen loods beschikbaar was."

Toen was het noodig dat er krachtige maatregelen genomen werden, en de *Ivy* werd op nieuw naar de zuidwestelijke monding gezonden; maar ditmaal had zij den eersten luitenant der *Sumter* aan boord, die belast was met eene boodschap voor den commissaris der loodsen, aan wien Kapitein Semmes beval zich onverwijld aan boord te begeven; indien hij de minste aarzeling liet blijken om aan dit bevel te gehoorzamen, moest de luitenant hem met al zijne lieden arresteren en onverwijld naar de *Sumter* brengen.

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*.
In het gezigt van de monden van den Mississipi,
22 Junij 1861.

Mijnheer, — Bij dezen beveel ik u met drie of vier uwer loodsen die het best met de Baar bekend zijn aan boord te komen. Het heeft mij verwonderd te vernemen dat eenigen uwer lieden geweigerd hebben aan boord van de *Sumter* te komen, en ik wil zelf eene dergelijke trouweloosheid jegens de Geconfedereerde Staten op de proef stellen. Indien een uwer lieden mij zijne diensten weigerde, zou ik mij zelfs niet vergenoegen hem te doen afzetten; ik zou hem aanstonds door mijne matrozen laten aangrijpen en met geweld aan boord brengen.

Ik heb de eer te zijn,

Uw onderdanige en gehoorzame dienaar,

(*Geteekend*) R. Semmes.

Het was niet noodig tot dit uiterste over te gaan; de bedreiging alleen was voldoende, en den volgenden dag kwam de commissaris met verscheidene zijner lieden aan boord van de *Sumter*. Na eene korte beraadslaging met Kapitein Semmes, gaven al de loodsen, evenwel met uitzondering van den commissaris, hunne begeerte te kennen om de *Sumter* in zee te brengen; toen koos de Kapitein een van hen daartoe uit en stond aan de anderen toe te vertrekken.

In dien tusschentijd was voor de *Sumter* de schoonste gelegenheid verloren gegaan. De *Powhattan* was op haar post wedergekeerd, en op nieuw was de uitgang geheel gesloten. De *Sumter* was bij gevolg genoodzaakt naar hare ankerplaats terug te keeren, en er verliepen wederom acht lange dagen zonder dat zich een nieuwe kans om te ontsnappen voordeed. Evenwel werd deze tijd op nieuw besteed met het oefenen der bemanning, en weldra had zij eene voldoende vaardigheid verkregen. Er werden aanstonds maatregelen genomen om de lichten der vuurtorens aan de twee mondingen der rivier uit te dooven en te verplaatsen. Dienaangaande schreef Kapitein Semmes den volgenden brief aan het Departement der Marine te Richmond:

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
In het gezigt van de monden van den Mississipi.
30 Junij 1861.

Mijnheer, — Ik heb de eer aan het Departement kennis te geven dat ik nog steeds voor anker lig in het gezigt van de monden der rivier; de vijand houdt de beide uitgangen bezet door welke ik alleen kan uitloopen. Bij den eersten zijn drie schepen gestationeerd; de *Brooklyn*, nog een andere schroefboot, en een groote steamer. Bij den zuidwestelijken mond bevindt zich de *Powhattan*, die op een halve mijl afstands van de Baar blijft en zich noch bij dag noch des nachts een duim breedte van haar ankerplaats verwijdert. Het verwondert mij dat de *Brooklyn* het anker niet werpt op deze laatste plaats; dit zou haar zeer gemakkelijk vallen (want het water is tamelijk hoog en er zijn volstrekt geen maatregelen genomen om haar zulks te beletten). Zij zou op die wijze, alleen door hare tegenwoordigheid al de monden der rivier afsluiten, en den vijand in staat stellen elders de strijdkrachten te gebruiken die hij nu verpligt is hier te laten. Met hulp van de *Jackson* en de *Mac-Rae* (geen van beide is nog de rivier afgezakt) zal ik waarschijnlijk hier mijne ligplaats kunnen behouden, totdat zich eene gelegenheid aanbiedt die mij vergunt in zee te steken. Ik zal zorgvuldig dit gunstige oogenblik bespieden, en ik twijfel er niet aan, of het zal zich vroeg of laat wel van zelf aanbieden. Toen ik de rivier afzakte om hier te komen, heb ik opgemerkt dat men, vreemd genoeg, de vuren van de beide monden der rivier vergeten had en dat zij nog brandden. Ik heb ze laten uitdooven. Daardoor zal, indien er slecht weer mogt komen, het schip dat mij den doortogt afsluit geen punt hebben om zich naar te rigten, en zal het genoodzaakt zijn het ruime sop te kiezen. Voor het oogenblik is het ergste van mijn toestand, dat de *Brooklyn* het verre in snelheid van ons wint, en wel in die mate dat wanneer ik zelfs de Baar over ben, ik haar nog niet zou kunnen ontkomen dan door verrasing; daar zij buitendien dag en nacht het oog houdt op de mouding der rivier, zal het moeijelijk zijn haar te misleiden,

Gaarne zou ik met de *Powhattan* een wedstrijd in snelheid aangaan, indien ik eenige hoop had, zonder averij te bekomen door het vuur harer batterijen heen te gaan; maar ongelukkiglijk zijn de boeijen en al de overige baken verdwenen, en kan men slechts bij dag het vaarwater der rivier onderscheiden. Op dit oogenblik oefen ik mijne manschappen in de behandeling van geschut van zwaar kaliber en in het gebruik der blanke wapenen. Behalve buikloop die hevig woedt en die een gevolg is van het onmatig drinken van het rivierwater gedurende deze buitengewone hitte, is de gezondheidstoestand uitmuntend.

Ik heb de eer te zijn, enz., enz.

(get.) R. SEMMES.

Aan den Heer G. R. Mallory, Secretaris der Marine.
Richmond, Virginia.

Aanstonds werd het volgende reglement afgekondigd:

Reglement voor de dienst aan boord van den steamer der Geconfedereerde Staten, SUMTER.

„I. Er zal altijd een luitenant op het dek zijn; doch in de havens mag een tweede luitenant aangewezen worden om de wacht van den luitenant waar te nemen.

„II. Het halfdek zal altijd als een gereserveerde plaats beschouwd worden, het is derhalve niet geoorloofd er te gaan zitten of zich daar te plaatsen. De geheele koebrug achter den grooten mast zal als halfdek beschouwd worden.

„III. Te allen tijde zullen de officieren de uniform dragen wanneer zij aan boord zijn en wanneer zij zich voor dienstzaken aan wal bevinden.

„IV. Geen officier mag na 10 uur des avonds van boord blijven, zonder bijzondere vergunning van den kommandant.

„V. Er zal minstens drie maal per week exercitie zijn voor elke batterij, en algemeene exercitie tweemaal per week, bijvoorbeeld des Dingsdags en Vrijdags.

„VI. De equipage zal zich elken morgen te 9 u. in gelid

scharen voor de inspectie (uitgezonderd des Zondags), en elken avond bij het ondergaan der zon.

„VII. Des Zondags zal er algemeen appèl zijn voor de inspectie, te 11 uur; de officieren zullen daarbij tegenwoordig zijn in klein tenue met epauletten.

„VIII. Te allen tijde zal de eerste machinist gehouden zijn den kommandant (door tusschenkomst van den eersten luitenant) verslag te geven aangaande den toestand der machines, ketels, enz., enz. Hij zal moeten zorg dragen dat zijne onderhoorigen stipt en ijverig zijn in het volbrengen hunner pligten, en zal aan den eersten luitenant een rapport inleveren over hen die hun pligt niet behoorlijk mogten doen.

„IX. Er zal steeds een machinist dienst doen bij de machine wanneer het vaartuig in beweging is, en om de twee uren zal deze machinist aan den officier een verslag geven van de wijze waarop de verschillende toestellen werken, enz.

„X. De officier der zeesoldaten zal zijne manschappen dagelijks laten exerceren, wanneer het weder gunstig is en wanneer de dienst van het schip zulks niet verhindert.

„XI. De pompgasten zullen zich eenmaal 's weeks oefenen; de pompen, pijpen, enz, ... moeten aangepast en gebruikt worden als in geval van brand."

Des morgens van den 29sten Junij deed het berigt van een loods eenige hoop ontstaan; het behelsde dat de *Brooklyn* haar ligplaats verlaten had. In aller ijl werden de vuren gestookt, en de *Sumter* zakte op nieuw de rivier af; maar het was slechts om te zien dat het berigt valsch was. De *Brooklyn* lag nog steeds voor anker; zij had echter hare ligplaats een weinig veranderd en had zich achter digt geboomte verscholen. De *Sumter* keerde derhalve nogmaals naar hare ankerplaats terug; maar den volgenden dag werd hare geduldige afwachting eindelijk beloond; de zoo lang verwachte gelegenheid bood zich eindelijk aan. Des morgens van den 30sten Junij kwam er een nieuw berigt, inhoudende dat de *Brooklyn* was weggevaren en jagt maakte op een schip dat zich aan lij bevond. Zoodra dit berigt bevestigd was,

werd het anker voor de laatste maal gewonden. De *Sumter* voer stout en moedig de Baar over en bevond zich weldra in zee.

Toch scheen het alsof de poging nog op het uiterste oogenblik zou mislukken ten gevolge van zwarigheden die zich van den kant van den loods opdeden. Deze verloor den moed in het beslissende oogenblik, en bekende dat hij niet in staat was het schip door den uitgang te loodsen, die door het vertrek van de *Brooklyn* vrij gebleven was; tot verontschuldiging voerde hij aan dat hij dien sedert drie maanden niet bevaren had. Gelukkig had de lafheid of het verraad van dien man geen slechte gevolgen; want op het oogenblik toen de *Sumter* de rivier afzakte om de open zee te bereiken, naderde een andere loods stoutmoedig met zijn kleine boot het schip en bood aan het in zee te brengen.

De *Sumter* was niet meer dan zes mijlen van de Baar verwijderd, toen de *Brooklyn* de bewegingen gewaar werd van haar die zij zoo lang geblokkeerd gehouden had, de prooi liet varen die zij vervolgde, en die van minder belang was dan de *Sumter*, haar koers veranderde en met volle stoomkracht naar de Baar stevende, in de hoop van den doortogt te sluiten voor dat de *Sumter* kon ontsnappen. De zoo naauwe ruimte die open bleef, en waarvan beide schepen zes mijlen verwijderd schenen, werd weldra het doel van een wilden wedstrijd. De *Sumter* had het voordeel van den stroom. Maar de *Brooklyn* had een veel sneller vaart dan haar vijandin; zij droeg daarenboven geschut van een zwaarder kaliber en dat verder droeg. Eindelijk bereikt de *Sumter* den doortogt, en stoomt er stoutweg door heen; vervolgens het roer aan stuurboordszijde brengende, wendt zij, vaart om de modderige oevers heen en wendt den steven naar het oosten. Terwijl zij deze manoeuvre volbrengt, vermindert de *Brooklyn* een oogenblik haar vaart en lost een schot op haar; maar de kogel treft niet; nu begint eene ernstige wedstrijd. De jagt duurde nog slechts een korten tijd toen er een wind- en regenvlaag opkwam die het voorste schip aan het gezigt van zijn vervolger onttrok. Maar weldra helderde het weder op en kon men van den achtersteven der *Sumter* duidelijk de *Brooklyn*

onderscheiden, die blijkbaar veld won op haar kleine prooi. Intusschen had de *Sumter* twee streken hooger gestuurd; deze manoeuvre gaf haar den wind zoo zeer van voren, dat het voor de *Brooklyn* onmogelijk was langer zeil te voeren; toen begon de *Sumter* op haar beurt weder op hare reusachtige vijandin te winnen; maar daar zij zich thans in volle zee bevond, begonnen hare ketels op eene verontrustende wijze het water tegelijk met den stoom in den cilinder te zuigen; het werd noodig haar vaart voor een oogenblik te verminderen, en de *Brooklyn* herwon op nieuw haar voordeel. Kort daarna verdween het schuim uit de ketels van de *Sumter*, en het kleine vaartuig herkreeg zijn volle vaart. Men gaf aan de machine haar volle kracht; de schroef maakte vijf-en-zestig omwentelingen in de minuut, terwijl de *Brooklyn*, die bedaard achteraan kwam, naauwelijks de helft van de snelheid harer vijandin had. Eindelijk gaf zij de jagt op; en te vier uur des namiddags, dat is juist vier uren nadat zij de Baar was overgevaren, liet de bemanning der *Sumter* drie hoeras van blijdschap hooren, toen zij zag dat haar vijandin teleurgesteld het roer wendde, de vervolging opgaf en statig naar hare vroegere ligplaats aan den mond der rivier terugkeerde.

HOOFDSTUK III.

Begin van den kruistogt. — De eerste prijs is de *Golden Rockett.* — De prijs wordt verbrand! — De *Cuba* en de *Machias.* — Cienfuegos. — De *Ben Dunning* en de *Albert Adams.* — Drie te gelijk: de *West Wind*, de *Naïade* en de *Louisa Kilham.* — Een vloot van prijzen. — Men salueert de vlag der Geconfedereerden. — Te Cuba. — Strikte onzijdigheid. — Een agent voor de prijzen. — De Kapitein-Generaal van Cuba. — Een vaartuig door de Vereenigde Staten hernomen. — Ongeluk aan den Kommandant overkomen. — Een rukwind. — Te Curaçao. — De Hollandsche Gouverneur. — Een oud-President in een moeijelijken toestand. — De *Abby Bradford.* — Venezuela. — Ongastvrije haven. — De *Joseph Maxwell.* — Een listige patroon. — Golf van Paria.

De *Sumter* had alzoo haar roemrijke loopbaan begonnen. De 1ste Julij was een heldere en schoone dag; er woei een ligte bries uit het zuidwesten en het kleine vaartuig doorkliefde de golven met eene gemiddelde snelheid van acht knoopen in het uur. Den geheelen dag verscheen geen enkel zeil aan den gezigteinder. De nacht brak aan met al de stille pracht der keerkringszeeën, en de stilte werd slechts gestoord door het eentoonig geraas der schroef. Toen wendde de *Sumter* den steven naar het zuidwesten en voer dieper de golf van Mexiko in. Den volgenden dag kwam zij gelukkig bij kaap Antonio, die zij stoomende en zeilende omvoer; nadat zij op deze wijze de passaatwinden gelukkig te boven gekomen was, liet de Kapitein de machine stilstaan en bleef het schip een weinig westwaarts van de kaap bijgedraaid liggen.

De namiddag van den 3den Julij bragt aan de *Sumter* haar eersten prijs aan. Omstreeks 3 uur werd een schip ontdekt dat aan lij digt onder de kust laveerde. De koers dien het volgde moest het weldra in de nabijheid van het vaartuig der Geconfedereerden brengen. Om elk vermoeden te voorkomen hield de *Sumter* zich alsof zij het vaartuig niet bespeurde, zoolang het niet op ongeveer een mijl afstands van hare ankerplaats gekomen was. Toen heesch zij de engelsche vlag, en het vreemde schip beantwoordde dit door de vlag der Vereenigde Staten te hijschen. Oogenblikkelijk werd de vlag van St. George aan boord van de *Sumter* weder neêrgehaald, en door de sterren en strepen van de vlag der Geconfedereerde Staten vervangen. Een schot werd gelost tegen de zijde van den verbaasden Yankee, die onmiddellijk de vlag streek. De *Sumter* zond onverwijld een sloep af om dezen eersten prijs in bezit te nemen.

Aan boord komende vernamen de Geconfedereerden dat dit schip de *Golden Rockett* was en in den Staat Maine te huis behoorde. Het was een fraai schip van 690 ton, drie jaren oud, dat 30—40,000 dollars waard was. Het was te Cienfuegos op het eiland Cuba gebouwd en had geen lading in. Kapitein Semmes, die in den aanvang van zijn kruistogt het prijs maken eener bemanning niet wilde versmaden, besloot het vaartuig te vernielen. Na den kapitein en de geheele bemanning aan boord van de *Sumter* te hebben doen overgaan, beval hij het schip in brand te steken en liet hij het aan zijn lot over. (*)

(*) Het was nagenoeg 10 uur des avonds, toen de vlammen het eerst uit de luiken sloegen. Van al diegenen die aan boord van de *Sumter* waren, zullen voorzeker zeer weinigen dit schouwspel vergeten. Een schip in brand in volle zee! Het was alsof de mensch opstond tegen zijnen Schepper. Deze vrijwillige verlating, deze roode vlammen die langs het takelwerk opkronkelden en de masten schenen te beklimmen, die vonken en brandende einden touw die de wind ver medevoerde, die vale weerschijn die zich zoover als het gezigt reikte over de duistere zee verspreidde, en te midden van dat alles eene doodsche stilte: al die beelden te zamen genomen zullen de herinnering aan de *Golden Rockett* nimmer uit ons geheugen uitwisschen. Ondanks den tegenzin waarmede wij deze daad verrigtten, zouden wij voor niets ter wereld de gelegenheid er van hebben laten voorbijgaan. Wij verlangden

Den volgenden dag vielen twee andere prijzen de *Sumter* in handen, de brigantijnen *Cuba* en *Machias*, beide uit den staat Maine. Zij werden terstond op sleeptouw genomen en naar Cienfuegos gevoerd. Maar den volgenden dag verbrak de *Cuba* den kabel, en poogde te ontkomen. Zij werd hernomen en kreeg manschappen aan boord die haar naar Cienfugeos moesten brengen, welke plaats Kapitein Semmes wilde aandoen.

Toen hij des avonds voor deze haven aankwam, zag hij dat het te laat was om nog eene poging te doen om er binnen te loopen, daarenboven ontdekte men weldra twee schepen in volle zee, waarop de *Sumter* aanstonds jagt begon te maken, na zich van de *Machias* te hebben losgemaakt, welke bevel kreeg om bij te leggen. Toen de *Sumter* ongeveer te 9½ uur in het gezigt der beide schepen gekomen was, bemerkte zij dat zij de brigantijnen der Vereenigde Staten *Ben Dunning* en de *Albert Adams* voor zich had; zij maakte zich aanstonds daarvan meester en beval, haar onder geleide van eenige manschappen naar Cienfuegos te stevenen.

De schepen bleven den geheelen nacht bijgedraaid buiten de haven, en maakten zich gereed om bij het aanbreken van den dag binnen te loopen. Het weder was fraai en helder; de korte schemering der keerkringen verdween spoedig, om plaats te maken voor den helderen dag. Toen had de bemanning der *Sumter* een aangenaam schouwspel voor oogen. Drie schepen werden door een steamer naar zee gebragt en men zag de vlag der Noordelijke Staten vrolijk van hun mast wapperen. De *Sumter* verschool zich achter de kust, wachtte voorzigtig en geduldig totdat de

---

geen oorlog — wij wenschten den vrede; wij hadden zeer dierbare vrienden onder hen die ons den oorlog aandeden, en met het oog op hen, of liever uit beweegredenen van menschelijkheid, verlangden wij dat het ons zou vergund zijn in vrede ons af te scheiden; maar het was onmogelijk; zij dwongen ons tot den oorlog — zij beproefden ons te vernietigen. Daarom, en daarom alleen, verbranden wij hunne schepen en vernietigen wij hun handel. Wij gevoelen voor hen geen vijandschap, en al wat wij verlangen is gescheiden en vrij te zijn — wij willen dat men ons den weg late volgen dien wij gekozen hebben.

steamer zijn konvooi verlaten had, en liet de drie schepen hun koers vervolgen totdat de vereischte mijl afstands zich tusschen hen en de onzijdige kust bevond, anders zou het zeeregt zich tegen hunne verovering verzet hebben. Eensklaps is het dek van den steamer der Geconfedereerden met gewapende matrozen bedekt; zijn schoorsteen braakt een zwarten rook uit; zijne zeilen zwellen; op nieuw begint de jagt. De vervolging duurde niet lang, en weldra werden de twee barken *West Wind* en *Louisa Kilham* en de brigantijn de *Naïade* door manschappen van de *Sumter* bezet, die haar deden terugkeeren en den steven wenden naar de haven, die zij kort te voren met de hoop op eene gelukkige reis verlaten hadden.

Toen voer de *Sumter*, voorafgegaan door hare kleine vloot van prijzen, in alles zes vaartuigen uitmakende, trotsch de haven van Cienfuegos binnen. Toen zij den wachtpost aan den ingang der haven voorbij voer, werd zij gepraaid en te gelijkertijd werden er twee of drie geweerschoten op haar gelost, ongetwijfeld om meer nadruk bij te zetten aan het bevel om bij te draaijen en het anker te laten vallen. De *Sumter* gehoorzaamde aan dit bevel en zond een sloep naar den wal onder bevel van den Luitenant Evans, ten einde aan den kommandant eene verklaring te vragen van deze niet zeer gastvrije ontvangst. Er werd ten antwoord gegeven, dat de vlag der nieuwe confederatie niet erkend was, en dat dit de reden was waarom aan de *Sumter* bevel was gegeven om te ankeren, omdat het aan geen vaartuig, hetzij oorlogs- of koopvaardijschip geoorloofd was de haven in te loopen, voor dat het behoorlijk was uitgemaakt, tot welke natie het behoorde. Er volgden wederzijdsche ophelderingen, en des avonds keerde de kommandant weder met een besluit van den Gouverneur waarbij aan de *Sumter* de vrijheid gegeven werd den wal te naderen of weder in zee te steken; maar hij verwittigde hem te gelijkertijd dat de zes schepen voorloopig in beslag zouden genomen worden, totdat hij dienaangaande bevelen van hooger hand zou hebben ontvangen.

Daarop werd de Luitenant Chapman met den volgenden brief

naar den wal gezonden; hij had tevens in last om in schikkingen te treden aangaande de levering van steenkolen, en de noodige maatregelen te nemen ter beveiliging der prijzen.

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Cienfuegos, eiland Cuba.
Julij 1861.

Mijnheer. — Ik heb de eer Uwe Excellentie berigt te geven van mijn aankomst in de haven van Cienfuegos met zeven oorlogsprijzen, namelijk: de brigantijnen *Cuba*, *Machias*, *Ben Dunning*, *Albert Adams*, de *Naïade*, de barken *West Wind* en *Louisa Kilham*. Deze schepen behooren aan reeders der Vereenigde Staten, welke gelijk U. E. zeer goed weet, een onregtvaardigen en aanvallenden oorlog begonnen hebben tegen de Geconfedereerde Staten, welke ik de eer heb te vertegenwoordigen met het onder mijn bevel geplaatste vaartuig. Ik heb met deze prijzen eene haven van het eiland Cuba bereikt, in de hoop dat aan de kruisers der Geconfedereerde Staten dezelfde vriendschappelijke ontvangst van de zijde van Spanje zou te beurt vallen, als onder gelijke omstandigheden aan de kruisers onzer vijanden; met andere woorden, dat het mij zou vergunnen, de vaartuigen die ik veroverd heb, onder zijn regtsgebied te laten, totdat zij door het Admiraliteitshof der Geconfedereerde Staten zijn toegewezen. Als een volk dat *de facto* een regering heeft, en dat niet alleen den vijand in bedwang houdt, maar daarenboven zekere voordeelen op hem behaalt, zijn wij in het genot van al de regten van oorlogvoerende natiën. Ik stel vertrouwen in de vriendschappelijke gezindheid van Spanje, onzen nabuur in zijne belangrijkste koloniën, en ik twijfel er geenszins aan, of het zal ons met eene onpartijdige regtvaardigheid ontvangen; indien het zulks niet doet met al de sympathie welke onze staatkunde en onze belangen mogten vereischen, zal het zulks voor het minst doen met die welwillendheid welke eene belangrijke maatschappelijke en industriële instelling kan inboezemen. Een wet waarbij gedurende den oorlog aan onze prijzen zijne havens zouden ontzegd worden,

zou, ik neem de vrijheid U. E. zulks te doen opmerken, geen regtvaardige en billijke wet zijn, zelfs dan wanneer zij evenzeer op den vijand werd toegepast. De grondslag van zulk een wet, gelijk ook de geheele gedragslijn eener onzijdige mogendheid gedurende den oorlog, moet een onpartijdig regt zijn voor elk der oorlogvoerende partijen; en dit regt behoort reëel en uitvoerbaar te zijn; het moet niet berusten op hersenschimmige en bedriegelijke toestanden. Nu zal, naar ik meen, een eenvoudig nadenken aan U. E. toonen, dat de wet in kwestie in den tegenwoordigen oorlog niet kan toegepast worden zonder de Geconfedereerde Staten groot onregt te doen. U. E. weet zeer goed dat de bevolking van het noordelijk gedeelte der Vereenigde Staten uit handelaars en fabriekanten is zamengesteld, terwijl die van de Zuidelijke Staten uit landbouwers en planters bestaat; de eerstgenoemde had derhalve in hare havens en onder haar toezigt bijna de geheele zeemagt van het oude Gouvernement, ofschoon de Geconfedereerde Staten, als belastingschuldigen wezenlijke regten op een gedeelte, en zelfs op een zeer groot gedeelte der vloot hadden, omdat deze uit de belastingen betaald was. Zoo doende is het voor de Vereenigde Staten gemakkelijk geweest al de belangrijke havens der Geconfedereerde Staten te blokkeren. In dien stand van zaken kan U. E. gemakkelijk opmaken wat het gevolg zou zijn van de toepassing der wet in kwestie.

Men moet toestemmen dat wij als oorlogvoerende natie gelijke regten hebben als onze vijanden.

In een oorlog tegen een handeldrijvend volk is het gewigtigste dezer regten dat wat ik wettig heb uitgeoefend, het regt om zich in volle zee meester te maken van den eigendom des vijands. Maar hoe zullen de Geconfedereerde Staten volkomen het voordeel van dit regt genieten, indien het aan hunne kruisers niet geoorloofd is de onzijdige havens met hunne prijzen binnen te loopen en deze aldaar onder veilige bewaring te stellen, totdat zij tot goeden prijs verklaard zijn en totdat men er over kan beschikken?

Zij kunnen ze niet naar hunne eigene havens zenden, om re-

denen die ik U. E. reeds verklaard heb. Bij gevolg, buiten het geval van vernietiging, zou hun regt van verovering ten eenenmale hersenschimmig worden, indien men de wet in kwestie aannam, terwijl de vijand er volstrekt niet door zou lijden, aangezien al zijne havens open staan. Ik meen er zeker van te zijn, dat Spanje het voornemen niet heeft om volgens een zoo onregtvaardige en partijdige wet te handelen.

Maar er doet zich hierbij nog een tweede kwestie op, die reeds voorgekomen is ten opzigte van de prijzen die ik in de haven gebragt heb. De ladingen, gelijk uit zekere stukken blijkt die onder de papieren gevonden zijn, worden opgeëischt als zijnde spaansch eigendom.

Dit feit kan alleen beslist worden door eene in behoorlijken vorm vervatte uitspraak van het Prijs-Geregtshof der Geconfedereerde Staten.

Maar wat zal ik met dien eigendom doen, zoolang dit punt niet beslist is? Ik heb het regt om de schepen te vernielen, maar niet hunne ladingen, in geval het bewezen werd dat deze als spaansch eigendom werden opgeëischt; maar, kan ik dan het eene vernielen zonder het andere? Vóór deze uitspraak kan ik de lading niet ontschepen, omdat ik niet weet of de aanspraken regtmatig zullen bevonden worden, en ik kan ze om diezelfde reden niet vernietigen.

Een der beweegredenen die mij genoopt hebben eene spaansche haven aan te doen, is het berigt dat de ladingen door spaansche onderdanen werden opgeëischt; want ik zou hun gaarne zoo weinig mogelijk moeite veroorzaken in het herkrijgen van hun eigendom, indien dit na de uitspraak aan hen mogt worden wedergegeven.

Ik heb de eer te zijn, enz., enz.

(*Get.*) R. Semmes.

Aan zijne Excellentie Don José de la Pezuela,
Gouverneur der stad Cienfuegos,
Eiland Cuba.

Den 7den Julij te 8 uur des morgens kwam de Luitenant Chapman aan boord terug, vergezeld door Don Isnaga en Don Mariano Diaz, twee aanzienlijke inwoners van Cuba, en beide warme voorstanders van de zaak der Geconfedereerden; de eerste dezer heeren was aangewezen als agent voor de prijzen. Na aan boord een gastvrij onthaal genoten te hebben, keerden zij naar den wal terug. Het overige gedeelte van den dag werd doorgebragt met het aanvullen der magazijnen, die door den tijd gedurende welken men gekruist had een weinig geledigd waren. In den loop van den dag nam men ongeveer honderd ton steenkolen in, vijfduizend gallons water, en een grooten voorraad van verschen proviand voor de bemanning. Omstreeks 10 uur ontving Kapitein Semmes van den Gouverneur een antwoord op den brief dien Luitenant Chapman dezen den vorigen avond had ter hand gesteld.

Dit antwoord hield in, dat de Kapitein-Generaal van Cuba de volgende instructies had gegeven:

I. Geen kruiser, tot welke partij hij ook behoore, mag zijne prijzen binnen spaansche havens brengen.

II. Indien het regtsgebied van Cuba door het nemen van een schip geschonden is, zal aangaande den prijs door de spaansche regtbanken uitspraak gedaan worden.

III. Alle prijzen zullen in beslag genomen worden, totdat men instructies van de Koningin ontvangen heeft.

Toen deze punten geregeld waren, werden de prijzen, die voor anker lagen, aan de zorg van den agent Don Dias overgelaten; en omstreeks middernacht ligtte de *Sumter* het anker om weder in zee te steken. Men had de brik *Cuba* niet weder gezien, die een of twee dagen te voren aan de bewaking van eenige manschappen was toevertrouwd; zij verscheen niet op hare bestemming, omdat zij door den vijand hernomen en naar de Vereenigde Staten teruggebragt was.

Korten tijd nadat zij Cienfuegos verlaten had, kwam er een schip in 't gezigt. Het werd terstond gepraaid; maar het bewees dat het spaansch eigendom was. Toen zette de *Sumter* haar koers voort en voer de Kaaimans eilanden om, die, gelijk Kapi-

tein Semmes in zijn journaal opmerkt, vijftien tot twintig mijlen westelijk van hunne ware ligging staan aangeteekend. Den 9den Julij had de *Sumter* met een hevigen passaatwind en een hooge zee te kampen, bij de westelijke punt van Jamaïca. De blaauwe bergen van dit eiland bleven den geheelen dag in het gezigt.

Middelerwijl had er een gebeurtenis plaats, die voor eenigen tijd de *Sumter* van het ijverige toezigt van haar Kommandant beroofde. Van een zwak gestel zijnde, was Kapitein Semmes zeer vermoeid geweest ten gevolge van de zendingen die men hem, gelijk wij vroeger gezien hebben, had opgedragen, en nog onlangs was hij zeer ernstig ongesteld geweest. Toen hij de kap van den kajuitstrap beklom, om den gang van het vaartuig te doen verminderen, dien hij te snel vond voor eene zoo hooge zee, kreeg hij plotseling eene duizeling, waggelde eenige oogenblikken, terwijl hij het hoofd met de hand ondersteunde, ofschoon hij het bewustzijn verloren had, en viel eindelijk met een zwaren slag op den grond der kajuit neder, waar hij eenigen tijd in een toestand van volslagen bewusteloosheid bleef liggen. De gevolgen van dezen val waren eenige ernstige kneuzingen en eene groote belemmering in de ademhaling, welke Kapitein Semmes eenige dagen in zijn kooi hielden. Op dit oogenblik bevond zich de *Sumter* geheel en al buiten het vaarwater dat de koopvaardijschepen gewoonlijk volgen; zij voer langzaam op eene holle zee, worstelende met een gevaarlijke bries en een hardnekkigen passaatwind; zij liep een weinig meer dan vijf mijlen in het uur, terwijl haar kleine voorraad van steenkolen, die voor haar zoo veel waard was, geducht begon te verminderen.

Den 13den Julij veranderde de passaatwind in een zoo hevigen wind, dat de *Sumter* bijna in 't geheel niet meer vooruit kwam. Onder deze omstandigheden was het noodig dat men het voornemen, hetwelk men eerst opgevat had, om namelijk naar Barbados te stevenen opgaf, omdat er geen steenkolen genoeg meer aan boord waren om dien afstand af te leggen. Men liet bijgevolg dit eerste voornemen varen. Het vaartuig wendde derhalve, en keerde den achtersteven naar den stroom. De vuren werden

uitgedoofd; de zeilen werden geheschen en het vaartuig wendde den steven naar Curaçao. Men hoopte aldaar een nieuwen voorraad van steenkolen in te nemen, en de *Sumter*, waggelende onder den last der zeilen die haar bedekten, zeilde hare nieuwe bestemming te gemoet. Het hevige slingeren van het vaartuig was zeer vermoeijend voor den Kapitein, die nog steeds zijn kajuit moest houden en zelfs zijn kooi niet verliet.

Den 15den Julij bedaarde het weder eenigzins; een warme namiddag, een heldere zonneschijn, en eene betrekkelijk kalme zee gaven aan de bemanning een weinig rust. Den volgenden dag wakkerde de wind weder aan; maar te 9 ure ontdekte men land aan stuurboordszijde; en te 4 ure des avonds voer de *Sumter* de noordelijke kaap van het eiland Curaçao om, zeilde langs de kust op ongeveer een mijl afstands van St. Anna, waar zij een weinig na 7 uur aankwam. Een kanonschot werd gelost, ten teeken dat men een loods verlangde, en eenige oogenblikken later kwam er een die beloofde den volgenden morgen weder te zullen komen om het schip in de haven te brengen.

Getrouw aan zijn woord verscheen de loods den volgenden morgen op het dek: maar het stond niet in zijn magt het overige gedeelte zijner belofte te volvoeren. Toen de Kapitein hem naar de reden daarvan vroeg, antwoordde hij: „het spijt den Gouverneur, dat hij u de vergunning moet weigeren om de haven binnen te loopen; maar hij heeft dienaangaande bepaalde bevelen ontvangen." Nogtans zou een weinig diplomatie dit bezwaar spoedig uit den weg geruimd hebben, dat het werk was van den Consul der Noordelijke Staten; de hevige tegenwerpingen van dezen hadden ongetwijfeld nog een steun gevonden in de valsche beschrijving die de loods van het schip gaf. De Luitenant Chapman werd met den volgenden brief aan den Gouverneur naar den wal gezonden.

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Op de reede van St. Anna, Curaçao,
17 Julij 1861.

Aan zijne Excellentie den Gouverneur Crol.

Mijnheer, — Dezen morgen heb ik bij monde van den loods een berigt van U. E. ontvangen, inhoudende dat het aan mijn schip, ofschoon dit zich in nood bevindt, niet kan toegestaan worden de haven binnen te loopen, omdat U. E. van hare Regering het bevel ontvangen heeft om aan de oorlogsschepen der Geconfedereerde Staten geen gastvrijheid te verleenen in de haven die aan U. E. gezag is onderworpen. Ik neem de vrijheid u eerbiedig te doen opmerken, dat er hieromtrent een vergissing moet plaats hebben; met het oog daarop heb ik U. E. tegelijk met dezen den Luitenant Chapman van de zeemagt der Geconfedereerde Staten toegezonden, om U. E. in dit opzigt de noodige inlichtingen te geven. U. E. moet zich vergist hebben aangaande het karakter van mijn schip; de *Sumter* is een oorlogsschip dat van een lastbrief in behoorlijken vorm van wege het Gouvernement der Geconfedereerde Staten voorzien is, die door al de groote mogendheden van Europa, Engeland, Frankrijk, Spanje, enz. als oorlogvoerende staten zijn erkend, gelijk U. E. wel bekend zal zijn. Wel hebben deze mogendheden aan de beide oorlogvoerende partijen verboden hare prijzen binnen haar regtsgebied te brengen, maar geen van haar heeft onderscheid gemaakt, hetzij tusschen de prijzen of tusschen de kruisers der oorlogvoerende partijen. Wanneer de kruisers der beide Gouvernementen door al de groote mogendheden in de havens worden toegelaten op den voet eener volkomen gelijkheid, moet ik dan uit het gedrag van U. E. opmaken, dat Nederland een anderen regel heeft aangenomen, dat het zijne havens sluit, niet alleen voor de prijzen der Geconfedereerde Staten, maar ook voor hunne oorlogsschepen, en dat wel wanneer het de kruisers der Noordelijke Staten wel toelaat? Zou het op die wijze gedurende dezen oorlog afwijken van de onzijdigheid, door de Geconfedereerde Staten niet als oorlogvoerende Staten te beschouwen, en door hunne vijanden te

helpen en te beschermen? Indien dit de houding is welke Nederland in dezen strijd heeft gelieven aan te nemen, zoo verzoek ik U. E. mij zulks schriftelijk te willen mededeelen.

Ik heb de eer te zijn, enz. enz.

(*Get.*) R. SEMMES.

Aan den Gouverneur Crol.
St. Anna, Curaçao.

Deze opheldering hief alle bezwaren op; te 11 ure werd de gevraagde vergunning verleend, en de *Sumter* lag gelukkig voor anker in de haven.

Zij bleef aldaar eenige dagen, omringd door praauwen vol inlandsche vrouwen; deze bewoonsters van Curaçao snapten als papegaaijen, en zagen ten opzigte van haar kleeding er bijna even kakelbont uit als deze vogels. Dien geheelen tijd werkte de bemanning hard; de voorraad steenkolen werd aangevuld, er werd hout, water, versche proviand ingenomen, de noodige herstellingen werden aan het schip aangebragt, dat op den laatsten togt veel geleden had. Te midden van al deze bezigheden ontving de *Sumter* het bezoek van een bewoner van Venezuela, die zich in zuiver Engelsch voorstelde als gevolmagtigde of agent van den President de Castro, op dit oogenblik met eenigen zijner ministers naar Curaçao verbannen.

Het doel van deze zending was in onderhandeling te treden over den overtogt van de Castro naar Europa; hij verlangde tevens plaats voor een twintigtal officieren van den President die met wapenen, ammunitie, enz. zouden vertrekken. Maar Kapitein Semmes wees het aanzoek beleefdelijk doch zonder aarzelen van de hand; eerst gaf hij als reden op dat zijne bestemming hem niet in de verlangde rigting voerde, en vervolgens dat hij door zoo te handelen zich aan onwettige interventie zou schuldig maken, van de zijde eener neutrale natie in de revolutionaire partijen, die elkander de regering over Venezuela betwistten.

„Men maakte mij de opmerking, — schrijft Kapitein Semmes, — dat Don Castro *de jure* President was; ik antwoordde dat deze

kwestie ons volstrekt niet aanging, omdat de tegenovergestelde partij *de facto* in het bezit der regering was."

De *Sumter* bleef tot aan den 24sten Julij te Curaçao, nam kolen en allerlei proviand in, terwijl de manschappen beurtelings verlof kregen om aan den wal te gaan, opdat allen zich een weinig konden herstellen en in de gelegenheid zouden zijn om zich van hun overtollig geld te ontdoen. Den 24sten op den middag, ligtte zij op nieuw het anker, maar liet een harer matrozen achter, een slecht sujet, John Orr genaamd, die van het schip deserteerde op aanstoking van een kapitein en een kroeghouder, beide Yankees. Maar het verlies was niet groot, en na twee of drie pogingen gedaan te hebben om den vlugteling op te sporen, verliet de *Sumter* de haven en stevende naar Venezuela.

Toen de morgen van den 25sten Julij daagde, vertoonde zich aan de gretige oogen der bemanning eene gewenschte verschijning, namelijk een schip in volle zee. Onmiddellijk werd er jagt op gemaakt, en te 6½ ure was de *Abby Bradford*, van New-York komende met bestemming naar Puerto Cabello, prijs gemaakt, en met haar kapitein naar hare oorspronkelijke bestemming, Puerto Cabello op sleeptouw genomen. Het was reeds avond toen men voor deze stad aankwam, en men bragt den nacht buiten de haven door. Bij het aanbreken van den dag voer de *Sumter* langs de kust, en zonder de aankomst van een loods af te wachten, stevende zij moedig tusschen een archipel van eilandjes door, om in de haven voor anker te komen.

De *Sumter* had naauwelijks hare ankerplaats bereikt, toen de volgende brief aan den Gouverneur werd gezonden, waarin vergunning werd gevraagd om den prijs tot aan de uitspraak van het hof in de haven te mogen laten:

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*.
Puerto Cabello, 26 Julij 1861.

Mijnheer, — Ik heb de eer u kennis te geven van mijn aankomst in deze haven met het schip waarover ik het bevel voer en met een prijs, den schooner *Abby Bradford*, op ongeveer

zeventig mijlen noord-oostelijk van deze haven prijs gemaakt. De *Abby Bradford* is het eigendom van onderdanen der Noordelijke Staten, die zooals U. E. weet, met de Geconfedereerde Staten in oorlog zijn, welke ik de eer heb te vertegenwoordigen; de lading schijnt ook aan onderdanen der Noordelijke Staten te behooren, die haar aan een handelshuis van Puerto Cabello geconsigneerd hebben. Mogten er evenwel eenige reclames ingebragt worden ten opzigte van de geheele lading of van een bepaald gedeelte daarvan, dan zou de eigendoms-kwestie alleen door het Prijs-Geregtshof der Geconfedereerde Staten kunnen beslist worden. Tevens heb ik de eer U. E. te verzoeken mij wel te willen vergunnen het prijs gemaakte schip en zijne lading in de haven van Puerto Cabello te laten, totdat aangaande de kwestie der wettigheid van het voor goeden prijs verklaren van genoemd schip door de regtbanken van mijn land uitspraak gedaan is. Deze schikking zal voor de beide partijen de beste zijn, zoowel voor de bewoners van Venezuela die belang mogten hebben bij de lading, als voor hen die haar genomen hebben, welke laatsten evenzeer gewigtige belangen hebben voor te staan.

Met het doen van dit voorstel verlang ik niet dat de Regering van Venezuela van eene strikte onzijdigheid ten opzigte der oorlogvoerende partijen afwijke. Onze vijanden zullen evenzeer de voordeelen kunnen genieten van den maatregel die op ons zal toegepast worden. Met andere woorden: zelfs dan wanneer gij de meest naauwgezette onzijdigheid in acht neemt, zult gij toch de beide partijen die op dit oogenblik met elkander in oorlog zijn in uwe havens kunnen toelaten, zonder dat een van beide zich daarover beklagen kan, omdat beide in het genot van het zelfde voorregt kunnen deelen.

Ik heb eene andere en veel gewigtiger reden om dit verzoek te doen, namelijk deze, dat een stelsel van uitsluiting, zelfs dan wanneer het op beide partijen wordt toegepast, voor geen van beide regtvaardig of billijk zou zijn. De Noordelijke Staten, die op dit oogenblik tegen de Zuidelijke een aanvallenden en

onregtvaardigen oorlog voeren, die ons het regt ontzeggen om ons zelven te regeren, — en dit regt is een grondwettig regt in elke republiek, — die een inval gedaan hebben in ons grondgebied, om ons te onderdrukken, — de Vereenigde Staten van het Noorden, zeg ik, zijn, zooals U. E. zeer goed weet, staten die van den handel en het fabriekwezen bestaan, terwijl de bewoners der Geconfedereerde Staten tot nu toe landbouwers en planters geweest zijn. Ten gevolge nu van dit verschil in de bronnen van bestaan hadden de Noordelijke Staten bij het begin van den oorlog bijna de geheele zeemagt van het oude bestuur in hun bezit, en zij hebben niet geaarzeld zich tot hun gebruik eene vloot toe te eigenen, waarvan een groot gedeelte regtens aan de Geconfedereerde Staten toekwam, die hun aandeel daaraan in belastingen betaald hadden.

Met deze scheepsmagt, op eene trouwelooze wijze verkregen, gelijk ik reeds gezegd heb, heeft de vijand al de belangrijke havens der Geconfedereerde Staten kunnen blokkeren.

Deze blokkade weert noodzakelijk de kruisers der Geconfereerden uit hunne eigene havens, en indien de vreemde mogendheden hen evenzeer afwijzen, zullen zij natuurlijk genoodzaakt zijn hunne prijzen te vernietigen. U. E. ziet derhalve dat met het stelsel van uitsluiting de vijand in den ruimsten zin in 't genot zou zijn van zijn regt van verovering, aangezien alle havens hem open staan, terwijl de Geconfedereerden er alleen *sub modo* genot van zouden hebben, dat wil zeggen, dat zij genoodzaakt zouden zijn al hunne prijzen te vernielen. Eene wet die zulk eene uitwerking zou hebben zou noch billijk noch onpartijdig zijn, zelfs wanneer zij op beide partijen werd toegepast; en daar de onpartijdigheid en de regtvaardigheid de eerste voorwaarden der onzijdigheid zijn, houd ik het voor zeker, dat de Staat Venezuela het stelsel van uitsluiting niet zal aannemen.

Van den anderen kant, wanneer U. E. de beide partijen met hare prijzen in uwe havens toelaat, totdat de regtbanken harer regeringen den tijd gehad hebben om de zaak te beslissen zooals

haar goed zal dunken, zoudt gij een maatregel nemen die aan de beide Staten een goed en onpartijdig regt zou toestaan, en dat is alles wat de Geconfedereerde Staten verlangen.

Wat het tegenwoordige geval betreft, daar de lading hoofdzakelijk bestaat uit levensmiddelen die niet bewaard kunnen worden, zal ik U. E. de vergunning vragen ze in 't openbaar aan de meestbiedenden te verkoopen ten voordeele der regthebbenden. De opbrengst van den verkoop zal in handen gesteld worden van een soliden agent, en ik verzoek tevens dat ook het schip ter bewaring aan denzelfden agent worde toevertrouwd tot dat er dienaangaande uitspraak zal gedaan zijn.

Ik heb de eer te zijn, enz., enz.

(*get.*) R. SEMMES.

Aan Z. E. den Gouverneur en militairen Kommandant van Puerto Cabello.

Het was echter niet mogelijk dezen ambtenaar over te halen om dit verzoek in te willigen; hij antwoordde, dat het ten eenenmale zijne bevoegdheid te boven ging eene zoodanige kwestie te behandelen, en dat de *Sumter* binnen vier-en-twintig uren het anker moest ligten. Den 27sten, bij het aanbreken van den dag werden eenige manschappen aan boord van de *Abby Bradford* geplaatst, met bevel om naar Nieuw-Orleans te zeilen; en te 6 ure verliet de *Sumter* de ongastvrije haven van Puerto Cabello.

Naauwelijks was het anker geligt, of er werd in de verte een schip gezien. Nadat het genomen was, bleek het de bark *Joseph Maxwell* van Philadelphia te zijn. Daar het schip ongeveer zeven mijlen van de haven verwijderd was waar deze bark haar lading had ingenomen, waarvan de helft aan een tot eene onzijdige natie behoorenden eigenaar toekwam, zond de *Sumter* een sloep af met den equipagemeester en den officier van administratie van het schip om onderhandelingen aan te knoopen. Zij moesten het voorstel doen, dat de eigenaar van het neutrale gedeelte der lading het overige gedeelte tegen een lagen prijs zou koopen en ook het schip zelf, dat hem alsdan ongeschonden en onverwijld zou

geleverd worden. Deze kleine schikking werd echter door den Gouverneur eenigzins tegengewerkt, die tot groote verwondering van Kapiten Semmes beval, dat de prijs onverwijld in de haven zou gebragt worden en aldaar blijven zou totdat een regtbank van Venezuela beslist zou hebben, of het schip al dan niet op eene zeemijl afstands van de kust was genomen, welke afstand door de internationale wet was voorgeschreven.

Deze hoogst zonderlinge eisch ontmoette niet die gehoorzaamheid en dien eerbied welke diegene die hem deed ongetwijfeld verwacht had. Er werd alarm geslagen, de manschappen werden bij de stukken geplaatst als voor een op handen zijnden strijd, en zoo naderde de *Sumter* haar prijs, zond den gezagvoerder daarvan met zijn gezin in zijn eigen sloep naar den wal, plaatste aan boord van de *Maxwell* eenige manschappen om haar te bewaken en zond haar naar eene haven aan de noordelijke kust van Cuba. Het is waarschijnlijk dat deze weinig vriendschappelijke gezindheid van den Gouverneur van Puerto Cabello dezen ingegeven was door de vrees, dat de *Sumter* werkelijk zich verbonden had tot eene onderneming van dergelijken aard als de gevolmagtigde van Don Castro haar te Curaçao te vergeefs had voorgesteld; men was ongetwijfeld beducht dat zij gekomen was met het doel om revolutionaire troepen te ontschepen.

Daarna wendde de *Sumter* den steven naar het oosten, en te 5 ure des avonds, kwam zij dwars voor den boeg van een brik van wier steng de Sterren en Strepen wapperden, die gehate maar toch gewenschte vlag. Ditmaal echter kon men zich gerust vertrouwen onder de oogen van een geduchten vijand; en de gezagvoerder had wijselijk gehandeld met zich niet van de kust te verwijderen. De gebruikelijke mijl der neutraliteit beschermde haar tegen het lot dat zoo velen harer landgenooten getroffen heeft.

Des namiddags van den 29sten Julij bevond de *Sumter* zich aan gene zijde van het Schildpadden-eiland; en te elf ure des avonds peilde men drie-en-dertig vademen bij de oostelijke punt van Margarita; men kruiste nog twee dagen langs de kust van

Venezuela bij eene bries die somwijlen zoo hevig was, dat het noodzakelijk werd tot op een mijl afstands de kust te naderen om zich daartegen te beveiligen; men liep zelfs de Golf van Paria in. Het zog volgende van een schip dat van Madeira kwam en de haven kende, wierp de *Sumter* zich in de Huero, en kwam kort na middernacht ten anker voor de stad Porto de Espana, nadat zij het saluut van een engelsche brik die de haven verliet beantwoord had.

HOOFDSTUK IV.

Opschudding. — De stier wordt bij de horens gegrepen. — Harer Majesteits schip *Cadmus*. — Aanstelling van kapitein Semmes. — Op nieuw in zee. — Slecht weer. — Wind en stroom tegen. — Cayenne. — Fransche beleefdheid. — IJdele hoop te Paramaribo. — Hevige vervolging. — Een brave Yankee. — Twijfelachtige geldigheid. — Om het niet op te geven. — Alweer in zee. — Het verraderlijke schot.

De aankomst van de *Sumter* te Porto de Espana scheen eene zekere opschudding te veroorzaken onder de officiële bewoners dezer kleine kolonie. De Gouverneur begon met het vragen van een regtelijk advies om te weten, of hij een verdachten vreemdeling mogt toestaan zich van kolen te voorzien, en een uitvoerig leading-artikel van het dagblad der plaats, uit de pen zijner uitgevers gevloeid, opperde een ernstigen twijfel aangaande het karakter van de *Sumter*: men vroeg of zij wel wezenlijk datgene was wat zij wilde schijnen, namelijk een oorlogsschip van een behoorlijken lastbrief voorzien, en niet soms een eenvoudige zeeroover. Het schijnt dat de regtsgeleerde raadslieden van den Gouverneur gunstig rapporteerden ten opzigte van het verzoek van kapitein Semmes; want er werd vergunning verleend om proviand in te nemen waaraan men aan boord gebrek had, en men begon, ofschoon niet zeer haastig, de *Sumter* van kolen te voorzien.

In den morgen van den 2den Augustus kwam er een vreemdsoortige bezoeker aan boord. Ofschoon sedert de komst van de *Sumter* de zware keerkringsregen niet opgehouden had een niet zeer muziekale roffel op het water en op het verdek te slaan, zag men echter een kleine „dingy” naderen, die weldra den ge-

zagvoerder eener brik van Baltimore, die in de nabijheid voor anker lag, aan boord van het oorlogsschip der Geconfedereerden bragt. Ten prooi aan de hevigste ongerustheid over het lot dat hem wachtte, had hij besloten den stier bij de horens te grijpen. Hij was zelf naar de *Sumter* gekomen om aan den kapitein te vragen, of deze hem wilde laten vertrekken zonder hem kwaad te doen. Groot was de vreugde van den armen man, toen hij hoorde dat men hem aansprak alsof hij tot een bevrienden staat behoorde, en hij vernomen had dat de staat Maryland, ofschoon door overmagt gedwongen den schijn van een verbond met den vijand aan te nemen, als vriend beschouwd werd door zijne zuidelijke bondgenooten, en dat de *Sumter* bepaalde bevelen had om hem vrijelijk zijn handel te laten voortzetten; hij keerde met een verligt hart naar boord terug, en de brik van Baltimore zette vol blijdschap hare reis voort.

Des namiddags van dienzelfden dag kwamen er nog twee bezoekers aan boord, twee engelsche officieren, maar de internationale beleefdheid ging niet zoo ver dat zij het officiële bezoek beantwoordde dat in de plaats van kapitein Semmes door den luitenant Chapman was afgelegd, en het hotel van den Gouverneur liet zich niet aan boord van de *Sumter* vertegenwoordigen. Misschien was „zijne Excellentie" wel beleedigd door den weinigen eerbied dien kapitein Semmes aan zijn officiële positie bewees, door niet te zorgen dat hij genoegzame krachten en gezondheid herkregen had om in staat te zijn persoonlijk het officiële bezoek af te leggen!

In den morgen van den 4den Augustus zou de *Sumter* vertrokken zijn indien er niet eenige onnaauwkeurigheden bespeurd waren in de papieren van den betaalmeester, die eene herziening vereischten. Gedurende de vertraging die het gevolg was van dezen arbeid kwam Harer Majesteits oorlogsschip *Cadmus* in de haven, en het vertrek van de *Sumter* werd uitgesteld, ten einde met den pas aangekomene betrekkingen aan te knoopen. Er werd derhalve een officier aan boord van de *Cadmus* gezonden. Deze liet het bezoek onverwijld beantwoorden door een officier van

gelijken rang, die na het wisselen der gebruikelijke pligtplegingen zich van een beleefden last van kapitein Hillyer kweet door te zeggen dat, daar de *Sumter* het eerste schip was onder de vlag der Geconfedereerde Staten dat hij ontmoette, hij kapitein Semmes zeer verpligt zou zijn, indien deze hem zijne aanstelling toonde. Deze laatste verzette zich volstrekt niet tegen dit verzoek, daarop vertoonde de engelsche officier, ten einde te voldoen aan de regelen der hoffelijkheid, eerst zijn aanstelling en onderzocht vervolgens die van kapitein Semmes. Daarna vertrok deze ceremonieuse bezoeker.

Den volgenden morgen kwam kapitein Hillyer zelf aan boord; men sprak een geruimen tijd over den oorlog en over andere onderhoudende onderwerpen; de engelsche kapitein liet een aangenamen indruk na. Toen de bezoeker vertrokken was, werden de vuren aan boord van de *Sumter* aangemaakt, en te 1 ure bevond zich het kleine vaartuig in het oostelijke gedeelte van de straat die voorbij het eiland Anglesey loopt, en voer zij langs deze dorre kusten en bergen, die echter met talrijke hutten bedekt waren. Te 10 ure des avonds voer zij tusschen Trinidad en Tabago door om op nieuw den onmetelijken Atlantischen oceaan in te stevenen.

Eenige dagen gingen zeer eentoonig voorbij voor de bemanning. Men ontdekte niets dan een enkelen brigantijn; maar deze was zoo ver verwijderd aan lij, dat men met het oog op den geringen voorraad van steenkolen dien de al te schroomvallige kooplieden van Porto de Espana toegestaan hadden, van meening was, dat het noch de kosten noch den tijd beloonde, die noodig zouden geweest zijn om jagt op hem te maken. De *Sumter* had toen grootelijks behoefte aan eenige beweging; men bespeurde geen enkel levend wezen uitgezonderd eenige zwermen vliegende visschen die elk oogenblik in de lucht opsprongen, in snelle vaart over de oppervlakte der zee gleden, en weder onderdoken, om weldra op nieuw verpligt te zijn in de lucht eene korte beveiliging te zoeken tegen hunne onzigtbare maar hardnekkige vervolgers in de diepte. Onderrigt en exercitie hielden dus de

manschappen gedurende de uren van den dag bezig; en bij het ondergaan der zon, wanneer de keerkringsnacht eensklaps inviel bij een nog schitterend verlichten hemel, werden schaak- en tric-tracborden voor den dag gehaald, die tegelijk met gezellige gesprekken over maatschappelijke, staat- en letterkundige onderwerpen, met gezang en andere uitspanningen van het zeeleven, deze lange uren van werkeloosheid hielpen doorbrengen.

Toch waren allen ten sterkste verheugd toen zij weder de „groene golven" bereikten; de *Sumter* bevond zich op ongeveer negen mijlen afstands van de kusten van Hollandsch Guyana. Men hoopte weldra Maranham te zullen bereiken, maar den volgenden dag zag men in dat men deze hoop moest opgeven. De *Sumter* ontmoette een sterken stroom uit het noorden, en tot overmaat van ramp ontdekte men dat het bedrog der handelaars in steenkolen van Porto de Espana nog ernstiger was; er was niet genoeg brandstof meer overig voor dien overtogt. Den volgenden dag verergerde de toestand nog in plaats van te verbeteren. De stroom uit het noorden bereikte de snelheid van zestig mijlen in de vier-en-twintig uren, eene snelheid gelijk aan die van den „Gulf Stream," daar waar deze het snelst is. Er was nog brandstof over voor drie dagen, en de noordelijke stroom mede in rekening brengende, had de *Sumter* nog vijfhonderd vijftig mijlen af te leggen voor dat zij te Maranham kwam.

Desniettemin zette zij geduldig hare reis voort in de hoop op eenige verandering, doch deze kwam niet. De wind en de stroom waren even vijandig als altijd, en daar de waarnemingen van den 11den Augustus 2° 38′ N. B. en 47° 48′ W. L. aanwezen, scheen de kwestie van de reis naar Maranham daardoor voor goed beslist. De kapitein beval de vuren uit te dooven, een meer schuinen koers te nemen, al de zeilen bij te zetten en den steven naar het N. W. te wenden, want hij hoopte een nieuwen voorraad van steenkolen te zullen vinden in een der havens aan de kust van Guyana.

Des namiddags van dien dag was de lucht helder en de zee zeer kalm. De *Sumter*, zacht gewiegd door den golfslag, al hare lijzeilen

aan stuurboord, stevende naar de Oranje Kaap, van waar zij voornemens was naar Cayenne te zeilen.

Zij kwam den 15den Augustus aldaar aan; maar ook daar werd zij teleurgesteld. Toen de *Sumter* het anker had laten vallen, werden officieren naar den Gouverneur gezonden om hem op de gebruikelijke wijze te begroeten en hem vergunning te vragen om een vooraad van steenkolen in te nemen. Men stond hun niet toe aan wal te gaan, tot reden gevende dat zij geen gezondheidspas hadden van de laatste haven die zij bezocht hadden. Te vergeefs voerde men den voldoenden gezondheidstoestand der equipage aan, en den tijd dien men in zee geweest was. De Gouverneur wilde naar geen andere redenen luisteren dan die van het consigne. Er werd bevolen dat het schip vijf dagen quarantaine moest houden, en die vijf dagen moesten voorbijgegaan zijn voordat de gezonde kusten van Cayenne blootgesteld mogten worden aan het gevaar van door de pas aangekomenen besmet te worden. Daar de autoriteiten dit bevel ondersteunden door eene kennisgeving waarbij aan kapitein Semmes werd medegedeeld dat er zelfs niet genoeg steenkolen in de haven van Cayenne waren voor de schepen van hun eigen regering, wilde men de discussie niet langer voortzetten en besloot men elders voorraad op te zoeken.

Des namiddags van den volgenden dag kwam de *Sumter* op de kust van Hollandsch Guyana; maar aangezien kapitein Semmes geen loods kon vinden, was hij genoodzaakt het anker te werpen in ongeveer vier vademen water. Bij het ondergaan der zon werd men den zwarten rook gewaar van een steamer die tegen het schitterend azuur der lucht afstak, en men vermoedde dat de pas aangekomene een kruiser der Yankees was, die ter vervolging van de „zeeroovers" der Geconfedereerden was uitgezonden. Aan boord van de *Sumter* werd alarm geslagen; het dek werd ontruimd voor het gevecht; men opende de geschutpoorten; de kanonnen werden naar buiten gebragt, en men bespoedigde de toebereidselen die noodig waren om den veronderstelden vijand eene warme ontvangst te bereiden. Er heerschte eene vol-

komen duisternis. Toen het verdachte schip op een zekeren afstand gekomen was, hoorde men duidelijk te midden der nachtelijke stilte het *psump, psump, psump* zijner machine. Het naderde stilzwijgend, voer om de ankerplaats van den oplettenden kruiser heen, en scheen ook zijn nieuwen buurman niet zeer te vertrouwen. Doch deze liet geen vijandige oogmerken blijken. De nacht was te duister dan dat men een vriend van een vijand zou hebben kunnen onderscheiden. Het onbekende vaartuig wierp het anker op een korten afstand van de *Sumter;* daar het volstrekt niet in den zin scheen te hebben om aanvallenderwijs te werk te gaan, werden de kanonnen aan boord van het schip der Geconfedereerden weder ingehaald en zocht de bemanning hare kooijen op.

In den vroegen morgen van den volgenden dag stelde de steamer der Geconfedereerden zich in beweging en heesch de fransche vlag, ten einde den vreemdeling beter te kunnen opnemen, die gerust op twee mijlen afstands digt bij de kust voor anker lag. Bij de nadering van de *Sumter* heesch de onbekende terstond de driekleurige vlag; op dit gezigt liet de kruiser onverwijld zijne voorgewende nationaliteit varen, terwijl hij vrolijk aan zijn fokkemast de sterren en strepen heesch. Het fransche vaartuig scheen zeer tevreden dat het de beroemde *Sumter* ontmoette. Daar het even als het vaartuig der Geconfedereerden naar Paramaribo bestemd was en veel minder diepgang had dan dit, noodigde het dit laatste uit hem op de rivier te volgen waar het een loods hoopte te vinden.

Te Paramaribo aangekomen ontving de *Sumter* berigt van den steamer *Keystone State* der Vereenigde Staten, die zich sedert eenigen tijd ter vervolging van den kruiser der Geconfedereerden in zee bevond. Het schip was niet veel grooter dan de *Sumter*, de bemanning en wapening stonden bijna gelijk. Daarom was men aan boord van den kruiser der Geconfedereerden zeer verheugd in de hoop van met een vijand die ongeveer van gelijke sterkte was in gevecht te zullen komen. Dit verlangen zou echter gelijk zoo vele andere niet bevredigd worden. Ten gevolge

van de een of andere fataliteit, kon de *Keystone State* er maar nooit in slagen haren vijand te ontmoeten. Toen deze te Trinidad kolen innam, deed de ander hetzelfde te Barbados, en kwam te Trinidad eerst na het vertrek van de *Sumter* aan. Toen zij deze laatste plaats verliet, vervolgde zij haar op nieuw; maar de kans die zij had om haar vijandin te ontmoeten werd waarschijnlijk zeer verminderd door de omstandigheid, dat zij de *Sumter* in het westen ging opzoeken, wanneer men haar zeide dat zij oostwaarts gestevend was; daardoor was zij, ongetwijfeld tot groot verdriet van haar bemanning en haar kapitein, steeds ver van den kleinen kruiser verwijderd (*).

Maar indien de oorlogsschepen der Vereenigde Staten een weinig zonderling waren in hunne wijze van ons te vervolgen, moet men bekennen dat hunne consuls en andere zeeagenten volstrekt niet zoo schroomvallig waren. Alle denkbare middelen werden te Paramaribo door den Consul der Noordelijke Staten aangewend om te maken dat de *Sumter* de benoodigde steenkolen niet kon verkrijgen. Evenwel slaagde hij niet zoo volkomen als zijne krachtdadige bemoeijingen verdienden. Eerst kwam het denkbeeld bij hem op, al de steenkolen op te koopen die in de haven voorhanden waren, en te dien einde bood hij er een zeer hoogen prijs voor, in papier van het Gouvernement der Vereenigde Staten.

Maar, zonderlinge verblindheid ten opzigte van hunne eigene belangen, de kooplieden van Paramaribo weigerden hunne steenkolen tegen dit papier te verwisselen; daar hij niet in klinkende munt betalen kon, was hij genoodzaakt zijn voornemen op te geven. Deze nederlaag ontmoedigde den beleefden Yankee niet, die toen het denkbeeld opvatte om al de schuiten af te huren die de kolen aan boord van de *Sumter* moesten brengen. Op

(*) Deze zonderlinge handelwijze doet ons denken aan een sportman van Californië die sterk verlangde een grijzen beer te schieten; hij vond eindelijk een spoor dat hij eenige uren volgde; toen verliet hij het weer. Toen hij in het kamp terugkeerde, vroeg men hem, waarom hij zijn onderzoek niet verder had voortgezet; hij antwoordde bedaard, dat hij het spoor te versch bevonden had. — Dit was zeker ook het geval met de *Keystone State*, zij vond het spoor te versch.

deze wijze zou hij bijna geslaagd zijn. Evenwel weigerden een of twee eigenaars de eer van afgekocht te worden, en men begon met het inschepen der kolen met de beide gabaren (ligters) die zij verschaften. De onverschrokken consul gaf het niet op. Daar hij bij de eigenaars schipbreuk geleden had, werd hij voor zijne moeite schadeloos gesteld door hunne bemanning, die hij toegankelijk vond voor zijne omkooping. Ongeveer een veertigtal tonnen steenkolen werden naar het achterste gedeelte der haven gevoerd in plaats van in de magazijnen van de *Sumter* te komen, waarvoor zij bestemd waren.

Toch werd ten slotte de zaak ten einde gebragt ondanks de bemoeijingen van twee Yankees en een dikken Hollander, en de *Sumter* was weder gereed om in zee te steken; maar zij kon niet vertrekken zonder nog een verraderlijk schot te ontvangen van haren onvermoeiden vijand. Des morgens van den voor het vertrek bestemden dag begaf de knecht van den kommandant, een neger, zich naar den wal, zooals hij altijd gewoon was op marktdagen te doen, en werd door den waardigen Yankee aangesproken, die hem overhaalde om zijn vertrek voor een onbepaalden tijd uit te stellen. De arme knaap, indien zijn lot maar eenigzins gelijk is aan dat van duizende anderen die in vrijheid gesteld zijn door hunne vrienden van het Noorden, gelijk deze laatsten zich noemen, zal hij zijn desertie bitter berouwd hebben.

Er was geen tijd om den deserteur op te zoeken; derhalve na een korte woordenwisseling met de autoriteiten, die weinig in hun schik schenen over deze vertraging, ligtte de *Sumter* het anker en stevende op nieuw naar Maranham.

HOOFDSTUK V.

Vertrek van Paramaribo. — Men passeert de linie. — Ongeluksdag. — Op een zandbank. — Men komt er goed af. — Maranham. — Protest van een Yankee. — Stoute bewering. — Bezoek aan den Gouverneur. — Tijdingen. — Valsch alarm — De rekeningen worden betaald. — Een vaderlander. — Weder in zee. — Een prijs. — De *Joseph Park*. — Tijdingen van Bull-Run. — Een treurige verjaardag.

Het gebrek aan steenkolen had de *Sumter* sedert dat zij den mond van den Amazonenstroom verlaten had, een geheele maand doen verliezen. Daarenboven had men te Paramaribo vernomen dat zes of zeven groote steamers haar onophoudelijk vervolgden, en het was niet waarschijnlijk dat allen, en inzonderheid de grootste, de taktiek der *Keystone State* zouden volgen; daarom moest het kleine voorwerp hunner wraak een gunstiger streek gaan opzoeken om zijne kruistogten voort te zetten.

Den 31sten Augustus verliet de *Sumter* Paramaribo en verwijderde zich, als 't ware blindelings, acht of negen mijlen van de kust in de rigting van het noorden. Weldra veranderde zij van koers en stevende zij zuidoostelijk ten einde den stroom te vermijden, die gedurende haren vorigen kruistogt haar zooveel moeite veroorzaakt had; bijgevolg voer zij langs de kust en zocht zij een vaarwater op waar de stroom zich het minst deed gevoelen.

Den 4den September stevende zij met volle zeilen den Amazonenstroom voorbij, het weder was helder en fraai; uit het zuidoosten woei een frissche passaatwind. Het was het gunstigste oogenblik om te zeilen; er was geen tegenstroom meer en het log gaf eene

snelheid aan van 175 mijlen in de vier-en-twintig uren. Denzelfden dag werd een zeil ontdekt, maar de tijd en de kolen waren te kostbaar om er jagt op te maken. Des avonds passeerde men de linie; de *Sumter* zeide den Noord-atlantischen oceaan vaarwel en betrad een nieuw tooneel voor hare werkzaamheden.

De 5de September was een ongeluksdag. De lucht was drukkend en bewolkt, de wind stak al meer en meer op en het kleine schip dreef zwaar op zijn anker. Bij het wenden deed een plotselinge schok de ketting bij het spil breken, en het overgebleven stuk bewees dat het metaal daaraan geen schuld had. Er was niet één loods in het gezigt; toen voer men voorzigtig naar de baai, in de rigting van den vuurtoren. Gedurende eenigen tijd ging alles goed en scheen het grootste gevaar geweken te zijn, toen het vaartuig op eens op een zandbank stiet. De schok verbrijzelde een groot gedeelte van de looze kiel en veroorzaakte voor een oogenblik een groote ontsteltenis. Het schip had gelukkig slechts tegen de punt der zandbank gestooten, en het kwam met den volgenden vloed weder af, zoodat het gevaar geweken was. Wegens dit onverwacht ongeluk werd een naauwlettend onderzoek in het werk gesteld; maar hoe zorgvuldig men ook de positie van het schip op de kaart naging, men kon het geheim niet oplossen, want het gedeelte der baai waar de *Sumter* gestooten had, stond aangewezen als een veilige plaats zonder klippen. In elk geval was het gelukkig dat het kleine vaartuig er zoo goed afkwam; want anderhalf uur later was er bij hoog water naauwelijks vijf voet diepte, en wanneer men aan de zware lading denkt die de *Sumter* toen aan boord had, zal men gemakkelijk begrijpen dat het schip in een vreeselijken toestand zou geraakt zijn, indien het op de bank gebleven was.

Daar de gepeilde diepten nog te ongelijk waren om nog langer het gevaar te durven trotseren, wierp de *Sumter* het anker en zond een sloep naar eenige visschersvaartuigen die men op de kust bespeurde, zij bragt weldra een bewoner van het land mede, die het schip gelukkig in de haven van Maranham loodste. De

Sumter ontving een bezoek van een braziliaanschen officier, die den kapitein hartelijk geluk wenschte, dat hij er zoo gelukkig was afgekomen, want zelfs de braziliaansche schepen wagen dien overtogt nooit zonder een loods.

Daags na de aankomst van de *Sumter* te Maranham was het de verjaardag van de onafhankelijkheid van Brazilië. De stad nam een feestelijk voorkomen aan. De oorlogsschepen en koopvaarders waren van boven tot beneden met vlaggen bedekt, terwijl de kanonnen der vloot met hun gedonder deze baai begroetten, die gewoonlijk zoo stil was. Alleen de *Sumter* bleef rustig te midden van al die vreugdebedrijven; want de natie wier vlag zij voerde, was nog niet erkend door de regering van Brazilië, en het zou zeer ongepast geweest zijn van haar kant, zich op eenige wijze in vermakelijkheden te mengen, die zulk eene beweegreden hadden. Bijna al deze goede bewoners van Maranham, hoewel schijnbaar gunstig gezind voor de Geconfedereerden, waren zoozeer afhankelijk van de ambtenaren van het bestuur, dat zij zoo ver niet durfden gaan om de officieren van de *Sumter* uit te noodigen tot een groot bal, dat door de autoriteiten bij gelegenheid van dit feest gegeven werd.

Maandag den 9den September vestigde kapitein Semmes zijn verblijf aan wal, en maakte zich gereed om een officiëel bezoek te brengen aan den Gouverneur van het district. Maar deze ambtenaar wendde eene ongesteldheid voor en stelde de verlangde bijeenkomst tot den middag van den volgenden dag uit. Naauwelijks was de kapitein in het hotel waarin hij zijn intrek genomen had teruggekeerd, of hij ontving op zijn beurt het bezoek van den kapitein Pinto van de braziliaansche marine en van den chef der policie, een vertrouwd vriend van den Gouverneur. Het bezoek dezer beide heeren had ten doel, kapitein Semmes een formeel protest voor te lezen, door den consul der Vereenigde Staten bij de regering ingeleverd. In dit stuk verzette de Yankee er zich tegen, dat aan de *Sumter* zou vergund worden steenkolen of anderen proviand in de haven in te nemen. Onder meer andere even krachtige argumenten, werd in dit stuk beweerd dat geen

mogendheid den kruiser der Geconfedereerde Staten binnen hare havens zou toelaten. Beweringen van dien aard werden gemakkelijk wederlegd, en men kwam overeen dat deze kwestie in de bijeenkomst van den volgenden dag zou besproken worden. De eigene woorden van kapitein Semmes zullen hetgeen alstoen verhandeld werd duidelijk doen kennen.

Dingsdag 11 *September*. — Ik was tegen den middag bij den Gouverneur ontboden, die mij aanstonds audientie verleende. De chef der policie en kapitein Pinto waren tegenwoordig. Ik toonde den Gouverneur mijne aanstelling en liet hem ook een gedeelte mijner instructies lezen, om hem te toonen dat de Geconfedereerde Staten in de beste verstandhouding wilden staan met de andere mogendheden en bevel gegeven hadden in het bijzonder de regten en den eigendom van onzijdigen te eerbiedigen. Ten einde hem nog beter aan het verstand te brengen dat hij mij van steenkolen kon voorzien zonder inbreuk te maken op de onzijdigheid, en tevens de valsche beweringen van den consul der Vereenigde Staten te weerleggen, toonde ik hem een dagblad van Trinidad, waarin gezegd werd, dat de kwestie van het innemen van steenkolen door de *Sumter* op dit eiland aan de regters der Kroon onderworpen en in mijn voordeel beslist was geworden, enz., enz.

De Gouverneur verwittigde mij dat ik elke soort van proviand mogt koopen die ik noodig had, uitgezonderd ammunitie. Ik bewees hem vervolgens dat de tegenwoordige oorlog zoowel in het voordeel was van Brazilië als van ons zelven, en dat, indien wij in de worsteling bezweken, Brazilië het eerste land zou zijn dat door de propaganda der Yankees zou overstroomd worden. Deze aanmerkingen werden gunstig opgenomen, want deze drie heeren gevoelden eene levendige sympathie voor het Zuiden.

Kapitein Semmes gaat op de volgende wijze voort met zijn verslag van zijn verblijf aan wal:

Een frissche wind en een bewolkte lucht; het vaartuig wordt opgeschilderd en er worden toebereidselen gemaakt tot het innemen der steenkolen. Wij wachten met ongeduld op de aankomst der

mail van Río, omdat wij van een portugeesch schip dat van Fernambuco is gekomen, vernomen hebben dat er een groote veldslag heeft plaats gehad, dat wij den vijand geslagen hebben en dat de onzen op Washington losgaan. Gave God dat onze regtvaardige zaak gezegevierd hadde! De geheele stad bespreekt onze belangen. De meeningen zijn dienaangaande verdeeld. De oppositie in de Wetgevende Kamer, die op dit oogenblik hare zittingen houdt, wil de Regering interpelleren over de wijze waarop men ons ontvangen heeft.

Woensdag 12 *September*. — Helder weer met ligte wolken. Tamelijk frissche passaatwind, zooals gewoonlijk in dit jaargetijde. De winden worden tot in December steeds heviger, en dan maken ze langzamerhand plaats voor de regens. Sedert het begin van den kruistogt heb ik het voornemen gehad om kaap St. Roque om te varen en de koopvaarders van den vijand op deze beide handelswegen op te wachten. Maar de hevige winden en de snelle stroomen die tegenwoordig heerschen, verhinderen mij voor dit oogenblik mijn voornemen te bewerkstelligen, dat ik genoodzaakt ben uit te stellen; indien de oorlog voortduurt, hoop ik dit voornemen in een gunstiger jaargetijde weder te kunnen opvatten. Men heeft mij heden berigt dat twee oorlogsschepen der Vereenigde Staten ons opwachten aan gene zijde van St. Anna, maar dit gerucht komt uit geen andere bron dan de opgewonden verbeelding van de bevolking der stad. Ik heb dezen avond een gesprek gehad met den Senor Rodriguez, een schrander regtsgeleerde en President der Kamer, over de kwestie van den oorlog. Ik bevond dat hij zeer goed op de hoogte was, vooral wanneer men in aanmerking neemt dat hij zijne inlichtingen geput had uit de niet zeer waarheidlievende dagbladen van het Noorden.

Hij was van gedachte dat wij „al te haastig” geweest waren om met het Noorden te breken; maar ik merkte aan dat wij het geduldigste volk geweest waren, dat wij lang geleden hadden en dat wij tot op het uiterste oogenblik gewacht hadden. Wij hoopten steeds dat er een einde zou komen aan de dweepzucht die zich van het Noorden had meester gemaakt. Voor het overige

moet de verantwoordelijkheid van het verbreken der Unie geheel en alleen terugvallen op de propagandistische partij onder de Yankees.

Vrijdag 13 *September.* — Betrokken lucht en een zeer scherpe oostewind. De stad houdt zich nog steeds bezig met het bespreken onzer belangen. Gisteren vroeg een afgevaardigde mij in allen ernst, of het waar was dat de Gouverneur mij bevolen had mijne vlag te strijken, omdat deze nog niet erkend was. Hij zeide mij dat de Kamer de Regering geïnterpelleerd had over het besluit dat de Gouverneur te onzen opzigte genomen had, maar dat men geweigerd had daarop te antwoorden.

Men berigt mij op nieuw dat twee oorlogsschepen ons aan gene zijde van St. Anna bij den vuurtoren opwachten.

Zaturdag 14 *September.* — Bewolkte lucht, scherpe wind; wij zijn gereed met het innemen van onze steenkolen en onzen overigen voorraad: wij hebben ons verbonden heden onze facturen te betalen. Het is mij onmogelijk geweest een wissel van 2,000 dollars op den Secretaris van het Departement van Marine te disconteren; de heer T. Wetson, een landgenoot van ons die zich toevallig te Maranham bevindt, bezat genoeg vaderlandsliefde om mij deze som voor te schieten, vertrouwende op de regtschapenheid der Regering. Niet alleen is hij ons van groot nut geweest, maar ook zou hij zich gaarne met ons ingescheept hebben, indien hij zijne zaken tijdig genoeg had kunnen ten einde brengen. Des avonds te 7 ure verliet ik mijn hotel om mij naar boord te begeven, daar het schip zich gereed maakte om den volgenden dag te vertrekken.

Zondag den 15den *September* hervatte de *Sumter* haar togt en verliet de haven na zich van een loods voorzien te hebben. De heer Wetson vergezelde het schip tot in volle zee. Men ontmoette geen der vijandelijke schepen, waarvan men gesproken had. Na den loods bedankt en een hartelijk afscheid genomen te hebben van den heer Wetson, beval kapitein Semmes den steven te wenden naar het noord-oosten; want hij was voornemens in de stillere vaarwaters te gaan kruisen, die tusschen de passaatwinden

gelegen zijn; voor dit oogenblik had hij het voornemen opgegeven om kaap San Roque om te varen. Toen begon een tijd van zware beproeving, veroorzaakt door de moeijelijkheden die het schip ontmoette toen het tegen den stroom opwerkte om de vaarwaters te bereiken waar het wilde gaan kruisen. De stroom was zoo sterk, dat de *Sumter* somtijds vijftig mijlen in een etmaal uit haar koers werd geworpen. Terwijl het vaartuig alzoo geduldig voortzeilde te midden dier verdrietelijkheden, om te trachten het station te bereiken waar het nieuwen buit hoopte te behalen, werd er een vreemd verschijnsel waargenomen, waarvan het scheepsjournaal het volgende verslag geeft.

Maandag 23 *September*. — Heldere lucht met ligte wolken, wind pal uit het zuid-oosten. Wij wijken twee of drie streken af. Wij hebben gedurende de laatste twee of drie dagen eene opmerkelijke opeenvolging van rassen of draaijingen van het getij (*raz de marée*) waargenomen, die om de twaalf uren terugkeerden en ongeveer een uur voordat de maan door den meridiaan gaat. Wij hebben er vijf waargenomen, die zoo regelmatig wederkeerden, dat wij ze toeschrijven aan den invloed der maan. Zij moet het water aantrekken in eene rigting tegenovergesteld aan die van den stroom die naar het oosten loopt, met eene snelheid van twee mijlen in het uur. Ook kwam heden een kleine meeuw aan boord vliegen, op een afstand van vijfhonderd mijlen van het naastbijgelegen land. De draaijing van het getij komt van het zuiden en gaat naar het noorden; zij kwam op ons aan met groote golven, die wij zijdelings ontvingen en die het schip zoo vreeselijk deden slingeren, dat wij het twee of drie streken uit zijn koers bragten, opdat wij ze meer van achteren zouden ontvangen. Op deze slingering volgden onstuimige en schuimende golven, die in alle rigtingen tegen elkander aanstieten, alsof wij ons te midden van een archipel van blinde klippen bevonden. Wij bevonden ons werkelijk boven blinde klippen, maar de bodem was gelukkig ver beneden ons in de diepte. Het zou voor geen schip mogelijk geweest zijn bijgedraaid te blijven liggen, te midden van zulk een draaikolk, die door zoo vele golven van verschil-

lende rigtingen was voortgebragt. Na een tijdverloop van ongeveer vijf-en-veertig minuten trokken deze golven ons voorbij en werd de zee betrekkelijk stil. Wij hebben heden geen breedte waargenomen; maar naar onze gissing hebben wij 5° 25′ N. B. en 49° 19′ W. L. Stroom uit het noord-oosten met eene snelheid van acht-en-vijftig mijlen. De draaijingen van het getij waren zoo zonderling, dat bij hare nadering de geheele bemanning en ook de officieren op het dek kwamen om ze te beschouwen.

Er was reeds een geheele week voorbijgaan, waarin de bemanning van de *Sumter* zich niet in het gezigt van éenigen vijand had kunnen verblijden, toen den 25sten September de gewenschte kreet: „een zeil in 't gezigt!" zich uit de mars hooren liet. De machine geraakte weder in beweging, en de kleuren der Noordelijke Staten werden aan boord van den kruiser der Geconfedereerden geheschen. Er volgde een oogenblik van gespannen verwachting, gedurende hetwelk men den vreemdeling aandachtig beschouwde, omdat de rood-blaauwe vlag een oogenblik van zijn dek gewapperd had; maar weldra begroette een vrolijk hoera de zoo bekende sterren en strepen, die zich boven de verschansing verhieven en langzaam tot aan den top van den mast opklommen.

De prijs was van weinig waarde; het was slechts een kleine brigantijn, de *Joseph Park* genaamd, van Boston; zij had Fernambuco vóór zes dagen in ballast verlaten, maar het was de eerste vrucht van den nieuwen kruistogt, en met blijdschap haalde de bemanning der sloep die aan boord daarvan gezonden werd de vijandelijke vlag neder en verving haar trotsch door de sterren en strepen van het zuiden. (*). Dit verrigt zijnde werd

(*) De officier die zich aan boord van de *Joseph Park* begaf, vroeg den kapitein of hij lading in had. — „Neen." — „Hebt gij geld?" — „Geen dollar." — „Alsdan, kapitein, moet ge in de sloep met mij naar boord van de *Sumter* gaan." — „Wat zult ge met mij doen, wanneer ik bij u aan boord zal zijn?" De officier antwoordde dat zulks geheel afhing van de omstandigheden; dat indien hij zich vrijwillig overgaf en niets trachtte te verbergen, hij zeker eene goede behandeling zou ondervinden, maar dat alles van hem zelf zou afhangen. — „Goed," zeide hij: „in dat geval, kapitein (zoo noemde hij den officier die bij hem aan boord gekomen was), heb ik omlaag een duizend dollars, en ik geloof dat het beter is ze u

de bemanning aan boord van de *Sumter* overgebragt, en werden er manschappen aan boord van de *Joseph Park* geplaatst, met het bevel om de *Sumter* niet uit het oog te verliezen, en haar oogenblikkelijk te seinen, wanneer zich eenig verdacht schip vertoonde. Op deze wijze kruisten de beide vaartuigen eenige dagen in elkanders gezelschap; de *Joseph Park* hield zich bij dag boven den wind en zocht gedurende den nacht een schuilplaats onder het geschut van de *Sumter*.

Overigens was deze prijs ons niet onwelkom, want hij bragt ons in een stapel dagbladen van Fernambuco de tijding van de eerste overwinning der Zuidelijken, te Manassas of Bull Run, en deelde ons de voordeelen mede, door ons in Missouri op den generaal Lyons behaald. De arme *Joseph Park* had buiten den waard gerekend, en hare overwinnaars verlustigden zich toen zij den neus in haar journaal staken, en er de volgende aanteekening van den dag na haar afvaart van Fernambuco in lazen: „Wij hebben een zeer hecht en snelzeilend schip; daarom lagchen wij wat om Jefferson Davis." Mijn ongelukkige gevangene, — voegt kapitein Semmes er bij, — had reeds victorie gekraaid voor dat hij het bosch uit was.

Het journaal vervolgt in dier voege:

Vrijdag 27 *September*. — Het is heden mijn twee-en-vijftigste geboortedag; hoe snel vervliegen de jaren het eene na het andere! Ik begin oud te worden. Ik dank God die mij nog de kracht geeft om mijn land te dienen in den roemrijken worstelstrijd dien

te geven." Hij klom naar beneden in het ruim en haalde uit een klein gat de beurs die zijn goud bevatte. De officier vroeg hem, waarom hij dit geld verborgen had, aangezien de *Sumter* hem met de vlag der Geconf. Staten genaderd was; hij antwoordde dat hij wel vermoed had met de *Sumter* te doen te hebben, en dat hij daarom voorzorgen genomen had. Het tooneel tusschen den officier en den kapitein der *Joseph Park*, was hoogst komisch. De antwoorden die de Yankee gaf op de vragen die men hem deed, zijn door den neus spreken, zijn geslepenheid, de houding van den officier die hem lagchend aanzag, dit geheele tooneel was zeer vermakelijk voor de bemanning van de *Sumter*.

het voert, om zijn regt te handhaven van zich zelf te regeren, om zijne instellingen, zijne bezittingen en al die dingen te verdedigen die een volk als heilig beschouwt. Tot nu toe hebben wij die horden van Vandalen verslagen, die ons grondgebied overstroomd en bezoedeld hebben, en wij zullen voortgaan hen te verslaan tot aan het laatste oogenblik. De regtvaardige God die in den hemel is en die alle twisten der menschen aanschouwt, zal den regtvaardige wreken. Mogen wij ons in dezen worstelstrijd Zijner en onzer groote zaak waardig toonen. Mijn arm gezin is ontroostbaar. Met welke teederheid en liefde gaan mijne gedachten op dezen dag naar hetzelve terug! Mijne dierbare vrouw en mijne dochters, in plaats van naar gewoonte den koek te bereiden om dezen verjaardag te vieren, weenen om mijn afwezigheid en zijn onophoudelijk bevreesd eenig ongeval te vernemen. Onze Almagtige Vader in den Hemel vertrooste haar en storte Zijne zegeningen over haar uit! Moge Hij Zijne oneindige bescherming over haar uitstrekken!

HOOFDSTUK VI.

Slecht weer. — »Een schip oh-h-h!" — Hardnekkige vervolging. — Geen prijs. — Een rukwind. — „Jack" heeft vacantie. — Een nieuw station. — Windstilte. — Een Franschman die goed op de hoogte is! — Dreigend gevaar. — Geduld. — De *Daniel Trowbridge*. — Een goede vangst. — Opgesloten. — Dubbel verzet. — Weerwraak voor het nemen van den schooner. — Goede tijdingen van huis. — Een verontschuldiging. — Hoop op een gevecht. — Men verlaat het station van West-Indië. — Een andere bestemming. — Martinique.

Het slechte weder is teruggekeerd. Den 28sten September werden de manschappen die op de *Joseph Park* geplaatst waren weder aan boord genomen, en nadat dit schip ons nog gedurende eenige uren tot verkenner (*éclaireur*) gediend had, werd het bij het aanbreken van den nacht in brand gestoken. De dagen gingen vervolgens op de eentoonigste wijze voorbij, zonder dat wij eenige buitengewone ontmoeting hadden.

Nu eens viel een vliegende visch op het dek neer, die den volgenden dag voor zijn onbescheidenheid boette, door op de tafel van den kapitein de plaats in te nemen die voor hem bestemd werd; een ander maal was het een kleine zwaardvisch die hetzelfde lot onderging; eindelijk, den derden dag, viel er gelukkig een overvloedige regen, die het dek besproeide met eene ongewone hoeveelheid van versch water. Doch nergens vertoonde zich een schip. Een enkele maal riepen vijf of zes matrozen tegelijk: „Een licht aan stuurboord!" Deze woorden veroorzaakten

een oogenblikkelijke opgewondenheid, en maakten dat de machinist aan de machine haar volle stoomkracht gaf; maar men bemerkte weldra dat het een valsch alarm was, en dat het licht dat men gezien en met het volste vertrouwen voor de lantaren van een steamer gehouden had, die zich in het vaarwater van de *Sumter* bevond, niets anders was dan een meteoor, of wel eene ster, welke de dijzige lichtkrans van den gezigteinder in de verte rood deed schijnen. Het geluk scheen de vlag der Geconfedereerden geheel en al verlaten te hebben. De schepen voeren vrij en ongestoord tusschen San Roque en New-York heen en weder. Wanneer men aanneemt dat het gebied dat zij te doorloopen hadden, zich vijf-en-zeventig mijlen aan beide zijden van het station der *Sumter* uitstrekte, en wanneer men den afstand, dien men boven uit den mast kon overzien, op vijftig mijlen begroot, dan kon het vijfde gedeelte dezer schepen zeer goed in het gezigt van de *Sumter* komen. En toch ontdekte men gedurende zeventien vervelende dagen slechts één schip, zoodat de mate van geduld van den kleinen kruiser schromelijk begon te verminderen.

Eindelijk hoorde men den 5den October omstreeks 10 uur des morgens op nieuw den zoo gewenschten kreet: „een zeil, oh-h-h!" Dit sein werd boven uit den mast gegeven met een zekeren nadruk, alsof de matroos van de wacht het bijzondere genoegen wilde te kennen geven, dat hem deze ontdekking deed. — Het vreemde schip bevond zich aan lij, en was omstreeks zeventig of tachtig mijlen van ons verwijderd. De vervolging werd geen oogenblik uitgesteld. Het vuur werd gestookt, de zeilen werden gegijd, en men wendde in de aangeduide rigting. Er was naauwelijks een half uur verloopen, sedert men het schip ontdekt had, en reeds werd het door de *Sumter* met de grootste snelheid vervolgd.

De jagt was langdurig en levendig. Het vreemde schip had van den beginne af het voordeel van een goede bries, terwijl de *Sumter* alles van zijn stoom moest verwachten. Naar het scheen was het een fraai en snelzeilend schip; ook won het op den kruiser. Allengs echter wijzigden de beide vaartuigen hunne we-

derzijdsche rigting, en de *Sumter* maakte van deze gelegenheid gebruik om hare voor- en achterzeilen bij te zetten. Toen begon zij merkbaar te winnen. Deze levendige vervolging duurde langer dan drie uren, maar eindelijk kwam de kruiser in het vaarwater van het vreemde vaartuig; de jagt was geëindigd. Men heesch op de *Sumter* de vlag der Vereenigde Staten in top, en er volgde, gelijk altijd aan boord van het schip der Geconfedereerden, een oogenblik van gespannen verwachting. Het duurde eenigen tijd voordat de vreemdeling op eene uiterst onhandige wijze zijn vlag heesch, alsof hij den spot dreef met de verwachtingen en de vrees van dengene die hem vervolgd had, en de roode vlag van Engeland wapperde eindelijk van zijn mast. Bij slot van rekening geen prijs.

De kapitein van de *Spartan* was ten uiterste verontwaardigd, omdat hij door een Yankee genoodzaakt was geworden bij te draaijen, en de officier die op het dek van de *Sumter* de wacht had, begon te lagchen, toen men hem op de volgende wijze begroette:

„De Amerikanen van het Noorden gaan naar den duivel!”

„Hoe zoo?” antwoordde hij.

„Wel drommels! omdat zij zich door de Zuidelijken aardig laten kloppen!”

Men merkte op dat die fraaije redenaar een weinig onthutst scheen over de blijdschap en tevredenheid waarmede men zijne woorden ontving.

De nacht was koud en somber; de wind was in een vrij sterke bries veranderd, en de zee stond zeer hol. Van tijd tot tijd viel de regen in stroomen neder: de *Sumter* slingerde en stampte alsof ook zij dien langen tijd van werkeloosheid moede was, alsof zij eenige afleiding wilde brengen in ons eentoonig leven. De dag brak aan, somber en onheilspellend; de barometer stond op 29° 87′. Tegen den middag was de bries nog heviger geworden, en het vaartuig slingerde zoo geweldig, dat men genoodzaakt was voor het oogenblik de exercitie en het voorlezen van het reglement uit te stellen, anders de twee gewone bezigheden op den

eersten zondag van elke maand. Nu kreeg „Jack" (†) verlof om zich te ontspannen, gelijk hij gewoon was te doen, wanneer het slechte weder aanhield en het noodzakelijke werk verrigt was.

Tegen den avond begon de wind, die in een tijdverloop van acht of tien uren van het O. N. O. naar het Z. O. en Z. Z. O. geloopen was, eindelijk te bedaren. Den volgenden morgen was hij gaan liggen en kon de *Sumter* op nieuw onder zeil gaan, ofschoon er nog zware wolken hingen en de zee nog steeds hol stond ten gevolge van den hevigen wind van den vorigen dag. Men zette de marszeilen bij en vertrok op nieuw in de rigting van het Z. Z. O.

Op het einde der week had de *Sumter* een goed eind wegs naar hare nieuwe bestemming afgelegd; want men had het westen verlaten om weder naar het oosten te stevenen. Zaturdag den 12den October had zij haar nieuw station bereikt, en dien dag bevonden wij ons op 6° 56′ N. B. en 44° 41′ W. L.: het was stil weer, de zon drong met moeite door het graauwe nevelfloers heen, en de kleine steamer werd heen en weer geslingerd op eene holle en onstuimige zee; zijn raas kraakten en zijne zeilen sloegen hevig tegen de masten en maakten een treurig en onheilspellend geraas, dat voor den zeeman onaangenamer is dan de hevigste rukwinden.

Op den storm volgt stilte — en na regen komt zonneschijn — de zee staat hol en onstuimig; wij kunnen maar niet uit deze toenemende eentoonigheid geraken. Reeds zijn wij acht-en-dertig dagen in zee, en gedurende al dien tijd hebben wij slechts twee schepen gepraaid en niet meer dan één prijs gemaakt.

Donderdag 24 *October*. — Bewolkte lucht, oostewind. — Des morgens te 6½ ure, heeft men in het noordoosten een zeil gezien. Wij stoken en beginnen jagt op hetzelve te maken. Te 9 uur bevonden wij ons in het vaarwater van een brik, die een fransche bleek te zijn. Het was de *Mouche Noire* van Nantes met bestemming naar Martinique. Ik zond een sloep bij haar aan

(†) [Zoo wordt in Amerika het scheepsvolk gewoonlijk genoemd].

boord; maar zij had geen dagbladen. De Franschman zeide ons dat hij wel wist dat de Vereenigde Staten zich in oorlog bevonden; (wij hadden de kleuren der Unie geheschen) maar tegen wie? dat wist hij niet. Die Franschman was goed op de hoogte! Welligt moet dit antwoord dienen om ons nederigheid te leeren, door ons te doen zien hoe weinig de Europeanen zich bekommeren over onzen amerikaanschen opstand. Wij hielden hem minstens een half uur op, waarna het hem vergund werd zijne reis voort te zetten. Onze tegenspoed scheen nog te vermeerderen; want twee der drie schepen die wij in 't geheel ontmoet hadden in negen-en-dertig doodelijk vervelende dagen, waren vreemdelingen.

Vrijdag 25 *October.* — Frissche bries uit het noorden. Tijd van den passaatwind. Des morgens eenige regenvlagen die weldra ophouden; er hangen nog wolken, maar zij verdwijnen naarmate de zon hooger klimt. Des namiddags is het drukkend; de lucht is betrokken, er waait een halve bries. Te 2 u. 50 min. wordt aan stuurboord een schip gezien, in de rigting van het Z. O. stevenende. Wij maken er jagt op Te 5 ure hadden wij den vreemdeling bereikt. Wij deden een schot met los kruid; het was een Pruis. Ik had een sloep bij hem aan boord willen zenden, maar in dien tusschentijd stak de wind op en was de zee op eene ongelooflijke wijze gezwollen. Daar ik volstrekt niet twijfelde aan het ware karakter van het schip, liet ik hem zijn reis vervolgen (hij ging naar de Antilles), en ik liet het voornemen varen om bij hem aan boord te gaan. Toen wij om hem heen voeren, naderden wij hem zoo digt, dat mijn hart een oogenblik ophield te kloppen, toen de voorsteven van dit zwaar geladen schip ons eensklaps digt genoeg naderde om ons in gevaar te brengen van overzeild te worden. Indien het door een dier onmetelijke en woedende golven op de *Sumter* geworpen ware, zou het ons in tweeën gesneden hebben en zouden wij oogenblikkelijk naar den grond gegaan zijn. Ziedaar een les die mij de ruimte leeren zal welke mijn schip behoeft om te wenden. Wij zijn heden vier-en-veertig dagen in

zee, en hebben slechts vier schepen gezien, waarvan drie tot vreemde naties behoorden. Evenwel heb ik den moed niet verloren, maar het is eene schoone gelegenheid om ons te oefenen in de christelijke deugd die geduld genoemd wordt, welke ik gewoonlijk niet al te goed in praktijk breng.

Zondag 27 *October.* — Het is een heldere en fraaije dag. Een ligte bries uit het O.N.O. Eenige wolken die voorbijtrekken. Inspectie van de bemanning. Twee schepen in 't gezigt! Te 8½ u. des morgens ontdekt men een zeil in het Z. O. Onmiddellijk zetten wij alle zeilen bij en beginnen er jagt op te maken, en na een half uur voegen wij er nog den stoom bij. Te 3 uur hadden wij het vreemde schip bereikt; de *Sumter* had nog hare volle stoomkracht. Naar gewoonte hijschen wij de vlag der Vereenigde Staten; de vreemdeling doet hetzelfde; wij doen een schot met los kruid en bevelen hem bij te draaijen. Nadat ik eene sloep naar hem toe gezonden had om bezit van hem te nemen, laat ik de vlag der Vereenigde Staten neerhalen en de onze hijschen. Het was de goelet *Daniel Trowbridge* van Newhaven, Connecticut, van New-York komende met bestemming naar Demerary met eene lading levensmiddelen. Deze lading behoorde aan den eigenaar van het schip D. Trowbridge, van Connecticut. Ik plaatste eenige manschappen aan boord van het schip, en begon het andere na te jagen dat te gelijker tijd gezien was. Tegen den avond bereikten wij het. Het was een engelsche brigantijn, van Nieuw Schotland, met bestemming naar Demerary; men liet hem zijne reis voortzetten. Wij doofden onze vuren uit en zetten de zeilen bij, met een licht aan den mast. De prijs zeilde in onze nabijheid.

Maandag 28 *October.* — Helder en fraai weder, eene vrij kalme zee en een ligte bries. Ik heb den prijs binnen het bereik der stem laten komen en de burkas laten uitzetten om een begin te maken met het overladen der levensmiddelen. Ik dankte de Voorzienigheid uit den grond van mijn hart voor deze onverwachte uitkomst, want wij begonnen gebrek te hebben aan leeftogt. Wij hadden nog slechts eenig slecht rundvleesch en be-

dorven brood, terwijl de vijand alles had wat ons ontbrak en daarbij van eene uitstekende hoedanigheid. Hij had varkenvleesch, ossenvleesch, hammen, meel, brood, beschuit, enz. Juist een lading voor een echten Yankee, zwijnen, schapen en ganzen aan boord. Het was een zeer bedrijvige en lastige dag; nu en dan nog al vermakelijk; de manschappen werkten op de beide schepen rondom de kisten en vaten, enz... Om de lading te kunnen overnemen, wierpen wij alles wat als ballast kon beschouwd worden over boord, zoodat de zee bedekt was met houten voorwerpen en bezems van Connecticut.

Dingsdag 29 *October*. — Deze dag is weder gunstig voor het ontladen van den prijs. Er waait een ligte oostewind en de zee staat niet zeer hol. Wij vullen de *Sumter* met levensmiddelen voor minstens vijf maanden, en wij hebben overvloed van versch vleesch in volle zee, drie-en-veertig dagen van de haven verwijderd. Daar de schapen zich in den besten toestand bevonden, heb ik er voor de geheele bemanning laten slagten. Tegen 9 uur begint de lucht te betrekken. 16° 54′ N. B. 57° 33′ W. L.

Woensdag 30 *October*. — Stil en fraai weer. Ligte bries uit het zuidoosten. De zee is kalm. Te 7 ure des morgens werd uit den mast „een zeil!” geroepen. Ik zend twee of drie sloepen naar den prijs om oogenblikkelijk de dieren die hij bevatte over te brengen, en geef bevel aan den gezagvoerder van het genomen vaartuig bij mij aan boord te komen, na zijn schip in brand gestoken te hebben. Toen deze bevelen ten uitvoer gebragt en de sloepen weder opgehaald waren, beginnen wij te stomen om het vreemde vaartuig te vervolgen; te 11 ure bevonden wij ons in zijn vaarwater en zond ik een sloep naar hetzelve toe; het was de deensche brik *Una*, van Kopenhagen naar Santa Cruz bestemd, sedert negen-en-zestig dagen in zee. Wij laten haar hare reis voortzetten, na haar ongeveer anderhalf uur opgehouden te hebben. Wij hadden haar de vlag der Vereenigde Staten vertoond. Dien avond zond ik den jongsten luitenant naar den kapitein van de *Daniel Trowbridge* om hem de logleijen te vragen die hij bij zijne bijzondere goederen had gelegd; men zeide

mij dat deze man, toen hij de genoemde voorwerpen aan den bode, den sergeant der zeesoldaten, ter hand stelde, zich van de volgende onbeschofte uitdrukkingen bediend had: — „De duivel moge hen halen! ik hoop dat het hun van geen voordeel zal zijn, en wanneer ze een hemd noodig zullen hebben, zal ik het hun nog kunnen leenen." Ik liet den kapitein in arrest nemen en in de boeijen slaan. 16° 40′ N. B. 58° 16′ W. L.

Donderdag 31 *October*. — Fraai en helder weder, een ligte bries uit het noorden en oosten. Wij bragten de scherpe patronen naar boven en droogden ze, omdat eenige daarvan door de vochtigheid geleden hadden, en wij onderzochten de pompen die men op bevel van den kapitein op het dek gebragt had. Te 2 ure des morgens zag men een licht aan den gezigteinder; ik gaf bevel om te stoken en met de vervolging te beginnen. Toen wij het licht bereikten, zagen wij dat het een brandend wrak van den schooner was, die wij achttien uren vroeger in brand gestoken hadden; en wij doofden dit overblijfsel van den brand uit. Sedert onzen laatsten prijs hebben wij met belangstelling eene groote menigte dagbladen ingezien, die wij aan boord daarvan gevonden hebben. Zij loopen tot den 8sten October en geven ons zeer welkome tijdingen van den oorlog. Wij hebben den vijand roemrijk op alle punten teruggedreven, en hebben Missouri en Kentucky bij de Confederatie gevoegd. De toon der europesche dagbladen is bij uitstek gunstig voor onze zaak; deze verschijnselen voorspellen eene spoedige erkenning van onze onafhankelijkheid. En al deze vertroostende berigten ontvangen wij van den vijand zelven. 16° 54′ N. B. 57° 59′ W. L. Daar de gezagvoerder van den genomen schooner, de *Trowbridge*, zich zeer nederig verontschuldigd heeft over zijn gedrag van gisteren, en gevraagd heeft uit zijne gevangenis ontslagen te worden, beval ik dat men hem niet langer scherp zou bewaken en dat men hem de boeijen zou afnemen.

De *Daniel Trowbridge* was de eenige prijs die de *Sumter* op dezen kruistogt in handen viel. Zij bevond zich toen midden in het vaarwater der schepen die de linie passeren, en er verging bijna geen dag zonder dat er op eenig schip werd jagt gemaakt;

maar de sterren en strepen schenen van de zee verdwenen te zijn. Men haalde het eene schip na het andere in, nu eens een engelsch, dan een fransch, dan weder tot een der talrijke overige onzijdige natiën behoorende, maar niet één Yankee werd bespeurd, en de bemanning der *Sumter* begon hare onvoordeelige taak bijna moede te worden.

Dezen morgen was er aan boord een oogenblik van opgewondenheid, dat echter kort duurde; want men ontdekte een grooten steamer, klaarblijkelijk een oorlogsschip. In een oogenblik was alles op de *Sumter* vol ijver en geestdrift. Er werd alarm geslagen en op het verdek werd alles in gereedheid gebragt voor den strijd; men bespoedigde de toebereidselen, terwijl de kruiser der Geconfedereerden zich moedig haastte den vijand te bereiken die hem afwachtte. Maar nogmaals werd de ijverige bemanning tot teleurstelling veroordeeld. Er was noch gevecht noch prijs. Toen het vreemde schip naderde, woei de vlekkelooze vlag van St. George bevallig van zijn steng; en na het wisselen der gewone beleefdheden, zetten de beide schepen hunne reis voort; de *Sumter* bleef weder eenzaam en verlaten op den wijden oceaan.

Toen werd op nieuw besloten een ander station op te zoeken, en de kapitein gaf bevel den steven naar West-Indië te wenden. Daar wij er niemand ontmoetten en wij gebrek aan water begonnen te krijgen, werd ook dit station verlaten, en den 9den November stoomde de *Sumter* de haven van Fort de France op Martinique binnen, na zeven-en-vijftig dagen zee gebouwd te hebben.

HOOFDSTUK VII.

Een fransche Gouverneur. — Naar de kerk. — Bezoekers. — De gevangenen in vrijheid gesteld. — Hinderpalen bij het innemen van steenkolen. — Sympathie voor het Zuiden. — Een glas grog. — Saint Pierre. — Nieuwsgierigheid. — De *Iroquois*. — Men wil ons schrik aanjagen. — De *Achéron*. — Bekendheid der Yankees met de wetten der neutraliteit. — Maskerade. — Wij maken ons gereed voor den strijd. — De zeemijl. — Beleediging van de Trent. — Wij zijn op onze hoede. — Schending der regten. — Vermetele poging. — Geslaagd.

Zaturdag 9 *November*. Des morgens fraai weder. Bij het aanbreken van den dag naderden wij het land ten noorden der baai van het fort Saint Louis. De kust is langs de geheele reede gevaarlijk en scherp geteekend. Wij voeren op drie honderd ellen afstands de Negerkaap voorbij en ontmoetten een steamer die naar St. Pierre bestemd was. Wij ankerden in zes vademen waters; eenige oogenblikken later kwam een loods aan boord, waarop wij het anker weder ligtten om ten oosten van het fort een ligplaats te zoeken; in dien tusschentijd werden wij door een officier van gezondheid onderzocht, die ons verlof gaf om naar den wal te gaan.

Ik zond een luitenant naar den wal om den Gouverneur te begroeten, en daarna ging ik hem zelf bezoeken. In deze bijeenkomst verklaarde ik dat ik naar Martinique gekomen was om mijn equipage te laten uitrusten en om die levensmiddelen in te nemen, die ik noodig had, met inbegrip van steenkolen. De Gouverneur antwoordde dat hij mij niet van steenkolen kon voor-

zien uit de magazijnen der Regering, maar dat ik de vrijheid had mij naar de markt te begeven en te koopen wat ik noodig had, indien hij, de Gouverneur, *er maar niets van wist*; wat mijne gevangenen betreft, indien het consulaat der Vereenigde Staten dat te St. Pierre gevestigd was zich met hun onderhoud wilde belasten, was het mij geoorloofd ze te ontschepen. Met zijn toestemming zond ik met de pakketboot de twee kwartiermeesters naar St. Pierre, met bevel om den consul over deze zaak te onderhouden. Ik zond ook den officier van administratie om kolen en kleederen voor de bemanning te koopen, en ik gaf den luitenant Chapman verlof hem te vergezellen. Eensklaps gelastte de Gouverneur mij van ligplaats te veranderen en naar mijn eerste ankerplaats terug te keeren; maar hij trok het bevel weder in toen ik hem naar de reden van dit bevel vroeg. Hij scheen ook voornemens te zijn mij te verbieden op deze plaats proviand in te nemen, omdat Fort de France uitsluitend de zetel van het bestuur is en tevens een zee- en oorlogsstation; maar toen ik aandrong op de regten welke de keizerlijke proclamatie mij gaf om in alle opzigten als onderdaan eener wettiglijk oorlogvoerende natie behandeld te worden, gaf hij zijn voornemen op. De fransche koloniën hangen af van het Ministerie van Marine; hare Gouverneurs en voornaamste beambten zijn zeeofficieren; de Gouverneur van Martinique is een Schout-bij-nacht.

Zondag 10 *November*. — In den vroegen morgen regen, die te 8 u. ophoudt. Ik begaf mij naar den wal, en te 8 ure des morgens ging ik met den heer Guérin de mis hooren van den Gouverneur. Het binnenste der kerk heeft een zeer aangenaam voorkomen, men ziet er schilderijen van eene groote waarde. Het gehoor was niet zeer talrijk. Eenige minuten voor het begin der godsdienstoefening begaf zich een detachement (eene compagnie van elk regement) naar het schip der kerk, en schaarde zich in twee gelederen; de Gouverneur en zijn staf kwamen op het voor militairen gebruikelijke uur; de dienst duurde omstreeks drie kwartier. Het orkest was door de fraaije muziek van het garnizoen bezet. De banken waren zonder eenig onderscheid door

zwarten en blanken bezet, ofschoon anders in het dagelijksch leven de beide rassen scherp van elkander gescheiden zijn. Alle kleuren hebben dezelfde staatkundige regten, ofschoon men gezegd heeft dat de afgunst en de haat der zwarten voor de blanken onverzoenlijk waren. Ik ontving een bezoek van den heer Guérin en van eenige kolonisten — overheidspersonen en anderen — aan wie ik de ware aanleiding tot den oorlog verklaarde: — namelijk een abolitionistische kruistogt tegen onze regten als eigenaars van slaven; ik sprak ook met hen over onze bevolking, onze hulpbronnen, onze overwinningen, enz; zij schenen met veel genoegen naar dat alles te luisteren, en drukten van tijd tot tijd hunne welwillende gezindheid uit, en betreurden de blinde staatkunde van hunne Regering. Ik liet de equipage de revue passeren en las vervolgens het reglement voor. Drie der gevangenen hebben zich ingescheept. Ik heb een gedeelte mijner manschappen met verlof naar den wal laten gaan. Twee matrozen van het detachement dat gisteren aan den wal geweest is, verschenen dezen morgen niet op het appèl. Later zijn zij aan boord teruggekomen. Ik heb de „Savanne" bezocht om de muziek te hooren, die elken zondagavond aldaar gemaakt wordt. Het was een verrukkelijk en heerlijk gezigt! Wat was er niet al te bewonderen! De maan, de schaduwen, de boomen, het standbeeld van Josephine, de rijk getooide menigte, de talrijke muziekanten, de fraaije muziek, het gemurmel der zee, en ten slotte het „Katy-dids" zoo vol herinneringen aan het vaderland, dat dierbare vaderland! Na de muziek bragt ik een bezoek aan den heer Guérin, en maakte ik kennis met zijn beminnelijke familie, uit zijne vrouw, zijne schoonzuster en eene nicht bestaande, welke laatste op de piano speelde en ook voor ons zong. De moeder van den heer Guérin is als geestelijke zuster te Baltimore overleden, waar de heer Guérin zelf is opgevoed. Zijne herinneringen aan Baltimore zijn nog zeer levendig.

Maandag 11 *November*. — Helder en aangenaam weder; een verfrisschende passaatwind; wij hebben water ingenomen. Ik heb de stad bezocht en in gezelschap van den heer Guérin eenige

inkoopen gedaan. Ik heb bevonden dat de kleedingstukken uit de fransche magazijnen zeer goedkoop verkocht werden. 's Namiddags heb ik een wandeling gedaan over de hoogten die de stad bestrijken, en ik was verrukt over het schilderachtige gezigt dat zich aan alle kanten voor mijne oogen vertoonde. De kleine valleijen en de schuilhoeken waarin zich de buitenplaatsen als 't ware verbergen, zijn ware schilderijen; het overal afgebroken en verdeelde landschap biedt bij elke schrede nieuwe schoonheden aan. Maar ik zag slechts weinig sporen van een zorgvuldige bebouwing. Het negerras is hier gelijk overal elders lui en verkwistend; de voorsteden der stad waar het zich ophoudt zijn vuil en vol wanorde. Het standbeeld van Josephine, dat zich op de Savanne bevindt, is zeer schoon gebeeldhouwd. Men heeft haar afgebeeld in eene gewone kleeding, en zij ziet er werkelijk bekoorlijk uit. Dit eiland is haar geboortegrond. De consul der Vereenigde Staten kwam heden van St. Pierre aan, en ik ontscheepte de overige gevangenen, twaalf in getal; ik liet hen vertrekken, nadat zij hun woord van eer gegeven hadden. Nadat ik hen in den walengang der koebrug verzameld had, vroeg ik hen naar de behandeling die zij aan boord ondervonden hadden. Allen verklaarden dat zij daarover zeer voldaan waren. Mijne gevolmagtigden keerden van St. Pierre weder en zeiden dat er steenkolen te verkrijgen waren, maar dat de hoofdambtenaar der douanen de kooplieden verboden had ze ons te zenden. Ik schreef daarom aan den Gouverneur het volgende:

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Fort Royal,
12 November 1861.

Mijnheer, — Uit het gesprek dat ik de eer had laatstleden Zaturdag, den 9den dezer, met u te hebben, had ik begrepen dat Uwe Excellentie mij toestond naar de markt van St. Pierre te gaan, om er alle benoodigdheden te koopen die ik mogt noodig hebben, met inbegrip van steenkolen. De gedragslijn die U. E. wilde volgen was, niets te bevorderen en niets te verhinderen.

Op deze afspraak vertrouwende, heb ik een mijner luitenants en mijn officier van administratie naar St. Pierre gezonden, om de noodige inkoopen te doen, en bij hun terugkomst hebben zij mij medegedeeld dat zij op de markt een overvloed van steenkolen gevonden hebben tot redelijke prijzen, dat de eigenaars gezind waren mij daarvan te leveren, maar dat de hoofdambtenaar der douanen *tusschen beide was gekomen* en de kooplieden verhinderd had mij daarvan te verkoopen of te leveren. Tot inlichting van U. E. diene, dat het mij in alle havens die ik heb aangedaan, vergund is geweest steenkolen in te nemen, met uitzondering van de fransche haven van Cayenne, waar men mij zeide dat er geen kolen aan de markt waren, en waar de autoriteiten eischten dat ik vijf dagen quarantaine zou houden, voordat ik met de stad in aanraking mogt komen. Daar het mij niet gelegen kwam deze quarantaine te ondergaan, ben ik onverwijld onder zeil gegaan. Ik heb mij van steenkolen voorzien te Cienfuegos, op het eiland Cuba, op Curaçao, op Trinidad, te Paramaribo en te Maranham. Het schijnt dat Spanje, Holland, Engeland en Brazilië geoordeeld hebben dat het niet onbestaanbaar was met hunne onzijdigheid in den tegenwoordigen oorlog, wanneer zij mij toestonden dat ik mij vrijelijk van steenkolen voorzag. Moet ik uit de houding uwer ambtenaren van St. Pierre opmaken, dat gij de vergunning hebt ingetrokken die gij mij zaturdag ll. gegeven hebt; moet ik opmaken dat Frankrijk door uw tusschenkomst een verschillend en minder vriendschappelijk stelsel aanneemt? Zou Frankrijk een oorlogsschip der Geconfedereerde Staten uit zijne havens afwijzen, en het naar een engelsch eiland zenden om kolen in te nemen? En wanneer het zoo handelt, volgens welke beginselen handelt het alsdan? Het is een vastgestelde regel van internationaal regt, dat de kruisers der oorlogvoerende natiën het regt hebben om vrijelijk de onzijdige havens binnen te loopen om er hun proviand aan te vullen, een nieuwen mast in te zetten of nieuwe stengen aan te schaffen; en waarom zou het hun niet evenzeer vergund zijn er steenkolen in te nemen?

Steenkolen zijn voor de beweging van een stoomschip geen

mindere behoefte dan een mast of een steng voor een zeilvaartuig; ze zijn voor een kruiser even onontbeerlijk als proviand; zonder een mast of zonder proviand zou een zeilvaartuig zijn kruistogt tegen den vijand niet kunnen voortzetten; en toch hebben de onzijdige mogendheden aan hetzelve toegestaan zich van deze artikels te voorzien. Voorzeker kan men niet zeggen dat dergelijke leverantiën in naam der menschelijkheid worden toegestaan. Het zou wel is waar onmenschelijk zijn de equipage van een kruiser in uw havens te laten omkomen, door dezen te beletten zich van zijne dagelijksche behoeften op uwe markten te voorzien; maar er volgt niet uit dat het onmenschelijk zou zijn hem te beletten een voorraad van levensmiddelen aan boord te nemen, die hem in staat zou stellen in zee te steken en zijn kruistogt tegen den vijand voort te zetten. Het is niet uit menschelijkheid, dat men aan een schip een mast of een steng verschaft, en toch aarzelt niemand zulks te doen. Wanneer de menschelijkheid buiten rekening wordt gelaten, welk mogelijk onderscheid kan U. E. alsdan maken tusschen het verschaffen aan een schip van de bovengenoemde benoodigdheden, en het leveren van steenkolen.

Indien het aan één dezer artikels gebrek had, zou het onmogelijk zijn togt tegen den vijand kunnen voortzetten — waarom wilt gij dan aan hetzelve een gedeelte verschaffen en niet alles?

Om U. E. niet met eene wijdloopige redenering over deze kwestie lastig te vallen, zal ik mij bepalen tot de opgave van datgene, wat mijns inziens de ware zin der wet is; namelijk: — *Een oorlogsschip van een der oorlogvoerende partijen mag zijn wapening en zijn bemanning niet aanvullen in eene onzijdige haven, of zich aldaar van ammunitie voorzien; maar op deze uitzonderingen na mag het zich aldaar voorzien van alles wat het mogt noodig hebben.*

Ofschoon het voor mij zeer gemakkelijk zou zijn mij naar een engelsch of deensch of hollandsch eiland te begeven, zou het mij echter spijten indien ik mij genoodzaakt zag zulks te doen, en mijne Regering kennis te moeten geven van de reden die er mij

toe dwingt. Ik zou niet gaarne hebben dat Frankrijk vrijwillig een gedragslijn aannam die ons zijne havens zou sluiten, terwijl Holland, Groot-Brittanje, Spanje en Brazilië ons vrijelijk in de hunnen toelaten.

Het verbod dat ons belet onze prijzen binnen onzijdige havens te brengen drukt op ons, die op zee de zwaksten zijn, al te zwaar om er nog een tweede verbod bij te voegen, dat noch door de wet, noch door eenig antecedent gebillijkt wordt. Mogt U. E. in weerwil daarvan besluiten, dat ik zonder steenkolen moet vertrekken, zou ik U. E. verzoeken de goedheid te willen hebben van mij zulks schriftelijk mede te deelen. U. E. kan zelve het best oordeelen over hare instructies en hetgeen deze vorderen.

Ik heb de eer met de meeste hoogachting te zijn,

Uw gehoorzame dienaar,

(*Get.*) R. SEMMES.

Aan zijne Excellentie den Admiraal
Maussion de Candé,
Gouverneur van Martinique.

Wij hebben de verblijdende tijding vernomen dat kapitein Hollins met eenige kanonneerbooten den vijand van den mond van den Mississipi verjaagd, de *Preble* in den grond geboord, en de overige schepen over de baar van den zuidwestelijken mond gedreven had. De heer Seward heeft eene proclamatie uitgevaardigd, waarbij hij aan de gouverneurs der Noordelijke Staten beveelt hunne forten in staat van verdediging te stellen, „zoowel langs de kusten als langs de meren!” Deze boodschap en deze abolitionistische proclamatie van Fremont zullen ons een groote dienst bewijzen. *Quem Deus*, enz. De Gouverneur heeft mij vergunning gegeven om te St Pierre steenkolen in te nemen.

Vrijdag 12 *November*. — Fraai en aangenaam weêr Wij hebben water ingenomen. Ik ben heden niet naar den wal geweest; eenigen der officieren zijn op het eiland; zij dineren bij de officieren der fransche marine. Er bestaat blijkbaar een groote sym-

pathie voor ons op het eiland. Wij hebben aan de geheele bemanning verlof gegeven, want niemand heeft lust om te deserteren. Te 9 ure is een dronken stoker over boord gesprongen en heeft den oever bereikt, ondanks de pogingen van een sloep die afgezonden was om hem te grijpen. Hij heeft zich alzoo aan de scheepstucht vergrepen voor een glas grog, zoo sterk was bij hem de hartstogt van het drinken. Wij hebben een officier naar den wal gezonden, die hem bij een brandewijn-verkooper heeft gearresteerd. Men heeft ons medegedeeld, als uit den mond van den kommandant der haven komende, dat een fregat in zee kruist tegenover de Diamant-Rots. Heden is het schip *Siam* aangekomen met 444 koelies!

Antwoord van den Gouverneur op den vorigen brief.

Fort de France, 12 November 1861.

Aan den Kapitein. — Ik heb de eer u den nevensgaanden brief toe te zenden, dien ik u verzoek aan den hoofdambtenaar der douanen te St. Pierre te doen geworden. Daarin beveel ik hem u toe te staan zooveel steenkolen in te nemen, als gij op de markt zult willen koopen.

Ik breng volstrekt geen verandering in de gedragslijn die ik laatstleden zaturdag ten uwen opzigte heb aangenomen. Ik geloof niet dat het in mijn magt staat u kolen te verschaffen uit de magazijnen van het Gouvernement, evenmin als dat ik regt zou hebben om te beletten dat men u op de markt steenkolen verkoopt.

Met betuiging van mijne bijzondere gevoelens van hoogachting voor den Kapitein,

(*Get.*) Maussion de Candé.

Woensdag 13 *November*. — Wij stoken en maken het vaartuig zeilklaar tegen het aanbreken van den dag. Te 6½ ure verlieten wij de haven van Fort Royal, of liever, gelijk men thans zegt, Fort de France. De loods herhaalde het berigt dat er een fregat in zee kruiste tegenover de Diamant-Rots. Toen wij voorbij het schilderachtige buitenverblijf van den Gouverneur voeren, dat op

eene hoogte gebouwd is welke op de zee uitziet, heschen wij aan den voormast de fransche vlag. Wij ontmoetten den steamer van St. Pierre, die afkwam. Te 8 ure kwamen wij in de haven van St. Pierre, op de ankerplaats der oorlogsschepen aan de zuidzijde der stad. Verscheidene beambten der douanen kwamen ons bezoeken, en zeiden dat zij niet krachtens hun ambt kwamen, maar uitsluitend uit beleefdheid en nieuwsgierigheid. Ik zond een luitenant naar den wal om den kommandant een bezoek te brengen, en schikkingen te maken aangaande het innemen der steenkolen, en den hoofdambtenaar der douanen het bevel over te brengen, waarbij de Gouverneur ons toestond een voorraad daarvan in te nemen. Te 1 ure des namiddags veranderden wij van ligplaats, en naderden wij den oever om het laden gemakkelijker te maken. De achtersteven en de voorsteven werden door middel van een kabel aan den oever vastgemaakt. Te 9 ure des avonds waren dertig tonnen ingenomen; wij zonden de fokkera naar den wal om haar te doen herstellen. Ik liet den betaalmeester en den chirurgijn in arrest nemen, die na het bepaalde uur aan den wal gebleven waren; maar na de verklaringen van den eerstgenoemde, liet ik beide weder in vrijheid stellen. Het marktplein dat nabij de haven gelegen is, is met eene ontelbare menigte bedekt, die met gretige oogen ons schip beschouwt; het dagblad van heden deelt ten onzen opzigte bijzonderheden mede, die aan het wonderbaarlijke grenzen en eene geheele kolom beslaan. Onder meer andere aardigheden, maakt de redacteur van mij een fransch officier, die vroeger aan boord van de *Meuse* gediend had.

Donderdag 14 *November*. — Des morgens regen. Wij zijn bezig met het innemen der steenkolen en eenige andere onontbeerlijke benoodigdheden. Men deelt ons mede dat de *Iroquois* den 2den November van Trinidad vertrokken is, en dat zich drie vijandelijke oorlogsschepen te St. Thomas bevinden, één zeilschip en twee stoomschepen; een daarvan werd den vorigen nacht alhier verwacht. Het is nog niet aangekomen. Het zal niet gemakkelijk gaan ons het uitzeilen te beletten. Te 2½ ure des

namiddags verscheen de vijandelijke stoomsloep de *Iroquois* voor St. Pierre; zij kwam van de noordzijde van het eiland. Zij voerde eerst de deensche vlag, maar heesch er weldra hare eigene voor in de plaats. Zij naderde ons zeer langzaam en koos hare ligplaats op eene halve of drie kwart mijl ongeveer van onze ankerplaats, met de eene zijde naar den wal en de andere naar zee gekeerd, gedurende den namiddag en den nacht. Wij gingen voort met het innemen van steenkolen, suiker en rhum tot 9 uur 's avonds, en ik zond mijne bemanning zooals gewoonlijk naar hare hangmatten. Maar ik gaf bevel om alles tot den strijd in gereedheid te brengen. Des namiddags ontving ik een bezoek van den maire der stad en van verschillende personen, die mij de verzekering gaven van de sympathie der geheele kolonie. Des morgens te 1½ uur werd ik door den officier der wacht gewekt, die mij berigtte dat de *Iroquois* op ons afkwam en de *Sumter* zeer digt naderde. Ik riep ieder op zijn post en liet alle toebereidselen bespoedigen om den vijand op eene waardige wijze te ontvangen, in geval hij eene poging mogt doen om ons aan te vallen. Hij wendde echter toen hij op een afstand van drie- of vierhonderd ellen gekomen was. Deze manoeuvre herhaalde hij meer dan eens, gedurende de hondewacht, en noodzaakte ons daardoor elk oogenblik de bemanning op haar post te roepen; van 2½ uur af sliepen dan ook de kanonniers bij hunne stukken. Er heerscht in de stad eene groote opgewondenheid. Het marktplein, de kaaijen en de vensters der huizen zijn vol nieuwsgierigen, die elk oogenblik verwachten dat het gevecht zal beginnen. De vijand nadert de *Sumter* eenmaal tot op den afstand van eene scheepslengte.

Vrijdag 15 *November.* — Een schoone en heldere morgen. Te 7½ ure loopt een fransche oorlogssteamer, de *Achéron*, kapitein Duchaxel, de haven binnen, en legt zich vast aan een zijner boeijen; de *Iroquois* was ongeveer een mijl van ons verwijderd. Te 8½ ure zond ik een sloep aan boord van het fransche schip om het gebruikelijke bezoek te brengen. Het gaan en komen hield niet op in de stad. Op den oever hadden zich groepen

gevormd om de beide schepen gade te slaan. Te 10 ure bragt de fransche kapitein mij een bezoek. Hij zeide mij, dat hij met bevelen van den Gouverneur kwam, om de onzijdigheid der haven tegen de beide schepen der oorlogvoerende partijen te beschermen en om den kapitein der *Iroquois,* indien deze voor anker kwam, de belofte af te vragen, dat hij eerst vier-en-twintig uren na ons vertrek in zee zou steken. Ik zond toen aan den Gouverneur een brief waarin ik hem kennis gaf van de wijze waarop de *Iroquois* de neutraliteit der haven schond, en ik verzocht hem hierop orde te stellen:

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
St. Pierre, eiland Martinique.
15 November 1861.

Mijnheer. — Ik heb de eer U. E. mede te deelen, dat ik in deze haven van nabij geblokkeerd word door de stoomsloep der Vereenigde Staten de *Iroquois,* die de dubbele grootte heeft van de mijne. In spijt van de internationale wetten en met verachting van de onzijdigheid van dit eiland, is dit vaartuig stoutweg de haven binnengeloopen, zonder voor anker te komen. Het kruist heen en weder met eene dreigende houding, en niet alleen komt het binnen den bij het zeeregt verboden afstand van den oever, maar het nadert zelfs mijne ankerplaats op minder dan eene scheepslengte afstands. Ik moet er nog bijvoegen dat mijn schip niet verder dan honderd ellen van den oever is vastgelegd. In den verloopen nacht is de vijand ons op vijftig of honderd ellen genaderd. Ik reken het tot mijn pligt U. E. van deze feiten kennis te geven, en uw gezag in te roepen om al de regten te beveiligen, die aan de onder uw bevel staande wateren verbonden zijn. Ik houd het er voor, dat de volgende beginselen toepasselijk zijn op het onderhavige geval, want zij zijn door het volkenregt deugdelijk vastgesteld: — Ten eerste mag geen daad van vijandelijkheid van nabij of van verre door een der oorlogvoerende mogendheden in onzijdige vaarwaters bedreven worden. Ten tweede, wanneer een kruiser van eene oorlogvoe-

rende mogendheid eene schuilplaats zoekt in de wateren eener onzijdige mogendheid, mag een kruiser der met de eerste in oorlog zijnde mogendheid hem niet in deze wateren volgen om er vijandelijkheden te plegen, hetzij uit de verte of van nabij; niet alleen is het van zijn kant in strijd met de wetten, wanneer hij zich binnen het gebied der neutrale wateren ophoudt om zijn vijand te bespieden en te bedreigen, maar het is zelfs in strijd met de wetten, wanneer hij met dezelfde oogmerken op de kust der onzijdige mogendheid kruist op een afstand die binnen het bereik van het gezigt is. Dat zijn oorlogsbedrijven, hetzij ze van verre of van nabij verrigt worden, en als zoodanig zijn ze beleedigend voor de onzijdige mogendheid. Ten derde, wanneer vijandelijke oorlogsschepen elkander toevallig in eene onzijdige haven ontmoeten, en een daarvan deze verlaat, dan is het andere gehouden vier-en-twintig uren te wachten voordat het vertrekt.

Indien het vaartuig der tegenovergestelde partij het andere aanstonds begint te vervolgen, dan bedient het zich van het onzijdige grondgebied om vijandelijkheden te plegen. Het begaat zelfs door de daad van onder zeil te gaan zijdelings een daad van vijandelijkheid, die beleedigend is voor den onzijdigen Staat.

In aanmerking der onderhavige feiten en der hier boven uiteengezette beginselen, verzoek ik eerbiediglijk dat U. E. aan den kapitein van de *Iroquois* wille gelasten, dat hij ophoude met rondom de kusten van het eiland te kruisen, ten einde mijne bewegingen te bespieden; met andere woorden, dat hem gelast worde uit het gezigt te gaan. Indien hij liever wil binnen loopen en voor anker komen, dan eische men van hem dat hij vier-en-twintig uren vóór mij vertrekke, of dat hij vier-en-twintig uren na mijn vertrek wachte met onder zeil te gaan. Binnen vier of vijf dagen zal ik gereed zijn om in zee te steken, zoodra mijne machinisten de noodige herstellingen aan de machine zullen hebben aangebragt.

Ten slotte is het zeer mogelijk dat de kapitein van de *Iroquois* met den consul der Vereenigde Staten te St. Pierre seinen wisselt, die hem kennis zullen geven van mijne bewegingen: daarom

moet ik verzoeken dat aan den een of anderen officier worde opgedragen, zich tegen zulk een daad van vijandelijkheid te verzetten.

Ik heb de eer te zijn, enz., enz.

(*Get.*) R. SEMMES.

Aan zijne Excellentie
den Admiraal Maussion de Candé,
Gouverneur van Martinique.

Gedurende dezen nacht is de *Iroquois* ons niet meer zoo digt genaderd als den vorigen nacht; ik heb de geschutpoorten der batterijen laten sluiten en de takels langs het geheele vaartuig laten plaatsen; daarenboven heb ik bevel gegeven aan de manschappen, voor het geval dat zij gedurende den nacht op hun post mogten geroepen worden, geheel gereed om te enteren op het dek te komen, want ik dacht dat de vijand ons wilde enteren, in geval hij ons namelijk mogt aanvallen. (*)

(*) Den 14den te 4 ure des avonds, toen wij ten naastebij gereed waren met het innemen der steenkolen en met onze overige toebereidsels om in zee te steken, bemerkte men een steamer die de noordelijke punt van het eiland omvoer. Hij voer onder eene deensche vlag en had, gelijk duidelijk bleek, de zonderlingste pogingen gedaan om de aandacht te trekken, zoo had hij bij voorbeeld zijne raas zorgvuldig in de war gebragt en zijne gijken een weinig veranderd. Maar ik zeide bij mij zelven, dat wij veel te oude zeerobben waren om ons daardoor te laten verschalken. Eerst naderde hij langzaam en bemerkte ons waarschijnlijk niet, want wij lagen in de schaduw der heuvels verborgen; maar toen hij zich op twee mijlen afstands van ons bevond, konden wij met behulp onzer kijkers het schuim zien dat zijn boeg bespatte. De Yankee had zijn prooi geroken, of om de veelbeteekenende uitdrukking van onzen onden en degelijken onderstuurman te bezigen, „hij had versch vleesch geroken." Al de goede inwoners van St. Pierre daalden af naar de kust, om getuigen van het schouwspel te zijn, en velen gaven zich over aan hunne geliefkoosde neiging, en zwommen naar ons toe om de *ontknooping* af te wachten. De *Iroquois* bevond zich toen zeer digt bij ons; toen zij op honderd ellen afstands gekomen was, haalde zij de deensche vlag neer en heesch in de plaats daarvan de Sterren en Strepen; wij bevonden ons dus andermaal in tegenwoordigheid van onzen gehaten vijand.

De *Iroquois* behoort tot de nieuwe soort van kanonneersloepen; zij voert zwaar geschut, van negen en elf duim, en meet 1000 tonnen. Haar bemanning bestaat uit ongeveer 200 man. Wij wisten zeer goed dat de *Sumter* er niet aan moest

Zaturdag 16 *November*. — De *Iroquois* is ongeveer een mijl van ons verwijderd. Des morgens te 10 ure ging ik weder een bezoek brengen aan den franschen kommandant. Ik deelde hem de onbeschofte wijze mede waarop de *Iroquois* de onzijdigheid der haven schond. De Gouverneur had geen nieuwe bevelen gegeven.

---

denken haar te bevechten; onze eenige kans om haar te ontkomen bestond in list. De vijand kwam tot digt onder den wal, en zond een sloep af om zich met den consul der Vereenigde Staten en de fransche autoriteiten in betrekking te stellen; maar hij wachtte zich wel het anker te werpen. Kapitein Palmer verwittigde zijne Excellentie den Gouverneur, dat er een „zeeroover" in de haven van St. Pierre voor anker lag, en verzocht verlof hem in den grond te mogen boren, maar zijn verzoek werd met krachtige bewoordingen afgeslagen, en men stelde aan den vertoornden kommandant de proclamatie van Z. M. Keizer Napoleon III ter hand, die de regten eener oorlogvoerende natie aan de Geconfedereerde Staten toestond, en eene strikte onzijdigheid van den kant van Frankrijk aanbeval. Men verwittigde hem dat het noodzakelijk was dat de *Iroquois* het anker wierp of het vaarwater van het eiland verliet; indien hij het eerstgenoemde alternatief aannam, moest er een tijd van vier-en-twintig uren verloopen tusschen het vertrek der beide schepen. In geval van eene schending der neutraliteit zouden de forten hun vuur openen op de aanvallende partij. Na twee uren in de haven gebleven te zijn, voer de sloep weder weg. De *Iroquois* verwijderde zich een weinig en koos eene ligplaats op een kleinen afstand vóór ons; vervolgens zette zij de zeilen bij en begon om ons heen te kruisen. Middelerwijl bleef de bemanning van den „zeeroover" niet werkeloos, maar namen wij alle mogelijke maatregelen om de entering af te slaan en ons vaartuig tot op het uiterste te verdedigen. De bemanning werd geïnspecteerd en men zorgde dat al de manschappen behoorlijk gewapend en uitgerust waren voor het gevecht. Wij dachten stellig in den volgenden nacht aangevallen te zullen worden, want wij herinnerden ons dat de Federalisten luide gedreigd hadden dat zij de regten der onzijdige mogendheid niet zouden eerbiedigen die haar zou willen beletten de *Sumter* in den grond te boren; wij herinnerden ons ook de bedreigingen en de aanmatiging van den kommandant der *Niagara* en van den geduchten Porter, van de *Powhatan*, — deze is ons bepaaldelijk tot aan Maranham gevolgd, alleen om bij zijne aankomst te bevinden dat de officieren van de *Sumter* gek waren. Weinige manschappen aan boord van de *Sumter* hadden dien nacht lust om te gaan slapen; zij zaten in groepen bijeen en deelden elkander met eene fluisterende stem hunne aanmerkingen mede over den strijd die ophanden scheen, terwijl de officieren die geen dienst hadden zich op het halfdek verzameld hadden, waar zij dezelfde belangrijke kwestie behandelden.

Te 2 ure des morgens kondigden de wachten van de *Sumter* aan dat de Yankee op ons afkwam, en met een zachte stem werd bevel gegeven dat ieder naar zijn post zou gaan. Ik heb nooit zeelieden een bevel spoediger zien gehoorzamen. Binnen weinig minuten stonden de enteraars, zij die met pieken gewapend waren en

Ik heb het vaartuig laten afkrabben en opschilderen; men heeft de machine uiteen genomen en haar weder volkomen in staat gesteld om dienst te doen. Tegen den middag wierp de *Iroquois* het anker op ongeveer een halve mijl afstands van ons, in den ankergrond van het oorlogsschip. De kapitein der *Achéron* kwam bij mij aan boord om mij te zeggen, dat de Gouverneur hem bevel gegeven had mij te verwittigen dat het hem, indien ik zulks verkoos, aangenaam zou zijn wanneer ik met mijn schip naar Fort de France kwam, waar hij mij beter zou kunnen bescher-

---

zij die kleinere wapens droegen in drie gelederen op ons dek geschaard, om den aanval af te wachten; allen namen een diep stilzwijgen in acht, dat op dat des doods geleek. Toen de vijand ons tot op een afstand van ongeveer twintig voeten genaderd was, hoorden wij de gesmoorde klanken der klok die in zijn machinekamer geplaatst was; zij gaf bevel tot den terugtogt; maar zij had dit niet spoedig genoeg gedaan om ons te verhinderen de manschappen der *Iroquois* op hun post te zien; inderdaad, alles op het vaartuig bewees dat het voornemens geweest was zijn vijand te enteren. Een enkel pistoolschot, bij toeval gelost, zou oorzaak geweest zijn dat het gevecht begon; en naar de lichten en signalen te oordeelen, die langs de fortificaties schitterden, zouden de Franschen daarbij een handje geholpen hebben. Het tooneel dat ons verdek den volgenden morgen aanbood, was zeer vermakelijk; de manschappen lagen hier en daar in 't ronde geheel gewapend en toegerust voor het gevecht; zij poogden eenige rust te nemen; een vreemdeling zou de *Sumter* ligtelijk voor een boekanier hebben kunnen houden. Kapitein Palmer verklaarde den volgenden dag, toen men hem naar de reden vroeg van zijne dreigende manoeuvres, dat hij gevreesd had door de sloepen aangevallen te zullen worden; maar men kon moeijelijk gelooven dat de kommandant van een oorlogsschip zich met zulk een armzalige verontschuldiging zou behelpen; wij willen voor zijn eigen eer hopen dat hij zelf geen geloof sloeg aan zijn eigen verklaring. Het gedrag der bemanning was allezins voldoende. Er had noch geraas noch wanorde plaats; de houding van elken man toonde aan dat allen vast besloten hadden hun geliefd klein vaartuig tot den dood toe te verdedigen, en de vlag nimmer voor den vijand te strijken. Deze krijtende schendingen der onzijdigheid verbitterden ten sterkste de bewoners van het fransche eiland; de verstandigste lieden wierpen hun aangenomen masker van onverschilligheid ver van zich en gaven openlijk hun sympathie voor ons te kennen. Eenigen van hen waren zelfs zoo vol ijver, dat zij aanboden bij ons aan boord te komen; maar hun welwillend aanbod werd niet aangenomen. De negers schenen ons echter niet te erkennen voor hetgeen wij werkelijk waren, namelijk hunne beste vrienden; zij waren eenigzins tegen de *Sumter* ingenomen, en hun getrouwheid aan onzen vijand maakte het onderwerp uit van een der lijvigste depêches van kapitein Palmer aan den heer Gideon Welles."

men, en waar de *Iroquois* mij, zijns inziens, niet zou volgen: hij voegde er bij dat, indien zij mij derwaarts volgde, hij haar noodzaken zou de fransche wateren te verlaten.

Ik antwoordde dat ik, alvorens deze uitnoodiging aan te nemen, wilde zien of de *Iroquois* er in toestemde vier-en-twintig uren na mijn vertrek in de haven te blijven of vier-en-twintig uren vóór mij te vertrekken. De *Iroquois* vertrok weder bijna onmiddellijk nadat zij het anker geworpen had; en in den avond zond de kapitein van de *Achéron* een luitenant bij mij aan boord, om mij te zeggen dat de kommandant van de *Iroquois* de voorwaarden weigerde aan te nemen die hem waren voorgesteld, en dat men hem toen bevolen had zich tot aan gene zijde der neutraliteits-mijl te verwijderen. Hij bleef nog eenige uren om versche levensmiddelen in te nemen; en tegen het aanbreken van den nacht zocht hij een ankergrond op, maar *gedurende den nacht* hield hij zich op den door de wetten der neutraliteit vastgestelden afstand van ons verwijderd.

Zoo hebben wij dan aan dezen onwetenden Yankee eenige denkbeelden aangaande de neutraliteit medegedeeld, en hem eenigen eerbied voor hare wetten geleerd. Des namiddags deed ik eene heerlijke wandeling langs de kust naar het noordelijk gedeelte des eilands.

Zondag 17 *November*. — Een fraaije morgen: ik heb de kerk bezocht die zich tegenover het vaartuig bevindt en heb de mis gehoord. Het gehoor was zeer talrijk en bestond voornamelijk uit negerinnen. Wij werden beleefdelijk in de bank van den commissaris geplaatst; een vrij korte preek, voornamelijk gerigt tot eenige kinderen die hunne eerste communie gedaan hadden, werd door een nog jeugdigen priester uitgesproken van een zeer goed voorkomen, die gemakkelijk sprak, en wiens houding en gebaren ongedwongen en bevallig waren.

Daar zag ik ook even als te Fort Royal een soort van policiebeambte of vedette; maar zijne gelaatstrekken stonden mij tegen. De *Iroquois* blijft op denzelfden afstand als gedurende den dag.

Maandag 18 *November*. — De vijand kruist in open zee in

het gezigt der haven gelijk gewoonlijk. Des morgens kwam een fransche oorlogsschooner van Fort de France aan, die den Gouverneur aan boord had (hij ging naar St. Pierre om de prijsuitdeeling in de scholen bij te wonen); dit vaartuig had ook ongeveer honderd man zeesoldaten aan boord, die bestemd waren om het garnizoen van het fort te versterken. Men gaat voort met het herstellen onzer machine en met het opschilderen van het vaartuig. Eenige schippers zijn door de autoriteiten gevangen genomen, omdat zij uitgeloopen zijn om zich naar den vijand te begeven. Bij het aanbreken van den nacht kreeg ik een bezoek van den hoofdambtenaar der douanen; de Gouverneur had hem gezegd dat hij den kapitein der *Sumter* bij zich verwachtte, en hij bragt mij deze woorden uit eigen beweging over, want de Gouverneur had hem niet gemagtigd ze mij mede te deelen. Ik maakte gebruik van den wenk; en te 8 ure des avonds begaf ik mij met mijn secretaris naar den wal om een bezoek bij zijne Excellentie af te leggen. De Gouverneur scheen mij niets bijzonders te zeggen te hebben; hij herhaalde echter zijne uitnoodiging om mij met mijn schip naar Fort de France te begeven, waarvoor ik hem beleefdelijk bedankte, zeggende dat het veel gemakkelijker voor mij zou zijn van St. Pierre in zee te steken, en dat het hier veel gemakkelijker voor mij was de noodzakelijke herstellingen aan de machine te doen verrigten. Hij zeide mij dat de kapitein der *Iroquois* zijne onwetendheid voorwendde ten opzigte van het schenden van de onzijdigheid der haven, maar hij voegde er bij, dat hij het wel beter wist. Een vijandelijke amerikaansche schooner ging onder begunstiging van den nevel onder zeil en stevende naar de *Iroquois*, in welker nabijheid hij ongeveer een uur bleef voordat hij zijn togt naar het noorden en westen voortzette.

Dingsdag 19 *November*. — Ik heb dezen morgen een weinig branding gevoeld die tot ongeveer 4 uur geduurd heeft; veranderlijke wind, die een oogenblik in het zuidoosten blijft staan. Ik begin ongerust te worden over mijne ligplaats; men heeft mij die als niet zeer veilig afgeschilderd, in geval er een hevige wind

uit zee opstak. Ik heb een loods aan boord genomen, hij zeide ons dat hij niet bevreesd was voor slecht weder; daar het water weder gevallen was, was ik van dezelfde meening en besloot ik vooralsnog voor anker te blijven. Voor het overige moesten de herstellingen aan de machine den volgenden avond gereed zijn. Gedurende den avond zware regen. De *Iroquois* blijft op den bepaalden afstand. Ik heb een bezoek ontvangen van den kommandant van den franschen oorlogsschooner, dien wij gisteren bezocht hebben. Omstreeks 10 uur des avonds kwam de engelsche mailboot van St. Thomas aan. Ik zond een sloep bij haar aan boord en ontving engelsche dagbladen die tot den 1sten November liepen. De mail brengt ons de tijding dat een vijandelijke steamer, de *San Jacinto*, een engelsche pakketboot heeft aangehouden en de heeren Slidell en Mason van boord heeft weggehaald, die door de *Nashville* naar Havanna gevoerd zijn. Het engelsche volk zal deze daad beschouwen als eene beleediging van zijn vlag, en deze zaak zal ons goed doen. De nacht is helder; de maan komt een weinig voor 8 uur op; het is nog niet duister genoeg om ons voornemen ten uitvoer te brengen.

Woensdag 20 *November*. — De morgen is helder en de wind veranderlijk. De *Iroquois* verliest ons nooit uit het gezigt, zij schendt gedurende den nacht de onzijdigheid der haven, om binnen de bepaalde zeemijl onze bewegingen te komen bespieden. Ik heb den machinist naar den wal gezonden om de herstelling der pompen te bespoedigen. Ik heb de zeilen laten uitspannen. Des middags heb ik ze laten vastmaken en bevel gegeven om tegen 1 uur de vuren te stoken: daar het weder veranderlijk schijnt, hebben wij het schip gekield en het mos afgekrabd van de poortgaten bij de waterlijn. Den vorigen nacht is de *Iroquois* ons op nieuw tot op een afstand van anderhalve mijl genaderd. Er dreven eenige wolken, en voor de eerste maal hebben wij haar gedurende het eerste gedeelte van den nacht uit het oog verloren.

Donderdag 21 *November*. — De lucht is bewolkt, er vallen ligte regenvlagen; wij hebben de ladingen van de stukken afgenomen en deze op nieuw geladen, wij hebben het klein geweer

onderzocht en in goeden toestand gebragt, voor het geval dat het tot een gevecht mogt komen. Ik heb eenige vaten gezouten levensmiddelen boven laten brengen en aan beide kanten van het halfdek plaatsen om het vaartuig van voren te ligten, daar het aan den voorsteven een of twee duimen dieper ging. Wij hebben een schuit gehuurd om onzen voorraad van water aan te vullen. Ik heb de kabels laten veranderen waarmede wij aan den oever vastlagen, en ik heb aan den machinist gezegd, dat hij zijn arbeid moest bespoedigen. Ik vrees elk oogenblik een ander vijandelijk schip te zien naderen. In den loop van den morgen is de Gouverneur weder naar Fort de France vertrokken met de *Achéron*, die terstond is teruggekeerd. Ik heb mij schriftelijk bij den kommandant beklaagd, dat het vijandelijke schip onophoudelijk de onzijdigheid der haven schond. De machinist is niet gereed; wij zijn dus genoodzaakt nog een dag hier te blijven.

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Saint Pierre, 21 November 1861.

Mijnheer, — Ik reken het mij tot een pligt mij te beklagen over de inbreuk die door de stoomoorlogssloep der Vereenigde Staten de *Iroquois* onophoudelijk op de onzijdigheid der zeehaven en op mijn regt van aldaar een veilige schuilplaats te zoeken gemaakt wordt.

Met eene schaamtelooze verachting van de waarschuwingen die het van Z. E. den Gouverneur ontvangen heeft, komt dit vaartuig elken nacht, onder begunstiging der duisternis op een afstand van anderhalve mijl van mijn ankergrond of nog digter. Den vorigen nacht te 9 ure heeft men het bij het licht van een bliksemstraal met het bloote oog van ons verdek gezien, en daar de nacht betrekkelijk duister was, zou men geen schip, tenzij het onder zeil was, op verderen afstand dan een of een en een vierde mijl hebben kunnen zien.

Ik moet u tevens verwittigen dat twee kleine sloepen gisteren op klaarlichten dag zich naar het vijandelijke schip begeven hebben; een daarvan is, na de *Iroquois* verlaten te hebben, naar de

noordelijke punt der haven geroeid, terwijl de andere zich naar de zuidelijke punt begeven heeft.

Ik heb de eer, enz., enz.
(*Get.*) R. Semmes.

Aan den Heer Duchaxel,
Kommandant van Z. K. M. steamer de *Achéron*.

Vrijdag 22 *November*. — De vijand is ongeveer twee mijlen van ons verwijderd. De machinist zal heden gereed zijn en, met Gods hulp, zullen wij dezen nacht uitloopen. Ik heb aan den kapitein der *Achéron* den volgenden brief geschreven over de beschikkingen die door den Gouverneur genomen zijn.

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Saint Pierre, 22 November 1861.

Mijnheer, — Ik heb de eer gehad uw brief van gisteren te ontvangen, waarin gij mij de inzigten van den Gouverneur van Martinique mededeelt, ten opzigte van de bescherming mijner regten op een schuilplaats in de wateren van dit eiland, en het spijt mij te moeten zeggen dat deze inzigten mij niet in overeenstemming schijnen met de eischen van het internationale wetboek. De Gouverneur zegt „dat het niet met zijne inzigten strookt, nacht en dag ten opzigte van de *Iroquois* eene zoo werkzame surveillance uit te oefenen als ik verlang." En gij voegt er bij dat wij het volste vertrouwen behooren te stellen in de volkomen vervulling eener belofte, gegeven door een kommandant van de zeemagt der Vereenigde Staten, zoolang het niet blijkt dat deze zijne belofte niet naauwgezet is nagekomen. Uit deze uitdrukkingen zou kunnen opgemaakt worden, dat de eenige bescherming die ik te wachten heb tegen de blokkade des vijands een eenvoudige belofte is, welke men dezen vijand heeft afgedwongen, eene belofte waardoor hij zich verbindt om zich op meer dan een zeemijl afstands te houden; intusschen zal de Gouverneur volstrekt geen surveillance uitoefenen, hetzij bij dag of bij nacht, om te zien of hij deze belofte nakomt. Bij de

feiten die ik u gisteren medegedeeld heb, moet ik dezen morgen nog bijvoegen, dat een mijner officieren, die zich gedurende den vorigen nacht aan den wal bevond, in het noordelijke gedeelte der stad, tusschen acht en negen uur twee sloepen gezien heeft, elk met acht roeijers bemand, die zich bedaard naar den oever begaven; de manschappen waren in het donker gekleed, en hadden mutsen op zooals gewoonlijk de matrozen der Noordelijke Staten dragen. Deze officier hoorde duidelijk een gesprek in het Engelsch dat zij met elkander voerden. De een zeide: — Harry, daar is hij, ik zie hem" — ongetwijfeld daarmede mijn schip bedoelende. Deze booten hadden zekerlijk in last om aan de *Iroquois* door een sein het oogenblik te kennen te geven, waarop ik onder zeil zou gaan. Welnu, met al den eerbied dien ik aan Z. E. den Gouverneur verschuldigd ben, moet ik zeggen dat ik het onderscheid niet zien kan tusschen het schenden van de onzijdigheid dezer wateren door de booten van den vijand en de schending dierzelfde onzijdigheid door zijn schip. En indien er dag en nacht geen strenge surveillance over hem wordt uitgeoefend, dan verwacht ik even veel bescherming als de wolf aan het schaap zou verleenen. Is het uit genegenheid dat de vijand, inzonderheid gedurende den nacht, zijne booten mij doet naderen, die mijne bewegingen komen bespieden? Ik heb even veel regt om te eischen dat hij zijne booten op den bepaalden afstand houde als om te vorderen dat hij zijn schip tot op dien afstand verwijdere. Ook ben ik niet zeer geneigd om te vertrouwen op de belofte die hij gedaan heeft, van geen inbreuk te zullen maken op mijne regten in dit bijzonder geval. Het komt mij daarenboven voor, te meer sedert ik bekend ben met de feiten die ik onder uwe aandacht heb gebragt, dat het de pligt is van Frankrijk, dag en nacht eene ijverige surveillance uit te oefenen over zijne eigene vaarwaters, wanneer een vijandelijke kruiser een schip van een bevrienden oorlogvoerenden staat blokkeert, dat in zijn vaarwater eene schuilplaats gezocht heeft, welke het volkenregt aan hetzelve toestaat. Daarom verzoek ik u eerbiediglijk eene linie van surveillance daar te stellen, door mid-

del van wachtvaartuigen, aan de beide uiteinden der haven geplaatst, ten einde te verhinderen dat men de daad van vijandelijkheid herhale, die den vorigen dag tegen mij gepleegd is; indien gij niet wilt doen wat ik bij dezen vraag, sta mij dan toe mijne kanonnen te laden en den vijand te nemen, indien hij op die wijze mijn schip nadert. Wat toch is eenvoudiger dan dat ik òf beschermd worde, òf dat het mij vrij sta mij zelven te beschermen? Wat meer is, de vijand schendt duidelijk elken dag de onzijdigheid, wanneer hij verstandhouding aanknoopt met den wal, hetzij door middel zijner sloepen of met booten van den oever. Indien hij levensmiddelen noodig heeft, dan is het zijn pligt binnen te loopen; indien hij binnenloopt moet hij ten anker komen; indien hij het anker werpt, moet hij de voorwaarde aannemen van vier-en twintig uren na mijn vertrek te blijven. Het is een zuivere uitvlugt van hem in zee te blijven en zich aldaar van al wat hij noodig heeft te voorzien; hij handelt op deze wijze ten einde mij van nabij door zijne manschappen te laten bespieden. Ik protesteer ook tegen deze onwettige handelwijze. Ik hoop dat gij het mij ten goede zult houden, dat ik zooveel van uw tijd gevergd heb door eene zoo lange missive; maar ik reken het tot mijn pligt in deze omstandigheid van al mijne regten gebruik te maken. Ik zal de eerste gelegenheid waarnemen die zich aanbiedt om deze wateren te verlaten; en indien ik een bloedigen strijd zal moeten voeren met een vijand die tweemaal sterker is dan ik, omdat ik verraden zal zijn door seinen die hem in de fransche wateren zullen gegeven zijn, hetzij door zijne eigene sloepen, hetzij door die van anderen, dan verlang ik dat mijne Regering wete dat ik tegen deze vijandelijke woorden van den Gouverneur geprotesteerd heb: „Dat het niet met zijne inzigten strookt tegenover de *Iroquois* dag en nacht eene zoo werkzame surveillance uit te oefenen als ik verlang.”

Ik heb de eer te zijn, enz., enz.

(*get.*) R. Semmes.

Aan den Heer Duchaxel,

Kommandant van Z. K. M. steamer de *Achéron.*

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Saint Pierre, 23 November 1861.

Mijnheer, — Ik heb de eer u kennis te geven, dat de loods van den vijandelijken steamer de *Iroquois* gewoonlijk zijn tijd aan den wal in de haven der stad doorbrengt, en dat hij den vorigen nacht aan boord van den vijandelijken schooner heeft geslapen, die aan den oever vastligt in de nabijheid der engelsche bark *Barracouta*. Behalve de manschappen van mijn schip, heb ik deugdelijke getuigen om de waarheid dezer feiten te bevestigen. Nu moet het aan een ieder duidelijk zijn dat de vijand dien man naar de fransche wateren gezonden heeft om mijne bewegingen te bespieden; en hij zal zekerlijk vuurpijlen of andere signalen met zich genomen hebben, waardoor hij aan zijn schip mijn vertrek zal kunnen aankondigen. Deze man, ofschoon slechts een loods en tijdelijk zich aan boord van de *Iroquois* bevindende, is voor het oogenblik en naar de wet evenzeer een officier van dat vaartuig als elk ander onderbevelhebber daarvan. Bij gevolg kan ik zeggen: — Een officier van de *Iroquois* brengt niet alleen gewoonlijk zijn tijd aan den wal door, maar slaapt zelfs des nachts aan boord van een ander vaartuig van den vijand, in plaats van in het hotel te slapen, ten einde beter in staat te zijn mijne bewegingen te bespieden en ze aan zijn schip mede te deelen. En toch wordt dat alles door de autoriteiten gedoogd!

Ik protesteer met den meesten eerbied maar op de nadrukkelijkste wijze tegen deze schending mijner regten; gelijk ik in mijn brief van gisteren verklaard heb, is de daad van verkenning (en zooveel te meer eene daad van verkenning die ten doel heeft door seinen berigten mede te deelen) eene daad van vijandelijkheid, en zal Frankrijk gedogen, dat men een daad van vijandelijkheid tegen mij bega in zijne eigene wateren en onder de oogen zijner burgerlijke en militaire autoriteiten?

Ten slotte verzoek ik dat gij een bevel uitvaardigt, waarbij aan dezen spion gelast wordt zich aan boord van zijn schip te begeven, en dat gij ook de noodige maatregelen nemet om den schoo-

ner waarop hij zich bevindt te beletten den vijand signalen te geven.

Ik heb de eer te zijn, enz., enz.

(*get.*) R. Semmes.

Aan den Heer Duchaxel,

Kommandant van Z. K. M. steamer *Achéron.*

Aanteekening. De *Sumter* verliet de haven van Saint Pierre in den avond (8 uur) van den dag waarop de bovenstaande brief geschreven werd; en gelijk ik voorspeld had, brandde er een licht aan boord van den amerikaanschen schooner, om aan de *Iroquois* het teeken van ons vertrek te geven.

R. S.

Wij maakten het spil klaar en namen een weinig water aan boord. Den vorigen nacht, tusschen 8 en 9 uur, bevond de machinist zich aan den wal bij het noordelijke uiteinde der stad; hij bemerkte twee matrozen van de *Iroquois* en hoorde een van hen tot den anderen zeggen: „Harry, daar is hij, ik zie hem!" Hij bedoelde daarmede zeker mijn schip. Toen de nacht aanbrak, waren wij allen zeer ongerust over den staat van het weder; voor de eerste maal sedert vijf of zes dagen hadden wij een heerlijken en door schitterende sterren verlichten nacht. Men kon nergens het geringste wolkje bespeuren. De vijand bleef steeds duidelijk in het gezigt, en onze zwarte rook die uit den schoorsteen kwam, zou ons op een afstand van vijf mijlen verraden hebben. Tot onze groote spijt moesten wij dus de poging opgeven.

Zaturdag 23 November. — Een schoone en heldere morgen met alle teekens van bestendig weêr. De schoone sterrennachten en de uitnemend heldere dagen, ofschoon zeer aangenaam voor den beminnaar der schoone natuur, zijn echter niet het weder dat wij wenschen om aan de blokkade te ontkomen, wanneer de vijand in het gezigt blijft en sterker is dan wij. Maar wij moeten geduld hebben en de gelegenheid afwachten. Verscheidene schepen zijn binnengeloopen en andere vertrokken gedurende de laatste vier-en-twintig uren. De vijand blijft zooals gewoonlijk in het ruime sop. Tegen den middag werd de gezigteinder eenigzins

bewolkt en viel er een weinig regen. Ik wenschte vurig dat wij een stormachtigen en duisteren nacht kregen. De maan moet eerst tegen 11 u. 7 m. opkomen, en indien wij het geluk hadden dat er eenige wolken kwamen, zou de duisternis voldoende zijn, want men moet weten dat in deze keerkringsstreken, waar bijna iedere ster eene ware maan is, geen duisternis heerscht dan wanneer het uitspansel bewolkt is. Mijne verwachtingen schenen tegelijk met het daglicht te vervliegen, want de wolken verdwenen de eene na de andere, naarmate de zon al meer den gezigteinder naderde, en deze nacht beloofde even helder en even schitterend te zullen zijn als de voorgaande. Venus scheen het dubbele harer gewone grootte te hebben, en gedurende drie uren na het ondergaan der zon stort zij over deze streek een stroom van licht uit, dat een weinig minder schitterend is dan dat der maan in eene noordelijke breedte. Ondanks al deze redenen tot ontmoediging, besloot ik evenwel de vlugt te beproeven; ik beval dat men zoo stil mogelijk alles in gereedheid zou brengen, ten einde geen verdenking op te wekken bij de bewoners der stad, die ons altijd gade sloegen; en ongeveer vijf minuten voor het kanonschot van 8 uur, beval ik de ketting te laten slippen, de touwen te kappen waaraan wij vastlagen en stoom te maken. Daar de vijand zich aan stuurboordszijde voor ons uit bevond, en zich naar het scheen bij het noordelijke uiteinde der reede ophield, liet ik het schip met vollen stoom zuidwaarts sturen. De inwoners der stad waren zoozeer op hunne hoede, dat wij naauwelijks vier-en-twintig ellen hadden afgelegd, toen wij een langgerekten kreet hoorden opgaan en zich een verward gemompel van stemmen deed hooren, alsof de verwarring van Babel was wedergekeerd. Toen wij den franschen oorlogsschooner *Achéron* naderden, werden er met den vijand signalen gewisseld door middel van witte lichten, die op een der amerikaansche schooners welke in de haven lagen werden geheschen. Dit ziende en wetende dat deze signalen ten doel hadden onze rigting aan te wijzen, keerde ik na nog eenige honderde ellen te hebben afgelegd, weder terug om mij onder den wal in veiligheid te stellen, en bleef ik een of tweemaal

stil liggen om mij te vergewissen dat de vijand zijn koers in de tegenovergestelde rigting voortzette, daar hij blindelings gehoorzaamde aan de signalen die men hem van den wal gaf.

Zoodra de rook minder werd, (ik was toen werkelijk eenige oogenblikken zeer ongerust) liet ik zooveel mogelijk stoom maken en stevende ik met volle stoomkracht naar het noordelijke gedeelte van het eiland. Toen wij dit naderden, begon het geluk, dat ons te voren niet zeer gunstig was geweest, ons toe te lagchen; een regenbui die onverwachts opkwam hulde ons in een digten sluijer en verborg aan den vijand onze zwarte rookwolken, die werkelijk de gevaarlijkste signalen waren welke wij te vreezen hadden. Gedurende het eerste half uur waren wij zeer ongerust over ons lot; maar toen wij de lichten der stad uit het oog verloren en ons van den wal begonnen te verwijderen, zagen wij dat de vijand in den strik was geloopen dien hij zelf gespannen had, en dat wij hem gelukkig ontkomen waren. Ik had de fransche autoriteiten verwittigd dat er, met verkrachting der onzijdigheid, signalen zouden gewisseld worden. Door zijn loods naar den wal te zenden en signalen te wisselen met den kapitein van den amerikaanschen schooner, had de kommandant der *Iroquois* op eene schaamtelooze wijze het vertrouwen van een officier der fransche zeemagt geschonden, wien hij beloofd had de onzijdigheid der haven te zullen eerbiedigen. Het woord van een Yankee en de goede trouw der Karthagers schijnen veel overeenkomst met elkander te hebben. Ons vaartuig vloog over het water, ofschoon het zeer diep ging, en te 11½ ure kwamen wij aan de zuidelijke punt van Dominique. De wind ging liggen en wij voeren op eene effene zee langs de kust, op vier of vijf mijlen van den wal. Daar de maan intusschen was opgekomen, konden wij het eiland en zijne scherpe en schilderachtige omtrekken zien, die door den regen verzacht en door guirlandes van vlokkige wolken omgeven, ons een prachtig nachtelijk schouwspel aanboden.

De stad Roseau, waarin alles in diepe rust gedompeld scheen, vertoonde ons naauwelijks een enkel licht, en wij ontmoetten slechts één kustvaartuig Te 2 ure des morgens bevonden wij

ons bij het noordelijke gedeelte des eilands, maar toen kwamen zware regenbuijen opzetten en werd de lucht zoo dik, dat wij genoodzaakt waren onzen gang te vertragen en zelfs de machine te doen stilstaan. Het was te duister om onzen togt voort te zetten. De lucht helderde een weinig op, en wij beproefden onzen koers in de duisternis te vervolgen; wij hielden de zuidelijke punt voor de noordelijke punt van de baai van Prins Rupert, en wij ontdekten onze dwaling eerst toen wij zeer digt bij de kust gekomen waren en zagen dat ons vaarwater wit was geworden: wij wendden den steven weder naar zee en maakten weinig stoom. Daar het weder bleef ophelderen, volgden wij weldra weder onze bepaalde rigting, voeren het eiland om en wendden den steven naar het noordoosten. Het was toen 4½ uur in den morgen, ik ging naar beneden en begaf mij naar mijne kajuit. *Deo gratias!* De arme D..., onze kwartiermeester, ik heb hem voor dezen nacht van zijn hoogen wachtpost laten aflossen. Men had opgemerkt dat hij bij nacht zeer scherp zag, maar bij deze gelegenheid was hij zoo ontsteld, dat hij van alle kanten een steamer op zich af zag komen — en van kleine sloepen maakte hij fregatten! De avond van dezen dag was heerlijk, en ik geloof niet dat ik ooit een schooner, aangenamer, dichtelijker plekje gezien heb, dat meer geschikt was om het denkbeeld te doen opkomen om met een bemind wezen in eene hut te gaan wonen, dan hetgeen de valleijen en heuvels aanboden, te midden waarvan de stad Saint Pierre gelegen is. Al die bekoorlijkheden werden nog verhoogd door de tegenstelling die zij opleverden met den wreeden oorlog. Ons vertrek was voor velen onverwacht geweest — eenige officieren hadden reeds verscheidene dagen vooruit uitnoodigingen ontvangen om te komen dejeuneren of dineren. De bemanning scheen uiterst voldaan over den gelukkigen uitslag; zij had den Yankee „bij den neus gehad," maar ik ben er niet zeker van of niet een oude onderequipagemeester of een ruwe verweerde kwartiermeester, die zich beide netjes geschoren hadden om beter te vechten, zeer teleurgesteld waren dat het gevecht niet plaats gehad heeft.

HOOFDSTUK VIII.

Al weder in zee. — Twee prijzen. — De *Montmorency*. — De *Arcade*. — Naar het Oosten! — Verovering van de *Vigilant*. — Tijdingen van huis. — Slecht weer. — De walvisch. — De *Ebenezer Dodge*. — In de boeijen. — Een „cykloon." — Hevige rukwind. — Brand! — Het gedreun der pompen. — Cadix.

Zoo zijn wij dan weder in volle zee, en Maandag den 25sten November 's avonds te 4 ure, hadden wij het bemoedigende geluk van het fraaije schip *de Montmorency* van 1183 tonnen te nemen; het had eene lading engelsche steenkolen in voor de dienst der engelsche mail. Het was gelukkig voor haar dat dit het geval was, want zij zou anders hetzelfde lot ondergaan hebben als de *Golden Balance*, de *Daniel Trowbridge* en zooveel andere „brandoffers" van de *Sumter;* zij moest ons eene kleine schatting betalen, bestaande uit een geringen voorraad van verw, touwwerk, enz., en werd ingeschreven voor een rantsoen van 20,000 dollars, die na het einde van den oorlog moesten betaald worden aan de Regering der Geconfedereerde Staten, en waarvoor de kapitein en de bemanning met hun woord van eer verantwoordelijk bleven, daarna werd hun toegestaan hun reis te vervolgen.

Den 26sten November des namiddags te 1½ ure — zoo schrijft kapitein Semmes — vertoonden wij aan een engelschen schooner, die waarschijnlijk van de Bahama-eilanden naar de Antilles ging, eerst de vlag der Vereenigde Staten en daarna onze eigene vlag; en te 3 ure namen wij den schooner der Vereenigde Staten de *Arcade*, van Portland in den staat Maine komende, met bestem-

ming naar Port au Prince op het eiland Guadeloupe, met eene lading koopgoederen. De gezagvoerder, tevens voor de helft eigenaar van den schooner, was gezagvoerder van de bark *Saxony* tijdens de schipbreuk van de *Central America*, en maakte zich verdienstelijk door bij deze gelegenheid het leven van een aantal personen te redden; men had hem daarom een prachtigen teleskoop aangeboden. Ik had het genoegen hem dit werktuig weder te geven, dat met de overige goederen van het vaartuig was buit gemaakt.

Wij namen den gezagvoerder en de bemanning bij ons aan boord (de zee stond zeer hol) en staken het vaartuig in brand. Te 4 uur en 40 min. zetten wij onzen togt voort. Des avonds te 8 ure zagen wij nog de vlammen van het brandende schip. Gedurende den nacht liep de wind om en werd ongestadig; wij gijden de voor- en achterzeilen en wendden den steven naar het noordoosten. De prijs had geen dagbladen aan boord, maar wij vernamen van den gezagvoerder, dat de vijand een groote expeditie, die hij sedert eenigen tijd had voorbereid, tegen Beaufort in Zuid-Carolina bij de straat van Port Royal, had afgezonden. De afloop was niet bekend.

Na vijf dagen tegen den hevigen noordoostewind geworsteld te hebben, die het grootste gedeelte van dien tijd met de hevigheid van een halven orkaan gewaaid had, en met allerslechtst weder, gelukt het ons eindelijk dien dubbelen vijand te overwinnen. De lucht heldert op en de *Sumter* wendt den steven in de rigting van Europa. De handel der Yankees zou toen eenigen tijd rust hebben, want zijn onvermoeide vijand vestigde zijn aandacht uitsluitend op het oversteken van den Atlantischen oceaan. Er was nog slechts voor een-en-zestig dagen water aan boord voor de bemanning, waarbij nog de zes gevangenen van den schooner moeten gevoegd worden. De overtogt moest voor een groot gedeelte zeilende geschieden, en zou waarschijnlijk niet minder dan vijftig dagen vereischen; want wij hadden nog slechts voor zes of zeven dagen steenkolen; het was een kleine voorraad dien wij bewaarden voor bijzondere omstandigheden; hij scheen ons

naauwelijks toereikend om gedurende eenige dagen aan gene zijde van den oceaan te kruisen, en wij hadden dien noodig om niet, indien zulks slechts eenigzins mogelijk was, „met ledige handen” de haven binnen te loopen.

De dagen gingen echter niet voorbij zonder dat wij eenige avonturen hadden, en voordat er eene week verloopen was, wierp een fraaije prijs, gelijk men zien zal, zich als van zelf in de armen van de *Sumter*. Het journaal van kapitein Semmes geeft het volgende verslag van deze gebeurtenis:

Donderdag 3 *December*. — Te 6½ ure des morgens, bespeurde men een zeil aan stuurboordszijde voor ons uit. Te 7½ ure naderde dit vaartuig, dat nagenoeg in eene tegenovergestelde rigting zeilde, de *Sumter* tot op den afstand van twee mijlen. Wij heschen de fransche vlag, nadat het ons die der Vereenigde Staten vertoond had; wij namen de lijzeilen in die door den wind blind sloegen, gingen over stag en losten een schot met scherp. Het vreemde schip draaide aanstonds bij. Ik liet een sloep uitzetten en zond een luitenant bij hem aan boord. Wij hielden weder af en gingen voor den wind rond. Daardoor kwam het vreemde schip onder het bereik onzer kanonnen, en was ik bijna zeker van mijn prijs (de pijp van den schoorsteen was nedergelaten en wij konden geen stoom hebben in minder dan twee en een half uur). Het was het schip *de Vigilant* van Bath, Mobile, van New-York komende en naar het guano-eiland Sombrero bestemd, varende in ballast. Wij namen haar en bragten den chronometer, de zeekaarten en een gegroefd negenponds kanon met ammunitie, enz. op de *Sumter* over. Wij staken haar in brand, en te 3 ure des avonds zetten wij onze reis voort. De *Vigilant* was een fraai en geheel nieuw schip; het was nog slechts twee jaren oud en ongeveer 40,000 dollars waard.

29° 10′ N. B., 57° 29′ W. L. Koers N. O. Wij hebben een grooten voorraad van dagbladen van New-York; zij loopen tot den 21sten November. Wij hebben daaruit vernomen dat de *San Jacinto* op weg was om ons te vervolgen, toen zij de heeren Mason en Slidell aan boord van de *Trent* gevangen nam. De

vijand heeft ons dus de eer aangedaan van de *Powhattan*, de *Niagara*, de *Iroquois*, de *Keystone State* en de *San Jacinto* tot onze vervolging af te zenden.

Wij hebben verscheidene dagen lang leelijk weer; het kleine vaartuig wordt vreeselijk geslingerd en heen en weer geworpen, het is zoo erg lek dat allen die zich aan boord bevinden er zich ernstig ongerust over beginnen te maken. Evenwel is het nog hecht genoeg om den vijand te schaden. Den 8sten December voegde het bij de noodlottige lijst de *Ebenezer Dodge*, voor twaalf dagen van New-Bedford uitgezeild ter walvischvangst in den Stillen oceaan. Wij hadden toen drie-en-veertig gevangenen aan boord, die met de bemanning in de naauwe ruimte van het schip waren opgesloten, wanneer het weder niet vergunde dat zij op het dek bleven; bijgevolg begon de *Sumter* overladen te worden.

Het werd noodig dat er maatregelen van voorzorg genomen werden; men sloeg toen de helft der gevangenen in de ligte boeijen: allen waren genoodzaakt zich beurtelings aan deze onvermijdelijke maar hoogst onaangename straf te onderwerpen. De wind woei steeds uit het oosten, en de dagen werden onuitstaanbaar. Zij zouden zulks nog meer worden, gelijk uit de volgende uittreksels zal blijken.

Woensdag 11 *December*. — Het weder is zoo ongunstig als men zich slechts verbeelden kan. De lucht is dik, somber en duister; de wind waait zeer hevig uit het oosten en dreigt in een orkaan te veranderen. (barom. 29° 70 streep en hij daalt nog). Er valt een koude maar niet zeer digte regen. Wij hebben weinig zeilen bijgezet. Het groote aantal onzer gevangenen is voor de bemanning bij dit slechte weder hoogst lastig. Op den middag een rukwind met slagregen. 32° 48′ N. B., 49° 32′ W. L. Te 2 ure des namiddags drijven zware wolken zeer laag bij den gezigteinder en in alle rigtingen. Wind O.Z.O.: hij schijnt naar het zuiden te willen loopen. (barom. 29° 59′). De lucht is niet meer zoo bewolkt als des middags, en de regen valt nog slechts bij buijen. De wolken scheuren en schijnen zich

snel in beweging te willen stellen. Het vaartuig wordt met geweld noord- en oostwaarts medegevoerd. De wind liep weldra naar het noorden en oosten, en wij waren een oogenblik genoodzaakt noordwestwaarts te sturen. Tegen den nacht liep echter de wind weder naar het oosten en blies hevig, er vielen zeer zware en zeer ongelijke regendruppels. De wind bleef tot 1 uur des morgens zeer hevig; toen ging hij gedurende bijna twee uren liggen en woei nog slechts van tijd tot tijd zeer gematigd. Omstreeks het midden van den „cycloon" stond de barometer zeer laag. Kort na middernacht kwam een kwartiermeester mij zeggen dat de verschansing in den stuurboordsboeg van het schip stuk geslagen was! De wind was toen zeer hevig. Ik zond aanstonds den eersten luitenant derwaarts om het lek te laten stoppen, en het water zoo veel mogelijk te keeren. Hij slaagde daarin tamelijk wel. Dit berigt maakte mij zeer ongerust; want de geschutpoorten der batterij en het bovenwerk van het schip waren de zwakke plaatsen waar de storm het met het beste gevolg kon aantasten. Inmiddels is de barometer langzamerhand gedaald; hij bleef somtijds verscheidene uren op dezelfde hoogte staan, om daarna weder even als vroeger te dalen: te 8 ure des morgens stond hij op 29° 53. Wij hebben een vreeselijken nacht gehad — niemand kon slapen.

Donderdag 12 *December*. — De lucht is dik en somber. De wind is heviger dan ooit, vooral gedurende den geheelen morgen. De barometer is blijven dalen tot dat hij op 29° 32 stond — te 6 ure des morgens had hij zijn laagsten stand bereikt. De wind is zuidelijk. Wij bevinden ons ongetwijfeld in een „cycloon;" wij hebben hem uit het noorden gekregen, want de wind woei uit die rigting. Over stuurboordshals liep de stroom westwaarts van onzen koers. Ik heb bevel gegeven de stoompomp in gereedheid te brengen; men zou er den vorigen nacht gebruik van gemaakt hebben, indien wij meer water in het schip gekregen hadden dan de kleine pompen konden uitwerpen. Te 7½ ure des morgens, brak de kluiver-leider, doch het zeil werd geborgen. Naar mate de orkaan voortging, draaide de

wind naar het zuiden en oosten. Te 4 ure des namiddags dacht ik dat de hevige winden voorbij waren en liet ik het vaartuig in de rigting van het zuidoosten sturen. Ofschoon de zee hol stond en de wind nog als een orkaan woei, voer het vaartuig als bij fraai weer; het zeilde voor den wind even gemakkelijk als of het bijgedraaid lag. Den geheelen nacht was de wind zeer hevig en rees de barometer langzaam.

Wij zijn aan den cycloon ontkomen, maar worden door een nieuw gevaar bedreigd, dat voor den zeeman veel vreeselijker is dan wind of water in hunne vreeselijkste oogenblikken. Den 14den December omstreeks middernacht werden de manschappen die de wacht op het dek hadden verontrust door een brandlucht. Eenige oogenblikken later bespeurden zij rook die uit den ventilator kwam, welke naar het halfdek geleidde. Er werd onmiddellijk alarm gemaakt; de bemanning werd gewekt en op haar post geplaatst, en men begon een naauwkeurig onderzoek. Er was gelukkig geen verlies te betreuren; een matras en een vest waren alles wat een prooi der vlammen werd. Men kwam er alzoo met den schrik af, en de manschappen die de wacht hadden in het ruim rekenden zich ongetwijfeld zeer gelukkig dat zij er afkwamen ten koste van hun rantsoen grog, dat zij gedurende eene week moesten missen tot straf voor hunne nalatigheid.

Onder allerlei avonturen zette de *Sumter* hare reis voort; nu eens had zij een vermakelijken wedloop met een ontzaggelijken walvisch, die onder het water bijna eene even groote streep achterliet als de hare; dan weder werd zij heen en weder geslingerd of door een rukwind overvallen, terwijl hare geschutpoorten gesloten waren, ten einde het water te verhinderen naar binnen te stroomen, en de stoompomp in gereedheid was om het uit te werpen. Het aanhoudend slechte weder en de opsluiting waartoe het ons veroordeelde, begonnen nadeelig te werken op den gezondheidstoestond der equipage, zoodat twaalf man te gelijk op de ziekenlijst moesten gebragt worden. Ook leed het kleine vaartuig zelf zeer veel. Het lek werd steeds grooter en men bragt den halven dag door aan de pompen. Het volgende is een

uittreksel uit het scheepsjournaal omstreeks den tijd van het Kersfeest.

Dingsdag 24 *December.* — Een dag vóór Kersmis die niet zeer aangenaam is; de rukwinden van den vorigen nacht duren voort; er valt regen, en de lucht is somber. Evenwel rijst de barometer; dit is een teeken dat de orkaan niet lang zal duren. Ik heb het denkbeeld opgegeven om naar Fayal te stevenen. De Açoren schijnen zoozeer bewaakt te worden door de furiën van den storm, dat het waarschijnlijk zeer moeijelijk zijn zou ze gedurende het winterjaargetijde te bereiken. Wij hebben voor acht-en-dertig dagen water aan boord, wanneer wij aan elk man een gallon per dag toestaan. Evenwel heb ik de officieren en de equipage op drie kwart rantsoen gesteld per dag. Ik zette koers naar de straat van Gibraltar, waardoor ik in de nabijheid van Madeira zal komen, voor het geval dat ik vroeger dan ik wenschte genoodzaakt mogt zijn eene haven binnen te loopen.

Het weder is tegen den middag een weinig opgehelderd, maar de lucht is nog betrokken en dik. Geen waarneming. 37° 51′ N. B., 31° 70′ W. L. bij gissing. Te 2 ure werd de noordewind heviger en den geheelen nacht hadden wij een orkaan tusschen het N. N. O. en het N. N. W. Wij lensden zeer gemakkelijk met den wind bijna van achteren, maar de twee kleine pompen werkten bijna den geheelen nacht. Zij houden het vaartuig gemakkelijk lens.

Woensdag 25 *December.* — Kersmis! Zij brengt ons te midden van den oceaan alle aangename herinneringen mede van huis en van ons land, van de kerk en van onze vrienden. Helaas! Hoe groot is niet het contrast tusschen al dat goede en onzen tegenwoordigen toestand! Ons schip is lek; wij zijn overladen met krijgsgevangenen; wij worstelen, om eene haven binnen te loopen, met de rukwinden die bijna altijd in het midden van den winter op den Noordatlantischen oceaan heerschen. Tien man der equipage en vier van onze gevangenen staan op de ziekenlijst. Hevige noordwestewind. Wij vorderen goed gedurende deze vier-en-twintig uren. 36° 08′ N. B.; 28° 42′ W. L. De lucht is bewolkt; het schijnt dat wij ander weer zullen krijgen; wij vreezen

voor buijen. De barometer daalt; hij stond op den middag op 29° 70; 29° 80 is de hoogste stand dien hij sedert den laatsten orkaan bereikt heeft. De rukwinden volgen elkander sedert den 19den dezer maand onophoudelijk op. Ik heb onzen zuidoostelijken koers veranderd en O. Z. O. laten sturen om de bank van St. Marie te vermijden; een zekere kapitein Livingstone heeft voor ongeveer veertig jaren verhaald dat hij wit water op deze plaats gezien had, en geen natie heeft er nog aan gedacht dat zijn verhaal wel der moeite waard was om onderzocht te worden. Thermometer 63°. Zware regenbuijen met bliksemstralen langs den geheelen gezigteinder, de regen valt bij stroomen. De groote marssteng regt gezet!

Den 36sten December komt de *Sumter* in het gezigt van kaap Flyaway; de kleine kruiser nadert snel het vaarwater dat de koopvaarders gewoonlijk volgen.

Maandag 30 *December*. — Een zeil! bij het aanbreken van den dag, en „een zeil! een zeil!" den ganschen dag, tot wij er vijf-en-dertig tellen. Er waren er negen of tien te gelijk in het gezigt, en allen volgden denzelfden koers wegens den stroom en den wind. Wij stookten en begonnen er jagt op te maken, hetgeen van 8 uur 's morgens tot 4 uur 's avonds duurde. Het eerste schip dat wij bereikten was eene hollandsche bark; zij zag er uit als een clipper, en wij zonden een sloep bij haar aan boord. Wij praaiden vervolgens vijftien andere schepen, die wij naar hunne papieren vroegen; zij waren allen Europeanen, te weten; 4 hollandsche (fregatten), 7 engelsche (2 barken en 5 brikken), 2 fransche (1 fregat en 1 brik), 1 zweedsch (brik), 1 pruissisch (bark), 1 hamburgsch (brik). Ziedaar een der gevolgen van den oorlog! Onder deze geheele vloot, voor zoover wij weten, bevond zich geen enkele Yankee! Zooveel schepen te gelijk in volle zee te zien, is een schouwspel dat men niet dikwijls aantreft. Het weder was drukkend en regenachtig. De wind blies van het zuiden naar het oosten; het was waarlijk slecht weer; met zulk weder en zoo veel schepen op onzen weg, vreesden wij ernstig voor eenig ongeluk gedurende den nacht.

Om ons daartegen te beveiligen, hingen wij lantarens aan den grooten mast en aan weerszijden van het schip. Te 4½ ure des avonds verminderden wij den stoom en zetten wij zeilende onzen koers voort. Geen waarnemingen. Breedte 35° 39′. Lengte 17° 33′.

Wij vertoonden eerst aan al deze schepen de vlag der Vereenigde Staten, en het pruissische schip was het eenige dat haar salueerde. Wij vertoonden vervolgens onze eigene vlag aan een zeker aantal daarvan, en allen met uitzondering van een of twee, haastten zich haar te groeten. Het voorbijzeilen van schepen duurde den geheelen nacht voort — twee daarvan kwamen in ons vaarwater, zij hadden beide lichten, het een aan den voorsteven, het andere aan den achtersteven. Te 6 ure 15 min. of ongeveer een uur na het aanbreken van den nacht, schoot de wind uit en draaide naar het oosten, en de schepen naderden ons met eene vreeselijke snelheid.

Vrijdag 3 *Januarij* 1862. — De morgen ziet er niet gunstig uit. De barometer daalt. Verscheidene schepen werden gedurende de dagwacht geseind. Wij minderden zeil om een daarvan die denzelfden koers hield als wij, tijd te geven ons in te halen. Het was een spaansch schip. Toen vervolgden wij een ander dat zich voor ons uit bevond en aan lij van ons naar de straat van Gibraltar stevende. Wij vervolgden het reeds twee uren, toen een hevige rukwind uit het oosten opstak, en ons noodzaakte de vervolging op te geven. Wij wendden om het te beletten aan lij van ons te komen en wij voeren onder klein zeil en met stoom. De orkaan begon al meer en meer op te steken tot aan het ondergaan der zon, en deed de zee zeer hol en hoog staan. Het vaartuig liep sneller dan ik ooit te voren gezien had. Door de snelle vaart werkte de schroef zoodanig, dat het lek nog vermeerderde. Daar wij slechts weinig stoom hadden, kon het water naauwelijks met de gewone pompen uitgepompt worden, en vreesden wij dat de overige pompen niet meer voldoende zouden zijn indien er eenig nieuw ongeluk bijkwam. In deze omstandigheden wendde ik den steven naar het land, en eindigde

ik mijn kruistogt een of twee dagen vroeger dan mijne bedoeling geweest was; want wij hadden nog voor twee of drie dagen steenkolen aan boord. Wij kregen den vuurtoren van Cadix in het gezigt omstreeks den tijd van de hondewacht, — (de fraaije chronometers die ik had!) — hij vertoonde een helder rood licht. Een oogenblik later liet ik de klok luiden. Wij stuurden naar den vuurtoren onder weinig stoom, en te 7 ure des morgens waren wij vier of vijf mijlen daarvan verwijderd. De morgen was vochtig en somber. Wij losten een kanonschot en heschen de vlag om een loods te vragen. Eenige oogenblikken later kwam er een aan boord, die ons terstond binnen de haven bragt, waar wij het anker wierpen. Hoewel het weder ongunstig was, genoten wij toen een heerlijk schouwspel. De stad Cadix biedt een wonderschoon gezigt aan, wanneer men haar nadert. Wat is zij schoon, met hare koepeldaken, hare torens, hare minaretten en moorsche huizen uit fraaije witte steenen opgetrokken. De haven lag vol schepen, waaronder men slechts *zeer weinig* Yankees ontdekte, want zij konden geen lading vinden; — langs den oever der baai lagen verscheidene dorpen op eene schilderachtige wijze half verborgen tusschen de kloven der omringende bergen; dat alles doet denken aan het herboren oude Spanje, aan den rijkdom, de bevolking en de ontwikkeling van Andalusië, zijne beroemdste provincie. Wij ontvingen een bezoek van de officieren van gezondheid, die ons verwittigden dat zoo wij niet van eene bijzondere vrijstelling voorzien waren, wij drie dagen quarantaine moesten houden, omdat wij geen certificaat van gezondheid hadden van den consul van Spanje te Martinique. Een aantal koopvaardijschepen heesch de vlag ter eere van onze aankomst, en een schip der Yankees vertoonde de zijne als om ons te tarten.

HOOFDSTUK IX.

Haven van Cadix. — Bevel om te vertrekken. — Plaatselijke autoriteiten. — Wijsheid. — De koningin van Spanje. — In het dok. — Deserteurs. — De eer der vlag. — De *Neapolitan*. — De *Investigator*. — Gibraltar. — Officiële bezoeken. — Boven op de rots. — Eene legende. — Al weder de neutraliteit. — Diplomatie van een consul. — Geblokkeerd. — De *Tuscarora*. — Zeven tegen een.

Gedurende het verblijf van de *Sumter* te Cadix en later te Gibraltar, schreef kapitein Semmes in zijn journaal hetgeen men in dit hoofdstuk lezen zal.

Zaturdag 4 Januarij. — Ziedaar Cadix — het oude Gades — met zijn moorsche huizen en zijne feloeken of vaartuigen met latijnsche zeilen. Overal fraaije oranjeboomen — een voortbrengsel van dezen breedtegraad (36° 32′ N. B.), denzelfden als die van Norfolk in Virginia. Het is heden honderd-acht-en-tachtig dagen geleden sedert wij ons door de blokkade van Nieuw-Orleans hebben heengeslagen, en sedert dien tijd hebben wij honderd-zes-en-dertig dagen op zee doorgebragt. Dezen avond vernemen wij dat men te Madrid door middel van den telegraaf heeft laten vragen, of wij aan land mogten toegelaten worden (en ik veronderstel ook, of wij de gevangenen mogten ontschepen).

Zondag 5 Januarij. — De lucht is gedeeltelijk betrokken; er waait een koude noordewind; de thermometer staat op 56°. In den vroegen morgen kwam de officier van gezondheid bij ons aan boord, om mij het bevel van den Gouverneur over te brengen om binnen vier-en-twintig uren te vertrekken, en mij elke soort van

proviand aan te bieden die ik gedurende dien tijd noodig mogt hebben. Ik antwoordde het volgende:

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Cadix, 5 Januarij 1862.

Mijnheer, — Ik heb de eer gehad uit handen van den officier van gezondheid een bevel te ontvangen, waarbij de spaansche Gouverneur mij beveelt binnen vier-en-twintig uren in zee te steken. Ik ben grootelijks verwonderd over dit niet zeer welwillend bevel. Ofschoon mijne Regering nog niet op eene gunstige wijze door Spanje erkend is, is er echter vastgesteld dat zij in 't genot zou zijn van de regten van oorlogvoerende mogendheden, gedurende den oorlog waarin zij gewikkeld is, en het is een door alle beschaafde natiën aangenomen gebruik, de gastvrijheid harer havens tot de oorlogsschepen der beide mogendheden uit te strekken — hetzij zij *de facto* of *de jure* oorlog voeren. Ik ben bekend met de regels die door Spanje zoowel als door de overige groote mogendheden van Europa zijn aangenomen, welke aan de kruisers der oorlogvoerende natiën verbieden hunne prijzen in hare havens te brengen; maar ik heb dien regel niet overtreden. Ik ben de haven van Cadix binnen geloopen alleen met mijn schip, en ik vraag eenvoudig de gastvrijheid welke mij het volkenregt toestaat, want de Geconfedereerde Staten zijn *de facto* een natie welke door Spanje erkend is, gelijk vroeger is vastgesteld. Het spijt mij er ook te moeten bijvoegen, dat mijn schip averij en schade aan zijn kiel gekregen heeft; het is zwaar lek en niet meer in staat zee te bouwen, het moet in het dok gehaald en hersteld worden, voordat het weder in zee kan steken. Daarom ben ik door den drang der omstandigheden genoodzaakt op de meest eerbiedige wijze te weigeren, aan het bevel dat ik gekregen heb te gehoorzamen, totdat de noodzakelijke herstellingen aan mijn vaartuig geschied zijn. Wat meer is, ik heb drie-en-veertig gevangenen bij mij aan boord, die in een naauw bestek zijn opgesloten, waar zij het zeer slecht hebben, en reeds de menschelijkheid alleen schijnt te eischen dat

het mij vergund worde hen zonder nutteloos uitstel aan de zorg van hun te Cadix residerenden consul toe te vertrouwen.

Ik heb de eer, enz.

(*get.*) R. SEMMES.

Aan zijne Excellentie den Militairen Gouverneur
van de haven van Cadix,
Spanje.

Te 11½ ure wierp een sloep onder spaansche vlag het anker op eenigen afstand van ons; zij kwam waarschijnlijk met het oogmerk om ons in 't oog te houden. De Yankees zijn ongetwijfeld aan 't werk geweest om dat alles tot stand te brengen. De militaire Gouverneur laat mijn brief overseinen en wij zullen zien wat het antwoord zijn zal.

Men had mij bedrogen. Het bevel om in zee te steken was uitgedacht door de schrandere hersenen der plaatselijke autoriteiten. Daar mijn brief naar Madrid overgeseind werd, werden de autoriteiten teleurgesteld, en de Koningin zond een bevel waarbij mij vergund werd mijne gevangenen te ontschepen en de herstellingen te laten doen die ik verlangde. Alzoo is deze zaak, die ons gedurende twee dagen zeer verontrust had, gelukkig afgeloopen. Dezen avond is een spaansch stoomfregat bij de rijkswerf aangekomen en heeft in onze nabijheid het anker geworpen.

Maandag 6 Januarij. — In den vorigen nacht werd ik te 2½ ure gewekt door een sloep welke van den oever kwam met een brief van den militairen Gouverneur. Men verzocht mij nog eenigen tijd te wachten alvorens in zee te steken, daar het wel zijn kon dat de regering van H. M. een welwillend besluit te mijnen opzigte nam. De schrandere bollen van Cadix hadden eene depêche ontvangen uit Madrid, in antwoord op den brief dien ik geschreven had. Het is helder en heerlijk weder, de wind is noordelijk; de thermometer stond op 59° op den middag. Het stoomfregat is gedurende den nacht vertrokken. Ik protesteerde op de volgende wijze tegen de aanwezigheid van het wachtvaartuig:

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Cadix, 6 Januarij 1862.

Mijnheer, — Ik heb de eer gehad den brief te ontvangen dien U. E. mij heden gezonden heeft, om mij te verwittigen dat de maatregelen der plaatselijke autoriteiten van Cadix, die mij bevalen in zee te steken, door het Gouvernement te Madrid waren afgekeurd, en dat de Koningin mij genadiglijk had toegestaan mijne gevangenen te ontschepen, en hier te blijven om aan mijn vaartuig de noodige herstellingen te laten doen. Bewijs mij de gunst van aan Hare Majesteit mijn innigsten dank over te brengen voor hare spoedige en welwillende beschikking in deze aangelegenheid.

Vergun mij intusschen met den meesten eerbied te protesteren tegen de aanwezigheid van het vaartuig, dat als wachtschip geplaatst is om onze bewegingen gade te slaan, alsof ik een gewoon koopvaarder ware. De eerbied, aan de wetten der quarantaine verschuldigd, is een zaak van eer, en men behoorde daarom vertrouwen in mij te stellen. De tegenwoordigheid van dit vaartuig vooronderstelt het vermoeden dat een oorlogsschip van eene bevriende mogendheid zich zoo ver zou kunnen vergeten, dat het de reglementen der haven zou overtreden, en deze verdenking is evenzeer de maritime autoriteiten van de haven van Cadix onwaardig als beleedigend voor mij.

Ik heb de eer te zijn, enz., enz.
(*get.*) R. Semmes.

Aan den Senor Ignacio Mendez de Vigo,
Militairen Gouverneur van de haven van Cadix.

Dingsdag 7 Januarij. — Heden ontving ik eene missive van den Senor de Vigo, den militairen Gouverneur, die mij verwittigt dat de regering van H. M. de Koningin mij verlof geeft om mijne gevangenen te ontschepen en om te kalefateren. Evenwel voegt hij er bij, dat men mij alleen toestaat hier te blijven omdat mijn schip averij heeft gekregen. Ik heb ook een brief ontvangen van den consul, in antwoord op den mijnen over de gevangenen.

en ik heb geweigerd dien te ontvangen, omdat hij niet behoorlijk geadresseerd was (*).

Ik heb al de gevangenen ontscheept en een anderen brief van den Gouverneur ontvangen, die mij verzoekt mijne herstellingen te bespoedigen, enz. Ik heb iemand naar den kommandant der haven gezonden om over deze zaak te spreken; hij heeft ons naar den Kapitein-Generaal verwezen.

Woensdag 8 Januarij. — Ik heb mij bij den burgerlijken Gouverneur beklaagd, omdat de officier van administratie en de chirurgijn aan boord van het wachtschip ontboden zijn (zij zijn in een boot van den oever naar boord teruggekeerd). Ik heb een luitenant naar San Fernando gezonden om den Kapitein-Generaal de vergunning te vragen om het schip te mogen dokken. Hij kwam 's nachts weder en zeide mij dat de Kapitein-Generaal mij in den loop van den morgen schrijven zou.

Donderdag 9 Januarij. — Ik heb een bezoek ontvangen van den ingenieur der dokken van San Fernando. Hij komt zien welke herstellingen wij verlangen. Hij neemt de afmetingen van het schip om zich te verzekeren of het in het eenige dok kan komen dat ledig is. Het is fraai en helder weer. Er waait een aangename noordewind. De barometer staat op 30° 34′, den schoonsten stand dien ik ooit gezien heb. Nog geen antwoord van den Kapitein-Generaal (12 uur) of wij mogen dokken. Behalve de zes schepen die volgens den heer Welles tot onze ver-

---

(*) KAPITEIN SEMMES VAN DE ZEEMAGT DER GECONFEDEREERDE STATEN, AAN DEN CONSUL DER VEREENIGDE STATEN, TE CADIX.

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Cadix, 7 Januarij 1862.

Mijnheer, — Daar uw brief van dezen morgen mij door een gewonen schipper gezonden is, kon ik den naam van den schrijver niet te weten komen dan door er de enveloppe van te openen. Nu ik dit gedaan en mij verzekerd heb dat hij van u is, weiger ik hem aan te nemen, omdat het adres niet in orde is. Mijn adres is als volgt:

COMMODORE R. SEMMES.
van de zeemagt der Geconfedereerde Staten,
kommanderende den steamer der G. S. *Sumter*.

E. S. Eggleston, Consul der V. S.

volging uitgezonden zijn, namelijk: de *Powhattan*, de *Niagara*, de *San Jacinto*, de *Iroquois*, de *Keystone State* en de *Richmond*, — blijkt het dat de *Ino* en de *Dacotah* ook voor deze ondankbare taak gebezigd worden. Wij zijn geheel en al in de handen van het telegraafkantoor. Ik denk dat men naar Madrid telegrafeert. Er heerscht in geheel Europa eene groote spanning om het antwoord te vernemen dat de Yankees aan Engeland zullen geven, hetwelk de commissarissen terugvordert. Men denkt vrij algemeen dat de Yankees hen zullen loslaten, en dat het niet tot een oorlog zal komen. De pakketboot van New-York moet heden in Engeland aankomen. Intusschen roept Engeland zijne oorlogschepen terug; de vloot van de Middellandsche zee is den 2den Januarij te Gibraltar aangekomen, en heeft in den geheelen handel eene groote ontsteltenis te weeg gebragt. Ik heb dezen avond van den Kapitein-Generaal de vergunning ontvangen om in het dok te gaan.

Zaturdag 11 *Januarij.* — Ik ben naar den wal gegaan. Cadix is vol leven en gedruisch. Ik heb den heer Oliver ontmoet; hij komt uit de Levant. Hij zegt dat Rusland groote plannen vormt, namelijk om al de slavische volksstammen onder zijne heerschappij te vereenigen, en dat het gebrek aan katoen zich ook te Konstantinopel, aan den Boven-Donau, kortom in het geheele oostelijke gedeelte van Europa doet gevoelen. Ik heb van den Gouverneur verlof gekregen om den zeesoldaat aan wal te zetten, die door een krijgsraad gevonnisd is. Tijding van een grooten brand te Charlestown. Men zegt dat de Yankees de Commissarissen hebben uitgeleverd. Ik kan het naauwelijks gelooven. Zou de magt der Yankees zoo diep gedaald zijn?

Zondag 12 *Januarij.* — Ik heb den vrijgesproken soldaat aan den wal laten zetten. Het berigt dat de heeren Mason en Slidell losgelaten zijn heeft zich bevestigd. Men wil dat bekwame diplomaten aan het Gouvernement der Yankees op eene *officieuse* wijze hebben te kennen gegeven dat het ultimatum nog eenige dagen zou uitgesteld worden, ten einde hun den tijd te geven om *vrijwillig* de gevangenen los te laten! De te Cadix reside-

rende consul der Vereenigde Staten heeft bij deze gelegenheid een diner gegeven. De dagbladen van Cadix beoordeelen dit terugtreden hoogst ongunstig. Evenwel zeggen zij dat het de pligt is van de groote mogendheden tusschenbeide te komen, ten einde den oorlog te verhinderen. Wij hebben ons in den namiddag in beweging gesteld; wij zijn midden door eene vloot van schepen heengegaan om in het dok van Caracca te komen, acht mijlen oostwaarts van de stad. De haven is uitmuntend, het water diep en de werven zijn ruim. De loods die er mij heen bragt zeide mij dat hij in staat was om mij onder den neus van den vijand in zee te brengen, wanneer ik gereed zou zijn. Het is zestig jaren geleden dat hij te Nieuw-Orleans was, en hij bleef een jaar in Louisiana, waar hij onze taal leerde, die hij nog niet vergeten heeft.

Maandag 13 *Januarij.* — Omstreeks 10 ure kwamen de werklieden van het dok bij ons aan boord, en te 10½ werden wij in het dok gehaald en waren wij in veiligheid; te 12 ure was het dok droog. Wij hadden zeer weinig averij gekregen toen wij op de kust van Maranham stieten. Wij hadden eenige schade bekomen aan den voorsteven, en slechts een gedeelte van onze looze kiel verloren, in plaats van de geheele kiel gelijk wij dachten. Wij sloegen nu de beschotten weg en ontruimden het magazijn en de kruidkamer om bij den mast te kunnen komen. Des namiddags ging ik een officiëel bezoek brengen aan den Kommandant der Marine, en dankte ik hem voor de uitmuntende plaats die hij in het dok aan mijn schip gegeven had. Ik sprak met hem over het terugtrekken der Yankees, en hij verzekerde mij dat deze zaak hun in de oogen van Europa veel nadeel zou doen. Hij sprak over den grooten brand van Charleston; ik merkte daarbij aan dat Europa naar dit feit kon oordeelen over den barbaarschen oorlog die ons teisterde — (deze brand was ongetwijfeld door den vijand aangestoken en betaald); — ik voegde er bij dat wij in werkelijkheid voor Spanje streden evenzeer als voor ons zelven, want dat de barbaren van het Noorden, indien zij er in slaagden het Zuiden ten onder te brengen (maar ik beweer dat

zulks onmogelijk is), en ons regt op het houden van slaven vernietigden, in hun woeste dweepzucht en toenemende dwaasheid daarna Cuba en Porto Rico zouden aanvallen. Hij antwoordde, dat deze oorlog niet lang meer kon duren, dat er volk en grond genoeg was in Noord-Amerika om er twee groote Staten van te maken, en dat Europa ongetwijfeld tusschen beide zou komen. Ik werd met groote beleefdheid en welwillendheid ontvangen.

Dingsdag 14 *Januarij.* — Ik heb heden een gesprek gehad met den Kommandant der Marine, die mij de bevelen heeft medegedeeld welke hij ten opzigte van mijn schip van de Regering heeft ontvangen; men had gelast er slechts de hoogst noodzakelijke herstellingen aan te doen, zonder eenige wezenlijke verandering aan te brengen. Ik verklaarde mij hiermede tevreden en voegde er bij, dat ik wist hoe zorgvuldig zijne Regering alle verwikkelingen trachtte te vermijden, en dat hij er op vertrouwen kon dat ik niets zou laten doen hetwelk tot eenige onaangenaamheden aanleiding zou kunnen geven. Alle maatregelen zijn genomen voor de noodzakelijke herstellingen. Duizende werklieden, meest allen galeiboeven, werken in deze dokken. In het dok waar de *Sumter* gekoperd wordt, ligt een groot stoomfregat, dat hier gebouwd is, en er staat er een dat nog grooter is op stapel. Er liggen ontzaggelijke massas dennenhout in de magazijnen, en ofschoon het water brak is, wordt het niet door den worm aangetast, omdat de vloed en de ebbe der zee het daartegen beschermen. Een den die reeds veertig jaren in deze dokken gelegen had, is nog geheel gaaf. Vijf mijner manschappen zijn gisteren gedeserteerd; het verheugt mij te kunnen zeggen dat het vreemdelingen zijn. De Kommandant heeft mij beloofd hen door de politie te laten opsporen, maar ik geloof niet dat zij gevonden zullen worden.

Woensdag 15 *Januarij.* — Daar de planken onder in het ruim weder op hare plaats waren gebragt, en de bekomen schade aan de schroef hersteld was, bragt men ons te 1 ure buiten het dok; de herstellingen werden met grooten weerzin door de spaansche beambten verrigt, die grooten haast schenen te

hebben om van ons af te komen; want zij vreesden zich te compromitteren omdat wij ons in hun dok bevonden! Ik denk dat het uit ambtelijke schroomvalligheid voortsproot en niet uit gebrek aan goede gezindheid, dat de kommandant van het dok mij zijn spijt te kennen gaf, dat hij mijn schip niet geheel kon laten herstellen. Nogtans bood hij aan ons persoonlijk al die diensten te bewijzen die in zijn vermogen stonden. Daar onze machine niet gereed was en wij er ons niet van bedienen konden, zond de Kapitein-Generaal een kleinen steamer om ons naar Cadix te slepen, waar wij te 4 ure des avonds het anker wierpen. Terwijl wij in het dok waren, hadden er wanordelijkheden onder de bemanning plaats; negen manschappen deserteerden, van welke twee weder aan boord werden gebragt; de overigen ontkwamen. Eenigen hadden zich zeer goed gedragen, maar zij waren niet gehecht aan de vlag, omdat zij niet tot ons land behoorden en eigenlijk geen land hadden; gelijk de andere matrozen waren zij vermoeid en verlangden zij naar verandering. Eenigen deinsden ongetwijfeld terug voor de moeijelijke en gevaarlijke pligten van de dienst waartoe zij zich verbonden hadden. Zij namen de toevlugt tot den consul der Yankees, en bij gevolg was het nutteloos hunne uitlevering te vragen. Onze vijand is zeker heel voornaam in het laten in brand steken van steden door negers, en in het omkoopen van onze matrozen. Een andere matroos is dezen avond uit een sloep ontsnapt. Ik heb besloten dat geen sloep het schip meer verlaten mogt — zonder een officier aan boord te hebben, dat deze officier gewapend moet zijn, en dat hij bevel zou hebben om vuur te geven op een ieder die beproeven mogt te deserteren.

Donderdag 16 *Januarij.* — Ik heb de geheele bemanning op het achterdek geroepen en tot haar gesproken over het slechte gedrag hunner makkers, die gedeserteerd waren; ik zeide hun dat ik niet dacht dat er nog een matroos aan boord was, die in staat was tot zulk een lage daad; dat mannen die onder zulke omstandigheden wegliepen waarschijnlijk ook hunne stukken zouden verlaten, en dat ik zulk volk niet noodig had, enz.,

enz.; ik eindigde met hun te zeggen, dat zoodra de gelden gekomen zouden zijn, het hun vrij zou staan te vertrekken. Te 9 ure des avonds kwam de adjudant van den militairen Gouverneur met een loods aan boord, en bragt mij het uitdrukkelijke bevel om in zee te steken. Ik antwoordde het volgende:

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Cadix, 16 Januarij 1862.

Mijnheer, — Ik heb de eer u mede te deelen dat acht mijner matrozen van mijn schip gedeserteerd zijn, terwijl het in het dok van Caracca lag, en ik heb vernomen dat de consul der Vereenigde Staten hun een schuilplaats verleent en hen beschermt. Ik verzoek eerbiediglijk er voor te zorgen dat deze manschappen aan mij uitgeleverd worden, en ten einde alle zwarigheden uit den weg te ruimen, die aan dit verzoek mogten verbonden zijn, zoo verzoek ik U. E. mij toe te staan de volgende opmerkingen te maken:

III. (*) Het is bij alle volken het gebruik geweest, en het is het nog, de deserteurs der oorlogsschepen aan te houden en aan hunne officieren uit te leveren, en men doet zulks zonder daarbij acht te slaan op de nationaliteit van den deserteur.

IV. Indien dit de regel is dien men in vredestijd volgt, hoe veel te meer wordt hij dan noodig in tijd van oorlog; omdat in het tegenovergestelde geval daden van vijandelijkheid — wel is waar in een verwijderden zin — maar toch altijd daden van vijandelijkheid, op een onzijdig grondgebied zouden geduld worden.

V. Zonder inbreuk te maken op de onzijdigheid, kan het aan een consul van den vijand, die in een onzijdig land resideert, niet toegestaan worden, de matrozen van een schip dat tot de tegenovergestelde oorlogvoerende partij behoort tot desertie te verleiden, of hen te beschermen; want indien het hem geoorloofd is

(*) De uitgelaten zinsneden bevatten eenvoudig eene uiteenzetting der gronden door de Geconf. Staten opgegeven, om alle regten van oorlogvoerende mogendheden voor zich te vorderen.

aldus te handelen, zoo wordt zijn woning een vijandelijk kamp in een onzijdig gebied.

VI. Wat het betwiste punt betreft, verklaar ik eerbiediglijk dat de eenige feiten welke U. E. in aanmerking te nemen heeft, zich tot het volgende bepalen: De deserteurs zijn onder mijn vlag in de spaansche wateren gekomen, en zij maakten een deel uit van mijne bemanning. Dat is het eenige wat in aanmerking te nemen is, en Spanje is niet bevoegd om te onderzoeken of de bedoelde deserteurs meer bijzonder aan den consul der Vereenigde Staten of aan mij toebehooren. Eene zoodanige handelwijze zou gelijk staan met eene interventie tusschen twee oorlogvoerende mogendheden, en de wezenlijke regten te niet doen welke de oorlogsschepen in de vreemde havens genieten, zoowel in vredestijd als in tijd van oorlog.

VII. Ik wil gaarne aannemen, dat een spaansche onderdaan onder mijn vlag dienende in vrijheid kan gesteld worden, indien hij van mijn schip wegliep en bewijzen kon aan de autoriteiten dat ik hem met geweld weerhield, krachtens een contract of niet, maar dit is het geval niet. Daar mijne deserteurs geen Spanjaards zijn, kan Spanje zich, gelijk ik reeds gezegd heb, niet met deze zaak bemoeijen. Ten slotte zeg ik dat het onderhavige geval eenvoudig hierop neerkomt: — Verscheidene manschappen die op mijn schip vrijwillig dienst genomen hadden, zijn gedeserteerd en hebben eene toevlugt gezocht in het consulaat der Vereenigde Staten. Indien men mij verhinderde mij van de politie te bedienen om deze manschappen te vatten, zou men het consulaat in een kamp veranderen, en zou het aan den consul geoorloofd zijn de regten eener oorlogvoerende mogendheid in een onzijdig grondgebied uit te oefenen.

Ik heb de eer te zijn, enz.

(*get.*) R. Semmes.

Aan zijne Excellentie Don J. Mendez de Vigo,
Militairen Gouverneur van Cadix.

Vrijdag 17 *Januarij*. — Dezen morgen voordat ik uitging is de adjudant van den Gouverneur teruggekeerd, en heeft mij verklaard dat het bevel formeel was. Ik moest binnen zes uren in zee steken, of men zou er mij toe noodzaken. Ik ging persoonlijk den Gouverneur een bezoek brengen, een ambtenaar die waarlijk geen schitterend figuur maakt, en ik trachtte hem aan het verstand te brengen, in welke positie ik mij bevond; maar er scheen niets aan te doen. Hij beloofde mij echter eene depêche naar Madrid te zenden, om te zeggen dat ik geen steenkolen had en dat ik het geld wachtende was om mij die aan te schaffen; maar hij voegde er bij dat ingeval hij binnen zes uren geen antwoord kreeg, hij eischen zou dat ik onmiddellijk vertrok. Ik keerde naar boord terug en gaf de noodige bevelen ten einde weldra gereed te zijn om in zee te steken. Te 4 ure des avonds, terwijl ik het anker liet ligten, kwam de adjudant van den Generaal aan boord, en zeide mij dat het Gouvernement van Madrid toegestemd had dat ik nog vier-en-twintig uren in de haven mogt blijven; men schreef toen voor mij eene depêche over, waarop de Gouverneur verlangde dat ik schriftelijk zou antwoorden. Ik zeide aan den officier, dat indien het Gouvernement beleefdelijk mijn verzoek had toegestaan en mij vergund had te blijven totdat mijn geld kwam, ik deze vergunning in dank had kunnen aannemen, maar daar het mijn verblijf beperkte tot acht-en-veertig uren, ik verklaren moest dat ik weigerde mij van dit voorregt te bedienen, dat ik in zee zou steken en dat de Generaal zich geen moeite behoefde te geven om mij eene geschrevene depêche voor te lezen, daar ik hem geen ander antwoord kon geven. Eenige minuten later staken wij van den wal, en toen ik de haven uitvoer, kwam er een sloep snel naar ons toe roeijen, terwijl een der manschappen daarvan een brief omhoog stak en daarmede heen en weer zwaaide. Ik hield mij niet op om dien aan te nemen; ik was te zeer verontwaardigd over de wijze waarop men mij behandeld had, om nog beleefd jegens hen te zijn; wij liepen de haven uit een weinig voor den ondergang der zon, en wij bleven in het gezigt van den vuurtoren

tot omstreeks middernacht, terwijl wij koers zetten naar de straat van Gibraltar.

Zaturdag 18 *Januarij*. — Omstreeks 5 uur in den morgen liepen wij de straat van Gibraltar in; wij voeren den vuurtoren van Tarifa om en ontdekten de steile kusten van Afrika en Europa, bij een helderen maanschijn — helder ondanks de wolken die in de lucht dreven. Bij het aanbreken van den dag kregen wij Gibraltar in 't gezigt, te gelijkertijd werden eenige schepen geseind. Wij vervolgden er twee van die Amerikanen schenen, en daar zij het werkelijk bleken te zijn, namen wij hen. Het eerste was de bark *Neapolitan* van Kingston in Massachusetts, van Messina naar Boston bestemd, met vruchten en vijftig vaten zwavel geladen. De gezagvoerder verklaarde dat de geheele lading aan het huis Gebroeders Baring behoorde en aan hunne agenten te Boston geconsigneerd was — het was ongetwijfeld een leugen. Het was onnoodig dat ik mij bezig hield met de *bona fides* van deze bewering van onzijdig eigendom te onderzoeken; het was voldoende dat zwavel tot oorlogscontrabande behoorde, en dat de vruchten aan denzelfden eigenaar behoorden; ik vernietigde het schip en de lading. Voor 't overige bragt men geen enkel document te voorschijn. Het tweede vaartuig was ook een bark, de *Investigator*, van Searsport, in den staat Maine. Zij was geladen met ijzererts, eigendom van onzijdigen (Engelschen); ik liet haar gaan onder belofte van rantsoen; zij was naar New-Port in Wales bestemd. Een vierde gedeelte van het schip behoorde aan iemand van Zuid-Carolina, en dit gedeelte werd van de verpligting van rantsoen vrijgesteld, het montant van deze verpligting ging de som van 1,500 dollars niet te boven. Na de *Neapolitan* verbrand te hebben, stevende ik naar Gibraltar; het was toen 2½ uur in den namiddag. Ik voer gedurende den nacht de punt van Europa om, daarna liep ik de baai in en wierp het anker omstreeks 7½ uur des avonds. Na eenige minuten kwam een sloep bij mij aan boord van een engelsch fregat met dienstaanbiedingen. Ik zond daarop een sloep aan boord van het quarantaine-schip.

Zondag 19 *Januarij*. — Wij bemerkten in den vroegen morgen dat wij ontslagen waren van de quarantaine. Verscheidene officieren en engelsche burgers kwamen aan boord. Te 10 ure bragt ik een bezoek aan het engelsche fregat dat den vorigen avond een sloep bij ons aan boord had gezonden, maar ik vernam dat de kapitein (die toen afwezig was) de bevelvoerende officier niet was, en dat deze laatste aan den wal zijn verblijf hield. Te 2 ure des namiddags liet ik mij bij het arsenaal aan wal zetten, en bragt ik een bezoek aan den bevelvoerenden officier dez zeemagt, die mij zeer beleefd ontving. Ik vroeg hem verlof een anker te mogen leenen, omdat ik er slechts een had, en de kapitein beloofde mij er een te zullen verschaffen, indien de officieren der kroon er niets tegen hadden! Ik verliet de kleine oase van den kapitein — zij is in de rots uitgegraven, en door een lieven kleinen tuin omgeven met boomen, heesters enz. — en ik daalde af naar de stad om een bezoek te brengen aan den Luitenant-Generaal Sir W. J. Codrington, Ridder-Kommandeur van de Bath-orde en Gouverneur der plaats; hij is een aangename type van den engelschen gentleman en vijftig of vijf-en-vijftig jaren oud. Hij bood mij alle mogelijke gemakken aan voor mijne inkoopen, enz., en zeide mij in den loop van het gesprek, dat hij mij beletten zou van Gibraltar een *station* te maken, door er het anker te werpen om uitvallen in de straat te doen ten einde mij op mijne prooi te werpen. Ik antwoordde hem dat een dergelijke kruistogt in strijd met het regt verklaard was door hun eigen beroemden regter Sir William Scott, ongeveer zestig jaren geleden, en dat hij er op rekenen kon dat, zoolang ik in de havens van Engeland vertoefde, ik geen enkele daad zou verrigten waardoor zijne onzijdigheid kon geschonden worden. Het garnizoen is ongeveer zeven duizend man sterk, en daar het Zondag was, waren het Parade-plein en de straten vol schitterende uniformen. Spanje met zijn erfelijke ijverzucht en zijn aanmatigend karakter is zeer kleingeestig en zeer naauwlettend in zijne betrekkingen met de Rots. De Hertog van Beaufort heeft ons heden een bezoek gebragt.

Maandag 20 *Januarij.* — De wind is hevig en dreigt in een orkaan over te gaan. Men heeft mij berigt dat het schip gedreven was. Ik heb last gegeven om stoom te maken en van ligplaats te veranderen; ik heb het vaartuig meer oostwaarts en digter bij den oever gebragt in vier vademen water, op eene plaats waar de zee stiller is.

Dingsdag 21 *Januarij.* — De westewind voert een vloot van schepen in de baai. Heden is de kolonel Freemantle bij mij aan boord gekomen om mij van wege den Gouverneur een bezoek te brengen en om mij, op bevel van dezen, eene stenographie voor te lezen van het gesprek dat wij Zondag met elkander gehad hadden. De verschillende punten die opgeteekend waren, zijn: *primo*, dat wij overeengekomen waren dat ik de volkomenste vrijheid zou hebben voor mijne reparaties (door middel van particulieren) en de proviandering van mijn schip, uitgezonderd oorlogscontrabande; *secundo*, dat ik van Gibraltar geen *station* zou maken om er voor anker te blijven en uitvallen op den vijand te doen. Ik bevestigde de naauwkeurigheid van het memorandum van den Gouverneur. De eerste luitenant en de officier van administratie zijn aan den wal, waar zij in onderhandeling zijn om een anker en ketting te koopen; de firma Peacock & Comp. heeft geweigerd ze ons te leveren, uit vrees van zijne kalanten onder de Yankees te beleedigen. De beide officieren vervoegden zich toen bij een andere firma. De stad Gibraltar, waarvan de huizen trapsgewijze op de helling der rots gebouwd zijn, biedt elken avond het prachtige schouwspel eener geïllumineerde stad aan. De kolonel Freemantle drong er beleefdelijk op aan, dat ik de verschillende batterijen van het fort zou bezoeken, enz.

Woensdag 22 *Januarij.* — De wind waait nog steeds uit het westen; ik heb een anker, een ketting en een brief van kapitein Warden aan boord gekregen; deze laatste had betrekking op eene kwestie van internationaal regt, waarmede ik volkomen instemde — te weten: dat de schepen vier-en-twintig uren na elkander moesten vertrekken.

Donderdag 23 *Januarij.* — Ik heb een bezoek ontvangen van

kapitein Warden, den oudsten der aanwezige zeeofficieren. Ik heb een brief ontvangen van den honorable M. Yancey, die niet gelooft dat de blokkade vóór drie maanden zal opgeheven worden. Ik heb bevolen dat er eene inspectie van het geheele schip zou plaats hebben.

Vrijdag 24 Januarij. — Ik ben door het 100e regiment, een canadaasch regiment, op een diner genoodigd. Eenigen mijner officieren zijn er heen gegaan. Kapitein Palmer is vervangen door De Camp.

Zaturdag 25 Januarij. — Er loopt een gerucht dat de *Nashville* verkocht is. Onophoudelijk komen en vertrekken er schepen.

Zondag 26 Januarij. — Een heerlijke dag gelijkende op een aprildag in Alabama. Te 10 ure ging ik naar den wal en bezocht ik de katholieke kerk; ik kwam toen de militaire mis bijna geëindigd was; er zijn veel katholieken in het leger. De kerk is klein; het schip daarvan heeft uitstekende hoeken — het is een overblijfsel uit den tijd der Spanjaarden. Na de dienst deed ik eene heerlijke wandeling door het land boven de Alameda. Het is een doolhof van agaven, bloemen en heesters, tusschen welke het pad zigzagsgewijze langs de helling van den berg naar boven slingert; de geraniums, de tijlozen, de grasanjeliers en de leliën groeijen daar als in het wilde. Men is slechts verrast, wanneer men de oppervlakte der rots aanschouwt, die schijnbaar dor is, aldaar zooveel schoonheden aan te treffen. Ik klom tweehonderd schreden hoog, en van deze hoogte zag ik door het azuur der lucht heen de baai, de kusten van Spanje, Afrika als in slaap gedompeld, de talrijke schepen, sommige in beweging, andere in rust, allen gelijk aan kleine booten — ik zag vaartuigen met latijnsche zeilen, die mij aan het Oosten herinnerden, en het standbeeld van den generaal Elliot. In de straten zag ik een aantal Mooren van een schoone gestalte, die er schilderachtig uitzagen in hun wijde kleederen en sneeuwwitte tulbanden. Gibraltar is in waarheid eene stad waar men alle mogelijke verscheidenheden van kleederdragten ziet en waar men alle talen verstaat. Evenwel is het Spaansch de gewone taal der

handeldrijvende bewoners. De generaal-majoor Sir John Inglis (de held van Lucknow) van het engelsche leger en Gouverneur van Corfu, op zijn doorreis naar de Ionische eilanden zich alhier bevindende, is ons heden komen bezoeken om ons schip te zien, en hij had de goedheid mij te zeggen dat de *Sumter* „geheel en al vermaard" was geworden.

Maandag 27 *Januarij.* — Dezen morgen algemeen vertrek der schepen die zich in de straat bevonden, waar zij tien dagen door den wind waren opgehouden. De engelsche mail van Southampton is aangekomen. Zij heeft mij een *Times* van den 20sten gebragt, waaruit wij vernemen dat Engeland geprotesteerd heeft tegen de barbaarschheid, waarmede men de haven van Charleston geblokkeerd heeft, door eene met steenen geladen vloot te doen zinken. Wij zijn eenigzins ongerust over de heeren Mason en Slidell, die zich den 2den dezer maand te Princetown op de engelsche kanonneerboot *Rinaldo* ingescheept hadden. Men had den 10den nog geen tijding van hen, ofschoon dit vaartuig naar Halifax bestemd was. Een hevige rukwind woei op den dag voor hun inscheping.

Dingsdag 28 *Januarij.* — Ik heb het schip in gereedheid laten brengen om in zee te steken. Ik heb de machines geïnspecteerd, en wacht met groot ongeduld tijdingen uit Londen.

Woensdag 29 *Januarij.* — Ik ben naar den wal gegaan en heb de garnizoens-bibliotheek bezocht. Daarna ben ik in een leesinrigting de voornaamste londensche dagbladen gaan lezen; zij zeggen dat de engelsche regering het Parlement wil raadplegen om ons te erkennen. Ik heb een lange wandeling gedaan naar de oostelijke punt der Rots. Van deze plaats geniet men een zeer afwisselend en schilderachtig uitzigt. Ik heb een moorsch kerkhof bezocht, dat op de afrikaansche kust uitziet. Eenige marmeren zerken zijn bijna geheel verteerd door den tijd, zoo oud zijn zij. Hoeveel geschiedenissen van menschelijke aandoeningen, verwachtingen en aanspraken, van tegenspoeden en teleurstellingen liggen niet al onder deze steenen begraven! Men legt te Gibraltar nog nieuwe werken aan, die deze beroemde vesting nog sterker zullen maken.

Donderdag 30 *Januarij.* — Ik heb in gezelschap van kolonel Freemantle de vermaarde vestingwerken van de Rots bezocht en ben de galerijen doorgegaan, waar men drie batterijen boven elkander ziet in het noordelijke gedeelte. Het zijn ontzaggelijke tunnels met openingen van afstand tot afstand voor de kanonnen — de kazematten zijn in de rots uitgehouwen. Wij verlieten deze galerijen langs een smal pad dat in de rots is uitgehouwen, en bevonden ons boven de zee die de rots aan onze voeten bespoelde. Van deze plaats zagen wij volkomen het noordoostelijk gedeelte der Rots, dat zich als eene zware massa bijna 1,500 voeten hoog verheft, en konden wij op de tegenovergestelde hoogte aan de noordzijde den toren zien dien men den „Stoel van de Koningin van Spanje" noemt. De legende die daaraan verbonden is zegt, dat de koningin van Spanje gedurende een der belegeringen van 1752 deze hoogte beklom om getuige te zijn van den storm en het nemen der plaats; zij deed de gelofte dat zij deze plaats niet zou verlaten, voordat de spaansche vlag van de Rots zou wapperen. De storm mislukte, en de koningin, hare gelofte willende gestand doen, weigerde de plaats te verlaten, totdat de gouverneur van Gibraltar, die het besluit van Hare Majesteit vernomen had, haar had laten zeggen, dat hij op een bepaald uur de spaansche vlag zou laten hijschen, opdat zij naar beneden kon klimmen. En dat deed hij ook en de koningin kon hare plaats verlaten zonder haar gelofte te schenden.

Nadat wij de Rots bezocht hadden, reden wij de stad door naar het onzijdige grondgebied, en keerde ik ten eenenmale uitgeput door een wandelrid van vier uren van daar terug. In het zuidelijke gedeelte aan den voet van een loodregten muur, die in den zomer reeds vroeg in den namiddag de zon verbergt, bevindt zich de zomerresidentie van den Gouverneur, die aldaar een schuilplaats zoekt tegen de warmte. Wij ontmoetten hem in gezelschap zijner echtgenoot, daar zij uitgegaan waren om hun buitenverblijf te bezoeken. Kolonel Freemantle zeide mij dat de spaansche consul, dien hij ons wees toen wij de Alameda voorbij gingen, verklaard had dat ik een Spanjaard was, of althans dat

mijn vader een zijner landgenooten was, omdat hij in Katalonië geboren was, dat ik het Katalonisch even goed sprak als het Engelsch, en dat mijn naam in die provincie zeer algemeen was.

Zaturdag 1 *Februarij.* — Ik heb eene wapenschouwing van nagenoeg vijfduizend man op de Alameda bijgewoond. De trommen waren met eene zwarte stof bekleed en de versierselen op de uniform der officieren met rouwfloers overtrokken, uit eerbied voor de nagedachtenis van den Prins-gemaal.

Zondag 2 *Februarij.* — Ik heb brieven ontvangen van N..., waarin mij gezegd wordt dat mijn schip buiten staat is om zee te bouwen. De heer Yancey was bereid, indien ik zulks wilde, mij het schip te zenden dat te Liverpool gebouwd was.

Woensdag 5 *Februarij.* — Een koopvaardijschip der Vereenigde Staten is binnengeloopen en heeft het anker geworpen. Ik ben gereed om in zee te steken. De heer Joyce is aan boord gekomen, en heeft zich vervolgens met den machinist weder naar den wal begeven, om te zien of er steenkolen te verkrijgen waren. De heer Joyce heeft mij laten zeggen dat hij er geen koopen kon, omdat men eene zamenspanning tegen ons gemaakt had. Ik heb den eersten luitenant naar den Gouverneur gezonden om hem van deze feiten kennis te geven en hem te vragen, of hij mij uit de rijksmagazijnen het benoodigde leveren wilde. Hij antwoordde dat hij niet over de steenkolen te beschikken had, dat deze zaak den kommandant der marine aanging, maar dat hij niet geloofde dat men ze mij zou kunnen leveren. Hij gaf zijn verwondering te kennen over het verbond der kooplieden tegen mij. Ik heb een aantal mijner manschappen met verlof naar den wal gezonden.

Vrijdag 7 *Februarij.* — De manschappen die verlof hadden zijn langer uitgebleven dan zij mogten. Twee van hen zijn gedeserteerd en hebben zich naar den consul der Vereenigde Staten begeven. Een van hen is door zijne makkers bijna dood geslagen. Elf van hen zijn te laat naar boord teruggekeerd. Ik heb een bezoek ontvangen van een spaanschen luitenant, die mij door den kommandant der spaansche zeemagt te Algesiras gezonden is

om mij te verwittigen, dat de consul der Vereenigde Staten zich bij de spaansche Regering beklaagd had, dat ik de onzijdigheid van Spanje geschonden had, door de bark *Neapolitan* op minder dan anderhalve mijl afstands van Ceuta op de kust van Marokko te nemen, en dat de Regering bevelen gegeven had aan den admiraal om toe te zien dat de beide oorlogvoerende partijen de onzijdigheid van het spaansche grondgebied eerbiedigden. Ik verklaarde hem, dat elke kwestie die zich bij gelegenheid van het nemen van een prijs zou kunnen voordoen, uitsluitend ons beider Regeringen aanging, en dat ik den spaanschen admiraal het regt niet toekende om zich met deze zaak te bemoeijen. De luitenant was van mijn gevoelen. Evenwel verklaarde ik hem dat het mij genoegen zou doen hem te mogen bewijzen, dat de consul der Vereenigde Staten de Regering bedrogen had, omdat deze er den admiraal van had kunnen verwittigen. Ik riep toen mijn secretaris en liet den officier de verklaring van den gezagvoerder van het genomen schip zien: deze hield in, dat het schip genomen was op vijf mijlen afstands van Gibraltar! De officier scheen zoowel verwonderd als voldaan en gaf mij zijne tevredenheid te kennen."

Zaturdag 8 *Februarij.* — In den morgen is het engelsche fregat *Warriar* binnengeloopen en heeft in onze nabijheid het anker geworpen. Ik heb eén luitenant aan boord daarvan gezonden om het gebruikelijke bezoek te brengen. Ik verwacht de aankomst van een vaartuig met kolen geladen en aan den heer Joyce geconsigneerd, die beloofd heeft ons van kolen te voorzien. De stuurman van mijn sloep is heden weggeloopen, en de dronkenschap der bemanning heeft mij zeer gehinderd.

Zondag 9 *Februarij.* — Ik ben niet naar de kerk gegaan; ik ben aan boord gebleven om tegenwoordig te zijn bij eventuele wanordelijkheden. Elf mijner zwervers zijn nog aan den wal. Wij vernemen dat eenigen van hen zich bij den consul der Vereenigde Staten vervoegd en zijne bescherming ingeroepen hebben. Deze beambte heeft hen door een tusschenpersoon laten omkoopèn. Ik heb aan den Gouverneur geschreven, om over het ge-

drag van den consul te klagen, en aan den kapitein Warden om hem te verzoeken, dat mij uit het rijksarsenaal kolen zouden geleverd worden.

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Baai van Gibraltar,
10 Februarij 1862.

Mijnheer, — Ik heb de eer ter kennisse te brengen van Z. E. den Gouverneur van Gibraltar, dat ik vernomen heb en ook overtuigd ben, dat de te Gibraltar residerende consul der Vereenigde Staten door zijne handlangers verscheidene manschappen van mijn schip, die zich met verlof aan den wal bevonden, door omkooping tot ongehoorzaamheid heeft laten verleiden. De ongepastheid en onwettigheid van zulk een gedrag zijn zoo in 't oog loopend, dat ik het als zeker beschouwe dat Z. E. met al zijn gezag zal tusschen beide komen om mij te beschermen. Groot-Brittanje, dat eene volstrekte onzijdigheid wil in acht nemen in den oorlog tusschen de Vereenigde Staten en de Confederatie, is, ik zeg het eerbiediglijk, niet alleen verpligt zich te onthouden van elke daad die inbreuk zou kunnen maken op de neutraliteit, maar ook te waken dat alle personen wie zij ook zijn mogen, die zich in zijn bezittingen bevinden, zich evenzeer daarvan onthouden. Geen daad van vijandelijkheid van nabij of ver af verrigt, mag derhalve in zijne wateren plaats hebben, noch tegen een der oorlogvoerende partijen ten nadeele der andere, noch tegen eenigen burger op zijn grondgebied gevestigd. Z. E. zal ongetwijfeld met mij de regtvaardigheid en de gepastheid erkennen van den alzoo vastgestelden regel. Laat ons dien regel op het onderhavige geval toepassen: ik was uit beweegredenen van menschelijkheid genoodzaakt mijne bemanning bij kleine afdeelingen naar den wal te zenden, ten einde haar eenige beweging en uitspanning te verschaffen na een zoo lange opsluiting aan boord van mijn schip; toen heeft mijn vijand, de consul, zijne handlangers op mijne manschappen afgezonden; door bijzonder daartoe bestemde redeneringen heeft hij getracht hen tot desertie van

hun schip te verleiden, en heeft hun aangeraden onder de vlag van het consulaat een schuilplaats te zoeken. Dit is hem gelukt bij de matrozen wier namen hier volgen: — Everett Salmon, John G. Jenkins, Thomas F. Kenny en misschien ook nog bij anderen. Er wordt hier tegen mij een daad van vijandelijkheid gepleegd op een onzijdig grondgebied, en de woning of het bureau van den consul is een vijandig kamp geworden *quo ad hoc.* Dit gedrag is des te meer af te keuren, omdat de meesten dezer lieden geen geboren Amerikanen zijn. Zijn Excellentie weet, als soldaat, zeer goed dat geen misdaad afschuwelijker is dan die ik zoo even beschreven heb. Want wanneer twee vijandelijke legers zich op het slagveld in elkanders tegenwoordigheid bevinden, wordt een ieder die zich daaraan schuldig maakt en op heeter daad betrapt wordt, oogenblikkelijk ter dood veroordeeld, niet alleen omdat zijn misdaad een daad van vijandelijkheid is, maar ook omdat zij een onteerende daad is. Mag een vijand zich dan op een onzijdig grondgebied iets veroorloven dat hem aan een onteerenden dood zou blootstellen, indien hij zich op eene andere plaats bevond, in de nabijheid der vijandelijke oorlogvoerende partij? Indien mijne manschappen in het land komen dat aan het bestuur van zijne Excellentie is onderworpen, verlies ik alle gezag over hen en moet ik mij tot zijne beambten wenden om hen op te eischen. Indien zij mij vrijwillig verlaten, bestaat er misschien geen enkel middel om zulks te beletten, want mijne Regering is niet erkend, en er bestaat geen bepaald verdrag van uitlevering. Maar wanneer ik hun verlof geef om zich naar den wal te begeven en het grondgebied van een onzijdige en bevriende mogendheid te betreden, dan handel ik in de billijke verwachting dat zij zich onder de bescherming eener onzijdige vlag zullen bevinden, en denk ik dat het hun niet vrij zal staan naar mijn vijand over te loopen; een matroos verleiden, omkoopen, en dat misschien nog wel wanneer hij te veel gedronken heeft, is hetzelfde alsof men hem opligt. In het onderhavige geval heeft er zoo volkomen schending plaats gehad van een onzijdig grondgebied, alsof de consul zich met geweld van mijne manschappen

had meester gemaakt; want hij is tot hetzelfde resultaat gekomen door zijn vijand op eene listige wijze te bedriegen en te verzwakken; — en deze list is door een der oorlogvoerende partijen tegen haar vijand gepleegd. Indien deze daad verrigt was door een officier der land- of zeemagt, die Gibraltar voorbij voer, zou een ieder er verwonderd over geweest zijn en eene zoo openlijke schending van het volkenregt afgekeurd hebben. Is dan de overtreding minder groot wanneer zij door een consul begaan is, die in 't bijzonder door de internationale wetten beschermd wordt, omdat hij een vertegenwoordiger van den vrede is, wiens ambtswerkzaamheden uitsluitend in handelsbetrekkingen bestaan? De heer Sprague, de consul der Vereenigde Staten, is een man van wien ik in zeer vleijende bewoordingen heb hooren spreken, en ik doe hem mogelijk onregt door het gedrag dat ik zoo even beschreven heb aan hem toe te schrijven; maar de schijn is tegen hem, en ik zou gereed zijn dit te bewijzen, indien het aangevoerde feit mogt tegengesproken worden. In geval dit onderzoek ten genoege van zijne Excellentie mogt kunnen plaats hebben, zou ik het tot mijn pligt rekenen te verzoeken, dat de consul in zijn ambt geschorst werd en dat de kwestie van het intrekken van zijn *Exequatur* aan de regering van Groot-Brittanje onderworpen werd.

Ik heb de eer te zijn, enz., enz.

(*get.*) R. Semmes.

Aan den kapitein J. Freeling, Col. Sec.

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Baai van Gibraltar,
10 Februarij.

Mijnheer, — Ik heb de eer u te verwittigen, dat ik alles beproefd heb wat in mijn vermogen was om steenkolen te verkrijgen, maar zonder gevolg. De engelsche en ook andere kooplieden van Gibraltar hebben — naar men zegt, op aanstoking van den consul der Vereenigde Staten — het onzijdig terrein verlaten, door te weigeren tegen welken prijs ook steenkolen aan

de *Sumter* te leveren. In deze omstandigheden hoop ik dat de regering van Hare Majesteit er geen bezwaar in zal vinden ze mij te verschaffen. Volgens den laatsten brief van graaf Russel (31 Januarij 1862) is het niet in strijd met de onzijdigheid, aan eene der oorlogvoerende partijen toe te staan zich in eene engelsche haven van kolen te voorzien; met andere woorden, deze levering is onder de onschadelijke zaken gerangschikt. Bij gevolg is het onverschillig, of het een bijzonder persoon of de Regering zelve is die de leverantie op zich neemt, zelfs dan wanneer de markt voor mij open staat. De Regering kan deze leverantie nog des te eerder toestaan, wanneer de haven voor mij gesloten is. Verondersteld toch, dat ik, na al mijn proviand verbruikt te hebben, in de haven ware gekomen, en dat dezelfde onwettige toeleg de haven voor mij gesloten hadde, zou dan het engelsche Gouvernement mijn equipage van honger laten omkomen? Verondersteld dat ik het bevel voerde over een zeilvaartuig, dat ik hier masteloos ware aangekomen, en dat het arsenaal der haven de eenige plaats ware, waar ik mijne averij kon laten herstellen, zoudt gij mij alsdan een mast weigeren? En zoo gij mij geen mast kunt weigeren, naar welk beginsel zult gij mij kolen weigeren, daar uw Regering deze beide artikels voor onschadelijk heeft verklaard? De eigenlijke kwestie is niet of 't het Gouvernement is of een particulier, die mij deze voorwerpen kan verschaffen; zij is blootelijk daarin gelegen, of het artikel schadelijk of onschadelijk is. De Regering kan mij geen kruid verschaffen, — waarom? Niet omdat ik mijn toevlugt kan nemen tot de markt, maar omdat het kruid een krijgsartikel is. Een feit van dezen aard deed zich laatstelijk voor, toen ik Cadix aandeed. Mijn schip werd in een rijksdok toegelaten om gekalefaterd te worden, vooreerst omdat de herstellingen onschadelijk waren, en ten tweede omdat er geen aan particulieren toebehoorend dok te Cadix was. Welnu, in het onderhavige geval is het artikel dat ik noodig heb onschadelijk, en ik kan er mij niet bij particulieren van voorzien. Waarom zou de Regering het mij niet kunnen leveren?

Ten slotte verzoek ik eerbiediglijk dat gij mij vijftig tonnen steenkolen levert, die ik u in geld zal betalen; of indien gij zulks liever wilt, zal ik dit geld bij een agent deponeren, die, naar ik denk, dezelfde hoeveelheid van particulieren zal kunnen koopen, om in het arsenaal van Hare Majesteit den voorraad te vervangen, dien ik er uit zal hebben genomen.

Ik heb de eer te zijn, enz., enz.

(*get.*) R. Semmes.

Aan Kapitein R. Warden, hoofdofficier der
Marine te Gibraltar.

Maandag 10 *Februarij.* — Ik heb een bezoek ontvangen van kapitein Cochrane van de *Warrior*, een zoon van wijlen graaf Dundonald, die gedurende den oorlog van 1812 nog al van zich heeft doen spreken, en die zich in de dienst van Zuid-Amerika heeft onderscheiden. Ik heb den volgenden brief geschreven:

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Baai van Gibraltar,
10 Februarij 1862.

Mijnheer, — Ik heb de eer u mede te deelen dat ik heden aan den consul van Spanje in deze stad het montant der rekening heb laten betalen, die ik onderteekend heb voor het vaartuig onder mijne bevelen. voor den tijd van zijn verblijf in het dok van Caracca.

Ik heb de eer te zijn, enz., enz.

(*get.*) R. Semmes.

Aan den Kapitein der haven
te Cadix.

Dingsdag 11 *Februarij.* — Vijf man in de boeijen! 't Is of de equipage van den duivel bezeten is. Ik moet den teugel een weinig aanhalen.

Woensdag 12 *Februarij.* — Ik heb den Gouverneur bezocht om met hem over mijne deserteurs te spreken. Hij heeft aan-

gevoerd dat hij bij gebreke van eenig verdrag dienaangaande, mij geen enkelen vlugteling kon uitleveren die niet gezind was zich over te geven. Terwijl ik mij bij hem bevond, heeft men hem door middel van den telegraaf berigt gegeven van de aankomst van de *Tuscarora*. Deze is de haven binnengeloopen en heeft tegen den middag in onze nabijheid het anker geworpen. Haar groote ra is neergelaten en deze vermomming heeft ten doel haar op een koopvaardijsteamer te doen gelijken. Ik heb ook kapitein Warden aan den wal gezien. Hij zeide mij dat hij naar Londen geseind had om te vragen of hij mij uit de rijksmagazijnen de steenkolen mogt verschaffen, die ik verlangde.

Donderdag 13 *Februarij*. — In den morgen heeft een schuit bij de *Tuscarora* aangelegd en hare fokkeraas medegenomen. Later op den dag heeft de *Tuscarora* een sloep naar San Roque op het spaansche grondgebied gezonden. Verscheidene schepen hebben in de haven een toevlugt gezocht tegen den hevigen wind. Daaronder bevinden zich een fransch linieschip en een groote schroefboot. Het vochtige weder houdt mij in mijne kajuit opgesloten; ik heb daardoor tijd gehad om mij te verdiepen in treurige gedachten aan mijn land, den oorlog en de toekomst van het Zuiden.

Vrijdag 14 *Februarij*. — Tegen den middag is de *Tuscarora* voorbij onze ankerplaats gevaren om het anker te Algesiras te werpen.

Zaturdag 15 *Februarij*. — Er is heden een jaar verloopen sedert mijn ontslag als commodore van de zeemagt der Vereenigde Staten. Hoe rijk aan gebeurtenissen was dit jaar! De Staten van het Noorden hebben een hardnekkigen en barbaarschen oorlog begonnen tegen dertien staten, die 9,000,000 zielen tellen; zij hebben het gezegde van Madison niet geacht: „Indien er een beginsel „is, dat in de Vereenigde Staten nimmer in twijfel moet getrokken „worden, is het dat hetwelk aan elk bestuur het regt geeft om „een oud bestuur af te schaffen en een nieuw te vestigen. Dit „beginsel staat niet alleen in alle openbare archiven beschreven, „het is in het hart gegrift van elken Amerikaan; het is bezegeld

„door het bloed van ontelbare martelaars, het is het eenige wet-„tige regt waaraan de Vereenigde Staten hun bestaan als natie „verschuldigd zijn.” Brieven van Helvidius, No. 3. En welk eene deur heeft deze oorlog open gesteld voor de verarming der particulieren! hij heeft ontelbare gezinnen volkomen ten onder gebragt en aan eene vreeselijke ellende prijs gegeven.

Ik heb mijn sergeant om zijn schandelijk gedrag gedegradeerd en een korporaal in zijne plaats aangesteld. Het engelsche parlement is den 6den bijeengekomen, en in de dagbladen van heden lezen wij het adres aan de Koningin en de redevoeringen van graaf Derby en lord Palmerston. Naar den toon van al deze bladen te oordeelen, zullen wij voor het oogenblik nog niet erkend worden. De Engelschen zeggen dat deze oorlog hun zaak niet is, en dat wij de worsteling moeten volhouden. Het geslepen Engeland! Het ziet dat wij in staat zijn de worsteling vol te houden, en dan zal het zijn geliefkoosd doel bereikt hebben zonder dat het zijn bloed of zijn geld daarvoor gewaagd heeft.

Zondag 16 *Februarij.* — Ik heb een bezoek ontvangen van den kapitein van het fregat *Scylla.*

Maandag 17 *Februarij.* — Ik heb een bezoek gebragt op de *Warrior.* De Gouverneur met zijn gevolg, een groot aantal officieren der land- en zeemagt, burgers en dames hadden afspraak gemaakt om haar te gelijker tijd te bezoeken. De *Warrior* is als vaartuig een wonder van hedendaagsche constructie, en als eerste proeve is zij als volkomen geslaagd te beschouwen; zij is een monsterachtige drijvende vesting en onneembaar; zij zal eene geheele omwenteling te weeg brengen in de scheepsbouwkunde. Alleen met dit schip zou ik de geheele vloot der Yankees kunnen vernielen die onze havens blokkeert, en het is de beste reden die ik zou kunnen bedenken om de noodzakelijkheid te betoogen van eene omkeering in de scheepsbouwkunde. De Regering heeft geweigerd mij steenkolen uit hare magazijnen te leveren, en ik moet maatregelen nemen om er van Cadix te laten komen. Het stoomlinieschip *London* is aangekomen.

Dingsdag 18 *Februarij.* — De mailsteamer van Southampton

is aangekomen; hij brengt tijdingen mede van Londen van den 12den. De nederlaag en dood van generaal Zollicoffer worden bevestigd.

Woensdag 19 *Februarij.* — Ik heb een bezoek afgelegd bij kapitein Warden en met hem een onderhoud gehad over de blokkade, door de *Tuscarora* bewerkstelligd. Ik heb zijne aandacht gevestigd op de signalen en de verstandhouding welke de *Tuscarora* met Gibraltar onderhoudt door middel van schuiten. Ik heb hem verwittigd dat zoo de *Tuscarora* in zee stak, ik het regt eischte om eerst te vertrekken. De *Warrior* is in zee gestoken. Ik heb uit den toon der engelsche dagbladen opgemaakt, dat er geen kans was voor onze onmiddellijke erkenning, en ik heb naar Cadix gezonden om steenkolen.

Donderdag 20 *Februarij.* — De dagbladen zeggen dat de Yankees zeven schepen hebben uitgezonden om ons te vervolgen, vier steamers en drie zeilschepen; drie dezer steamers bevonden zich omstreeks den 11den Januarij te Teneriffe. Men heeft ons berigt dat onze officier van administratie en onze ex-consul Tunstall te Tanger gevangen zijn genomen! Ik heb een brief ontvangen van kapitein Warden, waarin hij mij berigt dat de Gouverneur aan alle schepen in de haven verboden heeft signalen te geven, en aan de *Tuscarora* alle gemeenschap met de haven door middel van booten ontzegd heeft, zoolang zij in de spaansche wateren zal blijven, enz., enz.

Zaturdag 22 *Februarij.* — Het berigt van de onwettige gevangenneming te Tanger van den officier van administratie Myers en van den heer Tunstall bevestigt zich.

HOOFDSTUK X.

De kwestie van Tanger. — Regtschapenheid van de consuls der Vereenigde Staten. — Een willekeurige daad. — Gevangenneming van twee Geconfedereerden. — Protest van kapitein Semmes. — Geen gevolg. — De gewapende magt van de *Ino*. — Oploop. — Al weder de neutraliteit. — Bemoeijingen van het Foreign Office. — De *Harvest Home*.

De gevangenneming der beide heeren, waarvan wij aan het eind van het vorige hoofdstuk gesproken hebben, is eene episode in de geschiedenis der *Sumter*, welke iets meer dan eene vlugtige mededeeling vordert. Toen de tijding van deze daad in Engeland aankwam, maakte zij aldaar in hooge mate de aandacht gaande, niet alleen omdat zij een nieuw, ofschoon tevens zonderling licht verspreidde over de wijze waarop men de wet der „strikte onzijdigheid" toepaste, maar ook omdat zij een uitmuntend denkbeeld gaf van de regtschapenheid van een der consuls der Vereenigde Staten. Wij hebben reeds vroeger over den ijver der consulaire agenten van het Noorden gesproken.

Het is bewezen, dat te Maranham, te Cayenne, te Paramaribo, te Cadix en te Gibraltar de consuls der Yankees altijd naar dit groote beginsel gehandeld hebben, dat elk Geconfedereerde van nature een vijand was van de Vereenigde Staten, en een rebel dien men vrijelijk gevangen mogt nemen. Niet tevreden met deze meening te uiten, stelden deze heeren het zich tot taak op de ambtelijke personen in verschillende landen waarin zij gevestigd waren te werken, ten einde hen tot hunne meening over te halen. In eenige gevallen slaagden zij genoeg, om aan kapitein

Semmes groote moeijelijkheden in den weg te leggen; en indien zij schipbreuk leden in het plan dat zij opgevat hadden om de autoriteiten te overreden, dat de *Sumter* een zeeroover was, slaagden zij er nogtans in, vertraging te brengen in het verkrijgen van proviand, dien de kapitein het regt had te vorderen, als zijnde een officier in dienst van een land, dat als oorlogvoerende natie erkend is.

De consul te Tanger ging echter nog veel verder dan zijn ambtgenooten, want hij verzocht en verkreeg de in hechtenisneming van een officier en een burger der Geconfedereerde Staten. De heer Myers, officier van administratie van de *Sumter*, en de heer Tunstall, een burger van het Zuiden, waren door kapitein Semmes van Gibraltar naar Cadix gezonden om steenkolen te koopen. Het schip waarop zij zich hadden ingescheept deed Tanger aan, en de beide Amerikanen gingen naar den wal om de oude bezienswaardige moorsche stad te bezigtigen. Naauwelijks bevonden zij zich aan den wal of de consul der Vereenigde staten snelde naar de regering, leverde een aanklagt tegen zijne vijanden in en verlangde hunne in-hechtenis-neming, zeggende dat hij daartoe geregtigd was door het verdrag dat met de Vereenigde Staten gesloten was. Na vruchteloos verzocht te hebben dat het gevoelen der christen-mogendheden zou ingewonnen worden, stonden de verschrikte autoriteiten het verzoek toe, en maakte men zich meester van de beide Geconfedereerden, die met ketenen beladen en in het huis van den consul opgesloten werden. Bij de eerste gelegenheid die zich aanbood zonden zij berigt aan kapitein Semmes, en deze zond onverwijld met zijne gewone voortvarendheid den volgenden brief aan den Gouverneur van Gibraltar.

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Baai van Gibraltar,
22 Februarij 1862.

Mijnheer, — Ik heb de eer de goede diensten van Z. E. den Gouverneur van Gibraltar in te roepen voor eene zaak, die mij geheel persoonlijk aangaat. Laatsleden Woensdag heb

ik voor zaken die mijn schip betreffen, met een fransche stoomboot mijn officier van administratie, den heer H. Myers, en den heer T. T. Tunstall, burger der Geconfedereerde Staten en ex-consul der Vereenigde Staten, naar Cadix gezonden. Toen de boot te Tanger had aangelegd, gingen deze beide heeren naar den wal om er den tijd door te brengen, dien zij gedwongen waren aldaar te blijven; maar zij werden door de autoriteiten gevangen genomen, op aanstoking van den consul der Vereenigde Staten, en in verzekerde bewaring gehouden. Een brief van den officier van administratie, den heer Myers, berigt mij dat zij beide in ketenen geslagen en op de wreedste wijze mishandeld zijn.

Wijders heb ik vernomen dat het voorwendsel waarvan men zich bediend heeft om deze onwettige gevangenneming te bewerkstelligen, tot grondslag heeft het verdrag van uitlevering, tusschen Marokko en de Vereenigde Staten gesloten. Ongelukkiglijk heb ik geen afschrift van dit verdrag in mijn bezit, maar ik veronderstel, dat het volgens het tegenwoordig gebruik alleen voorziet in de uitlevering van misdadigers en niets meer. Ik behoef niet te zeggen dat dergelijke verdragen nooit toepasselijk zijn op staatkundige misdadigers, en het is, geloof ik, alleen onder deze kategorie dat de consul der Vereenigde Staten een voorwendsel kan vinden om deze beide heeren te rangschikken. Eene daad van dien aard zou zich voorzeker niet in een beschaafd land hebben voorgedaan; de niet zeer naauwgezette consul der Vereenigde Staten heeft op eene schandelijke wijze misbruik gemaakt van de onwetendheid van het marokkaansche bestuur. Ik denk dat de engelsche regering een consulairen agent te Tanger heeft, en een enkel woord van dien agent zou ongetwijfeld de zaak weder kunnen herstellen; er zou natuurlijk de in vrijheid stelling der beide gevangenen uit volgen. En het is opdat deze persoon tot deze taak van menschelijkheid en edelmoedigheid medewerke, dat ik mij tot Z. E. wend, opdat zij door een brief deze feiten aan den heer Hay mededeele en zijne tusschenkomst inroepe. Indien de vertegenwoordiger van Groot-Brittanje, uit hoofde van zijne ambtelijke positie mogt aarzelen, zou hij in zijn bijzonder

karakter als gentleman kunnen handelen. De regering van Marokko zou geen oogenblik aarzelen, indien zij naauwkeurig bekend werd gemaakt met de feiten en de beginselen die op het onderwerpelijke geval betrekking hebben, indien het wist dat de voornaamste europesche mogendheden de Geconfedereerde Staten erkend hebben als oorlogvoerende natie in den strijd, dien zij tegen de Vereenigde Staten voeren, en dat van dit oogenblik af eenig krijgsbedrijf van den kant der burgers van de Geconfedereerde Staten noch een staatkundige misdaad is, noch zelfs een zoodanige, waarmede een onzijdige mogendheid zich kan bemoeijen. En zelfs wanneer dit anders ware, heeft men toch nooit een verdrag van uitlevering in een dergelijk geval willen toepassen.

Ik heb de eer te zijn, enz., enz.

(*get.*) R. Semmes.

Aan Kapitein Freeling, Col. Sec.

Deze brief bleef zonder gevolg, want de striktste onzijdigheid was een slagboom, die de britsche autoriteiten weerhield, op de eene of andere wijze tusschen beide te komen. Toen stelde kapitein Semmes het volgende formele protest op en zond het onder couvert aan den Gouverneur van Tanger:

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Baai van Gibraltar,
23 Februarij 1862.

Aan Zijne Excellentie den Gouverneur
van Tanger, Marokko.

Ik heb de eer ter kennisse van U.E. te brengen, dat ik berigt ontvangen heb van de gevangenneming, op last van de regering van Marokko, van den heer Henry Myers, officier van administratie van mijn schip en van den heer T. T. Tunstall, burger der Geconfedereerde Staten te Cadix. Ik heb daarenboven vernomen, dat deze heeren geboeid en met de grootste onmenschelijkheid behandeld waren. Ik kan volstrekt niet begrijpen, waarop deze onwettige gevangenneming gegrond is, ofschoon ik zeer goed

weet dat zij verlangd is door den consul der Vereenigde Staten, onder ik weet niet welk voorwendsel van een regt van uitlevering bij verdrag bepaald. Een paar woorden zullen voldoende zijn om de zaken in het ware licht te stellen. Het is U. E. zeer zeker bekend, dat alle europesche mogendheden de Geconfedereerde Staten als oorlogvoerende natie erkend hebben in den oorlog dien zij tegen de Vereenigde Staten voeren; bij gevolg heeft de officier van administratie van mijn vaartuig zich niet kunnen schuldig maken aan eenig staatkundig misdrijf, en kon geen onzijdige mogendheid in het onderhavige geval in haar regt zijn. Gelijk ik heb uiteengezet, hebben de onzijdige mogendheden van Europa bepaald en uitdrukkelijk aan de Geconfedereerden het regt toegekend om tegen de Vereenigde Staten oorlog te voeren. Bij gevolg kan geen verdrag van uitlevering toegepast worden op den officier van administratie Myers. Op den heer Tunstall, die zich tegenover de Geconfedereerde Staten noch tot krijgs- noch tot zeedienst verbonden heeft, is evenmin als op den officier Myers eenig artikel van zoodanig verdrag toepasselijk. Daarom verzoek ik eerbiediglijk uit naam van mijne Regering, en overeenkomstig de wetten en gebruiken der natiën, dat deze beide burgers der Geconfedereerde Staten in vrijheid gesteld worden.

Ik heb de eer te zijn, enz., enz.

(*get.*) R. Semmes.

Besloten hebbende hemel en aarde te bewegen, trachtte de kommandant der *Sumter* den zaakgelastigde van Groot-Brittanje over te halen om zich het lot der beide gevangenen aan te trekken, gelijk uit den volgenden brief blijken zal:

Aan boord van den steamer der G. S. *Sumter*,
Baai van Gibraltar,

23 Februarij 1862.

Mijnheer, — Mag ik u verzoeken mij de gunst te bewijzen van uwe officieuse tusschenkomst in eene zaak van menschelijkheid, door aan den bevoegden officier de ingesloten depêche te

overhandigen, waarbij ik het ontslag uit de gevangenis van Tanger eisch van den officier van administratie van mijn schip en van den heer Tunstall, een burger der Geconfedereerde Staten. Men heeft klaarblijkelijk op de marokkaansche autoriteiten gewerkt door valsche voorstellingen van den stand en het gedrag dezer beide heeren. Ik heb vernomen dat de consul der Vereenigde Staten hunne gevangenneming had geëischt krachtens een verdrag van uitlevering. Gij zult zeker de ongerijmdheid van een dergelijk regt erkennen. Wij zijn als een oorlogvoerende staat erkend; onze krijgsbedrijven zijn dus wettig in de oogen van alle onzijdige staten, en men kan niet voorwenden dat eenig officier van mijn schip, door het een of andere krijgsbedrijf tegen den vijand te ondernemen, een misdrijf begaan zou hebben waarvan Marokko het regt zou kunnen hebben kennis te nemen, en waartegen het gebruik zou kunnen maken van de termen van een verdrag van uitlevering.

Ik heb de eer, enz.

(*get.*) R. Semmes.

Aan den Heer John Hay Drummond Hay, R. B.,
zaakgelastigde van H. M. de Koningin van Groot-Brittanje
te Tanger, Marokko.

Den 24sten antwoordde de heer Hay, en het volgende uittreksel uit zijne missive zal duidelijk doen zien uit welk oogpunt hij de zaak beschouwde:

„Gij moet weten," zoo schreef hij, „dat de Regering van H. „M. de Koningin van Groot-Brittanje besloten heeft eene strikte „onzijdigheid in acht te nemen, in den oorlog die tegenwoordig „tusschen de Staten van het Noorden en die van het Zuiden „gevoerd wordt; het is dus de pligt van H. M. officieren alles „te vermijden wat op eene tusschenkomst zou kunnen gelijken „in eene zaak die beide partijen aangaat, en waarmede H. M. „regering niets te maken heeft. Ofschoon ik niet weiger uw „brief aan de autoriteiten van Marokko te overhandigen, reken „ik het echter tot mijn pligt u nadrukkelijk te verklaren dat ik

„geenszins voornemens ben mijne zienswijze te openbaren over „de gedragslijn die Marokko moet aannemen in de zaak waarover „uw brief handelt.”

Kapitein Semmes antwoordde onmiddellijk op deze depêche, en zijn brief is opmerkelijk om de duidelijke wijze waarop hij de kwestie der onzijdigheid uiteenzet; hij behandelde dit punt met veel bekwaamheid en eindigde in dier voege:

„Na een meer uitvoerig onderzoek heb ik gezien dat ik mij „vergist had door in ’t eerst te onderstellen dat deze beide heeren „in hechtenis waren genomen ten gevolge van een verzoek van „uitlevering (tot mijn spijt ben ik niet in het bezit van een af- „schrift van het verdrag dat tusschen Marokko en de Vereenigde „Staten gesloten is). Het blijkt dat zij door de marokkaansche „soldaten in hechtenis zijn genomen, op verzoek van den consul „der Vereenigde Staten, die hen opeischte als tot zijn regtsge- „bied behoorende, in hunne hoedanigheid van burgers der Ver- „eenigde Staten, krachtens een zoogenaamd verdrag dat bij alle „zoowel beschaafde als onbeschaafde volken geldig zou zijn. Deze „stand van zaken kan volstrekt geen verandering brengen in de „redenering die op deze zaak toepasselijk is. Indien Marokko „den *status* volgt welke door Europa ten opzigte der Geconfede- „reerde Staten is aangenomen, moet het onzijdig blijven tusschen „de beide oorlogvoerende partijen, en zich niet veroorloven uit- „spraak te doen over de nationaliteit der burgers van een dezer „beide mogendheden, of eenige andere kwestie van dezen oor- „log te behandelen waarmede zijne eigene belangen niet ge- „moeid zijn. Het heeft dus geen regt aan een burger der Ge- „confedereerde Staten de hoedanigheid van burger der Vereenigde „Staten toe te kennen; daar het dit regt niet van zich zelf „heeft, kan het dit ook niet door een verdrag aan een consul „der Vereenigde Staten overdragen.”

Nogtans bleef deze mededeeling zonder uitwerking, en had er te Tanger een andere gebeurtenis plaats. Naauwelijks had het fregat der Vereenigde Staten de *Ino* berigt ontvangen van de vangst die de consul gedaan had, of het begaf zich ijlings naar

Tanger, zond een sloep met gewapende manschappen naar den wal en maakte zich meester van de gevangenen. Deze daad zou echter zoo rustig niet afloopen als de Yankees wel gewenscht hadden. De christen-bevolking, door deze gevangenneming verbitterd, kwam weldra in opstand, en het stond te vreezen dat de veertig manschappen der *Ino* niet in staat zouden zijn hun prooi te behouden. Maar toen deed zich de invloed gelden der onzijdige mogendheden: de vertegenwoordigers van dezen, met den heer Drummond Hay aan 't hoofd, kwamen de roovers te hulp, bragten de menigte tot bedaren, onderdrukten den opstand die dreigde uit te breken en stelden de matrozen der Vereenigde Staten in staat om de beide Geconfedereerden aan boord van de *Ino* te brengen.

Kapitein Semmes, ziende dat hij regtstreeks met de autoriteiten te Tanger niets beginnen kon, wendde zich tot den heer Mason, commissaris der Geconfedereerde Staten te Londen, en deze heer leverde ernstige vertoogen in bij het Foreign Office; de volgende feiten zullen er de gevolgen van doen zien.

Den 28sten Februarij werden de gevangenen feitelijk van een onzijdig grondgebied weggevoerd door eene gewapende magt welke aan een vijandelijk schip toebehoorde. Den 8sten Maart werd de heer Mason door den Onder-secretaris van Staat verwittigd dat de engelsche Regering zich overtuigd hield dat zij in vrijheid gesteld waren. Den 6den Maart, twee dagen voordat de heer Mason dit berigt ontving, bragt de *Ino*, die naar Cadix wedergekeerd was, de beide ongelukkigen aan boord van het koopvaardijschip *Harvest Home*, dat hen naar eene gevangenis in de Vereenigde Staten voerde.

Dit is de geschiedenis van het geschil van Tanger — eene kwestie die toenmaals in Europa veel gerucht maakte en een diepen indruk in de gemoederen der Zuidelijken achterliet.

HOOFDSTUK XI.

»De arme oude *Sumter*." — Het schip wordt verlaten. — Wat er van de *Sumter* werd. — Officieel rapport. — Men komt er goed af. — Kapitein Semmes op reis. — Onderhandelingen over den aankoop der *Alabama*.

Inmiddels was de *Sumter* er nog maar niet in geslaagd zich steenkolen te verschaffen; ten slotte verkreeg zij de toezegging dat men ze haar zou leveren. Deze levering echter waarnaar men zoo langen tijd en zoo vurig verlangd had, zou nimmer verwezenlijkt worden.

De dagen van de *Sumter* als kruiser waren geteld. Zij was op verre na niet nieuw meer toen zij door kapitein Semmes in een oorlogsschip herschapen werd; de moeijelijke taak die zij te vervullen gehad had in de zeven maanden gedurende welke zij zee bouwde, was te zwaar geweest voor hare zwakke krachten, en zij was om zoo te zeggen niets meer dan een wrak; doch zij bezweek in elk geval eervol; zij werd door hare officieren onderzocht en voor ongeschikt verklaard om langer zee te bouwen. Den 24sten Februarij schreef kapitein Semmes het volgende in zijn journaal:

„De arme SUMTER moet verlaten worden. Wij heb-„ben aan het land eenige diensten bewezen, daar „wij aan de Vereenigde Staten op verschillende „wijzen een millioen dollars gekost hebben!"

Zij kostte hun zeer zeker die som. Achttien genomen schepen, waarvan er zeven met hun lading verbrand werden en twee in

consignatie bleven, vertegenwoordigen reeds eene groote schade. Wanneer men daar nog bijvoegt de sommen die voor onze vervolging zijn uitgegeven, de ontzettend hooge assurantie-premiën, de uitgaven die veroorzaakt zijn door de noodzakelijkheid om de koopwaren langs een omweg in de Vereenigde Staten binnen te voeren, en de onkosten die gemaakt moesten worden om een schip in zee te brengen dat de vlag dier Staten voerde, dan verkrijgt men eene schade die moeijelijk met een millioen dollars bestreden kan worden.

Haar loopbaan was geëindigd; maar men behoefde niet lang te wachten om voor haar eene opvolgster te vinden die, onder denzelfden kommandant, bestemd was om daden te verrigten welke de hare in de schaduw stelden. De gebeurtenissen die plaats hadden tusschen het verlaten der *Sumter* en het optreden der *Alabama*, welke laatste een zoo avontuurlijke loopbaan zou hebben, worden in het officiële rapport opgegeven dat kapitein Semmes aan den Secretaris der Marine te Richmond zond.

Nassau, New.-Providence,
15—20 Junij 1862.

Mijnheer, — Ik heb de eer u kennis te geven van mijn aankomst in uw stad tegen den 1sten der volgende maand, uiterlijk binnen twintig dagen; ik kom van Londen. Ik heb hier de luitenants Maffit en Sinclair gevonden en van den eerstgenoemde uwe letteren van den 20sten Mei ontvangen, waarin een afschrift gesloten was van den brief dien gij mij den 2den Mei geschreven hadt. Gelijk gij gemakkelijk kunt opmaken uit mijn tegenwoordigheid in deze streken, is het origineel van dien brief niet in mijne handen gekomen, en zelfs is geen enkele mededeeling van dien aard tot mij gekomen. Gelijk gij voorspeld hadt, ben ik genoodzaakt geweest de *Sumter* te verlaten, omdat ik geblokkeerd werd door den vijand op een plaats waar het mij onmogelijk was de noodige herstellingen te laten aanbrengen om haar in staat te stellen weder zee te kiezen. Gedurende de

weinige dagen die op mijn aankomst te Gibraltar volgden, voedde ik de hoop dat ik een engelsche of fransche haven zou kunnen bereiken, waar ik de middelen zou kunnen vinden om deze herstellingen te doen verrigten. Ik liet mijne ketels herstellen en alle toebereidsels voor mijn vertrek bespoedigen; ten gevolge van het verbond dat de handelaars tegen mij gesloten hadden, kon ik geen steenkolen verkrijgen, en de vijandelijke steamers *Tuscarora* en *Kearsage* met de sloep *Ino* kwamen aanstonds om mij te blokkeren. Ondanks hunne tegenwoordigheid zou ik alles gedaan hebben om in zee te steken; maar ik ontdekte weldra eene grootere averij aan mijne ketels die zich onder de volgende omstandigheden openbaarde. — Een engelsche steamer, die van Liverpool gekomen was en steenkolen over had, bood aan mij daarvan te voorzien. Toen liet ik stoom maken om hem te naderen, maar mijne ketels waren zoodanig lek dat zij zelfs bij de minste drukking een der vuren uitdoofden. Ik was daarom genoodzaakt den stoom te laten vliegen, en nadat de ketels door eene commissie van onderzoek waren geïnspecteerd, werd ik overtuigd dat zij zoo slecht waren dat zij volstrekt geen dienst meer konden doen. Men begreep dat òf de ketels door andere vervangen, òf dat de oude er uitgenomen moesten worden om geheel nagezien te worden; maar deze arbeid kon slechts verrigt worden in de werkplaats van een scheepsbouwmeester; ik kon echter daartoe te Gibraltar geen gelegenheid vinden. In dien stand van zaken was het mijns inziens noodzakelijk het vaartuig te verlaten of te verkoopen. Ik kon er niet aan denken onder dergelijke omstandigheden langer op hetzelve te blijven met mijn equipage en mijne officieren. Evenwel gevoelde ik dat de verantwoordelijkheid van dit besluit zeer groot was; alstoen oordeelende dat het van meerderen eerbied getuigde voor de administratie wanneer die verantwoordelijkheid op eene autoriteit berustte die hooger was dan de mijne, deelde ik de zaken schriftelijk mede aan den hon. James M. Mason, onzen commissaris te Londen, en verzocht ik hem de verantwoordelijkheid der ontta-

keling van het schip op zich te nemen (*) De heer Mason antwoordde onmiddellijk; dien ten gevolge dankte ik eenige dagen later de geheele bemanning af en betaalde haar, met uitzondering van tien man; ik ontsloeg ook al de officieren met uitzondering van den midshipman Armstrong en nog een tweede. Ik droeg de bewaking van het schip aan Armstrong op; ik gaf hem voor hem en zijne kleine equipage geld en proviand voor tien maanden en vertrok naar Londen, terwijl de meeste officieren zich ook op reis begaven naar de Geconfedereerde Staten. Bij mijn aankomst te Londen vernam ik dat de *Oreto* (*Florida*) eenige weken te voren naar deze haven gezonden was. Daar nu de kommandant Bullock mij mededeelde, dat hij van u bevel gekregen had om het commando op zich te nemen over het tweede schip dat hij liet bouwen, had ik geen andere keuze dan naar de Geconfedereerde Staten terug te keeren om uwe instructies te vernemen. Ik moet bekennen dat de kommandant Bullock mij voorgesteld

---

(*) Afschrift van den brief aan den heer Mason.

Aan boord van den steamer der G. S. de *Sumter*,
Baai van Gibraltar,
3 Maart 1862.

Mijnheer, — Ik heb de eer gehad u gisteren eenige letteren toe te zenden om u te verzoeken de verantwoordelijkheid op u te nemen van mij bevel te geven om de *Sumter* te onttakelen, opdat mijne officieren en ik naar de Geconfedcreerde Staten kunnen terugkeeren om een werkzamer deel te nemen aan den oorlog. Ik voeg er heden een afschrift bij van een brief die door de officieren van het schip dienaangaande aan mij gerigt is; daaruit zult gij zien dat er volstrekt geen verschil van meening tusschen ons bestaat ten opzigte van de aanleiding en de gepastheid van den stap dien ik thans doe. Iedere mail brengt ons de tijding aan dat wij van alle kanten door den vijand ingesloten worden, en het komt mij voor dat wij alle armen, al onze geestkracht en al onze hulpbronnen noodig hebben om ons te verdedigen. Het beste wat wij zouden kunnen doen wanneer wij op de plaats blijven waar wij ons bevinden, zou misschien zijn de aandacht van een anderen vijandelijken steamer op ons gevestigd te houden. Er zal altijd een steamer blijven om ons vaartuig in 't oog te houden, in welken toestand het zich ook bevinde, en waarschijnlijk zou men er twee laten om de blokkade voort te zetten, indien de officieren aan boord bleven. Daar de vijand meer dan driehonderd gewapende schepen in dienst heeft, zou hij er weinig door verzwakt worden indien hij een steamer minder in zee had. Ik zou op dit punt niet zoo aandringen, indien ik de zekerheid had te geschikter tijd berigten van den secretaris der Marine te zullen ontvangen; maar

heeft zich geheel onder mijne bevelen te stellen en mij zelfs het bevel over te laten over het schip dat hij liet bouwen; maar ik meende het regt niet te hebben om mij in uwe bevelen te mengen. Terwijl ik mij te Londen bevond, vernam ik dat een aantal steamers zich gereed maakten door de blokkade te breken, met wapens, enz., en in plaats van mijne officieren aanstonds naar de Geconfedereerde Staten terug te zenden, heb ik hun manschappen gelaten om deze schepen te bemannen; want ik begreep dat in de tegenwoordige omstandigheden, dit de beste dienst was die zij aan de Regering konden bewijzen. Ik zelf ben herwaarts gekomen (met mijn eersten luitenant en mijn scheepsdocter) als passagier op den engelschen steamer *Melita*, met wapens, enz. geladen, met dezelfde bestemming. Het is gelukkig dat ik een en ander zoo geschikt heb, want een groot aantal mijner officieren blijft nog te Londen, en ik zou hen hier kunnen houden om hen met mij mede te nemen, ter volbrenging van uw bevel van den 2 Mei, waarbij gij mij het bevel over de *Alabama* op-

mijne depêches kunnen ligtelijk den vijand in handen vallen, gelijk het vaak gebeurt met die van hem, en er kunnen bijgevolg vele maanden verloopen voordat ik bevelen van hem kan ontvangen. Ik begrijp ligtelijk dat gij in gewone omstandigheden zoudt kunnen aarzelen mij dat bevel te geven; maar er bestaan gevallen waarin men eenige verantwoordelijkheid op zich moet nemen, en ik beweer eerbiediglijk dat dit een dier gevallen is. Wanneer men de *Sumter* onttakelt zonder een bevel van het Departement van Marine, moet een van ons beide de verantwoordelijkheid dier daad op zich nemen. Gelijk ik u echter in mijn voorgaanden brief verklaard heb, komt het mij voor dat gij eerder deze verantwoordelijkheid op u kunt nemen dan ik, daar gij een hooggeplaatst ambtenaar van de Regering zijt, terwijl ik niets anders ben dan een beambte der administratie. Ook moet de kwestie der onkosten ter dege in aanmerking genomen worden, want de uitgaven voor het schip, al wordt zelfs de grootste zuinigheid in acht genomen, bedragen de ronde som van 1,000 dollars per maand. Indien gij er toe besluit mij dit bevel te geven, doe mij dan het genoegen mij zulks met de volgende bewoordingen per telegraaf mede te deelen: „Ik stem in uw verzoek toe; handel dien overeenkomstig". Schrijf mij ook per mail, want de vereffening der zaken zal verscheidene dagen duren, en ik zal ruimschoots tijd hebben om uw brief te ontvangen voor dat ik naar Londen vertrek.

Ik heb de eer mij eerbiedig te noemen, enz.

(*get.*) R. SEMMES.

Aan den Honor. James Mason, Com., enz.
Londen.

draagt. Om aan dit bevel te gehoorzamen, zal ik met de eerste pakketboot naar Engeland terugkeeren, wanneer de vereenigde pogingen van den kommandant Bullock en van mij noodig zijn om de uitrusting van dit vaartuig ten einde te brengen. Ik zal den luitenant Kell, den chirurgijn Galt en den luitenant der zeesoldaten Howell met mij medenemen. — De heer Howell en de luitenant Stribling zijn eenige dagen voor mij in deze haven aangekomen, met een engelschen steamer, *de Bahama*, van Hamburg komende en met wapenen voor de Confederatie geladen. Op het dringend verzoek van den luitenant-kommandant Maffit heb ik ten laatste aan den luitenant Stribling verlof gegeven om in hoedanigheid van eersten luitenant aan boord der *Florida* te blijven; en daar de officieren der *Florida* nog niet aangekomen zijn, zal de plaats van den heer Stribling aan boord van de *Alabama* vervuld worden door den midshipman Armstrong, die in rang bevorderd is.

Het zal zeker een moeijelijke zaak zijn en veel behendigheid vereischen, de *Alabama* veilig uit de engelsche wateren te brengen zonder vermoedens op te wekken; want de heer Adams, de gezant van het Noorden, en zijne talrijke satelliten zijn uiterst waakzaam in hun spionnering. Wij kunnen er natuurlijk niet aan denken haar in een engelsche haven te wapenen. Dit moet op een te voren afgesproken plaats geschieden, waarheen hare batterij en het grootste gedeelte harer equipage op een koopvaardijschip zullen gezonden worden.

De *Alabama* zal een fraai schip zijn, volkomen in staat aan een vijandelijke sloep als de *Dacotah*, de *Iroquois*, de *Tuscarora*, enz. het hoofd te bieden; en ik zal mij met haar veel onafhankelijker gevoelen in volle zee, dan ik zulks werkelijk aan boord van de *Sumter* was. Het denkbeeld, door u geopperd, om in de Indische zee te gaan kruizen, lacht mij zeer toe, en ik hoop in October of November aanstaande in die zee te zijn om de koopvaarders van den vijand op te wachten; dan zal ik nog rijke „offers" kunnen brengen op het altaar der vrijheid van ons land.

De luitenant Sinclair heeft mij berigt, dat gij in een gesprek

dat hij met u gehad heeft gezegd had, dat ik over de *Sumter* kon beschikken, hetzij door haar te onttakelen, hetzij door haar te verkoopen, naar dat ik zulks dienstig zou oordeelen; tenzij ik van u tegenbevel ontving, zou ik haar bij mijn aankomst in Europa verkoopen. Daar de oorlog waarschijnlijk nog twee of drie jaren duren zal, zou het een nuttelooze uitgaaf zijn, nog langer een schip van zulk een geringe waarde in dienst te houden. Ik zal hare chronometers, zeekaarten, enz. naar de *Alabama* laten overbrengen, en de nog overgebleven officieren en manschappen ook naar dit schip zenden.

Vergun mij ten slotte u opregtelijk te bedanken, zoowel voor dit nieuw bewijs van uw vertrouwen, als voor uwe genegenheid mijwaarts, omdat gij mij in den nieuwen Bill der Marine als een der „kapiteins” opgeeft. Ik hoop mij deze bewijzen uwer goedkeuring waardig te toonen.

(*get.*) R. SEMMES.

Aan den Hon. S. R. Mallory,
Secretaris der Marine.

HOOFDSTUK XII.

Het nieuwe schip. — *Help u zelven en God zal u helpen!* — Men gaat aan boord. — Kosten. — Wetten der onzijdigheid. — Noodzakelijke voorzigtigheid. — De 29ste Julij. — Een ontbijt. — Verandering van tooneel. — In zee. — De Vervolging. — Te laat.

Het schip waarover kapitein Semmes het bevel zou voeren, was opzettelijk voor de zeemagt der Geconfedereerde Staten gebouwd door de heeren Laird en Zoon, van Birkenhead. Het was een snelvarende kleine schroefstoomsloep van 1,040 tonnen, volstrekt niet gepantserd, gelijk men verkeerdelijk gemeend heeft, maar geheel van hout gebouwd, naar een kleine en gewone schaal. Daarbij had men minder gedacht aan stevigheid dan aan snelheid. Haar geheele lengte bedroeg 220 voeten; de lengte der kiel 210 voeten; de breedte van het dek 32 voeten, en zij mat 18 voeten van het dek tot de kiel. Zij had twee prachtige horizontale machines, door dezelfde firma vervaardigd, beide van 300 paardenkrachten; de bergplaatsen voor de steenkolen waren zoo geplaatst dat zij ongeveer 350 tonnen konden bevatten.

De *Alabama*, of liever „No. 290," gelijk men haar nog behoorde te noemen, was als eene bark getuigd, haar staand want was geheel en al uit metaaldraad vervaardigd; zij vereenigde alzoo in de hoogst mogelijke mate stevigheid met ligtheid. Hare gewone zeilen bestonden uit de gewone vierkante zeilen aan den fokkemast, het voorstenge stagzeil, het groote en voormarszeil, het groot-zeil, bram- en bovenbramzeilen en de gaffel met

bezaan aan den bezaansmast. Somtijds werd de tuigaadje veranderd, zooals bij het binnenloopen van Cherbourg, eenige oogenblikken voor het einde van haar aan avonturen zoo rijke loopbaan. Men zette een kruismarszeil bij, en hierdoor geleek de *Alabama* voor het oogenblik op een fregatschip. Dit was echter slechts een tijdelijke list, en haar gewone zeilen wanneer zij kruiste waren gelijk aan die welke gewoonlijk op dergelijke scheden in gebruik zijn.

Een weinig voor den bezaansmast was de toestel voor het roer geplaatst, een groot dubbel rad met het volgende veel beteekenende opschrift: „HELP U ZELVEN EN GOD ZAL U HELPEN," eene zinspreuk die in den toestand der *Alabama* van veel grooter beteekenis was dan gewoonlijk dergelijke zinspreuken hebben. Voor den schoorsteen en nagenoeg in het midden van het schip bevond zich de loopplank, aan weerszijden waarvan men de beide grootste booten geplaatst had, den kotter en de sloep; een gig en een whaleboot waren met een kleine „dingy" aan de davids geheschen aan beide zijden van het halfdek bij het roer. Het groote dek was voor twaalf stukken ingerigt, en voor twee zware stukken op draaijende affuiten. Haar beloop was fraai; men moest haren geheelen bouw bewonderen. De ruimte voor de kajuiten bestemd was misschien een weinig beknopt; maar bij een zoo klein schip, uitsluitend gebouwd om snel te varen, en niet om aan de bemanning gemakken te verschaffen, kon dit gebrek niet vermeden worden. D kajuit, half- cirkelvormig, was natuurlijk voor den kapitein bestemd, met een kleinen salon dien men aan stuurboordszijde binnentrad. Voor dit logies bevond zich de kap van den kajuitstrap, en verder nog de longroom der officieren, of eetzaal der hoofdofficieren; aan elken kant bevonden zich kleine hutten voor de luitenants, den scheepsdocter, en de overige officieren. Wanneer men de longroom was doorgegaan kwam men in den kuil, die aan stuurboordszijde voor de adelborsten was bestemd en aan bakboord voor de machinisten. Daarop volgde de machinekamer, die eene buitengewone ruimte besloeg voor een schip van de grootte der

Alabama; vervolgens de kolenmagazijnen, enz., en eindelijk de bak of het voorhalfdek, die 120 man kon bevatten. Het onderste gedeelte van het schip was in drie afdeelingen van nagenoeg gelijke grootte verdeeld. De laatste, het digtst bij den achtersteven, was voor den proviand bestemd; de middenste bevatte de stookplaatsen, en in de voorste bevonden zich de magazijnen van den equipagemeester en van den timmerman.

Zoodanig was de *Alabama* of liever, gelijk men haar een geruimen tijd genoemd heeft, de „No. 290." Indien men de bijzondere omstandigheden in aanmerking neemt, waaronder zij gebouwd werd, de talrijke vereischten waaraan men voldoen moest, en de voortreffelijkheid van het werk in het geheele schip, mag men de kosten van haar bouw en van haar wapening als verwonderlijk billijk beschouwen. De uitgaven van den scheepsbouwmeester voor den romp, het tuig, de zeilen, de booten, de kabels en de geheele uitrusting, met uitzondering van de wapening, bedroegen 47,500 ponden sterling (570,000 gl.). Daarbij kwam de prijs harer kanonnen 2,500 pd st. (30,000 gl.); de reservoirs voor de magazijnen 616 pd. st. (7392 gl.), en het klein geweer 600 pd. st. (7200 gl.), hetgeen een geheel uitmaakt van 51,216 pd. st. of in amerikaansch geld 250,305,44 dollars (614,592 gl.). Men moet echter niet denken dat de *Alabama*, toen zij de werf van de heeren Laird verliet, geheel was opgetuigd. De strengste bevelen waren aan kapitein Bullock en aan kapitein Semmes gegeven om alles zorgvuldig te vermijden wat als een inbreuk kon beschouwd worden, hetzij op de stedelijke reglementen, hetzij op de strikte onzijdigheid van Engeland, en daar de „Foreign Enlistment Act" duidelijk de uitrusting van oorlogsschepen voor de dienst van een oorlogvoerenden staat verbood, was het noodzakelijk dat het nieuwe schip Engeland verliet zonder gewapend te zijn, en dat het gevaar liep van genomen te worden voor dat het een veilige plaats had kunnen vinden om zijne wapenen aan boord te nemen.

Dit was natuurlijk eene zeer netelige zaak, die de meest onvoorwaardelijke geheimhouding vereischte, opdat de kruisers der

Vereenigde Staten niet in staat zouden zijn om zich op hun nieuwen vijand te werpen, voor dat deze zich tot op eene zekere hoogte in staat van verdediging gesteld had. Dit was overigens niet de eenige reden waarom alle mogelijke voorzigtigheid vereischt werd van de zijde der Geconfedereerden. De loopbaan der *Sumter* had aan kapitein Semmes een duidelijker begrip gegeven dan hij waarschijnlijk vroeger gehad had van de juiste beteekenis der onzijdigheid, wanneer men deze op den tegenwoordigen oorlog toepaste; en hij mogt zich niet aan het gevaar blootstellen van eene in-hechtenis-neming, gelijk aan die welke men te Tanger aan een officier van zijn schip bewerkstelligd had. In het onderhavige geval kon de wet — en hij geloofde zulks met zekerheid — duidelijk genoeg zijn; maar het was onnoodig diegenen op de proef te stellen die haar moesten uitleggen. De jongste gebeurtenissen van de *Alexandra*, de *El Tousson* en de *El Monassir* hebben nadrukkelijk bewezen dat zijn berekening vrij juist was.

Bij gevolg werd ten opzigte van de *Alabama* allerzorgvuldigst de grootste geheimhouding in acht genomen, waardoor de mannen van het Zuiden zich in dezen worstelstrijd reeds zoo dikwijls onderscheiden hebben. Het was natuurlijk onmogelijk hare bestemming volkomen verborgen te houden voor de ijverige nasporingen der spionnen van den heer Adams. Zij veronderstelden wel dat het vaartuig, dat op de werf van de heeren Laird zoo snel zijne voltooijing te gemoet ging, voor de dienst der Geconfedereerde Staten bestemd was, maar meer dan dat vernamen die geslepen gentlemen niet. Nogtans wisten zij reeds genoeg, en op verzoek van den heer Adams werd bevel gegeven aan de beambten van het tolkantoor van Liverpool, zich van het schip meester te maken en te verhinderen dat het in zee stak.

Gelukkig voor den toekomenden kruiser der Geconfedereerden waakten zijne vrienden ook, en de tijding van de ontworpen inbeslagneming kwam spoedig te Birkenhead aan. Toen werd het dringend noodzakelijk dat er spoedig gehandeld werd, en de laatste werkzaamheden werden met den grootsten ijver voortgezet. Eindelijk werd den 29sten Julij 1862 te 9 u. 15 min. het anker

voor het eerst geligt sedert het schip vlot was, en de „No. 290" zakte langzaam de Mersey af; zij wierp dien namiddag het anker in de baai van Moelfra.

Het uitloopen zelf kon niet plaats hebben zonder eene ongelooflijke voorzigtigheid, en men moest trachten zand te werpen in de oogen die onophoudelijk geopend waren om elke beweging van het zoozeer verdachte schip te bespieden; men kondigde aan dat het alleen uitliep om een proeftogt te ondernemen; en ten einde aan dit voorwendsel een schijn van waarheid te geven, welke nog *prima facie* door zijn onvoltooiden toestand ondersteund werd, werd een talrijk en vrolijk gezelschap aan boord genoodigd. Een groot aantal dames, vrienden en bekenden der scheepsbouwmeesters, verlevendigden en vervrolijkten door schitterende toiletten het ruwe en nog onvoltooide dek, en schenen een genoegzame waarborg te zijn voor de terugkomst van het vaartuig in de haven. Een collation werd in de kajuit aan het gezelschap aangeboden; vlaggen versierden de in der haast gemaakte zitplaatsen op het achterdek, en alles scheen uit te noodigen om deel te nemen aan het feest.

Eensklaps had er een verandering van tooneel plaats. Op een door de *Alabama* gegeven teeken kwam een kleine sleepboot naast haar liggen, en tot groote verbazing der bezoekers verzocht men al de gasten beleefdelijk op het andere vaartuig over te gaan. Van haar vrolijk gezelschap bevrijd, zag de *Alabama* weldra haar herschepping beginnen. Reeds was het collation weggeruimd; de banken, vlaggen en alle overige versierselen verdwenen spoedig. De toebereidselen duurden tot zeer laat in den avond voort en werden den volgenden dag voortgezet. Eindelijk te 2 ure des morgens van den 31sten Julij ligtte men op nieuw het anker, en met een stijve bries uit het zuidwesten vertrok de „No. 290" schijnbaar om een reis te ondernemen naar Nassau (Bahama-eilanden).

Zij vertrok juist bij tijds. De inbeslagneming zou dien zelfden morgen plaats hebben. Op het oogenblik toen de „No. 290" haar anker ligtte, zakte „eene ontzaggelijke depêche voor de dienst van Hare Majesteit" naar Liverpool af, met eene groote

snelheid door den koerier van het noordwesten overgebragt. Zij beval aan de beambten van het tolkantoor embargo op het schip te leggen. Er was reeds een groot gedeelte van den morgen verloopen toen de met goud gegalonneerde beambten hun prooi kwamen zoeken; zij keerden zeer teleurgesteld terug, als men naar den schijn mag oordeelen, maar welligt waren zij innerlijk wel niet zoó geheel wanhopig als eene goede onzijdige natie had behooren te zijn na die verkeken kans en die droevige vergissing.

Twee uren later verscheen een ander acteur op het tooneel. Even als zijn landgenoot van Tanger had de kommandant van het fregat der Vereenigde Staten *de Tuscarora* het spoor geroken van eene kostbare prooi en zich naar de Mersey gespoed, zoo snel als de vereenigde werking van zeil- en stoomvermogen zulks mogelijk maakte, om zich van zijn buit te verzekeren. Maar toen hij bij de baai van Moelfra kwam was de „No. 290" reeds twee dagen onder weg. De pots was gespeeld, en de eenige toevlugt van den wanhopigen Yankee was toen op den armen graaf Russell te vloeken, die voorzeker geen zeer gedienstig agent geweest was in de vlugt van den vermetelen kleinen kruiser der Geconfedereerden.

HOOFDSTUK XIII.

„No. 290" in zee. — Plaats van bijeenkomst. — Kleine tegenspoeden. — Goede hoedanigheden van het schip. — Op het punt van ontdekt te worden. — De kapitein. — Terceira. — Ongerustheid ten opzigte van de bemanning. — Wapens en kolen ingenomen. — Het doel is bereikt. — Gereed om te kruisen.

De „No. 290" voer spoedig onder begunstiging van een stevigen zuidwestewind het kanaal van St. George door en langs het eiland Man en Ailsa Craig totdat de Reuzendam (*Giants Causeway*) flaauw zigtbaar werd door den slagregen heen. Zij wendde, heesch haar groote marsra en zond een sloep naar den wal, waarin zich de loods en kapitein Bullock bevonden, welke laatste tot op dit oogenblik het bevel over het schip gevoerd had. Het werd toen aan de zorg van kapitein J. Butcher toevertrouwd, die laatstelijk het bevel had gevoerd over een schip van de Maatschappij Cunard. De overige tijdelijke officieren waren: — de eerste luitenant J. Law, van Savannah, Georgië; de tweede luitenant M. G. Townley Fulham, van Hull in Engeland; de chirurgijn D. H. Llewellyn, van Easton, Wilts; de officier van administratie C. R. Yonge, van Savannah, Georgië; en de eerste machinist J. M. Nair, een Engelschman. De equipage, waarvan het grootste gedeelte in de baai van Moelfra aan boord was genomen, telde ongeveer zeventig matrozen en scheepsjongens; zij waren aangemonsterd tot een voorgewende reis; want de kapitein der Geconfedereerden vertrouwde op de zucht naar avonturen die men bij de Engelschen aantreft, om hen over

te halen aan boord te blijven, wanneer de ware bestemming van het schip zou bekend gemaakt worden.

De „No. 290" zeide de kust van Ierland vaarwel en wendde den steven naar Terceira, een der Açoren, waar zij haar transport moest vinden en de kanonnen en andere krijgsbehoeften aan boord nemen, welke de eerbied voor de engelsche wetten haar niet veroorloofd had te Liverpool in te nemen. Gedurende dien overtogt, welke negen dagen duurde, hield de wind niet op hevig uit het zuiden en westen te waaijen; de zee stond hol, maar het vaartuig had een snellen gang van meer dan dertien knoopen in het uur. Deze snelle gang was echter niet geheel van gevaar ontbloot. Onder minder ernstige gevaren, werd het voor-halfdek door een stortzee beloopen, en men kon duidelijk aan het schip zien, dat het veel te lijden had van de snelheid waarmede het de golven doorkliefde. Maar dergelijke gebeurtenissen waren van weinig beteekenis in vergelijking met de kostbaarheid van den tijd. Eenmaal vertrokken zijnde, moest het gerucht van haar uitloopen spoedig door het geheele koningrijk verspreid worden. Het eerste berigt daarvan moest haar de schepen van den vijand achterna zenden, en door slechts één uur het oogenblik te vertragen waarop zij haar bestemming kon bereiken ten einde zich in staat van tegenweer te stellen, kon zij een schip der Vereenigde Staten ontmoeten, en alsdan zou de loopbaan van den nieuwen kruiser geëindigd zijn voordat zij nog begonnen was. Daarom maakte de „No. 290" den meest mogelijken spoed, en den 10den Augustus werd er uit den fokkemast „land!" geroepen, en liep zij Porto Praya op Terceira binnen.

Gedurende dezen proeftogt had het nieuwe vaartuig zijne uitstekende hoedanigheden op zee getoond, en daarvan inzonderheid hing de buitengewone voorspoed van zijn loopbaan af. Het was natuurlijk niet in den besten toestand om te zeilen, omdat het geheel nieuw was, maar het doorstond deze eerste proef op de roemrijkste wijze; zijne bewegingen geschiedden met eene snelheid en gemakkelijkheid welke men zelden in die mate vereenigd aan-

treft. Allen kwamen te Terceira aan met de blijdste verwachtingen; men was opgetogen over het nieuwe vaartuig.

De baai van Porto Praya, waarin de „No. 290" het anker wierp, is niet zeer ruim, maar zij verschaft aan de schepen een uitmuntenden ankergrond; zij is tegen alle winden beveiligd behalve tegen den oostewind. Langs den oever bevinden zich drie of vier kleine forten, maar zij schijnen nooit gewapend te zijn geweest en zijn zeer vervallen. De baai zelve ligt afgezonderd en levert weinig op wat tot levensonderhoud kan dienen; de vruchten en groenten zijn er zeer overvloedig; maar het water is er zeer zeldzaam, en ossenvleesch eene weelde — het is voor geen geld te verkrijgen, tenzij men het uit Angra, aan de andere zijde van het eiland gelegen, laat komen. Evenwel werden de officieren met welwillendheid ontvangen en goed door de inwoners behandeld; al wat de plaats goeds opleverde werd hun ter beschikking gesteld.

Daar het verwachte schip der Geconfedereerden nog niet aangekomen was, werden kapitein Butcher en zijne officieren zeer ongerust; de dagen verliepen zonder dat eenig signaal zijne komst aankondigde. Den 13den Augustus herleefde de hoop, toen zij „een schip!" hoorden roepen, maar het was slechts een schooner der Yankees, die ter walvischvangst voer en van Provincetown kwam; en de onbescheidenheid van een der manschappen veroorzaakte hun een nog grooteren angst dan te voren, want hij had de ware bestemming en de plannen van de „No. 290" laten doorschemeren; en daar de schooner der Vereenigde Staten overhaast vertrok toen hij dit berigt vernomen had, werd dit overhaast vertrek als een voorteeken van ongeluk beschouwd.

Eindelijk bemerkte men den 18den een groote bark die naar de brik stuurde; en toen zij in de nabijheid gekomen was, zag men dat zij het verwachte schip was, de *Agrippine*, van Londen, kapitein M. Queen, met eene lading krijgsbehoeften, steenkolen, proviand van allerlei aard, en zes kanonnen van 31. Toen de bark langszijde de stoomsloep lag, haastte men zich met het overnemen der lading. De bemanningen der beide sche-

pen waren ijverig daarmede bezig, toen den 20sten Augustus zich de rook van een ander stoomschip aan den gezigteinder vertoonde. Zij vreesden dat het een oorlogsschip der Vereenigde Staten zou zijn, ter vervolging van het ontsnapte vaartuig der Geconfedeerden afgezonden, en zij staakten eenige oogenblikken hun arbeid. Eindelijk herkenden zij het nommer, en drie luide hoeras van de bemanning der „No. 290” verwelkomden kapitein Semmes en andere officieren van de oude *Sumter*, die met de *Bahama*, kapitein Tessier, waren aangekomen.

Kapitein Semmes had zich te Liverpool aan boord van de *Bahama* ingescheept; in den morgen van Woensdag 13 Augustus had hij zich op een sleepboot naar dit schip begeven, want de *Bahama* was eenige uren vroeger naar den mond der Mersey afgezakt. Kapitein Bullock, die gelijk wij gezegd hebben, het nieuwe schip in veiligheid gezien had toen hij het bij den Reuzendam verliet, en die het voorspoedige begin van den togt terstond had medegedeeld, vergezelde kapitein Semmes op de *Bahama*, waarop zich ook matrozen bevonden die even als die van de „No. 290” voor een voorgewende reis waren aangemonsterd, want men hoopte hen over te halen om zich bij de nieuwe equipage te voegen, wanneer de ware bestemming van het schip bekend zou zijn.

Toen de sleepboot ons verlaten had om naar de haven terug te keeren — zoo schrijft kapitein Semmes — begroette de equipage ons met drie luide hoeras, die wij even hartelijk beantwoordden. Na een reis van zeven dagen kregen wij het eiland Terceira in 't gezigt en vervolgens de haven van Praya, die zich aan de oostelijke zijde van het eiland bevindt; het was de afgesproken plaats van bijeenkomst. Toen wij de haven naderden, zochten wij met gretige oogen de „No. 290” en de bark de *Agrippine* die haar van Londen toegezonden was met eene volledige wapening. Tot onze groote voldoening ontdekten wij weldra de stengen, vervolgens de rompen der beide schepen, die bevallig in de baai lagen te dobberen; hun ligging boord aan boord was voor ons een bewijs, dat men

bezig was de batterijen, het overige gedeelte der takelaadje enz. over te brengen.

Omstreeks 11½ uur des morgens liepen wij de haven binnen, en onmiddellijk kwam kapitein Butcher bij ons aan boord; hij zeide ons dat hij het zwaar geschut reeds aan boord genomen had en eene groote hoeveelheid van den proviand, enz. Daar de haven aan de oostzijde open ligt en de wind uit het noordoosten woei, waardoor het water in de baai zeer hol stond, zoodat de ligging der beide vaartuigen zeer gevaarlijk werd, beval ik dat zij mij beide naar de baai van Angra zouden volgen, waar wij te 4 ure des avonds het anker wierpen. Wij plaatsten de beide vaartuigen boord aan boord en wij begonnen met het overbrengen der beide zware kanonnen.

Nadat ik aan de matrozen die zich aan boord van de *Bahama* bevonden (zeven-en-dertig in 't geheel) het nieuwe schip getoond had, sprak ik hen aan en zeide hun, dat zij ontslagen waren van het contract dat zij te Liverpool geteekend hadden, en dat zij volkomen vrij waren om over zich zelven te beschikken; vervolgens noodigde ik hen uit bij mij aan boord te komen. Ik sprak tot hen over den oorlog, legde hun het doel uit van den kruistogt dien ik ging ondernemen en maakte ook met een enkel woord gewag van de prijsgelden die hun in geld uitbetaald werden, enz. Dezen namiddag heeft ongeveer de helft van hen zich verbonden, de overigen zijn teruggetreden, misschien om gunstiger voorwaarden te bedingen. Er bevinden zich zeker eenige opruijers onder hen die op hun besluit werken. Ik heb mijne goederen aan boord laten brengen en voor de eerste maal op mijn nieuw schip geslapen. De autoriteiten hebben mij verwittigd dat westelijk-Angra geen vlugthaven is en dat wij ons naar oostelijk-Angra moeten begeven.

Donderdag 21 *Augustus.* — Fraai helder weer. Terceira is een bekoorlijk eiland. Elke vierkante voet van zijn grond schijnt op de zorgvuldigste wijze bebouwd te zijn, zijn kleine akkers zijn door hagen van elkander gescheiden, waarvan de stammen op die van het suikerriet gelijken. Zijne witte huizen met één

verdieping liggen digt naast elkander te midden van al die bebouwde akkers, en geven eene groote werkzaamheid te kennen in dit oorspronkelijk paradijs, dat zoo geheel van de wereld afgezonderd is en zoo weinig door den handel bezocht wordt. De wind schijnt naar het zuidoosten te willen loopen; deze verandering zal weder hinderlijk voor ons zijn, en ik ben natuurlijk zeer ongerust. Ik heb een brief ontvangen (of eigenlijk kapitein Butcher, die nog in naam kommandant van het schip is) van den engelschen consul, waarbij wij verwittigd worden, dat de autoriteiten er nog op aandringen dat wij naar oostelijk-Angra vertrekken. Ik heb geantwoord dat wij waren binnengeloopen om steenkolen in te nemen van eene bark die zich bij ons bevond, en dat, daar het weder gunstig scheen, wij in zee zouden steken tot buiten de onzijdige zeemijl, om het overige gedeelte van onzen proviand in te nemen. Ik wist dat zij mij verdacht hielden van wapenen en steenkolen in te nemen; daarom ben ik hen voorgekomen om hen gerust te stellen, daar zij vreesden dat ik inbreuk zou maken op hunne onzijdigheid.

Wij zeilden langs het eiland — begeleid door de *Bahama* en de bark die naast ons bleef; — wij heschen de affuiten der kanonnen over en monteerden zooveel stukken als mogelijk was; in den namiddag keerden wij terug; en bij het aanbreken van den nacht wierpen wij het anker bij oostelijk-Angra; de bark bevond zich nog altijd naast ons. Wij werden in 't voorbijgaan gepraaid en met luide verwenschingen overladen, welke in zeer slecht Engelsch geuit werden, misschien ook in 't Portugeesch, dit kunnen wij niet juist zeggen, en er werd een kanonschot op ons gelost. De *Bahama* die ons volgde verwijderde zich en deed een gang naar den wal en daarna weder naar zee gedurende den nacht; wij zetten onzen togt voort, en wierpen te 8½ ure des avonds het anker. Omstreeks middernacht werd ik uit een vasten slaap gewekt, waarin ik gedompeld was ten gevolge van de vermoeijenis en de inspanning van den dag, en deelde de officier der wacht, die met de grootste bedaardheid tot mij sprak, mij mede dat de oorlogsschooner op ons schoot. Daar ik er zeker

van was, dat zij niet op mij schoten, maar alleen vuur gaven om mij misschien vrees aan te jagen en mij te beletten de haven binnen te loopen, beval ik aan den officier geen acht te slaan op deze demonstraties. In den morgen vernamen wij dat het een valsch alarm was geweest, en dat de kanonschoten gelost waren door de mailboot om hare passagiers aan boord te roepen.

Ik heb een gesprek gehad met den ouden onder-equipagemeester die er in toegestemd heeft bij mij aan boord te komen; hij zal trachten de beste matrozen op wie hij invloed kan uitoefenen voor mij te winnen.

Vrijdag 22 Augustus. — De zuidoostewind belooft ons een rustigen dag, die ons veroorloven zal onzen arbeid voort te zetten. Ik heb al de manschappen te 6 ure des morgens bijeengeroepen om met het overnemen der steenkolen te beginnen. Te 7 ure kwamen tolbeambten en de engelsche consul aan boord; het innemen der steenkolen is gestaakt totdat de beide schepen door de tolbeambten onderzocht waren. Wij hebben door dit bezoek een paar uren verloren, maar het deed mij genoegen, bij slot van rekening te vernemen, dat wij gerust in de haven konden blijven, en met het overschepen der steenkolen enz. konden voortgaan.

Wij hebben de overige kanonnen geplaatst. Wij hebben de gegroefde kanonnen in orde gebragt en geladen, een vat met patronen geopend en in der haast een aantal andere toebereidselen voor onze verdediging gemaakt, voor het geval dat men eene poging mogt doen om zich van het schip meester te maken. Te 11½ ure des morgens seinden wij de *Bahama* en gingen naast haar liggen, zij lag voor anker. Tegen den nacht werd het weêr regenachtig, en daar de baai hol begon te staan, hebben wij de bark van ons verwijderd om voor anker te gaan liggen. In den nacht ging zij op drift en waren wij genoodzaakt manschappen bij haar aan boord te zenden, om een ander anker te laten vallen, ten einde te verhinderen dat zij op strand geraakte. Er had dezen avond aan boord van de bark een hevige twist plaats, die met een algemeen gevecht eindigde; de matrozen waren beschonken.

Zaturdag 23 *Augustus.* — Des morgens bewolkt en regenachtig. Het was ons onmogelijk de bark langszijde van ons schip te brengen, en voort te gaan met het innemen der steenkolen voor 9 uur des morgens. Evenwel haasten wij ons dit werk ten einde te brengen, en wij hopen vóór den nacht daarmede gereed te zijn. Wij hebben allerlei soort van volk aan boord; maar de equipage werkt welgemoed; evenwel is er van tijd tot tijd een beschonken of een weinig lui. Die doortrapte schelmen! zij denken dat zij mij in hun magt hebben, omdat ik manschappen noodig heb; zij bieden weerstand en trachten mij voordeelige voorwaarden af te dwingen.

Men heeft de batterij in orde gebragt en den kraag van de groote pomp voorzien die loswerkt wanneer het vaartuig in beweging is. Ik heb aan mijne officieren eenige werkzaamheden opgegeven om hen bezig te houden. Ik heb een grooten voorraad van levensmiddelen en versche groenten voor de bemanning aan boord genomen. Men vindt op dit eiland al de vruchten der gematigde luchtstreek en een groot aantal van die der verzengde luchtstreek. Men heeft ons ananassen, peren, pruimen en meloenen gebragt.

Wij zijn gereed met het innemen der steenkolen, op zeven of acht tonnen na; maar er is tot 9 uur des avonds gewerkt, en de manschappen zijn uitgeput van vermoeijenis. Ik heb aan de bark bevel gegeven om zich te verwijderen, en besloten met de steenkolen in zee te steken die ik aan boord heb, want om het overige gedeelte in te nemen, zouden wij tot Zondag moeten wachten.

HOOFDSTUK XIV.

Zondag 24 Augustus. — Wij zijn vlot. — De kapitein neemt het commando op zich. — De witte vlag. — Bestemming van de *Alabama.* — De hedendaagsche zeerob. — Aan de pompen. — Hevige wind. — Vruchtelooze jagt. — Met alle kracht. — De *Ocmulgee.*

Deze zondag scheen reeds bij den aanvang bestemd te zijn om een gedenkwaardige dag te worden in de geschiedenis van den nieuwen kruiser der Geconfedereerden.

In den morgen van Zondag, 24 Augustus, was het vaartuig gereed om in zee te steken; de moeijelijke arbeid van het overbrengen der ammunitie op eene opene reede was volkomen geslaagd: wij hadden een voorraad kolen aan boord, die voldoende was om eenige weken gematigd te kunnen stoomen, en zes onzer kanonnen waren gemonteerd en volkomen gereed om bij de eerste gelegenheid dienst te doen. De vroege morgen werd besteed aan het wasschen van het dek, dat met eene dikke laag kolengruis bedekt was, en men kweet zich van deze taak zoo goed als de omstandigheden zulks toelieten. Omstreeks den middag was dit werk verrigt en waren wij volkomen gereed om in zee te steken. Toen werden eenige oogenblikken gewijd aan den niet minder noodzakelijken arbeid van het schaften; tegen den middag maakten wij stoom; het anker werd geligt, en de „No. 290" stak in zee, tegelijk met de *Bahama* die haar nog steeds vergezelde.

Gedurende vier of vijf mijlen zetten de beide schepen stilzwijgend hun togt voort totdat zij geheel en al over de onzijdige zeemijl heen waren, die men zich maar al te goed herinnerde.

Toen werden de vier klokken op het voor-halfdek geluid; de equipage werd achteruit geroepen; aller hoofden werden ontbloot; de manschappen begaven zich in groot-tenue op het halfdek, en kapitein Semmes begon met eene heldere en vaste stem, doch niet geheel vrij van ontroering, den lastbrief voor te lezen, dien hem de President gegeven had om het bevel te voeren over de stoomsloep der Geconfedereerde Staten de *Alabama.*

Inmiddels werd de engelsche vlag, welke het schip gedurende den tijd van zijn incognito gevoerd had, langzaam neergelaten, en men zag drie kleine zwarte bundels snel opstijgen naar den top der masten, en naar het einde van de bezaansgaffel der *Alabama.* Het geschut werd gelost aan stuurboords zijde van den voorsteven, op het oogenblik toen de voorlezing geëindigd was. De drie kleine bundels gaan los; een lange wimpel ontplooit zich aan den grooten mast; het roode kruis van St. George wappert van den fokkemast, en de witte vlag der Confederatie met haar blaauw gestarnd kruis dat tegen den rooden grond van den hoek afsteekt, waait bevallig aan de gaffel. Op hetzelfde oogenblik liet de muziek de wegslepende toonen van het *Dixie* hooren en weergalmden drie hoeras over de uitgestrekte watervlakte.

Tot zoover ging alles goed en mogt men het beste verwachten; de geestdrift van het oogenblik had een blos te voorschijn geroepen op de wangen en een traan doen opkomen in de oogen van meer dan een der oude en verweerde zeerobben, die zich onder de kleine bemanning bevonden. Maar de geestdrift gaat spoedig voorbij in deze eeuw van berekening, en het geluid van het laatste hoera was naauwelijks op den zomerwind vervlogen, of het tooneel veranderde, en de ware geest der negentiende eeuw hernam zijn invloed. Toen de plegtigheid van het hijschen der vlag en het overnemen van het bevel voorbij was, riep kapitein Semmes de geheele bemanning op het halfdek bijeen, en sprak tot haar gelijk hij tot de equipage der *Bahama* gesproken had, en noodigde haar uit zich met hem op de *Alabama* in te schepen ter kruisvaart.

Zij die de aanspraak gehoord hebben zeggen dat zij zeer boeijend was en vol uitwerking. De kapitein kwam er rond voor uit, dat de voornaamste bestemming van de *Alabama* was, aan den koophandel des vijands schade toe te brengen. Maar dat moest haar eenige doel niet zijn. Voorzigtigheid was noodzakelijk, en de *Alabama* kon zich niet meten met een schip van vijftig stukken; maar wanneer de gelegenheid zich aanbood om een strijd aan te gaan met gelijke krachten, zou zij bereid zijn dien aan te nemen. „Laat mij eens zien," zoo eindigde hij, „dat gij „bekwaam zijt in het gebruik uwer wapens, en weest er zeker „van dat ik u alsdan weldra in de gelegenheid zal stellen om „aan de wereld te toonen wie gij zijt."

Deze aanspraak werd met een algemeen hoera begroet, en nu volgde een oogenblik van gespannen verwachting. „Men kan denken," schrijft kapitein Semmes, toen hij de gebeurtenissen van dien gedenkwaardigen dag opteekende, „hoe ongerust ik was over den uitslag van dien stap, want de koers van mijn schip hing er geheel van af;" en dat wisten de manschappen even goed als de kapitein. Zij maakten er zich ook volstrekt geen gewetenszaak van, gebruik te maken van al de voordeelen van hun toestand. „De hedendaagsche zeeman," zoo vervolgt kapitein Semmes, „is zeer van karakter veranderd. Hij zoekt chicanes om als een vrek betaald te worden; hij schijnt zijn zorgeloosheid en zijn zucht naar avonturen te hebben afgelegd." Hoe waar ook deze laatste zinsnede moge zijn, de juistheid der eerste bleek dien zelfden dag zonneklaar. Jack harrewarde, marchandeerde en bleef hardnekkig aandringen op de gage welke de benarde en dringende toestand van zijn kapitein hem veroorloofde voor te schrijven; en kapitein Semmes zag zich verpligt toe te stemmen in de buitensporige eischen van 22 dollars (*f* 55.—) per maand voor de matrozen, 29 dollars (*f* 72.50) voor de mindere officieren, en 34 dollars (*f* 85.—) francs voor de stokers! „Ik was nog blijde," zoo schrijft hij, „dat ik hen op deze voorwaarden verkreeg, want ik vreesde dat zij mij nog eene goede premie daarenboven zouden vragen."

Er was een opmerkelijk contrast tusschen dit tooneel en de geestdrift die voorafgegaan was, en de moedige en zorgelooze houding der manschappen die daarop volgde. Die mannen die op deze wijze weerstand boden om een paar stuivers, welke zij aan de dringende behoefte van hem die hen wilde gebruiken poogden af te persen, waren dezelfden die zich blindelings in het gevecht stortten met de *Hatteras*; die nog later bedaard een veilige haven uitliepen met een beschadigd schip om een vijand te bestrijden, die ten volle toegerust en magtiger was dan zij, en die ten slotte toen hun vaartuig door de kogels doorboord onder hunne voeten in de diepte wegzonk, zich rondom den kapitein schaarden, die tot dezen wanhopigen strijd gedwongen was, om hem te smeeken zich niet over te geven.

Ten laatste werd de zaak geschikt en verkreeg men eene bemanning van tachtig koppen; het was misschien meer dan kapitein Semmes zelf verwacht had, maar het was nog altijd vijf-en-twintig koppen minder dan men noodig zou gehad hebben om het schip behoorlijk te bemannen en te verdedigen. Doch de kapitein was genoodzaakt zich met dit getal tevreden te stellen, denkende dat hij misschien op de prijzen die hij zou nemen eenige vrijwilligers zou vinden om zijn equipage aan te vullen. De avond werd doorgebragt met de uitdeeling der gage die zij aan hunne vrouwen wilden zenden, met het uitbetalen van een voorschot, en het in orde brengen van kleine wissels op agenten te Liverpool. Eerst te 11 ure des avonds was dit werk verrigt; toen namen de kapiteins Bullock en Butcher voor goed afscheid van het schip en keerden naar boord van de *Bahama* terug, die het overschot der beide equipages naar Liverpool terugbragt. De kruiser der Geconfedereerden bleef alleen op den uitgestrekten oceaan, en begon eindelijk zijn avontuurlijke loopbaan.

Zoodra de beide stoomschepen elkander verlaten hadden, zette men op de *Alabama* de zeilen bij. De vuren werden uitgedoofd; men zette de voormarszeilen en de fokkezeilen bij, de voorsteven werd naar het noordoosten gekeerd, en te middernacht kon

kapitein Semmes het dek verlaten; de aandoeningen en de vermoeijenis van den dag hadden hem uitgeput. Hij begaf zich naar zijne kleine kajuit om eenige uren rust te genieten.

Hij kon echter den slaap niet vatten. Naauwelijks was de *Alabama* onder zeil of de wind begon hevig op te steken en veranderde weldra in een hevigen storm. Daarop volgden eenige dier onaangename oogenblikken die op zee en vooral in den Noord-atlantischen oceaan zoo dikwijls voorkomen. Het vaartuig werd op eene vreeselijke wijze door de hooge golven heen en weer geslingerd; daarbij kwamen nog de ontelbare onaangenaamheden die altijd met een eerst vertrek gepaard gaan. Deze verdrietelijkheden werden, gelijk men denken kan, nog vermeerderd door de wanorde die op het schip heerschte; want men had zich gehaast met het overbrengen van den proviand van de *Agrippine* en de *Bahama* aan boord van de *Alabama.* Alles lag verward door een. Het schip was slecht gestuwd; het tusschendek was overal belemmerd door voorwerpen van allerlei aard. Niets was geborgen of op zijn plaats; niets was gesjord of vastgezet De kisten met reserve-ammunitie, de koffers, de bagage en de meubels der kajuiten rolden her- en derwaarts met gevaar van het vaatwerk en andere breekbare waren te vernielen, zelfs met gevaar voor de ledematen der matrozen. En om te beginnen bespeurde men weldra in het bovenwerk van het schip, dat onder den vochtigen dampkring van een engelschen winter gekalfaat was, dat elke naad zich geopend had onder de warme zon der Açoren. Het gedreun der pompen (dat men voor de laatste maal hoopte gehoord te hebben toen de arme kleine *Sumter* buiten dienst gesteld en onttakeld was), dit aanhoudend geraas voegde zich den geheelen nacht, als een treurig accompagnement, bij het vervelend gekraak van het schip en bij het woeste gehuil van een storm op den Atlantischen oceaan.

Zoodanig was de eerste nacht dien de *Alabama* op zee doorbragt. Den volgenden dag was de wind nog niet bedaard en was hij zeer hinderlijk voor de krachtige pogingen van den eersten luitenant, die, terwijl kapitein Semmes eenige uren trachtte

te rusten, de orde op het schip poogde te herstellen, en beproefde of hij aan de *Alabama* het voorkomen van een behoorlijk bemand en bestuurd oorlogsschip kon geven. Dingsdag begon de wind te bedaren, ofschoon de zee nog steeds hol stond. De mars- en bramzeilen werden bijgezet, en de schroef die onklaar geworden was werd uit het water gehaald.

Nu bragt men verscheidene dagen door met alles op zijn plaats te brengen; men borg de reserve-ammunitie en plaatste de schroeven voor de draaijende kanonnen; de magazijnen werden nagezien en in orde gebragt, de meubels geplaatst, en zoo ook de bagaadje en andere artikelen die tot nu toe het tusschendek hadden opgevuld. Met andere woorden, men reinigde alles en bragt het vaartuig in staat van verdediging tegen een mogelijken aanval.

Vrijdag den 29sten Augustus was alles nagenoeg gereed, toen in den vroegen morgen het geroep van: „een zeil!" zich voor de eerste maal van de voorbramra der *Alabama* deed hooren. Het vaartuig wendde aanstonds in de aangeduide rigting, en na eene lange vervolging kwam het tegen den avond op een afstand van vijf of zes mijlen van het vreemde schip. Het was een brik, en toen zij haar naderde, heesch de *Alabama* de spaansche vlag. De brik antwoordde niet, en de kruiser deed een schot met los kruid om haar bevel te geven haar nationaliteit kenbaar te maken. Maar de vreemdeling vervolgde halsstarrig zijn koers zonder ons te antwoorden, en men verwachtte reeds dat er bevel zou gegeven worden om krachtige maatregelen te nemen. Evenwel na een scherp onderzoek van al die verschillende kenteekens waarnaar een zeeman bijna even zoo goed als op het gezigt zijner vlag kan oordeelen over de nationaliteit van een schip, maakte men op dat hij in geen geval een Amerikaan was, en kapitein Semmes, die van den wind gebruik wilde maken en zoo snel mogelijk zijn koers naar het westen wilde voortzetten, beval de vervolging op te geven; de *Alabama* zette daarop haren togt verder voort.

Den volgenden dag, zaturdag 30 Augustus, was de batterij in orde gebragt; de kanonnen op draaijende affuiten waren ge-

monteerd en gereed tot den strijd. De manschappen werden toen over de verschillende posten verdeeld en bij wachten zamengevoegd. Door een half dozijn der onderofficieren te nemen voor de bediening van het gegroefde geschut, bleven er juist genoeg armen over voor de noodzakelijke manoeuvres. Dit was voldoende, en na den harden arbeid gedurende vijf dagen na ons vertrek van Terceira, hadden wij tamelijk gewonnen ten opzigte van de orde en het gemak, zelfs meer dan men welligt had durven verwachten.

Zondag 31 Augustus was een rustdag die allen aan boord zeer goed aanstond. De eenige bijzonderheid op dien dag was een korte vervolging van een brik die zich aan lij van ons bevond. Men praaide haar onder de fransche vlag: het was een Portugees. Dien dag was de *Alabama* een goed eind in de rigting van het westen gevorderd met een stijve bramzeilskoelte; omstreeks middernacht ging alles goed. Wij hadden den wind van bakboord, en het schip dreef het grootste gedeelte van den volgenden dag gerust voor zijne kluivers, om de zuidwest, terwijl de bemanning bezig was de werkzaamheden aan de batterij ten einde te brengen en schoon schip te maken. Te 3 u. des namiddags zette men de zeilen weder bij en zette koers naar het noordwesten.

Dingsdag den 5den December had de *Alabama* den 38sten breedtegraad bereikt, en was de temperatuur veranderd. De weinige schepen die zij gepraaid had voeren allen onder eene onzijdige vlag. Dien dag echter, terwijl zij jagt maakte op een brik die, dank zij hare buitengewone snelheid ons de hielen durfde laten zien, werd er een schip geseind. De kruiser der Geconfedereerden wendde in de aangewezen rigting. Toen men dit vaartuig naderde, zag men dat het had bijgedraaid, en naderbij gekomen zijnde zag men dat het een walvischvanger was.

Aan boord van de *Alabama* werd de engelsche vlag geheschen, en met groote moeite een luid „hoera" bedwongen, toen tot antwoord de Strepen en Sterren op het vreemde schip geheschen werden. Toen wij digt genoeg genaderd waren, zonden wij een sloep aan boord van den prijs, en maakte de roode vlag die aan

11

boord van de *Alabama* geheschen was plaats voor die der Confederatie, toen de officier die haar enterde haar dek beklom. Dit schip was de *Ocmulgee* van Edgartown; de kapitein, Abraham Osborn geheeten, was een volmaakt staaltje van een echten Yankee. Wij maakten ons natuurlijk meester van zijn schip, en de bemanning werd aan boord van de *Alabama* overgebragt om in de boeijen gesloten te worden. Een goede voorraad van touwwerk, waaraan wij groot gebrek hadden, ossen- en varkenvleesch en andere kleine benoodigdheden werden aan boord van den overwinnaar overgebragt. Toen heesch men een licht aan zijn mast; men bragt zijn roer aan lij, en eenige manschappen gingen op hem over; aldus werd de *Ocmulgee* aan haar lot overgelaten, en zij bleef gedurende den nacht in onze nabijheid.

Den volgenden morgen werd er weder een schip gezien; men stak daarom den prijs in brand, en de *Alabama* maakte op nieuw jagt, nadat zij van de *Ocmulgee* zes-en-dertig gevangenen, den proviand, en het touwwerk, waarover wij reeds gesproken hebben aan boord had genomen. Het schip dat men nu vervolgde bleek een Franschman te zijn, die naar Marseille bestemd was; toen de waarheid dezer verklaring gebleken was, wendde de *Alabama* den steven N. $^1/_2$ W.; en twee uren later bevond zij zich in het gezigt van Flores.

HOOFDSTUK XV.

De bemanning wordt bijeengeroepen. — Ontscheping der gevangenen. — De *Starlight*. — Santa Cruz. — Nachtelijke processie. — Onverwacht alarm. — Drie offers op een dag. — Het nemen van de *Weather Gauge*. — De *Altamaha*. — Het sein. — De *Benjamin Tucker*. — Brand. — De *Courser*. — Schijfschieten. — De *Elisa Dunbar*.

Van den 7den tot den 18den September was het een drukke tijd voor de *Alabama*. Zij nam schip op schip, en het journaal van kapitein Semmes is vol gelukkig geslaagde vervolgingen, gelijk men zien zal.

Zondag 7 September. — Ik heb koers laten zetten naar het eiland Flores. Te 11 ure des morgens heb ik de bemanning voor de eerste maal bijeengeroepen en het Reglement laten voorlezen, waarnaar men met de grootste aandacht geluisterd heeft. Te 3½ u. des avonds, nadat wij de stad Lagens, in het noordelijke gedeelte des eilands gelegen, genoegzaam genaderd waren, zond ik al de gevangenen naar den wal. Zij hebben mij hun woord van eer gegeven en ik heb hen door de drie whaleboten van het genomen schip de *Ocmulgee* naar den wal laten brengen; te 4 u. hebben wij al onze zeilen bijgezet om jagt te maken op een schooner die het eiland trachtte te naderen. Toen hij op ongeveer een mijl afstands van ons gekomen was, heschen wij de engelsche vlag. Daar hij ons zijne vlag niet toonde, losten wij het stuk dat zich aan onzen boeg bevond. Daar hij nog geen acht op ons scheen te slaan en in tegendeel ons voorbij trachtte te zeilen, hebben wij een tweede

schot gelost op zijn boeg. Hij draaide nog niet bij en toonde zijne vlag niet; wij losten nog een schot tusschen zijne beide masten, daarop heesch hij eindelijk de vlag der Vereenigde Staten. Ik zond een sloep bij hem aan boord om hem in bezit te nemen. Toen de kapitein met zijne papieren bij ons aan boord was gekomen, zagen wij dat dit schip de *Starlight* was, van Boston, van Fayal naar Boston gaande, *via* Flores. Zij had passagiers aan boord en onder anderen dames. Ik liet eenige manschappen op haar overgaan en al de matrozen der Vereenigde Staten op de *Alabama* overbrengen, zeven in 't geheel, met inbegrip van den kapitein. Men heeft hen in de boeijen gesloten, en ik gaf bevel dat de prijs gedurende den nacht bij ons zou blijven. Eenige donkere wolken drijven boven het eiland, maar er is weinig wind en de zee is kalm.

Onder de papieren van den prijs bevonden zich twee brieven aan de Sewards, vader en zoon, om hun kennis te geven van hetgeen wij te Terceira verrigt hadden. Dit kleine vaartuig was van Boston vertrokken zes dagen voor dat wij Liverpool op de *Bahama* verlieten. Hoe zonderling ontmoeten toch de menschen elkander in volle zee! De kapitein was het volmaaktste staaltje van een Yankee dat ik ooit gezien heb; hij was zeven-en-twintig of acht-en-twintig jaren oud. Hij zeide dat hij voornemens geweest was door het vuur mijner batterij heen te gaan, en hij verwenschte den oorlog zeer, enz., enz.

Maandag 8 *September*. — Ik heb op nieuw, te gelijk met den prijs, den steven gewend naar de stad Santa Cruz. Ik heb een sloep laten uitzetten om de gevangenen naar den wal te brengen, met een brief aan den Gouverneur. Inmiddels kwam de Gouverneur zelf bij ons aan boord met verscheidene inwoners der stad en bood ons de gastvrijheid van het eiland aan; van mijn kant gaf ik hem hoop dat zijne landgenooten die zich aan boord van de *Starlight* bevonden niets te lijden zouden hebben van het nemen van het schip.

In den namiddag maakten wij jagt op een portugeschen brigantijn aan wien wij de engelsche vlag toonden. Daarna wend-

den wij en vervolgden in de rigting van het noordwesten eene bark die wij tegen het ondergaan der zon inhaalden. Het was een walvischvaarder, de *Ocean Rover*, van Massachusetts, sedert veertig maanden in zee, eene lading hebbende van 1,100 vaten traan. Wij lieten haar gedurende den nacht bijdraaijen en stonden den kapitein toe met zijne bemanning in de zes whalebooten die hij bij zich had naar den wal te roeijen. De zee was kalm, er blies een ligt koeltje van den kant van het eiland, en de maan was bijna vol; welk een romanesk nachtelijk tooneel!

Dingsdag 21 *September.* — Ik werd op de hondewacht gewekt, ofschoon ik slechts drie uren geslapen had na een vermoeijenden dag vol afwisselingen; men zeide mij dat een groote bark zich in onze nabijheid bevond. Wij lagen bijgedraaid met onze beide prijzen bij ons. Wij wendden zoo stil mogelijk en begonnen jagt op haar te maken. Het vervolgde vaartuig bevond zich aan lij van ons, ofschoon wij het van voren genaderd waren, en toen het dag was geworden, heschen wij de engelsche vlag. Daar de bark dit niet beantwoordde, losten wij een schot met los kruid. Daar zij ons nog hare vlag niet liet zien losten wij een schot op haar achtersteven; zij was toen twee mijlen van ons verwijderd. Dit schot deed haar besluiten om haar vlag te vertoonen, die der Vereenigde Staten, welke van haar mast wapperde; ik zond een sloep bij haar aan boord om haar in bezit te nemen. Het was de *Alert*, van New-London; zij had de haven zestien dagen geleden verlaten met bestemming naar den Indischen Oceaan, *via* de Açoren en de Groene Kaap. Wij maakten ons meester van eene menigte onderkleederen, waaraan onze matrozen groot gebrek hadden.

Te 9 u. des morgens staken wij de *Starlight* in brand; te 11 u. de *Ocean Rover*, en te 4 u. des avonds de *Alert*. Vervolgens enterden wij een portugeschen walvischvaarder, een brik, waarvan ik den kapitein met zijne papieren bij mij aan boord liet komen. Daar deze in volmaakte orde bevonden werden, liet ik hem na eenige minuten weder vertrekken. Ik heb den kapitein en de bemanning der *Alert* naar den wal gezonden; zij zijn vier

aan vier vertrokken in hunne eigene sloepen en hebben zich naar het dorp begeven dat aan de noordzijde van Flores gelegen is.

„Een zeil!" te 5 u. des avonds. Wij zetten de zeilen bij en maakten jagt op een schooner, in eene noordoostelijke rigting. Eerst wachtte hij ons af; maar toen wij naderden, hield hij voor den wind en poogde te ontkomen. Wij hadden hem de vlag der Vereenigde Staten getoond, die hij ook geheschen had, maar hij wantrouwde ons. Een schot met los kruid deed hem weldra bijdraaijen. Ik zond een sloep bij hem aan boord en maakte mij meester van den schooner de *Weather Gauge* van Provincetown, sedert zes weken in zee. Wij hebben op de beide laatste prijzen een groot aantal dagbladen van het Noorden gevonden, die tot den 18den Augustus loopen.

Zaturdag 13 *September*. — Wij hebben jagt gemaakt op een vaartuig dat voor ons uit gezien was; toen wij het hadden ingehaald en door een schot met los kruid hadden doen bijdraaijen, zagen wij dat het de brik de *Altamaha* was, een walvischvaarder, van New-Bedford, sedert vijf maanden in zee. Niets van waarde aan boord. Wij namen haar en ik liet eenige manschappen op haar overgaan; daarna zetten wij de zeilen bij om jagt te maken op een bark die zich aan lij van ons vertoonde.

Zondag 14 *Septenber*. — Den vorigen nacht te 11 u. 15 min. werd ik gewekt en berigtte men mij dat zich een groot schip in onze nabijheid bevond. Ik snelde naar het dek, liet wenden en begon er jagt op te maken; het vreemde vaartuig was toen twee of twee en een halve mijl van ons verwijderd, en nagenoeg in den wind van ons. Wij zeilden digt bij den wind en naderden allengs den vreemdeling. Wij losten een schot met los kruid, waarop hij geen acht sloeg. Wij gingen voort met hem te praaijen en toen wij in den wind van hem gekomen waren, op een afstand van ongeveer een halve mijl, losten wij een tweede schot, dat hem weldra deed bijdraaijen. Ik zond een sloep bij hem aan boord met bevel aan den officier om een licht te hijschen in geval hij een Amerikaan

was. Eenige minuten nadat de officier aan boord van het vreemde schip gekomen was, werd een lantaren aan zijn grooten mast geheschen. Ik bleef naast hem tot aan het aanbreken van den dag, en de kapitein werd bij mij aan boord gebragt. Het was een walvischvaarder die in de Vereenigde Staten te huis behoorde, de *Benjamin Tucker*, van New-Bedford, sedert acht maanden in zee, met ongeveer 340 vaten traan. Zij voerde dertig koppen. Ik liet de bemanning bij mij aan boord komen, nam haar zeep en tabak en liet het schip in brand steken. Daarna zeilden wij zuidoostwaarts.

Maandag 15 *September.* — Ik heb de dekken laten kalfaten, die reeds geheel gesprongen waren. Wij hebben vrij laat in den avond het eiland Flores uit den top van den mast gezien. Ik heb de manschappen op hunne posten geroepen om hen te oefenen en een der gevangenen van het laatste schip, een Hollander, in dienst genomen.

Dingsdag 16 *September.* — Met het aanbreken van den dag wordt over stuurboordsboeg een schooner gezien. Ik liet op hem aanhouden, en te 7 u. 30 min. deed ik hem door een schot met los kruid bijdraaijen. Toen hij de vlag der Vereenigde Staten vertoonde, zond ik een sloep bij hem aan boord. Het was de walvischvanger *de Courser*, van Princetown, Massachusetts, wij namen haar in bezit, zoodat wij alweer een prijs hadden. Daarna wendden wij den steven naar het eiland Flores, dat vier of vijf mijlen van ons verwijderd was, en zonden wij al de gevangenen der drie laatste prijzen naar den wal in hunne eigene whalebooten, ten getale van acht. Hun aantal beliep acht-en-zestig. Omstreeks 5 u. des avonds liet ik bijdraaijen, na den prijs tot op acht of tien mijlen van de kust gebragt te hebben, en beval ik al de manschappen op hun post te roepen; het genomen schip moest tot schijf dienen. Uit elk stuk werden drie schoten gelost. De uitslag was tamelijk bevredigend, indien men in aanmerking neemt dat die ongeoefende handen voor de eerste maal een stuk rigtten. Wij doorboorden de schijf als eene zeef, en er vielen inderdaad vele goede schoten. Met het aan-

breken van den dag wendden wij den steven naar het westen.

Woensdag 17 *September.* — Te $6^1/_2$ ure des morgens maakten wij jagt op een ander vaartuig dat zich aan stuurboordszijde van ons bevond, en wij bereikten het op den middag; toen namen wij de bark der Vereenigde Staten *Virginia*, een walvischvaarder, een-en-twintig dagen geleden van New-Bedford uitgezeild. Wij hebben dagbladen gekregen die tot den 28sten Augustus loopen. Wij hebben een grooten voorraad zeep, kaarsen, enz., enz. buit gemaakt, en nadat wij de gevangenen overgenomen hadden, staken wij het schip in brand; wij zetten de zeilen weêr bij en stevenden in de rigting van het noordwesten.

Donderdag 18 *September.* — Wij hebben jagt gemaakt op een bark die toen zij ons voornemen zag, alle zeilen bijzette en poogde te ontkomen. Wij bereikten haar te 2 u. des namiddags, na eene vervolging van bijna drie uren. Wij heschen de engelsche vlag, maar zij wilde ons niet antwoorden. Wij losten het stuk dat op onzen stuurboordsboeg stond en heschen onze eigene vlag; toen minderde zij zeil en draaide bij. Ik plaatste eenige manschappen op den prijs, zoodra hij de vlag der Vereenigde Staten vertoond had, en ik liet den kapitein bij mij aan boord komen. Het was de walvischvanger *Elisha Dunbar* van New-Bedford, sedert vier-en-twintig dagen in zee. Daar er een stevige bries woei die in een storm dreigde over te gaan, namen wij in een tijdverloop van twee uren al de gevangenen over en staken de bark in brand. Toen bonden wij de reven in de marszeilen, zetten de stormzeilen bij en draaiden bij over stuurboordsboeg.

HOOFDSTUK XVI.

Onophoudelijke rukwinden. — Een onaangenaam verblijf. — Het weder bedaart. — De wind steekt weer op. — De *Emily Farnum* en de *Brilliant.* — Onzijdige lading. — Plundering. — Brand. — De *Wave Crest.* — De *Dunkirk.* — Vrome list. — Gevangenneming van een deserteur. — Krijgsraad. — De *Tonawanda.* — Voorzorgen. — Het verbranden van de *Manchester.* — Hoop. — Scheiding. — De *Lamplighter.* — Orkaan. — Groot gevaar. — Een dwarlwind. — Gelukkige overtogt.

Na een zoo langdurigen voorspoed die ons zooveel prijzen had aangebragt en de *Alabama* had in staat gesteld om voor meer dan 230,000 dollars aan goederen van de Vereenigde Staten te vernielen — eene som welke bijna gelijk staat met hare zuivere waarde — na die schoone dagen had men een oogenblik verademing. Daarna hadden wij zeven of acht dagen lang hevige rukwinden door te staan uit verschillende windstreken, die ons zeer dikwijls noodzaakten bij te draaijen. De zee stond hol; wij hielden het onder onze digt gereefde mars- en stormzeilen.

De gevangenen hadden van tijd tot tijd hoogst onaangename oogenblikken; zij waren allen door elkander op het dek zamengepakt, zonder andere schuilplaats dan een presenning, die hen beschermde tegen de stortregens van een onmeedoogenden storm; de orkanen overstelpten het dek nu eens met zout dan weder met zoet water, naar gelang de hevige regenbuijen zich over ons uitstortten, of de zee die aan alle kanten schitterde door een phosphorisch licht, met geweld over de noodverschansingen henen sloeg. Het halfdek was reeds geheel bezet door de

manschappen der *Alabama*; de ongelukkige gevangenen waren genoodzaakt zich met hun ellendig verblijf tevreden te stellen, zich te troosten met de hoop dat aan een schip met eene onzijdige lading hetzelfde ongeluk mogt te beurt vallen dat hen getroffen had, en dat dit hun de gelegenheid mogt aanbieden om, na hun woord van eer gegeven te hebben, vrij naar den wal te mogen terugkeeren.

Toen de zon door den meridiaan ging, bedaarde het weder een weinig, en den 25sten September hadden wij fraai en helder weder; nu werd de bemanning aan het werk gesteld om de dekken te kalfaten die gedurende den storm gelekt hadden. Op de orkanen volgden eenige dagen lang zachte en ligte winden, en wij gebruikten dien tijd van verademing om de bemanning te oefenen in de behandeling van het geschut en het klein geweer.

Met het begin der volgende maand keerde het slechte weder terug. Den 2den October was het weêr werkelijk hoogst ongunstig; de lucht was bedekt met dikke zwarte wolken, en er woei een hevige noordoostewind, die van den kant van New Foundland kwam. Het was niet mogelijk eenige waarneming te doen, omdat dikke wolken de zon volkomen verborgen, en daar het vaartuig zich in den Gulf Stream bevond, was al wat wij doen konden onze positie op dertig of veertig mijlen na te gissen.

Den 3den bedaarde het weder, en lachte het geluk de *Alabama* weer toe. De dagwacht was nog niet ten einde toen twee schepen gezien werden, het eene vooruit, het andere vlak aan lij, beide werden gepraaid en genomen. Het eerste was de *Emily Farnum*, van New-York met bestemming naar Liverpool, het andere de *Brilliant* uit dezelfde haven uitgezeild met bestemming naar Londen, met eene belangrijke lading granen en meel.

De lading der *Emily Farnum* was onzijdig eigendom; het vaartuig werd als parlementair losgelaten, en de gevangenen van de *Brilliant* werden op haar overgebragt, gelijk ook die der overige prijzen welke zich aan boord van de *Alabama* bevonden. Men kan zich gemakkelijk voorstellen dat deze verandering zeer aan-

genaam moest zijn voor ongelukkige schepsels die gedurende bijna drie weken aan al de afwisselingen van een herfst in den Noord-Atlantischen oceaan waren blootgesteld geweest. Toen deze overscheping geëindigd was, stond men aan de *Emily Farnum* toe haar reis voort te zetten. Daarop werd de *Brilliant* beroofd van al hetgeen aan hare overwinnaars dienen kon, aan de vlammen prijs gegeven en aan haar ongelukkig lot overgelaten (*). Dank zij de dagbladen die wij aan boord van dit schip vonden, vernam de bemanning van de *Alabama* goed nieuws: — de overwinningen der Geconfedereerden in Virginia en de gelukkige aankomst van de schroefboot *Florida* in eene haven der Confederatie. Deze beide vaartuigen hadden aan de *Alabama* nog een ander fortuintje aangebragt, namelijk vier nieuwe manschappen, die bij het al te beperkt getal onzer matrozen, voor ons oneindig meer waarde hadden dan de schepen zelve.

De bark *Wave Crest* van New-York, uit deze haven gezeild met een lading granen en naar Cadix bestemd, werd het eerstvolgende slagtoffer van de *Alabama*, den 7den October; en daar zij volstrekt geen bewijzen kon leveren van de onzijdigheid harer lading, werd zij veroordeeld en in brand gestoken, na eenigen tijd tot mikpunt gediend te hebben voor de schoten der overwinnaars. Zij verspreidde nog een helder licht toen een ander vaartuig geseind werd; en te 9½ u. des avonds, bij een helder verlichten nacht, deed een schot met los kruid, van het dek der *Alabama* gelost, den kleinen brigantijn *de Dunkirk* bijdraaijen, met eene lading granen van New-York naar Lissabon bestemd. Ik zond een sloep naar het schip, en zijne papieren werden over de verschansing heen aan een der officieren van de *Alabama* toe-

(*) Het bijzonder journaal van een der officieren van de *Alabama* bevat hieromtrent de volgende aanteekening: —

„Deze daad scheen afschuwelijk: een dergelijke lading als die der *Brilliant* te verbranden, wanneer ik dacht aan de wijze waarop de fabriekarbeiders van Lancashire van blijdschap zouden zijn opgesprongen, indien deze lading onder hen verdeeld ware geworden! Ik heb op zee nooit een schitterender brand gezien; de vlammen hadden de masten, den romp en het tuig in weinige minuten volkomen omwikkeld, dit schouwspel was even grootsch als vreeselijk.”

gereikt. Men vond geen enkel bewijs dat zijne lading onzijdig eigendom was; en omstreeks middernacht was er niets meer van hem over dan een brandend wrak, terwijl zijn kapitein en equipage zich aan boord van het stoomschip bevonden.

Wij moeten om twee redenen een meer bijzondere melding maken van de *Dunkirk*. Toen wij hare papieren onderzochten, zagen wij dat zij, behalve haar schijnbare lading, nog eene soort van lading inhad, die men godsdienstige contrebande zou kunnen noemen. Men vond namelijk bij haar aan boord eenige exemplaren van het Nieuwe Testament in de portugesche taal, en een aantal tractaatjes in diezelfde taal geschreven, waarvan groote pakketten gemaakt waren; op een daarvan las men het volgende opschrift: — „PORTUGESCHE TRACTAATJES; van wege het Amerikaansch Trac- „taatgenootschap. Om aan de portugesche passagiers uitgedeeld „en aan de bezoekers aangeboden te worden die van den wal „komen; wanneer men zich in de haven zal bevinden, wordt „men verzocht ze op de tafel der kajuit uit te spreiden, opdat „allen die zullen komen ze kunnen zien en lezen. Men drage „zorg ze niet mede naar den wal te nemen, omdat de wetten „dit niet veroorloven."

Evenwel scheen het dat de matrozen van den brigantijn zich geërgerd hadden over de naauwgezetheid van de heeren leden van het Tractaatgenootschap, die voor de majesteit der wet gebogen hadden; want eene pen had zorgvuldig deze laatste zinsnede uitgeschrapt. Een weinig lager op dit zelfde pakket las men: — „Men wordt verzocht (zooveel mogelijk schriftelijk) ver- „slag te geven van alles wat er aangaande de uitdeeling belang- „rijks voorvalt; neemt ook alle bestellingen van bijbels aan en „zendt die aan John S. Peerin, maritimen agent, Bijbelgenoot- „schap van New-York, No. 7, Beckman Street."

Het tweede feit dat eene afzonderlijke melding verdient bij het nemen van de *Dunkirk*, is een andere vangst die wij bij haar aan boord deden. Een der zeven matrozen die van de *Sumter* gedeserteerd waren, toen zij zich te Cadix bevond, werd onder haar equipage gevonden. Deze man, George Forrest geheeten,

werd aanstonds herkend; en, twee dagen na zijn gevangenneming aan boord van het vijandelijke schip, werd er in de longroom der officieren een krijgsraad gehouden, bestaande uit den eersten luitenant (voorzitter), den oudsten tweeden luitenant, den stuurman, den eersten machinist, en den luitenant der zeesoldaten, met den secretaris van den kapitein als advokaat-generaal, ten einde den gevangene die van desertie beschuldigd was te vonnissen. De bewijzen waren natuurlijk duidelijk genoeg; de man werd schuldig bevonden en veroordeeld tot het verlies van alle gage, prijsgelden, kortom van alles wat men hem schuldig was; men noodzaakte hem daarenboven zijn vroeger aangegane verbindtenis te vervullen, daarbij afstand doende van alle gage en alle uitdeeling; men zou hem alleen zooveel geven als juist toereikend was om zijne kleederen te betalen, en men stond hem ten slotte eenig zakgeld toe.

Dienzelfden namiddag werd een ander vaartuig geseind en vervolgd; met het ondergaan der zou bereikte de *Alabama* het en noodzaakte het de vlag te strijken; het was een fraaije pakketboot, de *Tonawanda* van Philadelphia, behoorende aan het huis Cope en voor de vaart op Liverpool bestemd; zij ging van Philadelphia naar Liverpool, met eene lading granen en vijf-en-zeventig passagiers. Deze omstandigheden bragten ons in groote verlegendheid; onder de vijf-en-zeventig passagiers bevonden zich dertig vrouwen en zelfs nog meer. Wat moest men doen met zulk een prijs? Men wist het naauwelijks. Het was natuurlijk onmogelijk de gevangenen aan boord te nemen; nogtans was kapitein Semmes niet gezind, gelijk men ligtelijk begrijpt, om een zoo fraai vaartuig los te laten, indien hij een middel kon vinden om de zaken zoo te schikken, zonder het denkbeeld op te geven om het schip te vernielen. Toen werd er besloten uitgelezene manschappen op het schip te plaatsen, in de hoop dat binnen kort een ander vaartuig van minder waarde of tegen de vernieling beschermd door een onzijdige lading, kans mogt loopen om genomen te worden en eene schoone gelegenheid te verschaffen om de gevangenen weg te zenden.

Bij gevolg eischte men van den kapitein een rantsoen van 80,000 dollars, als voorzorgsmaatregel, voor het geval dat men het schip zonder nadere afspraak moest verlaten. Een prijsmeester werd aan boord van de *Tonawanda* geplaatst, die bevel kreeg om in de nabijheid van de *Alabama* te blijven, en deze laatste maakte jagt op een brik, die weldra gepraaid werd; maar het was een Engelschman. Men ontnam haar echter iets, en wel een schranderen en goed opgevoeden neger, David White genaamd; hij was de slaaf van een der passagiers en werd naar de *Alabama* overgebragt om de tafel der officieren te bedienen, welke functie hij waarnam tot aan de gebeurtenis van Cherbourg; het speet hem geenszins, voor zoover men zijne woorden mag gelooven, dat hij van meester veranderd was.

Den volgenden dag werd de gezagvoerder der *Tonawanda* tot meerdere zekerheid als gijzelaar aan boord van de *Alabama* gebragt, terwijl de gevangenen van de beide laatste verbrande vaartuigen op den prijs werden overgebragt. Op die wijze bleven de beide vaartuigen in elkanders nabijheid, gedurende twee of drie dagen — die zeer vervelend waren voor de equipage en de passagiers der ongelukkige *Tonawanda*. Het grootste gedeelte van dien tijd bragten zij door met het onderzoeken van den gezigteinder, hopende dat eenig oorlogsschip van hunne natie in het gezigt mogt komen, om hen uit hun onaangenamen toestand te bevrijden. Zij hadden dit geluk niet; en den 11den October vermeerderde men hun aantal nog door de equipage van de *Manchester* bij hen te plaatsen. Toen dit fraaije schip der Vereenigde Staten, van New-York naar Liverpool bestemd, aan de vlammen werd prijs gegeven, gelijk zooveel anderen, deed die brand geenszins de ongerustheid der gevangenen van het gespaarde schip verminderen; want zij dachten dat een gelijk lot weldra aan hun eigen schip kon te beurt vallen, indien het toeval hun niet te hulp kwam om dit onheil af te wenden.

Eindelijk, den 13den October, ontstond er eene groote spanning aan boord der beide schepen, en ging de hoop der passagiers van de *Tonawanda* in eene koortsachtige verwachting over, toen

zij een groot schip gewaar werden dat slechts de marszeilen had bijgezet. De groote vlugheid van zijn gang bewees duidelijk aan het geoefende oog van een zeeman, dat het òf een walvischvanger òf een oorlogsschip moest zijn. Aan boord van de *Alabama* was de eerste onderstelling die welke het meest toelachte, en wij verwachtten een nieuw vreugdevuur, door de vaten met traan gevoed welke zulke schitterende vlammen verspreiden. De gevangenen van de *Tonawanda* wenschten natuurlijk dat het een oorlogsschip mogt zijn; en overwegingen van voorzigtigheid konden hen moeijelijk beletten lucht te geven aan hunne blijdschap, toen het vreemde schip ons naderde, want de lange wimpel die trotsch van zijn mast wapperde, scheen hun te verzekeren dat hunne hoop verwezenlijkt zou worden.

Maar allen werden evenzeer teleurgesteld. Het groote schip, dat een zoo goed zeiler bleek te zijn, was niets meer en niets minder dan een spaansch koopvaardijschip, dat zich het voeren van dit onderscheidingsteeken der oorlogsschepen aanmatigde. Toen werden de kanonnen van de *Alabama* die losgemaakt en geladen waren, weder ingehaald, en werd de bemanning van hare posten afgeroepen. Van den anderen kant dreigden de teleurgestelde passagiers en gevangenen van de *Tonawanda* in hun wanhoop, omdat zij hun droom van bescherming, waarnaar zij zoo vurig verlangd hadden, zagen vervliegen, met hunne vuisten den Spanjaard en gingen naar onder om zoo goed mogelijk hun grievende teleurstelling te verkroppen.

Intusschen kwam er aan dien tijd van verwachting een einde, en het geluk lachte hun toe in de gedaante van een hevigen rukwind. De lucht zag er zoo onheilspellend uit, dat de kapitein besloot geen gevaar te loopen van het schip uit het oog te verliezen, en alzoo voor immer dezen lastigen maar belangrijken prijs te verliezen. Bij gevolg na eene borgstelling geëischt te hebben voor het rantsoen, dat 80,000 dollars beliep, zond hij den kapitein naar zijn schip terug, en ging de *Tonawanda* onder een uitbundig vreugdegejuich der op haar dek verzamelde passagiers onder zeil en verdween weldra uit het oog.

De wind stak al meer en meer op en veranderde in een vrij hevigen orkaan. Dit verhinderde echter de *Alabama* niet gedurende de beide volgende dagen, namelijk den 15den October de bark der Vereenigde Staten *de Lamplighter*, van Boston, te nemen, van New-York uitgezeild met bestemming naar Gibraltar, met eene lading tabak, die echter, gelijk men later zag, nooit bestemd was geweest om de verveling der engelsche soldaten te verzachten, die op deze niet zeer aangename rots in garnizoen liggen. De zee stond vreeselijk hol, en de sloepen hadden veel moeite om de bark te ènteren en de gevangenen er af te halen. Evenwel slaagden zij daarin. Eindelijk werd het ongelukkige schip aan de vlammen prijs gegeven; na eenige oogenblikken hevig gebrand te hebben, zonk het, met den voorsteven het eerst, terwijl het een welriekende wolk achterliet, die aan zijne verwoesters het werk bijna deed betreuren dat zij volbragt hadden. Toen zag men in dat de gevangenen die kort geleden in vrijheid gesteld waren, zich zeer gelukkig moesten gevoelen dat zij niet veroordeeld waren om op het dek der *Alabama* den rukwind te trotseren, dien zij moest doorstaan. Den 17den October had het slechte weder zijn toppunt bereikt, en gedurende eenige uren was de *Alabama* aan een waren orkaan blootgesteld. De storm duurde niet lang; maar gedurende vier uren woedde hij hevig. Wij hadden zijne hoogste woede nog niet ondervonden, en het schip had nog zijn digt gereefd grootmarszeil, groot en voorstengestagzeil bij toen, in een hevige vlaag, de groote bras brak. De groote ra, niet meer door de bras gesteund wordende, zette zich, daar het groot marszeil nog bij stond, in een groote bogt. Daarop deed zich een hevig gekraak hooren, de ra brak en scheurde het marszeil aan flarden, met een vreeselijk geraas.

Het vaartuig was aan het grootste gevaar blootgesteld, door dien het geene genoegzame zeilen konde voeren om bij te leggen; men kreeg aanhoudend zware stortzeeën over en liep gevaar de masten te verliezen. Maar het waakzame oog van den chef van het voormarszeil, zag het gevaar waarin wij ons bevonden.

Snel liep hij naar voren en sneed een gat in het voorstengestagzeil; het vaartuig alstoen bevrijd van de drukking op zijn boeg, lag weder bij.

Het groote stagzeil was weggeslagen en gescheurd; men zette in plaats daarvan een driehoekig stormzeil bij, zoo lang de storm duurde. Zelfs met deze weinige zeilen deed de kracht welke de orkaan op het enkele tuig uitoefende, het schip zwaar overhalen, en kreeg men veel water over; de matrozen en scheepsjongens die geen werk hadden, werden te loefwaart onder de noodverschansing vastgesjord, ten einde te verhinderen dat zij naar lij werden overgeslingerd; het was waarschijnlijk een orkaan doch van geringe uitgestrektheid.

Voor zoo ver het onder deze vreeselijke omstandigheden mogelijk was de waarschijnlijke uitgestrektheid van dezen orkaan te schatten, gelooven wij dat zijn grootste middellijn ongeveer honderd-zestig of twee-honderd mijlen moest bedragen, terwijl de middellijn waardoor de *Alabama* schijnt heengegaan te zijn waarschijnlijk dertig tot vijf-en-dertig of veertig mijlen bedroeg. De orkaan had eene noordoostelijke rigting.

De *Alabama* kreeg den orkaan uit het zuidwesten; daarna liep de wind naar het zuiden, en liep het vaartuig dwars door den orkaan heen. In dien tusschentijd bedaarde het weer gedurende een half uur of drie kwartier, en toen liep de wind naar het N. N. W.; dit was het vreeselijkste oogenblik van den orkaan; hij begon met de vlaag die de groote ra wegnam. De barometer daalde tot 28° 64.′ Te 2 u. was hij gerezen tot 29° 70′, maar hij daalde weder een weinig; daarna bleef hij langzaam rijzen. Het rijzen en dalen van den barometer geschiedde zeer snel.

Gedurende dezen geweldigen storm vlogen de vogels zeer laag en met eene groote snelheid, en viel er regen, maar niet in eene groote hoeveelheid. De oppervlakte der zee vertoonde een kleed van een bruinachtig schuim, dat alles op het dek volkomen verduisterde. Tijdens dezen orkaan was er een knoop geslagen in het staande en onderlijk van het marszeil, waarvan een steek

van het zeil zoodanig verward was, dat hij zonder hulp van een mes onmogelijk was los te krijgen.

De *Alabama* doorstond dien orkaan meesterlijk, en bewees daardoor dat zij het beste schip was dat ooit zee heeft gebouwd.

Tegen den avond was de storm bedaard; maar de zee stond nog vreeselijk hol, en den volgenden dag was het eerst mogelijk een begin te maken met het herstellen der averij welke deze orkaan veroorzaakt had, die voor de *Alabama* voorzeker de zwaarste beproeving was, welke zij tot nu toe had doorgestaan.

HOOFDSTUK XVII.

Geen geluk. — Verzeild door den storm. — Onophoudelijke stormen. — Een prijs. — De *Lafayette*. — Een langdurige vervolging. — De *Crenshaw*. — Neutraal of niet? — Op nieuw stormweêr. — De *Lauretta*. — Veroordeeld. — De *Baron de Custine*. — Losgelaten.

De *Alabama* moest op nieuw veel tegenspoed ondervinden. Voor de tweede maal sedert haar vertrek van Terceira verliepen er een paar weken zonder dat zij één enkel schip nam. Wel is waar kon men niet verwachten dat de buitengewone voorspoed der eerste drie weken van haar kruistogt duurzaam zou zijn. Van den 1sten tot den 18den September toch had zij tien schepen genomen en vernield, die eene gezamentlijke waarde vertegenwoordigden van twee-honderd-vijftig-duizend dollars. Daarop volgde een tijdverloop van twee weken, gedurende welke slechts één schip gezien werd, dat men zijn reis had laten vervolgen, toen men zag dat het een fransch schip was. Toen deze vervelende tijd voorbij was, brak op den 3den October een nieuw tijdvak van voorspoed aan. Gedurende ongeveer twee weken slaagde de *Alabama* er in vijf nieuwe schepen te nemen van eene aanmerkelijke grootte, die meerendeels kostbare ladingen in hadden. Gedurende dien tijd bragt men aan het eigendom der Vereenigde Staten eene schade toe, welke veilig op een half millioen dollars kan geschat worden. Het was zeer natuurlijk dat na een zoo buitengewonen voorspoed, de fortuin een weinig karig werd met het verleenen harer gunsten. En inderdaad, gedurende de eerstvolgende tien of twaalf dagen

doorkruiste de *Alabama* den oceaan zonder eenig voordeel te behalen, en werd heen en weer geslingerd en uit haar koers gedreven door zware stormen, die beurtelings uit de verschillende windstreken losbraken, gelijk wij bij den orkaan van den 16den October gezien hebben. Het jaargetijde was dan ook buitengewoon streng, want de maand October is anders gewoonlijk zacht en schoon. Een storm in dit jaargetijde is eene buitengewone gebeurtenis; maar gedurende meer dan een week volgden de orkanen elkander op de vreeselijkste wijze op, en gedurende drie volle weken bleef de lucht somber, bewolkt en duister. De winden waren hevig en veranderlijk, de regen viel bij stroomen en er hingen dikke wolken; zelden helderde de lucht genoeg op om een gunstig oogenblik te verleenen voor het doen van waarnemingen.

Voor een oogenblik beloofde eene opening in het duistere hemelgewelf een verandering ten goede; maar een paar uren waren voldoende om deze aanvankelijke hoop weder te doen vervliegen. Door dit ongunstig weer ondervond de *Alabama* nog ernstiger teleurstelling; want de hevige stroom die onophoudelijk in de rigting van het westen scheen te loopen, dreef het schip dwars uit zijn koers, gemiddeld zestig tot zeventig mijlen daags. Gedurende dien tijd rees de barometer van 28° 64 op 29° 70. Opmerkelijk is het dat de winden elkander met eene zonderlinge snelheid schenen op te volgen, zij veranderden zoo geregeld op het uur als slechts mogelijk is, eenmaal om de twee dagen of om de twee en een halven dag. De rigting welke deze aanhoudende stormen volgden was steeds dezelfde, en zelden bleef de wind acht of tien uren achtereen in denzelfden hoek.

Eindelijk bedaarde de storm op den 23sten October, en het geluk scheen voor de *Alabama* tegelijk met het gunstiger weder terug te keeren. In den namiddag brak de lucht en hadden wij bij gevolg gelegenheid om waarnemingen te doen; naauwelijks was dit geschied, of de uitroep: „een zeil!” deed zich uit den fokkemast hooren; een fraaije brik vertoonde zich aan lij;

zij zeilde onder digtgereefde marszeilen; toen zag men dat het een engelsch schip was; maar ofschoon het niet bestemd was om door ons prijs gemaakt te worden, was de afwijking van de *Alabama* van haar koers ten gevolge van deze jagt zeer voordeelig voor haar. Zij had naauwelijks op nieuw opgeloefd, na zich van de nationaliteit der brik vergewist te hebben, of dezelfde welkome uitroep deed zich op nieuw hooren, en men begon op het schip aan te sturen. Weldra werd het nieuwe vervolgde schip volkomen zigtbaar uit den wachtpost: het was een groot schip dat met volle zeilen koers zette naar het noord-oosten. Het naderde snel, krakende onder den last zijner zeilen; het had zelfs zijn groot bramzeil nog bij, ofschoon er nog bijna een storm woei.

Daar de koers van het vreemde schip een diagonaal vormde met dien der *Alabama*, bragt de snelheid waarmede het zeilde het weldra binnen het bereik der stem; volgens gewoonte gebruikte men eene list om het tot het opgeven zijner nationaliteit te noodzaken. De vlag die men thans koos was de blaauwe standaard van Engeland; de sterren en strepen die vrolijk van den mast van het koopvaardijschip wapperden, gaven ons weldra zijn antwoord. Het vaartuig der Federalisten snelde voorwaarts onder de massa zijner zeilen en zeilde bij den wind dwars door de koerslijn der *Alabama*.

Maar het tooneel was reeds veranderd. De vlag der Yankees was naauwelijks geheschen, of het bedriegelijke sein daalde neer van de vlaggesteng der *Alabama*, en de witte plooijen van de vlag der Geconfedereerden wapperden in den wind. Een bliksemstraal, een rookwolk die een oogenblik boven den kruiser bleef hangen om zich weldra in talrijke kleine wolkjes te verdeelen, en de luide knal van een kanonschot, door de *Alabama* gelost, gaven aan den ongelukkigen Yankee het teeken om bij te draaijen. In een oogwenk was alles in verwarring aan boord van het koopvaardijschip. Men liet de zeilen in de grootste verwarring loopen, en de menigte zeilen schenen eensklaps te verdwijnen; men zoude gezegd hebben dat het schip zijne vleugels liet hangen even als

een aangeschoten vogel; het voormarszeil was tegengebrast ten einde de bevelen van den overwinnaar af te wachten.

De Geconfedereerden vernamen nu dat het de *Lafayette* was van Boston, met eene volle lading granen naar Belfast bestemd. Aangaande hare nationaliteit bestond geen twijfel; maar er deed zich eene moeijelijkheid voor aangaande het eigendom der lading; het was noodig dat men eenige uren besteedde aan een geduldig onderzoek, voordat kapitein Semmes een besluit kon nemen over de gedragslijn die hij te volgen had. Ten slotte werd besloten dat de inroeping van het regt van onzijdigheid slechts een masker was om zich tegen het voor goeden prijs verklaren van het schip te waarborgen; te 10 u. des avonds werd het vaartuig formeel veroordeeld, de equipage op de *Alabama* overgebragt, en de prijs in brand gestoken en aan zijn lot overgelaten.

Het memorandum van kapitein Semmes over de redenen der veroordeeling luidt als volgt:

DE ZAAK DER LAFAYETTE.

Schip en lading veroordeeld: ik heb de lading van dit schip als vijandelijk eigendom beschouwd, ofschoon de afzenders voorgegeven hadden dat zij de lading gekocht hadden onder voorwaarde van neutraliteit. Van deze voorwaarde *ex parte* zoude ieder koopman zonder gevaar gebruik maken om zijn vijand te verschalken en zijn eigendom te beveiligen tegen verbeurtverklaring. In het onderhavige geval zijn er twee huizen die afzenden: het huis Craig en Nicoll en het huis Gebroeders Montgomery; de heeren Craig en Nicoll zeggen dat het graan dat zij geleverd hebben aan de heeren Shaw en Finlay en aan de heeren Hamilton, Megault en Thompson, allen van Belfast, dat is uit de stad werwaarts het vaartuig bestemd was, toebehoort; maar het graan is niet aan hen geconsigneerd, en zij konden er het bezit niet van vragen door middel van het cognossement van lading, want dit was aan de order geteekend en liet alzoo de controle aan de afzenders over. Daarenboven onderwierpen de afzenders zich, in plaats van hun graan als lading

met een stoomschip te verzenden, aan de eigenaars, door de lading te betalen, door het geheele schip te betalen en door een prijs te bepalen voor de betaling der lading. Indien dit eigendom *bona fide* het werkelijke eigendom was van de verschillende partijen te Belfast, in de verklaringen opgenoemd, zou het hun ongetwijfeld door een cognossement van lading zijn overgedragen, dat hun het regt gegeven zou hebben er het bezit van te eischen, en de overeenkomst voor het schip zou geweest zijn dat de onderteekenaars en de eigenaars de lading bij de aflevering zouden betalen. Maar zelfs wanneer de lading door de genoemde partijen gekocht was, gelijk de heeren Craig en Nicoll voorgeven, zoo blijft toch, omdat zij hun dezelve niet hebben overgedragen en zij hun het formele cognossement van lading niet hebben afgegeven waardoor het bezit overgaat, het eigendom in de handen van Craig en Nicoll, en als zoodanig is het onderworpen aan het gevaar van genomen te worden. De lading welke de heeren Montgomery gepoogd hebben te dekken, is door Gebroeders Montgomery van New-York afgezonden, en vervolgens overgedragen aan Gebroeders Montgomery van Belfast; het bewijs van eigendom, voor zoover dit op het cognossement van lading staat aangeduid, staat ook op den naam van dit huis, of van het hulpkantoor te New-York. Daarenboven bewijzen de eenvoudige formaliteitspapieren van een schip en eene lading niets, tenzij zij behoorlijk in orde zijn; en in het onderhavige geval moest de gezagvoerder van het schip, ofschoon voor een gedeelte eigenaar daarvan, wanneer hij in oorlogstijd eene lading aannam, van alle omstandigheden onderrigt zijn, die betrekking hebben op het eigendom; maar hij wist van niets, behalve hetgeen hij uit de scheepspapieren gezien had. Daarom werden deze certificaten voor frauduleus verklaard, en schip en lading veroordeeld, 3° Phillimore 610—612 wordt gezegd: — „Dat indien de goederen vertrekken voor rekening „van den afzender, of aan zijn order of bezit overgedragen zijn „(gelijk in het onderhavige geval), het eigendom niet overgaat „*in transitu*." De door Craig en Nicoll afgezonden goede-

ren waren aan hun order geconsigneerd, gelijk men gezien heeft.

Wat die van Montgomery betreft, zie 3° Phillimore 605; aldaar wordt gezegd: — „Dat wanneer iemand geassociëerd is „met een handelshuis, in een vijandelijk land gevestigd, hij ten „opzigte van de zaken en den handel van dat huis, als vijand „veroordeeld wordt, en zijn aandeel onderhevig is aan verbeurt„verklaring als zoodanig, ofschoon hij in een onzijdig land woont." Wat meer is, het eigendom aan Gebroeders Montgomery overgedragen, zelfs wanneer men aanneemt dat het huis van Belfast niet met dat van New-York geassociëerd is, is aan dezelfde beschuldiging blootgesteld, gelijk in het geval van Craig en Nicoll, want, ofschoon het eigendom verklaard is te behooren aan iemand van Sligo, is er geen cognossement van lading onder de papieren dat aan dien persoon regt geeft om er het bezit van te eischen. Daarom is de waarde niet overgegaan *in transitu*.

3° Phillimore, 599, wordt gezegd: „Een tweede bewijs is „altijd noodig wanneer de gezagvoerder geen eed kan afleggen „op het regt van eigendom" (gelijk in het onderhavige geval). Daar ik nu mijne prijzen niet kan afzenden om toegewezen te worden, ben ik wel genoodzaakt in elk geval te veroordeelen waarin „andere bewijzen" noodig zijn, aangezien de onderstelling van „nieuwe bewijzen" voortvloeit uit de vooronderstelling dat de onzijdigheid der lading niet voldoende bewezen is; bijgevolg, daar de onzijdigheid van het eigendom niet volledig bleek uit den inhoud der papieren van het schip en uit de verklaring van den gezagvoerder, had ik het regt om te handelen naar vooronderstelling van vijandelijk eigendom.

—

Omstreeks middernacht was er van de *Lafayette* nog slechts in de verte een flaauwe gloed te zien; maar deze gebeurtenis leverde gedurende de beide volgende dagen stof voor de gesprekken op, vooral toen men uit de aan boord gevonden dagbladen zag, dat het berigt der prijzen welke op de bank van New Foundland genomen waren, reeds in de Vereenigde Staten was aange-

komen, en dat de kruisers der Yankees natuurlijk ijverig in de weer moesten zijn om ons te vervolgen.

Hoe dit zij, op den 26sten October was de bemanning der *Alabama* op nieuw vol ijver. Het weder was uitstekend helder geworden, er woei een ligte wind uit het oosten en het schip gleed zacht maar snel met de lijzeilen bijgezet over de lange en zachte deining die alleen overbleef om aan de hevige rukwinden der laatste twee weken te herinneren. Een ieder genoot deze plotselinge verandering; zelfs werd de strenge krijgstucht van het oorlogsschip voor een oogenblik tot op eene zekere hoogte ter zijde gesteld; de officieren en de bemanning gaven zich volkomen aan het genot over van dien tijd van zonneschijn en rust, die op een zoo langen tijd van duisternis en storm gevolgd was. Alleen bleef nog het oog van den matroos die den uitkijk had in den voortop even ijverig op den gezigteinder gevestigd als altijd, vol verlangen om een nieuwen prijs te ontdekken. Omstreeks den middag werd zijne waakzaamheid beloond door het verschijnen van een schip aan bakboord; in een oogwenk was alles weder in verwarring en beweging aan boord. Zoo spoedig mogelijk werden de ligte zeilen ingenomen, de raas gebrast, en men begon met een stijve bij-de-windskoelte jagt te maken op dat schip.

Doch de vreemdeling bevond zich toen in den wind op vier of vijf mijlen afstands. De *Alabama* vloog over de golven en deed het schuim over haar scherpen boeg spatten; zij ging aan het werk alsof zij van te voren de uitgestrektheid daarvan geweten had; zij was gretig op de vervolging. Maar het vreemde schip zeilde bijna even snel, zoo niet even snel als zij, en zijn afstand in de rigting van den wind, gaf aan hetzelve een groot voordeel. Ook liep de dag ten einde, en begon de lucht met zekere wolken bedekt te worden, die alle kenteekens droegen van een duisteren, misschien zelfs stormachtigen nacht. Indien het schip zijn koers slechts kon volhouden tot aan den nacht, was het gered; reeds begon de hoop op een nieuwen prijs te verflaauwen, en de gretige toeschouwers op den voorsteven ver-

wachtten reeds het bevel om af te houden en de vervolging op te geven.

Ook op het achterdek begon het denkbeeld veld te winnen dat deze jagt hopeloos was. Men zeide dat het der moeite niet waard was het vaartuig langer uit zijn koers te houden. Maar de *Alabama* mogt niet ééne kans laten voorbijgaan op een prijs; en voor dat zij de vervolging geheel opgaf, besloot men eerst de uitwerking van een of twee schoten in de zeilen van het vreemde schip te beproeven. Een kreet van toejuiching, spoedig bedwongen door de stem der officieren, ging van de bemanning op die op den boeg bijeen stond, toen het eerste stuk losgemaakt en geladen werd; en toen een minuut later een helle bliksemstraal, gevolgd door een witte rookwolk, van den voorsteven der *Alabama* schoot; deed de luide knal van een 32ponder het bevel om bij te draaijen weergalmen.

Er volgde een oogenblik van spanning, gedurende hetwelk allen den adem inhielden, en een tweede gemompel van toejuiching deed zich hooren toen men de zeilen van den vreemdeling een oogenblik in den wind zag killen; men werd bevreesd op het achtervolgde schip; het hield digt bij den wind en bleef stil liggen, terwijl de strepen en sterren van zijn mast wapperden. Na eene vervolging van een uur bevond de *Alabama* zich in de nabijheid van den vreemdeling en had zij formeel bezit genomen van den schooner der Vereenigde Staten de *Crenshaw*, van New-York naar Glasgow bestemd en sedert drie dagen in zee.

Voor de tweede maal had er een onderzoek plaats naar het karakter der lading. Op nieuw werd zorgvuldig aanteekening gehouden, uit vrees dat een onzijdig eigendom *bona fide* in het lot mogt deelen van eenen vijandelijken prijs. Ten slotte werd het geval ten nadeele van het schip beslist en dien ten gevolge ook van de lading, beide werden aan de vlammen prijs gegeven; de volgende verklaring werd door kapitein Semmes opgesteld van de verschillende beweegredenen die zijn besluit wettigden:

DE ZAAK VAN DEN SCHOONER CRENSHAW.

Dit schip is genomen onder noordamerikaansche vlag; het had een amerikaansch register aan boord; — ten opzigte van het schip bestond er geen twijfel. Men heeft de lading pogen te dekken maar zonder goeden uitslag. De afzenders zijn: Francis Macdonald & Comp. van New-York, en de heer James Hutchison, eveneens van New-York, heeft voor den engelschen consul de verklaring afgelegd, dat de goederen die op de cognossementen gespecificeerd waren, welke bij de lading gevoegd zijn, aan boord van den schooner *Crenshaw* geladen waren voor rekening van onderdanen van H. M. de Koningin van Groot-Brittanje, en dat de genoemde goederen ten volle en *bona fide* het eigendom van engelsche onderdanen waren. Niet een engelsche onderdaan wordt in de verklaring opgenoemd, en bij gevolg is een vreemde aangewezen om onder dezen dekmantel te reclameren. Wat meer is, zelfs wanneer men aanneemt dat de goederen gekocht zijn voor rekening van engelsche personen, zoo heeft de afzender zich niet ontdaan van het bezit eener behoorlijke overeenkomst onder een behoorlijk cognossement van lading. Het eigendom is overgedragen aan de order van den afzender, hetgeen het volkomen in zijn magt laat; en de haven van New-York als zijn eigendom verlaten hebbende, kan de titel niet veranderd worden, terwijl het eigendom *in transitu* is.

Wat het eerste punt betreft — namelijk het verzuim van eenigen engelschen eigenaar van het eigendom aan te wijzen — zie 3° Phillimore 506, waar gezegd wordt: — „Indien de papieren „en de lading van een schip op eene reis uit eene vijandelijke „haven voor onzijdige rekening zijn ingeschreven, is dit een zoo „algemeene wijze van doen dat zij volstrekt geen bestemming „opgeeft, en bij eene dergelijke aanwijzing kan niemand zeggen „dat de lading hem toebehoort, of zich het regt toekennen op „haar bezit als zijn eigendom zijnde, enz.”

En wat het tweede punt betreft, namelijk het verzuim van den afzender om zijn titel en regt van eigendom over te dragen

door een behoorlijk cognossement van lading — zie 3° Phillimore 602—12, waar men leest: — „Bij de gewone lading van „goederen die niet naar de voorgaande beginselen geregeld worden, loopt de kwestie van het belang bij de lading over bijzondere omstandigheden en onderscheidingen, daar het algemeene „beginsel is dat, indien zij vertrekken voor rekening van den „afzender, of aan een order of magt onderworpen zijn, het eigendom niet veranderd is *in transitu*."

—

Maandag 27 *October*. — Een nieuwe storm. Omstreeks het midden der hondewacht van den vorigen nacht begon de barometer te dalen, en dezen namiddag te 3 u. stond hij op 29° 33, op welk punt hij een oogenblik is blijven staan; daarna begon hij weer langzaam te rijzen, en te 8 u. stond hij op 29° 45. De wind stak hevig op uit het zuiden en is allengs naar het westen uitgeschoten; de barometer rees toen de wind nagenoeg W. Z. W. was. Gedurende het eerste gedeelte van den storm, was de lucht zeer dik en vielen er zware regenbuijen die tegen den nacht met den W. Z. W. wind ophelderden.

Onder een hevige wind- en regenvlaag en bij eene holle zee bemerkten wij een brik digt in onze nabijheid regt in ons vaarwater, doch daar wij over den tegenovergestelden boeg lagen, raakten wij spoedig een goeden afstand van elkander af. Toen draaiden wij bij voor de marszeilen welke gereefd waren, toen wij over stuurboordshalzen zeilden. Nadat wij ongeveer een graad ten zuiden van de bank van St. George gekomen waren, wierpen wij te 7 u. des avonds het dieplood uit, zonder grond te vinden op vijf-en-tachtig vademen. N. B. 39° 47'; W. L. 68° 06', een weinig meer dan tweehonderd mijlen van New-York.

Dingsdag 28 *October*. — Bewolkte lucht, ligte noordewind naar het oosten loopende. De zee staat nog hol, ten gevolge van den storm van gisteren; wij worden den geheelen dag hevig geslingerd, het dek wordt onophoudelijk overstroomd. Gedurende

de dagwacht bemerkten wij een brik die zuidwaarts stevende. Daar zij zich op een grooten afstand en in een ongunstige rigting bevond, vervolgden wij haar niet. Kort daarna werd in 't westen een ander schip gezien, dat denzelfden koers volgde als wij. De kapitein beval voor den wind met volle zeilen er op los te gaan, en te 11 u. des morgens, nadat wij het tot op een halve mijl afstands genaderd waren, heschen wij de blaauwe engelsche vlag. Daar het vreemde schip de vlag der Vereenigde Staten liet zien, ontplooiden wij de onze en noodzaakten wij het door een kanonschot bij te draaijen. Wij lieten den gezagvoerder bij ons aan boord komen met zijne papieren. Daar wij de lading van dien aard bevonden dat wij haar voor goeden prijs konden verklaren, bragten wij de bemanning op de *Alabama* over, staken het schip in brand en vervolgden onzen koers.

Deze prijs was de bark *Lauretta*, te huis behoorende te Boston, van New-York uitgezeild en naar Madeira en de Middellandsche zee bestemd. Wij hebben dagbladen gekregen tot den 24sten. Het gerucht van onze prijzen (tot aan de *Brilliant*) schijnt een groote vrees voor de veiligheid van den handel van New-York te weeg gebragt te hebben.

DE ZAAK DER LAURETTA.

Dit schip voer onder amerikaansche vlag en had een amerikaansch register; aangaande het schip bestond niet de minste twijfel. Er zijn twee afzenders van de lading, de heeren Chamberlain, Phelps & Comp., en H. J. Burden, beide uit de stad New-York. Chamberlain, Phelps & Comp. verzenden 1,424 vaten meel en eene partij duigen om te Gibraltar of te Messina afgeleverd te worden aan hun eigen order, en 225 vaten spijkers om afgeleverd te worden te Messina aan Mariano Castarelli. Het cognossement van lading voor het meel en de duigen draagt het volgende opschrift, naar aanleiding waarvan voor een notaris een eed is afgelegd: „Staat, Stad en Graafschap New-York: Louis Contencin, behoorlijk een eed hebbende afgelegd, zegt een bediende te zijn van Chamberlain, Phelps en Comp...." En in het cog-

nossement van lading is deze partij het eigendom van onderdanen van den Koning van Italië. Dit certificaat is van geenerlei waarde of kracht, om zijn algemeenheid; het wijst niemand aan als eigenaar van het goed, en niemand zou het naar dit certificaat kunnen opvorderen. Zie 3° Phillimore 396. Verder is het eigendom overgedragen *aan de order* van den afzender. Daarom blijft de titel aan hem en kan hij niet *in transitu* veranderd worden. Zie 3° Phillimore 610—12. De eventueele bestemming van dit eigendom toont ook aan dat het een in handel zijnd eigendom was. Het moest te Gibraltar of te Messina afgeleverd worden, zooals de afzender zou kunnen beslissen — waarschijnlijk na ontvangen berigt per stoomboot, voordat het schip zijn bestemming bereikt had. Het moest, gelijk wij gezien hebben, te Madeira aanleggen, hetgeen ruimschoots tijd zou laten om te beslissen.

Het cognossement van lading van de 225 vaten spijkers draagt een gelijksoortig opschrift; alleen heeft men er bijgevoegd dat het eigendom behoort aan onderdanen van den koning van Italië. Men heeft geen eed afgelegd dat dit goed aan Castarelli behoorde, den consignatarius, en voor zoover zulks schijnt te blijken, is Castarelli de agent van den afzender; hij moet deze consignatie ontvangen voor rekening van den ander. Nogtans, ondanks eene consignatie in behoorlijken vorm door een vijandelijk schip aan een onzijdig, is het eigendom een eigendom van den vijand, tenzij het tegendeel bewezen wordt. De consignatie alleen bewijst niet dat het eigendom overgedragen is aan Castarelli, en het certificaat wijst hem niet aan als eigenaar. Castarelli kon het bezit der goederen vorderen luidens het certificaat. Er bestaat dus volstrekt geen bewijs dat hij niet blootelijk de agent van den afzender is. Hetgeen deze beschouwing nog duidelijker maakt is, dat indien de goederen werkelijk aan Castarelli behoord hadden, dit punt in het certificaat zou opgenomen zijn. Waarom zeide men dat de goederen aan „onderdanen van den koning van Italië" behoorden, indien de consignatarius de ware eigenaar was?

De door H. J. Burden afgezonden goederen bestaan in 998 vaten meel en 290 tonnen haring, en zijn geconsigneerd aan Charles B. Blandy Esq., te Funchal, eiland Madeira. Van de bevrachting door H. J. Burden werd op de volgende wijze verklaring afgelegd voor den engelschen consul te New-York: „Dat het grootste gedeelte der in het cognossement van lading gespecificeerde goederen door *H. J. Burden* met de bark *Lauretta* verzonden was voor en op rekening van *H. J. Burden*, een onderdaan van H. M. de Koningin van Groot-Brittanje." Nu kan Burden een zeer goed onderdaan zijn van H. M. de Koningin van Engeland, maar hij teekent zich als bewoner van no. 42 in de Beaver Street te New-York, en hij schijnt het feit uit het oog te verliezen dat, aangezien hij zijn domicilie gevestigd heeft in een vijandelijk land, met het doel om handel te drijven, hij een vijand wordt, *quoad* alle zaken die hij in dit land heeft. Wat meer is, indien de heer H. J. Burden, de afzender, dezelfde niet is als H. J. Burden voor wien de goederen opgeëischt worden, zoo is er niets in de papieren dat aanwijst dat de goederen aan dezen laatsten toekomen, omdat er bewezen is dat de consignatarius Charley H. Blandy Esq. zijn agent is. Bij gebrek van bewijzen is er grond om te vermoeden dat de consignatarius de agent van den afzender is.

—

Woensdag 29 *October*. — Te 10 u. des morgens bijgedraaid; daarna hebben wij stoom gemaakt, en eene hollandsche bark gejaagd en ingehaald; tegen den avond haalden wij den brigantijn der Vereenigde Staten, de *Baron de Custine,* in, van Bangor komende met kanthout en naar Cardenas bestemd. Daar het schip oud en van weinig waarde was, liet ik het gaan zonder bepaling van rantsoen en veranderde het in parlementair vaartuig; ik liet vijf-en-veertig gevangenen op het zelve overgaan, de bemanningen der drie laatste verbrande schepen.

HOOFDSTUK XVIII.

Teleurstelling. — Verzeild. — De *Levi-Starbuck*. — Versche groenten. — Tijdingen. — De keerzijde. — Beloonde goedheid. — De T. B. *Wales*. — Een gezin. — Vrijwilligers. — Een goed gebouwd oorlogsschip.

De Novembermaand die begonnen was bragt ons op nieuw ruw en stormachtig weder aan. De *Alabama* bevond zich nog tweehonderd mijlen van New-York verwijderd, en het scheen wenschelijk een verandering in haar koers te brengen. Nadat zij haar kruistogt begonnen had, was kapitein Semmes steeds voornemens geweest voor deze haven te verschijnen, welke voorzeker de gewigtigste is van allen die de vijand bezit; indien hij niet bij magte was om de plaats zelve bepaaldelijk te bedreigen, wilde hij toch in het gezigt der voornaamste stad van het Noorden eenige schepen trachten prijs te maken. Daarom was het voor hem een groote teleurstelling dat hij door een onafgebroken reeks van tegenwinden en ongunstige stroomen tegengewerkt werd: de schitterende voorspoed dien hij tot nu toe gehad had, daar hij een-en-twintig schepen genomen en voor meer dan een millioen dollars aan goederen vernield had, scheen naauwelijks te kunnen opwegen tegen de verijdeling van zijn geliefkoosd plan.

Evenwel werd het weldra duidelijk dat het plan om voor New-York te verschijnen voor het tegenwoordige moest opgegeven worden, en den 30sten October werd de eerste machinist geraadpleegd over de hoeveelheid steenkolen die zich aan boord bevond. Het antwoord luidde hoogst ongunstig. Er was nog slechts voorraad voor vier dagen; het was duidelijk dat indien het vaartuig zich digter bij de aan-

geduide plaats bevonden had dan het werkelijk was, deze geringe hoeveelheid kolen slechts een zwakke toevlugt zou geweest zijn om eene zoo gevaarlijke onderneming te wagen. Het plan werd bij gevolg, ofschoon met weerzin, opgegeven, de vuren werden uitgedoofd, de schroef werd op nieuw opgehaald, en het vaartuig zeilde zuidoostwaarts om kolen in te nemen.

De *Alabama* bevond zich toen buiten het gewone vaarwater der koopvaardijschepen, en gedurende eenigen tijd werd zij naauwelijks een schip gewaar. De 2de November bragt echter een nieuwen prijs aan; deze was de *Levi Starbuck*, vóór vijf dagen van New-Bedford ter walvischvangst in den Stillen oceaan vertrokken, waar zij dertig maanden moest blijven. Gelijk alle walvischvaarders had zij een talrijker bemanning dan andere schepen van een gelijken tonnenlast, en negen-en-twintig gevangenen werden op de *Alabama* overgebragt. Bij het aanvaarden eener zoo langdurige reis had zij zich ruimschoots van al het noodige voorzien, en de overwinnaar kon zich een aantal zaken toeëigenen waaraan hij in zekeren zin ten eenenmale gebrek begon te hebben na al het stormweder dat hij had doorgestaan.

Onder den buit van de *Levi Starbuck* was een heerlijke voorraad van versche kool en rapen, een voor ons onschatbare vond! Inderdaad waren zij voor ons van eene onberekenbare waarde. De *Alabama* had zeventig dagen op zee doorgebragt, en gedurende al dien tijd had hare bemanning bijna uitsluitend geleefd van gezouten kost. Tot nu toe had deze leefwijze nog geen nadeelige gevolgen gehad; maar de versche groenten kwamen allergelukkigst alle gevaren van de scheurbuik afwenden, dien geesel der zeevarenden, waaraan de gezouten levensmiddelen ons zouden blootgesteld hebben, indien wij nog langer tot het gebruik daarvan veroordeeld geweest waren.

In waarheid, indien men niet wist hoe noodzakelijk de verandering van leefregel is voor de gezondheid der bemanning van een schip, zou men de blijdschap zeer zonderling gevonden hebben waarmede mannen, die gedurende de zes laatste maanden bijna dagelijks voor millioenen aan goederen van allerlei aard

en ladingen van de grootste waarde vernield hadden, thans een paar zakken rapen en eenige eenvoudige koolbladen begroetten. Maar de onthouding oefent een zonderlingen invloed uit; en om de echte waarde van al het goede dezes levens te leeren kennen, bestaat er geen krachtiger middel dan een reis van eenige maanden op den bak van een kruisend oorlogsschip.

Behalve de kool en de rapen die zoo juist van pas kwamen, leverde de *Levi Starbuck* nog andere zaken op die dienden om aan de bemanning afleiding te verschaffen. Zij had dagbladen aan boord die van hand tot hand rondgingen, zoowel in de longroom der officieren als in het logies der matrozen; zij bragten een aangename afwisseling teweeg in onze gesprekken, waarvan de stof was uitgeput gedurende al die treurige dagen en stormachtige nachten, die zoo vol avonturen en voorvallen waren. De dagbladen der *Starbuck* verschaften ons tijdingen uit het land der Yankees die tot den 28sten October liepen, en het minst belangrijke artikel was zeker niet dat hetwelk sprak van de beweging onder den vijand veroorzaakt door het kleine vaartuig, waarvan de officieren op dit oogenblik vrolijk schertsten over de ontsteltenis die hun schip had teweeg gebragt, en de krachtige maatregelen die genomen zouden worden om het te vernielen.

Het was voorzeker geen verwerpelijke uitspanning de vergramde taal te lezen die de dagbladen der Yankees voerden, en de op eene zoo vreemde wijze overdreven berigten van de rooverijen van den „zeeschuimer" der Geconfedereerden. Het was somtijds moeijelijk de gebeurtenissen te herkennen waarvan zij spraken, onder al die heerlijke verfraaijingen die er onder het opstellen bijgevoegd waren. Somtijds ontsnapte aan een der officieren ook een beweging van afkeer, indien deze toevallig meer opgewonden of minder wijsgeer was dan zijne makkers, wanneer hij, het hoofd half verborgen achter een groot slecht gedrukt en kwalijk riekend blad, overluid tot stichting der bemanning de scheldwoorden las, waarmede men het vaartuig en de officieren overlaadde, of de zinsneden die de wreedheid beschreven waarmede onze ongelukkige gevangenen gedurende hun verblijf bij ons aan

boord behandeld werden. Onder de personen die aldus hun waar karakter toonden, door mannen te beleedigen en zwart te maken die, ofschoon vijanden, zich beijverd hadden, terwijl zij hen in hun magt hadden, zooveel mogelijk de onvermijdelijke hardheid der gevangenschap te verzachten, zullen wij den gezagvoerder der *Brilliant* aanhalen; hij ontving een eereprijs die niets benijdbaars heeft; met welke grove leugens beloonde hij de overwinnaars voor hunne goedheid! Ook hoorde men meer dan eens zoowel in de longroom der officieren als in het logies der matrozen van de *Alabama* den eed, dat indien die mijnheer weder in onze handen mogt vallen, men verstandig genoeg zou zijn om geen beleefdheid meer te verkwisten aan iemand die er zoo weinig prijs op stelde.

De zaak der *Levi Starbuck* werd op de gewone wijze geregeld, en de *Alabama* zette op nieuw de zeilen bij; den 5den November voer men Bermuda om, „het vreedzame verblijf," maar op te verren afstand om het land te zien.

Zaturdag 8 *November.* — Omstreeks het midden der hondewacht werd een zeil gezien — een schooner in het zuiden. Alle manschappen werden op het dek geroepen om te halzen (1 u. 30 min. des morgens) en wij maakten jagt op hem. Bij het aanbreken van den dag, toen het vervolgde vaartuig zich op vijf mijlen afstands voor ons uit aan lij bevond, bespeurden wij een schip in het noordoosten. Wij gaven de vervolging van den schooner op om op dit schip jagt te maken. Des morgens te 10 u. bevond zich deze nieuwe prooi op een mijl afstands van ons; zij heesch de vlag der Vereenigde Staten, waarop wij haar door een kanonschot en een verwisseling van vlag deden bijdraaijen; wij zonden een sloep bij hem aan boord, die den gezagvoerder bij ons bragt. Het was het schip *T. B. Wales* van Boston, van Calcutta naar Boston bestemd. Daar er volstrekt geen bewijs van onzijdig eigendom onder de papieren gevonden werd en de gezagvoerder van iets dergelijks niets wist, behalve dat het lijnzaad aan den eigenaar van het schip behoorde, veroordeelden wij schip

en lading. Een groot gedeelte der lading was geconsigneerd aan Gebroeders Baring van Boston; onder de aan hen geadresseerde goederen bevonden zich 1,704 zakken salpeter — oorlogscontrebande die al het goed van de Barings zou hebben doen veroordeelen, zelfs dan wanneer het bewijs van het eigendom aan boord gevonden ware, hetgeen het geval niet was.

Wij zijn verlegen met twee vrouwen en eenige kinderen, want de gezagvoerder had zijne vrouw bij zich aan boord, en een passagier die zich op het schip bevond had ook zijn echtgenoot bij zich. Ik zal twee fraaije hutten voor haar in de longroom laten in gereedheid brengen. Arme vrouwen! zij lijden voor de misslagen harer landgenooten die een moorddadigen oorlog tegen ons voeren!

In den nacht werd door den matroos die de wacht had een zeil gezien, en weldra zag men in de verte een licht, maar wij slaagden er niet in het schip te nemen. Nadat wij de gevangenen van den prijs aan boord gebragt en de groote ra van het vijandelijke schip genomen hadden om de onze te vervangen, die in den orkaan van den 16den der vorige maand is weggeslagen, staken wij den prijs in brand en zetten wij onzen togt voort. Negen manschappen van dit schip namen als vrijwilligers dienst, en werden onder onze eigen bemanning ingedeeld — eene aanwinst die voor ons meer waarde had dan de prijs zelf.

Zondag 9 *November*. — Mijn huishouding gelijkt veel op een gezin, dank zij de tegenwoordigheid der vrouwen en het vrolijk gesnap der kinderen. Wij hebben een stillen Zondag gehad, niets deed zich op zee zien.

Gedurende eenigen tijd hadden wij kalme en rustige dagen. De *Alabama* bevond zich toen in de streek der passaatwinden, maar er verliep nog een geruime tijd voordat wij er volkomen in waren. Van den 9den November (27° 52′ N. B., 58° 24′ W. L.) tot den 15den November, (21° N. B., 57° 49 W. L.) bleef de wind zacht en veranderlijk, en woei zelfs somtijds eenige uren vlak uit het zuiden. Den 15den November schijnt de noordoost-

mousson voor goed te zijn ingetreden, en sedert dien tijd waren het schoone weder en de gunstige winden aan de orde van den dag.

Zondag 16 *November*. — Fraai helder weêr, met een gematigden zuidoost-mousson. De wollen kleederen worden onuitstaanbaar. Te 11 u. des morgens hebben wij de bemanning bijeengeroepen en het vaartuig geïnspecteerd Een stille zondag; niets in 't gezigt; ons schip begint er geheel en al als een oorlogsschip uit te zien; zijne batterij bevindt zich in de volmaaktste orde; de verdekken zijn zindelijk. het is op nieuw opgeschilderd, de masten zijn geschrapt, enz. enz. en de bemanning is aan een behoorlijke tucht gewend. Tot op dit oogenblik heb ik nog geen equipage gezien die beter gezind of ordelijker is De manschappen zijn allen op den goeden weg.

Maandag 17 *November*. — Wij loopen voor den wind met de lijzeilen aan weerszijden bijgezet. Te 2 u. zeilen wij het eiland Dominique voorbij op een halve streek aan stuurboordsboeg.

HOOFDSTUK XIX.

Martinique. — Tijdingen van huis. — Vriendschappelijke groeten. — Muiterij. — De orde hersteld. — De *San Jacinto*. — Inbreuk op de onzijdigheid der haven. — Spoedige maatregelen. — Angstige verwachting. — Gereed tot den strijd. — Gelukkig geslaagd. — Men sluit een ledigen stal. — Verzoeking. — De *Clara L. Sparks*. — Kalefatering. — Een krijgsraad. — Vrijspraak.

Den 18den November bevond kapitein Semmes zich op nieuw in het gezigt van Martinique, dat hij juist een jaar geleden met de *Sumter* bezocht had. Ongeveer te 4 u. des morgens kwam het vaartuig bij de noordelijke punt van het eiland. De schroef werd neergelaten, en men maakte stoom; met het aanbreken van den dag begon de bemanning der *Alabama* te wenden. Des morgens te 10 u. voer men St. Pierre om en wierp het anker in de haven van Fort de France.

Daar vond de *Alabama* haar getrouwe gezellin de *Agrippine* weder, waarvan zij zich te Terceira den 24sten Augustus gescheiden had. Toen het deze haven verlaten had, was dit vaartuig zoo spoedig mogelijk naar Cardiff teruggekeerd, vanwaar het op nieuw onder zeil was gegaan naar de afgesproken plaats van bijeenkomst te Martinique. Het was toen geheel gereed om weder in zee te steken, en had voor een nieuwen voorraad van steenkolen voor de *Alabama* gezorgd, want het verwachtte hare aankomst sedert acht dagen. Behalve dezen hoogst gewenschten voorraad van steenkolen bragt de *Agrippine* brieven mede voor de officieren der *Alabama*, die alzoo tijdingen van hunne vrienden aan den wal ontvingen; dit was de eerste maal sedert meer dan drie maanden.

Naauwelijks was het anker geworpen of een luitenant werd naar den wal gezonden om het gebruikelijke beleefheidsbezoek af te leggen. Deze officier was belast met een brief aan den Gouverneur, waarin aan Z. E. kennis werd gegeven van de aankomst van den steamer der Geconfedereerden de *Alabama* in de fransche vaarwaters. Eenige uren later werd een hoffelijk antwoord teruggebragt, hetwelk aan de *Alabama* de gastvrijheid der haven toestond. Officieren van gezondheid bezochten het schip, en men trad in schikkingen voor het leveren van versche levensmiddelen en andere artikels die wij noodig hadden na dezen langdurigen kruistogt. De bewijzen van beleefdheid die de *Alabama* ontving gingen niet alleen uit van de autoriteiten der stad; bijna een ieder overlaadde ons met de warmste begroetingen; alle gezelschappen werden voor ons opengesteld, en wij ontvingen van alle zijden ontelbare uitnoodigingen.

Voor de krijgstucht aan boord der *Alabama* zou het misschien beter geweest zijn indien de ontvangst, die der bemanning ten deel viel, in sommige opzigten een weinig minder hartelijk geweest was. Vermoeid van hun langdurige opsluiting, en, gelijk altijd het geval schijnt te zijn met zeelieden wanneer zij in eene haven binnenloopen, voornemens zijnde eens terdege hun hart op te halen, bezweken velen dier mannen voor de verleiding der gastvrijheid, hun door de achtbare bewoners des eilands aangeboden. Dit werd nog inzonderheid bevorderd door de pogingen van den deserteur Forrest. Deze man had zeer zeker het vaste plan opgevat om de bemanning tot muiterij te verleiden, en met dit plan in het hoofd slaagde hij er in, zich ongemerkt van het schip te verwijderen; hij keerde naar boord terug met eene groote hoeveelheid sterken drank, dien hij op het voor-halfdek uitdeelde. Groote wanordelijkheden waren daarvan het gevolg, die een ernstig karakter aannamen en zonder krachtdadige en snelwerkende tegenmaatregelen hoogst treurige gevolgen hadden kunnen hebben.

De kapitein der *Alabama* was er echter de man niet naar om zich vrees te laten aanjagen of zich te laten verrassen. Zoodra

men hem berigt gaf van de wanorde, liet hij alarm slaan, en kreeg dat gedeelte der bemanning dat nuchter gebleven was bevel om zich van de belhamels meester te maken. In zware boeijen geklonken en op eene behoorlijke wijze met koud water overgoten, dat hunne makkers al lagchende over hunne hoofden uitstortten; herkregen de muiters zeer spoedig hun verstand en werd de orde hersteld. De raddraaijer Forrest werd toen meer dan twee en een half uur lang in den bezaansmast opgeheschen, om aldaar de straf voor zijn misdaad af te wachten.

De volgende dag bragt eene nieuwe verschijning der sterren en strepen aan; maar ditmaal wapperde deze vlag van den bezaansmast van een zwaar gewapenden steamer, die vroeg in den morgen verscheen en zich aan bakboord van ons hield. Op de *Alabama* werd aanstonds alles in gereedheid gebragt tot het gevecht; en uit voorzorg werden hare gelden naar den wal gebragt, want men wist niet wat het gevolg zou zijn van den strijd die naar alle waarschijnlijkheid plaats zou hebben. Men kon echter het gevecht niet beginnen. De kooplieden, werkelijk meenende dat kapitein Semmes zich geheel in hun magt bevond en drie dubbelen interest moest betalen voor het bewaren van zijn schat, weigerden iets te doen, hoe gering ook, voor een mindere belooning dan vijf ten honderd. De officier die naar den wal was gezonden wilde dit contract niet teekenen, en het geld werd weder aan boord gebragt. Dit voorval was gelukkig; want toen het ware karakter van het vreemde schip bekend werd, zag men dat het de steamer der Vereenigde Staten de *San Jacinto* was, met veertien stukken gewapend; hij was bij gevolg te sterk dan dat de *Alabama* een aanval op hem zou hebben kunnen wagen. Dit was eerst opgemerkt toen de kooplieden terugkeerden met het aanbod eener verminderde premie voor het in bewaring nemen van den schat der Geconfedereerden; maar de kans was verkeken, en zij waren genoodzaakt met ledige handen naar den wal terug te keeren, zooals zij gekomen waren. Inmiddels waren de autoriteiten van het eiland aan het werk gegaan om elke schending van de onzijdigheid hunner haven

tegen te gaan. Een sloep werd naar de *San Jacinto* gezonden met het bevel om òf voor anker te komen, en in dit geval moest zij tot vier-en-twintig uren na het vertrek der *Alabama* in de haven blijven, òf weder in zee te steken en op een mijl afstands van de haven te blijven. De kapitein der Vereenigde Staten gaf de voorkeur aan de tweede voorwaarde. Daarop bragt de *San Jacinto* haar roer aan bakboord, wendde langzaam en verwijderde zich tot op den bepaalden afstand van de kust. Daar gekomen voer zij langzaam vooruit en achteruit, in de hoop van haar kleine vijandin aan te vallen, wanneer deze het wagen mogt haar ankerplaats te verlaten.

Terwijl de kruiser der Vereenigde Staten zich alzoo onderwierp aan de bevelen van den Gouverneur, had de fransche kanonneerboot *Fatu* bevel gekregen om stoom te maken; zij verliet weldra haar post, kwam naast de *Alabama* liggen, en verklaarde zich bereid om ons van dienst te zijn bij de onderhandelingen die tusschen de beide vijandelijke schepen zouden kunnen plaats hebben. Haar kapitein en hare officieren boden op de vriendschappelijkste wijze hunne dienstsn aan, en wezen op de zeekaart de beste middelen aan om aan den steamer der Federalisten te ontsnappen, wiens meerdere grootte elk denkbeeld van een aanval op hem te wagen deed opgeven, ofschoon er op de *Alabama* nog altijd mannen waren, die de hoop niet konden opgeven, dat het zeer gemakkelijk zou zijn hem bij het verlaten der haven aan te vallen.

De waakzaamheid der autoriteiten, die alle gemeenschap tusschen de *San Jacinto* en den wal verboden hadden, kon echter den Yankee niet beletten een stelsel van seinen in te rigten, waardoor hij van al de bewegingen van den steamer der Geconfedereerden kon verwittigd worden, dien hij ongetwijfeld reeds als zijn prooi beschouwde. Twee zijner sloepen waren, gelijk men later ontdekte, op den uitkijk gesteld gedurende den nacht, en de kruiser had zich in betrekking gesteld met den gezagvoerder van een schip der Yankees, dat zich in de haven bevond en dat het sein moest geven van het vertrek der *Alabama*.

Tegen den avond was kapitein Semmes gereed met zijne toebe-

reidselen. De gelden die de handelaars van Martinique aan hunne al te hebzuchtige vingers hadden laten ontsnappen, werden in veiligheid gebragt en naar Liverpool gezonden. De noodige proviand was aan boord genomen. Het dek was in gereedheid gebragt voor het gevecht; alle lichten waren zorgvuldig uitgedoofd; de manschappen stonden op hunne posten, en de *Alabama* verliet bedaard haar ankerplaats, stoomde met groote voorzigtigheid de haven uit en wendde den steven naar zee.

Het was een oogenblik van bange verwachting toen de *Alabama* stil over het water gleed en met elk oogenblik zijn magtigen vijand al digter naderde. Deze laatste had zich, toen de duisternis het vaartuig der Geconfedereerden aan zijne oogen onttrokken had, midden in den ingang der haven geplaatst en bewaakte zorgvuldig zijn gewenschte prooi. Weldra bespeurde men aan boord van de *Alabama* dat hare bewegingen door de spionnen van den vijand gevolgd waren, en een reeks van signalen door het voor anker liggende schip der Vereenigde Staten gegeven, hadden klaarblijkelijk ten doel de *San Jacinto* van de poging tot ontsnapping te verwittigen. Elk oogenblik verwachtte men de vlam eener losbranding te zien, den doffen knal van een kanonschot te hooren; de kanonniers stonden bij de stukken die geladen waren en gereed om krachtig te antwoorden. Geen woord werd gesproken op het dek, ofschoon dit vol manschappen en officieren was; er heerschte een zoo diepe stilte dat de slagen der schroef, die langzaam in het water ronddraaide, in de ooren schenen te klinken als het gerommel van den donder. Maar de minuten verliepen en de verwachte laag kwam niet. De manschappen die op den uitkijk stonden konden volstrekt geen beweging bespeuren op de *San Jacinto*. Zij moet zich òf vergist hebben in de signalen harer bondgenooten aan den wal, òf deze signalen waren haar door een zamenloop van omstandigheden ontgaan. De *Alabama* vervolgde ongemoeid haren koers, en te 8 u. 20 m., nog geen uur na haar vertrek, beschouwde zij zich als volkomen buiten gevaar.

De kanonnen werden weder ingehaald en vastgesjord, de ma-

chinisten kregen bevel om meer stoom te maken; het fluitje riep de manschappen bijeen, en de *Alabama* brak het stilzwijgen af dat zij gedurende een uur had in acht genomen, zoowel op het achterdek als aan den boeg, en doorkliefde blijde de schuimende golven in de rigting van het eiland Blanquilla, met eene snelheid van veertien knoopen in het uur. Men vernam later dat ondanks al haar waakzaamheid en al hare te voren afgesproken signalen, de *San Jacinto* volkomen onbekend was gebleven met de vlugt van haar vluggen vijand; zij bleef bepaaldelijk vier dagen en vier nachten zorgvuldig de wacht houden voor den stal waaruit het paard ontsnapt was.

In den morgen van den 21sten November bevond de *Alabama* zich in het gezigt der Hermanas, en te 1 u. 10 m. des avonds kregen wij het eiland Blanquilla in het gezigt, de met de *Agrippine* afgesproken plaats van bijeenkomst. Reeds had men des morgens te 9 u. dit kleine vaartuig bespeurd dat zich met de grootst mogelijke snelheid naar de bepaalde ankerplaats spoedde. De beide schepen kwamen aldaar in den loop van den namiddag aan; de *Alabama*, die veel sneller voer dan het transportschip, wierp het eerst het anker, en de *Agrippine* eenige oogenblikken later.

Toen de beide schepen de kust naderden, zagen zij een schooner in de kleine baai voor anker liggen, die bij het naderen der vreemde schepen de vlag der Vereenigde Staten heesch. Wij zonden eene sloep bij hem aan boord en vernamen dat het de *Clara L. Sparks* was, van Provincetown ter walvischvangst uitgezeild; groot was de verwondering en tevens het verdriet van den ongelukkigen gezagvoerder, toen hij de witte vlag der Confederatie van den mast van het pas aangekomen vaartuig zag wapperen.

Gaarne zouden wij ons van hem meester gemaakt en hem aan de vlammen prijs gegeven hebben, maar kapitein Semmes wilde ernstig elke aanleiding tot klagten vermijden, ten opzigte van een inbreuk op het regt der onzijdigen. Het was gelukkig voor de *Clara Sparks* dat wij eenige herders van Venezuela zagen die een ellendig leven leidden op het dorre eiland waarbij zij voor

anker lag; zich onder deze omstandigheden van het schip meester maken had waarschijnlijk kunnen beschouwd worden als eene schending van de voorregten der onzijdigheid. Er werd dus besloten dat men het vaartuig ongemoeid zou laten; en aan den gezagvoerder werd tot zijne groote verligting en blijdschap kennis gegeven dat hij, zoodra de *Alabama* gereed was, vrij zou zijn om zijn reis voort te zetten. Gedurende dien tijd echter was het dringend noodzakelijk dat men hem niet liet vertrekken, want hij zou de edelmoedigheid zijner overwinnaars hebben kunnen beloonen door aan hunne vijanden de plaats mede te deelen waar zij zich bevonden. Bij gevolg werd bevel gegeven om den gezagvoerder en den stuurman van den schooner elken avond aan boord van de *Alabama* te brengen, waar zij tot den morgen moesten blijven; over dag mogten zij aan boord blijven en hunne zaken verrigten.

Zaturdag den 27sten November te 8 u. des morgens begon men met het overladen der steenkolen; de manschappen werkten bij ploegen die elkander om de twee uren aflosten; tegen den avond waren reeds ongeveer zeventig tonnen ingenomen. De wind was hevig genoeg om de zee ligt in beweging te brengen en deed de beide schepen, die voor het overladen der steenkolen langszijde lagen zwaar tegen elkander stooten. Doch ondanks den wind was het zoo warm dat dit kapitein Semmes weerhield naar den wal te gaan, ofschoon hij na langer dan drie maanden aan boord opgesloten geweest te zijn, gaarne den voet op vasten grond had willen zetten. Maar de meesten onzer officieren bezochten het eiland, dat zij vrij dor vonden; de drie herders die de geheele bevolking uitmaakten leefden van de opbrengst van eenige geiten. Zij leidden ongetwijfeld een leven vol ontbering, want het eiland leverde naauwelijks iets op; zelfs gaven de bronnen er weinig water, en dit was daarenboven zoo brak, dat het naauwelijks voor menschen drinkbaar was.

Ofschoon het heden Zondag is — schreef kapitein Semmes den volgenden dag in zijn journaal — beschouw ik het niet als eene schending der christelijke pligten, voort te gaan met het

innemen der steenkolen, want wij loopen elk oogenblik gevaar overvallen te worden en onze plannen te zien verijdelen.

De bemanning der *Alabama* dacht er algemeen op dezelfde wijze over. Zij werkte vrolijk den geheelen dag en des Maandags morgens te 11 u. 30 m. waren wij gereed. De *Alabama* had toen ongeveer 285 tonnen steenkolen aan boord, want de *Agrippine* had haar ongeveer 200 tonnen geleverd. Wanneer men haar dagelijksch verbruik op zestien tonnen schat, hetgeen voor gematigd stoomen toereikend is, had zij dus voor ongeveer achttien dagen brandstof aan boord.

Toen deze gewigtige arbeid geëindigd was, was het eerste werk de groote ra neer te laten en te vervangen door die welke wij van de *T. B. Wales* genomen hadden. Met dezen arbeid ging een groot gedeelte van den 25sten voorbij, en kapitein Semmes beval vervolgens den kuil op te ruimen om er proviand in te bergen; want er had zich sedert het overhaast vertrek van Terceira nog geen gelegenheid voorgedaan om zich te vergewissen van de juiste hoeveelheid gezouten levensmiddelen en andere noodzakelijke dingen die het vaartuig bevatte. Ook werden de manschappen bij afdeelingen naar den wal gezonden om een weinig op den vasten grond te wandelen — een genot waarin diegenen der officieren die gemist konden worden zeer gaarne deelden.

Woensdag den 26sten November waren al deze toebereidselen gereed en de laatste afdeeling manschappen die met verlof naar den wal waren gezonden, keerde naar boord terug, nadat zij eenigen tijd tot ontspanning gewandeld haden. De *Alabama* was dus weder gereed om te kruisen, maar voordat zij Blanquilla verliet, moest zij eerst nog een daad van geregtigheid uitoefenen. In den namiddag werd de krijgsraad bijeengeroepen om Georges Forrest te vonnissen, den matroos die eerst van de *Sumter* gedeserteerd was en nadat hij weder gevat was veroordeeld was tot het verrigten van buitengewone diensten, het verlies zijner gage, van elk regt op prijsgelden, enz. enz. Thans werd hij beschuldigd de bemanning tot muiterij te hebben verleid, en met dit

doel sterken drank gegeven te hebben, waardoor de muitelingen van den 18den November beschonken waren geworden.

Zijne schuld werd duidelijk bewezen, en na beraadslaagd te hebben velde de krijgsraad een vonnis, waarbij de schuldige veroordeeld werd tot het verlies van alle prijsgelden en schandelijk van het schip weggejaagd te worden. Des avonds te 7 u. 15 min. werden al de manschappen op het achterdek geroepen om het voorlezen van dit vonnis aan te hooren; en na een korte aanspraak van kapitein Semmes die een diepen indruk maakte, werd aan den gevangene bekend gemaakt dat hij eerloos uit de dienst der Geconfedereerde Staten werd weggejaagd, en dat hij over de verschansing zou gezet worden in de sloep die hem naar den wal moest brengen.

Toen deze plegtigheid verrigt en het schip bevrijd was van dien onverbeterlijken schurk, die het zoo lang onteerd had, werden de manschappen weder aan hun werk gezet en men haastte zich met het ten einde brengen der toebereidselen voor het vertrek. De *Agrippine* was de *Alabama* reeds voorgegaan, en drie harer manschappen hadden zich als vrijwilligers verbonden in de plaats der drie matrozen van den steamer, en bij het terugkeeren der sloep verloor men geen oogenblik om onder zeil te gaan. De kapitein en stuurman van den schooner werden losgelaten en de *Alabama* stak weder in zee onder klein zeil.

HOOFDSTUK XX.

Weder in zee. — Het schip wordt schoon gemaakt. — Tarief der gage. — Een prijs die goed van pas komt. — De *Parker Cook*. — Een beslissing. — De rust van een goeden nacht. — Koelbloedigheid. — Te midden van jasmijn-priëelen. — Opsporing van een rijken prijs. — De *Nina*. — »Dank zij de *Alabama*".

De *Alabama* wilde thans een der stoomschepen opwachten die van Californië kwamen, en het was zeer waarschijnlijk dat het in dit geval tot een gevecht zou komen. Maar al mogt dit het gevolg zijn van onzen kruistogt, zoo wilden wij toch volstrekt geen maatregelen nemen om het te vermijden. Het vaartuig was thans drie maanden in zee en ofschoon velen zijner bemanning in het eerst zeer lomp en onhandig waren — en onder dezen moeten wij in de eerste plaats de scheepsjongens rangschikken die men van de straten van Liverpool had opgeraapt, en die door kapitein Semmes met den naam van onverbeterlijke jonge schelmen bestempeld waren — hadden deze tachtig dagen van onafgebroken en goed toegepaste tucht wonderen verrigt, en aan al die ruwe elementen de zucht naar orde ingeprent; en die koopvaardijmatrozen, hier en daar bij toeval geworven, verlokt door het vooruitzigt op eene ruime gage of op vreemde avonturen, maakten eene bemanning uit welke even goed geoefend en aan tucht gewend was als die van sommige oorlogsschepen die meer dan twee maal zoo lang gediend hadden.

Al die mannen waren dan ook vastberaden en vol ijver; zij wenschten met den vijand slaags te geraken. Men moest evenwel toezien dat de betrekkelijke sterkte der beide schepen niet

al te ongelijk was; de ontmoeting van een schip der Vereenigde Staten van eene gelijke sterkte als het onze zou met vreugde door iedereen aan boord begroet zijn.

Twee dagen na haar vertrek van Blanquilla heerschte er eene groote opgewondenheid aan boord van de *Alabama*; want men geloofde aan de mogelijkheid eener ontmoeting. Het was nog vroeg in den morgen toen een schip van de voormarsra gezien werd; het zeilde tegen den wind op; weldra ontdekte men dat dit vaartuig een groote raderstoomboot was, als een bark getuigd, en dat zij regtstreeks op de *Alabama* aanhield. Zij was veel grooter dan de laatste, maar men besloot in elk geval te zien wat zij in het schild voerde, en de *Alabama* loefde bij den wind terwijl men zich gereed maakte om stoom te maken. Men bespeurde weldra dat het vreemde schip gerust zijn koers vervolgde, zonder in 't minst acht op ons te slaan; en daar het duidelijk genoeg was dat geen vijandelijk schip dat ons zoo zeer in grootte overtrof eene zoo schoone gelegenheid zou laten voorbijgaan, maakte men daaruit op dat het vreemde schip noodzakelijk een onzijdig vaartuig moest zijn en naar alle waarschijnlijkheid een fransche oorlogssteamer, die naar Martinique bestemd was. Men maakte daarom geen stoom, en de *Alabama* vervolgde weder haar koers.

Dienzelfden morgen te 9 u. kregen wij de kust van Porto Rico in het gezigt, en eenige uren later minderde de *Alabama* zeil en liep de straat van Anglesey binnen; zij deed dit om aan eene bark tijd te geven haar in te halen, want men wilde weten tot welke natie deze behoorde. Het was een engelsche bark die onder het voorbijzeilen hare vlag nederhaalde voor de sterren en strepen die van den mast der *Alabama* wapperden. En daar deze begroeting eigenlijk niet bestemd was voor het schip der Geconfedereerden, maar wel voor deszelfs vijand, was het natuurlijk dat wij haar niet beantwoordden.

Daar straat Anglesey de weg is dien de koopvaardijschepen van de Vereenigde Staten gewoonlijk volgen, was men er bijna zeker van een kruiser te ontmoeten die aldaar gestationeerd was

om hen te beschermen. Er werd goede uitkijk gehouden en men hoopte op nieuw een Yankee te zullen ontmoeten. Maar niets vertoonde zich dien geheelen dag aan den gezigteinder, dat onze aandacht aftrok van datgene wat aan boord van de *Alabama* zelve voorviel.

Heden — zoo schrijft kapitein Semmes in zijn journaal — maakten wij schoonschip. De eerste luitenant, zonder zich verder te bekommeren om straat Anglesey of om vreemde zeilen, houdt zich met zijn borstels en zijn zand bezig.

Ik heb heden den officier van administratie gemagtigd om aan de equipage de gage uit te betalen volgens de bij Terceira gemaakte afspraak, namelijk:

		dollars.	gulden.
Wapenkapiteins.	per maand	29,04	72,60
Bootsman	—	29,04	72,60
Proviandmeester.	—	29,04	72,60
Sergeant van wapenen	—	26,62	66,55
Geweermaker.	—	29,04	72,60
Kok	—	26,62	66,55
1e Equipagemeester	—	29,04	72,60
2e Equipagemeester.	—	26,62	66,55
1e Constabel	—	29,04	72,60
1e Timmerman	—	29,04	72,60
1e Zeilmaker.	—	26,62	66,55
Kwartiermeester	—	26,62	66,55
Dekkanonniers	—	26,62	66,55
Stuurlieden van sloepen	—	26,62	66,55
Kwartiermeester van het voorhalfdek.	—	26,62	66,55
Kwartiermeester der marsen . .	—	24,20	60,50
Kwartiermeester van het achterhalfdek.	—	24,20	60,50
Bootsman van het ruim . . .	—	24,20	60,50
Hofmeester	—	24,20	60,50
Bediende van de longroom . . .	—	24,20	60,50
Matrozen	—	21,78	54,45
Ligtmatrozen	—	19,36	48,40
Zeesoldaten	—	14,94	37,35
Scheepsjongens	—	9,68	24,20
Stokers	—	33,88	84,70
Ajusteurs.	—	24,20	60,50

Zondag 30 *November*. — Ik heb de bemanning bijeengeroepen voor de inspectie. Des morgens te 9 u. heb ik een spaanschen schooner gepraaid, die twintig dagen geleden van Boston was uitgezeild met bestemming naar St. Domingo. Ik heb dagbladen van hem gekregen die tot den 13den October loopen. Eenige oogenblikken vertoonde zich een ander zeil aan lij van ons; het zette koers naar de kust. Wij hielden op hetzelve aan, en toen wij op een voldoenden afstand gekomen waren, heschen wij de vlag der Vereenigde Staten. Het vreemde schip antwoordde met dezelfde vlag. Volgens onze gewoonte heschen wij daarop onze eigene vlag en losten een schot met los kruid. Terstond draaide hij bij. Het was de bark *Parker Cook*, van Boston naar Duins bestemd. Zij kwam juist van pas, want wij hadden groot gebrek aan proviand, terwijl de bark overvloedig daarvan voorzien was. Wij ontnamen haar een grooten voorraad van varkenvleesch, kaas, beschuit enz., en des avonds te 10 u. werden de kusten van St. Domingo verlicht door een brandoffer, dat bekostigd was door die ellendige wezens, die gaarne eene tweede omwenteling van St. Domingo in ons ongelukkige vaderland zouden gezien hebben.

In den namiddag begon de lucht er onstuimig uit te zien en woei er een hevige wind, zoodat de zee zeer hol begon te staan Daar wij ons in de baai van Samana bevonden, begon ik een weinig ongerust te worden dat het schip te ver zou afdrijven en op het strand geraken. Er bestaan voor een scheepsbevelhebber aanleidingen tot ongerustheid, waarmede de overige officieren ten eenenmale onbekend blijven. Onze prijs is verbrand op de hoogte van kaap Raphael. Eerst omstreeks middernacht zocht ik mijn kajuit op; twee uren later werd ik weder gewekt toen men den bepaalden afstand had afgelegd. Ik keerde naar mijne hangmat terug, en was juist in een verkwikkenden slaap gedompeld, toen de officier die de wacht had mij in aller ijl kwam zeggen, dat een groot schip regtstreeks op ons aanhield. Wij zeilden bij den wind, en daar de maan ondergegaan en het een duistere nacht was, begreep ik dat het vreemde schip zich digt bij ons

bevond. Ik beval aanstonds het groote marszeil te gijen; en in der haast eenige kleederen aangetrokken hebbende, snelde ik naar het dek. Met een oogopslag zag ik dat het gevaar voorbij was, want het vreemde schip bevond zich achter en aan lij van ons. Wij wendden en volgden het.

Maandag 1 *December.* — Een stevige passaatwind, bewolkte lucht en regenbuijen. Een hoos is langs ons heen gegaan. Wij hadden maar even den tijd om de lijzeilen in te nemen die bijgezet waren om den lastigen vreemdeling van den vorigen nacht te vervolgen, denzelfden die mij in mijn rust gestoord had. Het vervolgde schip was een spaansche brik...

Aan bakboordszijde zien wij land, en omstreeks den middag hebben wij de kaap vlak voor ons.

Dingsdag 2 *December.* — Wij zetten koers naar het land en te 12 u. bevinden wij ons tegenover la Grange. Den vorigen nacht te 10 u. werd er achter ons aan bakboordszijde een schip gezien; het zakte af naar lij even als wij. Ik liet de bemanning op hare posten roepen, en het vaartuig in gereedheid brengen tot het gevecht; men wendde over bakboordsboeg en de kanonnen werden geladen. Toen het vreemde schip zich nagenoeg dwars voor ons bevond, op een afstand van ongeveer acht honderd yards, zagen wij dat het een groot stoomschip was, dat al zijne lijzeilen bijgezet had. Wij moesten een besluit nemen! Wij hadden geen stoom en onze schroef was opgehaald!

Weinige minuten maakten een einde aan onze besluiteloosheid. De vreedzame bewegingen van den steamer, die geen zeil minderde en voor zoover wij konden zien geen aanstalten maakte tot het gevecht, bewezen duidelijk dat hij geen vijand was, maar waarschijnlijk een spaansch oorlogsschip dat van St. Domingo naar Cuba ging. Ik was eerst voornemens hem te praaijen; met dit doel liet ik de fok en het kruis bramzeil bijzetten. Maar de vreemdeling had ons weldra ver achter zich gelaten en was reeds lang uit het gezigt voordat wij stoom gemaakt en de schroef neergelaten hadden.

Ongeveer te 3 ure in den namiddag kregen wij het Schild-

padden-eiland in 't gezigt. Over stuurboordsboeg werd een schip gezien; het zeilde, volgens het zeggen, dwars voor ons heen. Maar hoe onoplettend zijn toch de uitkijken! Het eerste wat wij zagen was dat het zich aan stuurboordszijde van ons bevond, en bij den wind zeilde, en dat het dien geheelen tijd aan stuurboordszijde van ons geweest was. Met het aanbreken van den nacht zocht ik mijn kajuit weder op in de hoop dat ik een weinig rust zou kunnen genieten, want ik was het grootste gedeelte van den vorigen nacht op de been geweest. Maar naauwelijks had ik mij ontkleed en wilde ik mij op mijn bed werpen (10 u. des avonds) of de officier die de wacht had kwam mij in de grootste haast zeggen dat een groot schip op ons aanhield; — wij lagen bijgedraaid; — men gelooft, zeide hij, dat het een stoomschip is. Ik gaf terstond bevel al de zeilen bij te zetten; vervolgens spoedde ik mij naar het dek; en op het eerste gezigt zag ik dat dit vaartuig een brik was die zich van ons verwijderde en zich op eenigen afstand achter ons bevond.

Ik ging weder naar beneden en mogt eindelijk eenige oogenblikken rust genieten; maar weldra werd ik weder gewekt en vernam ik dat een schip met witte zeilen op ons aanhield en zich op een korten afstand voor ons uit bevond. Ik snelde naar boven en liet op nieuw volbrassen: wij zeilden onder matig zeil om den vijand tijd te geven ons te naderen. De nacht is onstuimig; er vallen slagregens, en de wind is hevig; des morgens te 1 u. 30 m. was de vreemdeling ons genaderd, en praaiden wij hem. Het was een kleine schooner — wit gelijk meestal de west-indische schooners zijn — maar een Spanjaard. Te 2 u. keerde ik naar mijn kajuit terug, en bij het aanbreken van den dag berigtte men mij dat er twee schepen in het gezigt waren. Te 7 u. des morgens bevond een daarvan zich digt genoeg bij ons om gepraaid te worden, en moest ik op nieuw mijn kajuit verlaten. Deze nacht geeft een getrouwe voorstelling van de wijze waarop ik gewoonlijk onder het kruisen sliep.

Woensdag 3 December. — Wij kruisen heden, onder begunsti-

ging van zeer fraai en helder weder in de straat die zich tusschen St. Domingo en Cuba bevindt. Wij hebben twee onzijdige schepen hun vlag laten vertoonen, en tegen den middag zetten wij koers naar de oostpunt van Cuba. Waar kunnen zich toch al de kruisers van den vijand bevinden, daar al de belangrijke straten die wij doorgevaren zijn onbewaakt zijn gelaten? Ik denk dat zij vertrokken zijn om de *Alabama* te vervolgen!

Des avonds te 10 u. zagen wij onder begunstiging van een helderen maanschijn eene bark in onze nabijheid, en losten wij een schot met los kruid om haar te doen bijdraaijen; daarna wendden wij. Daar zij op dit sein geen acht scheen te slaan, beval ik een schot met scherp boven haar romp te lossen. Dit had een goede uitwerking, het schot ging — gelijk wij later vernamen — tusschen zijn fokke-stag en den fokkemast door. Het was de fransche bark *Feu Sacré*, van Port au Prince naar Falmouth bestemd (*). Toen wij aan den gezagvoerder vroegen, waarom hij niet had bijgedraaid na het eerste schot, antwoordde hij, dat hij een Franschman en met niemand in oorlog was! Tegen den middag wendden wij in de rigting van kaap Mayzi.

Donderdag 4 *December*. Wij houden af en keeren vervolgens weder naar kaap Mayzi terug, in afwachting van onzen vriend van Californië, die Aspinwall den 1sten heeft moeten verlaten, en die heden of in den volgenden nacht hier langs moet komen. Wij stoken om op het eerste teeken stoom te kunnen maken. In den loop van den dag zijn ons een aantal schepen voorbijgezeild. Bij het ondergaan der zon heb ik de bemanning geoefend in de behandeling van het geschut. Het is een fraaije heldere nacht, maar de noordoostewind is vrij scherp. Wij liggen bijgedraaid in het gezigt van kaap Mayzi. Er heerscht een groote opgewondenheid bij ons aan boord, en velen staan vrijwillig op den uitkijk. Ik zelf ben te 10 u. des avonds naar beneden ge-

(*) Volgens het journaal van een officier beklaagde de gezagvoerder zich luide dat hij door schepen van de Vereenigde Staten aangehouden was; hij had de *Alabama* aangezien voor het schip der Vereenigde Staten de *Wyoming*.

gaan, nadat ik mij verzekerd had dat alles in orde was en bevolen had dat men mij om geen zeilvaartuig zou wekken. Ik heb een goeden nacht doorgebragt en rust genoten, die ik hoog noodig had.

Vrijdag 5 *December.* — Het is een uitstekend fraaije heldere morgen, het westelijke gedeelte van Haïti is in 't gezigt, ofschoon negentig mijlen van ons verwijderd. Gedurende dien fraaijen morgen had ik veel genoegen van het vrolijke gezang van onzen kanarievogel. Het is een kleine gevangene, dien wij aan boord van een walvischvanger gevonden hebben; en somtijds verbeeld ik mij des morgens zeer vroeg dat ik mij in de jasmijnboschjes bevind en den geur der bloemen inadem, terwijl ik luister naar de toonen dier gevederde zangers die zoo menigvuldig gevonden worden in ons dierbaar Zuiden. Moge God weldra ons vaderland bevrijden van die woeste en dweepzieke horden die het verwoesten, onder de ijdele leuzen van vrijheid en vrije regering!

Indien de stoomschepen van Californië dezen weg nog volgen, moet de steamer van den 1sten oponthoud gehad hebben of den vorigen nacht ons voorbijgevaren zijn. Er zijn een aantal schepen in 't gezigt, maar ik kan thans mijne plaats niet verlaten om jagt op hen te maken, uit vrees van mijn voornaamste doel te missen. Tegen den middag had een schooner de beleefdheid om zich in ons vaarwater te werpen; het was zelfs niet noodig jagt op hem te maken. Ik deed hem weldra bijdraaijen; hij behoorde in de Vereenigde Staten te huis. Het was de *Nina* van Baltimore en van daar uitgezeild naar Port-Marie aan de noordkust van Jamaica. Daar zij eene engelsche lading inhad, liet ik haar vrij tegen een rantsoen van 15,000 dollars. Zij mat negentig tonnen en was dertien jaar oud. Ik hield haar bij mij tot aan het ondergaan der zon, toen gaf ik haar verlof om te vertrekken, nadat ik de gevangenen van de *Parker Cook* bij haar aan boord had gezonden.

Onze hoop om den steamer van Californië te nemen is zeer verminderd sedert de stuurman van den schooner ons verzekerd heeft, dat de stoomschepen dien weg niet meer volgen, maar

dat die welke vertrokken straat Anglesey doorvoeren, en de terugkeerenden de golf van Florida. Evenwel wil ik nog een paar dagen wachten om mij te verzekeren of men mij niet bedrogen heeft.

Zaturdag 6 *December*. — Des morgens te 9 u. werd de schroef opgehaald en zetten wij koers naar het noordoosten. De steamer van Californië die vertrokken is moet heden op de hoogte der kaap zijn, indien hij werkelijk dien weg neemt; ik wil daarom den geheelen dag in het gezigt der kaap blijven. Ik neem de volgende zinsnede over uit een brief van New-York, door de *Baltimore Sun* medegedeeld, die wij aan boord van den schooner de *Nina* gevonden hebben:

„De vorige week zijn bijna uitsluitend vreemde schepen be-„vracht voor het vervoer van granen; want men vertrouwt de „amerikaansche vlag voor het oogenblik niet zeer, dank zij de „kruistogten van den steamer der opstandelingen de *Alabama*.”

HOOFDSTUK XXI.

Een gelukkige dag voor de *Alabamà.* — Wedstrijd in snelheid. — Men wint. — De *Ariël.* — Prijs. — Krijgsgevangenen. — Prijsgeld. — Nog steeds aan 't opzoeken. — Averij aan de machine. — Een dilemma. — De gele koorts. — Men verlaat de *Ariël.* — Kalefatering.

Het was Zondag! de gelukkige dag voor de *Alabama*, de dag die bestemd was om met gulden letters in haar geschiedenis te prijken. Het was een stille morgen; het vaartuig had zijn vreedzaam voorkomen van den dag des Heeren aangenomen; en niets was er dat eenige buitengewone gebeurtenis scheen te voorspellen, tenzij misschien eenige afzonderlijke groepen matrozen die in eene vrij levendige woordenwisseling gewikkeld waren, terwijl zij met hunne blikken den gezigteinder onderzochten en over de kans redeneerden op een rijke prooi voor het einde van den dag.

De morgen scheen dan ook lang en vervelend; maar weldra bragt de uitroep: „een zeil!" boven uit den mast een gelukkige afleiding aan. Op het hooren dier woorden wordt de stilte aanstonds vervangen door beweging, een ieder is in gespannen verwachting, een ieder luistert aandachtig naar den uitkijk die het schip gezien heeft en die het duidelijk genoeg begint te onderscheiden om er naauwkeurig en breedvoerig al de bijzonderheden van op te noemen. Het is een stoomschip, en wel van de grootste soort! Dit berigt wordt met eene blijdschap ontvangen die bij allen de grootste verwachtingen doet ontstaan. Als een brigantijn opgetuigd — een schroefboot — juist wat wij hebben moeten!

Die beschrijving duidt naauwkeurig een steamer van Californië aan. Nog eenige minuten en zijn lot zal beslist zijn. Sedert eenige oogenblikken had de *Alabama* bevallig hare zeilen laten hangen; het vuur werd ruimschoots voorzien van brandstof; de schroef werd aanstonds neergelaten, en aan het schip werd zulk eene rigting gegeven dat het den vreemden steamer den pas afsneed. Toen begon een geregelde, snelle en hardnekkige jagt; de beide steamers hadden al hunne zeilen bijgezet; de ontzaggelijke omvang van den vreemdeling stak al meer en meer af tegen het blaauw der golven die hij krachtig met zijne raderen doorkliefde; het dek was bedekt met passagiers; men bemerkte een groot aantal dames, wier frissche en bevallige toiletten de aandacht trokken. Maar wat ziet men aan het einde van het dek en boven al die hoofden schitteren? Het zijn bajonetten; reeds onderscheidt men de mannen die ze dragen; ze staan geschaard als voor een monstering of voor een veldslag. Geen twijfel meer, — het is een detachement zeesoldaten der Vereenigde Staten.

De *Alabama* nadert al meer en meer haar magtige prooi, onder een doodsche stilte, die somtijds wordt afgebroken door het verschrikkelijke geknars harer zes twee-en-dertigponders; de manschappen staan ongeduldig achter de verschansingen, gereed om vuur te geven. Boven hen zweeft het groote draaijende stuk, terwijl van den fokkemast de strepen en sterren wapperen, als een bevel voor den vreemdeling om zijn vlag te hijschen.

Gelijk altijd, had deze list een goed gevolg. Op het oogenblik toen de beide schepen elkander kruisten, bemerkte de *Alabama* die achter den vreemden steamer omliep, dat deze laatste de vlag der Vereenigde Staten heesch. Op dit gezigt, werd bevel gegeven om de vlag der Yankees neer te halen en door de witte vlag der Confederatie te vervangen; vervolgens werd een schot gelost met los kruid om het vervolgde schip uit te noodigen zich over te geven. Zich over te geven scheen, ik stem zulks toe, het laatste te zijn dat bij hem kon opkomen. Hij had inderdaad reeds gewonnen op den kruiser der Geconfedereerden;

en vertrouwende op zijne beproefde snelheid, zette hij onverschrokken zijn koers voort, zonder in 't minst acht te slaan op de waarschuwingen der *Alabama*. De zwarte en dikke rook die in digte wolken uit zijn schoorsteen kwam, de snelle draaijing zijner raderen, alles getuigde van de pogingen die hij in 't werk stelde om zich aan de vervolging te onttrekken.

Deze wedstrijd in snelheid kon niet lang duren. Sedert het schip der Federalisten gewend had, had de *Alabama* gelegenheid gehad om zich van hare mindere snelheid te vergewissen; derhalve inplaats van de dringende maar vreedzame waarschuwing te herhalen, die men in den wind had geslagen, besloot men tot krachtiger argumenten over te gaan, en de kapitein gaf bevel om met scherp te vuren.

De jager werd gerigt en het schip hield voor een oogenblik af, ten einde aan de kanonniers gelegenheid te geven om juist te mikken.

Een oogenblik daarna loste de *Alabama* een tweede schot, en terstond daarop hoorde men een losbranding van een harer zijkanonnen. De kommandant dezer batterij was zich zelven niet meester geweest; in zijn vurigen ijver had hij niet kunnen wachten op het bevel om vuur te geven; hij ontving, gelijk natuurlijk is, een scherpe teregtwijzing, en de officier van de wacht strafte hem voor zijne overijling. Gelukkig dat juist deze overijling zelve verhinderde dat het schot schade aanrigtte; maar het eerste schot deed grooter uitwerking, zooals men kon zien uit het stuk hout dat uit den fokkemast van den vijandelijken steamer vloog. De houwitser had dien in zijn volle dikte getroffen en bijna in tweeën geschoten, nadat hij den schoorsteen had weggenomen. Hij ontplofte eerst toen hij in zee gevallen was, en dit was gelukkig; want het dek van het stoomschip was op dit oogenblik vol volk. God weet welke vreeselijke verwoestingen hij anders zou hebben aangerigt!

Deze tweede waarschuwing was van meer effect dan de eerste; de raderen van het schip die vroeger zoo snel draaiden, stonden eensklaps stil en het stoomschip gaf zich aan den vijand over.

De *Alabama* zette een sloep uit die het genomen schip enterde; dit was wel degelijk, gelijk men vermoed had, de mailsteamer de *Ariël*, van New-York naar Aspinwall bestemd. Hij had veertig soldaten aan boord die naar hunne regementen terugkeerden en een aantal officieren der zee- en landmagt. Onder dezen bevond zich de commodore Sartori, die het bevel over de *Saint Mary* op zich ging nemen; de overige passagiers, ten getale van ongeveer vijfhonderd, waren meerendeels vrouwen en kinderen.

Dien ten gevolge bevond zich de *Alabama* in groote verlegenheid, en men beraadslaagde een geruimen tijd om te weten wat men met den prijs moest beginnen, in aanmerking van zijn belangrijkheid en van de verlegenheid die hij ons veroorzaakte. Maar eerst moest men zich met iets dringenders bezig houden; men liet eenige manschappen op de *Ariël* overgaan en bragt vervolgens de belangrijkste voorwerpen die men aan boord van het genomen schip gevonden had, de scheepsjournalen, drie groote koffers met geld, een gegroefd kanon van 24, 125 nieuwe karabijnen, 16 sabels en ongeveer 1,000 kardoezen aan boord van de *Alabama* over. De soldaten en officieren bleven op hun eerewoord krijgsgevangenen; de eerstgenoemden werden ontwapend, en allen gaven hun woord dat zij de wapens niet eerder tegen de Geconfedereerden zouden opvatten, dan nadat zij op de gebruikelijke wijze zouden uitgewisseld zijn.

De taak van kapitein Semmes was echter hiermede op verre na niet afgeloopen. Het schip zelf bleef nog over met zijn vijfhonderd passagiers, vrouwen en kinderen. Wat moest men beginnen met zooveel volk? Het schip verbranden? Dit was onmogelijk, de *Alabama* zou een zoo groot aantal gevangenen nooit hebben kunnen opnemen, al had men ze ook in het ruim bij hoopen opgestapeld. Er waren slechts twee partijen te kiezen, het genomen schip onder belofte van losprijs te zullen betalen laten vertrekken, òf het bij zich houden totdat zich eene betere gelegenheid aanbood om uit de verlegenheid te geraken. Kapitein Semmes bepaalde zich tot het laatste; hij hield dus den kapitein der *Ariël* bij zich en beval aan de manschappen die aan

boord daarvan geplaatst waren, gedurende den nacht in de nabijheid der *Alabama* te blijven.

Na deze verstandige beschikkingen zette de vermetele kruiser bij een gunstigen wind koers naar zijn station aan gene zijde der kaap. Hij zag nog steeds uit naar het terugkeerende stoomschip dat een nog veel kostbaarder buit zou zijn dan die welken hij reeds behaald had. In den namiddag van den volgenden dag gebruikte men de voorzorg van de *Ariël* te onttakelen; men bragt eenige deelen der machine aan boord van de *Alabama* en stelde haar te gelijker tijd buiten staat zich van hare zeilen te bedienen, in geval de *Alabama* mogt genoodzaakt zijn zich een oogenblik te verwijderen ten einde de terugkeerende stoomboot te vervolgen.

Dit vaartuig verscheen niet. Dien ten gevolge besloot men de *Ariël* naar de haven van Kingston op Jamaica te zenden, ten einde er de passagiers te ontschepen; vervolgens zou men het schip terugbrengen om het in volle zee te verbranden, na alvorens de *Alabama* voorzien te hebben van alles waaraan zij gebrek had. Men moest daarom de stoomboot weder in staat stellen stoom te kunnen maken; daarna zette men koers naar Jamaica en hield zooveel mogelijk in de rigting welke het stoomschip van Californië komende waarschijnlijk zoude moeten nemen.

Den volgenden morgen hadden wij heerlijk weder: de kruiser voer omstreeks 2 u. 30 m. des avonds het eiland Navaze om; en vijf uren later bevonden de beide stoomschepen zich in het gezigt van de oostelijke punt van Jamaica. Omstreeks 7½ u. was de *Alabama* negen mijlen verwijderd van den vuurtoren van kaap Morant, zij minderde een weinig haar vaart, ten einde aan den prijs gelegenheid te geven om haar gemakkelijker te volgen.

Op dit oogenblik had er een zeer onaangenaam voorval plaats dat de ernstigste gevolgen had kunnen na zich slepen, indien het den kruiser aan de noodige oplettendheid en bekwaamheid ontbroken had. Omstreeks 8 u. werd jagt gemaakt op een brik, waarop men eerst een schot met los kruid loste. Zoodra men

een sloep had uitgezet om haar te enteren en hare papieren over te brengen, kwam de machinist der *Alabama* op het dek en kondigde aan dat het voor het oogenblik onmogelijk was zich van de machine te bedienen, aangezien de zuigers der pompen plotseling onklaar geworden waren. Er waren, volgens het zeggen van den machinist, minstens vier-en-twintig uren noodig om de schade te herstellen. Op het vernemen van dit berigt zag kapitein Semmes haastig uit naar de brik; groot was zijne verwondering en spijt, toen hij deze gerust haar koers zag vervolgen, alsof zij het bevel om bij te draaijen niet gehoord had.

De toestand was hagchelijk. Men kon niet vooruitkomen of op de brik schieten uit vrees van de sloep te raken die haar met kracht vervolgde. De avond was gevallen, het was volkomen duister. Wat zou er gebeuren indien de sloep zich door haar ijver liet vervoeren en de vervolging te ver voortzette? En dat zou toch onfeilbaar het gevolg zijn; want de sloep geloofde nog steeds dat zij door de *Alabama* gevolgd zou worden, zoodra deze de halsstarrigheid van den brigantijn gewaar werd. Van haar kant kon de *Ariël* den toestand bemerkt hebben waarin kapitein Semmes zich bevond, en deze gunstige gelegenheid aangrijpen om hem den achtersteven te laten zien, en de manschappen der *Alabama* die zich bij haar aan boord bevonden mede te nemen, gelijk een ongetemd paard den onhandigen ruiter medevoert die onvoorzigtig genoeg geweest is het te bestijgen.

Er volgde een oogenblik van angstige verwachting, maar kapitein Semmes gevoelde zich zeer verligt, gelijk allen die in het geheim waren ingewijd, toen men in de nabijheid het eentoonig geplas der riemen hoorde; de sloep keerde terug nadat zij de brik had ingehaald, die haar niet had kunnen ontsnappen, omdat de wind was gaan liggen.

Men vernam dat de brik in eene duitsche haven gebouwd en van Kingston uitgezeild was. Zij deelde mede dat in deze laatste stad de gele koorts op eene onrustbarende wijze woedde; dit berigt bragt een volslagen verandering te weeg in de plannen van de *Alabama*. Kapitein Semmes was eerst voornemens geweest

zijne talrijke gevangenen in de haven van Kingston te ontschepen; dit was het eenige middel om zich van hen te ontdoen, tenzij hij liever verkoos hen met hun eigen schip te laten vertrekken; maar hij mogt eenige honderde vrouwen en kinderen niet aan eene zoo vreeselijke plaag blootstellen als die welke men de gele koorts noemt; dat zou eene daad van barbaarschheid geweest zijn waartoe hij niet in staat was; tot zijn groote spijt was hij dus genoodzaakt zijne voornemens ten opzigte van Kingston op te geven; hij moest zich evenzeer het genoegen ontzeggen van een vreugdevuur te ontsteken van het prachtige stoomschip dat in zijne handen gevallen was. Het ongeluk heeft ook zijne goede zijde: de passagiers van de *Ariël* en hare eigenaars hadden het aan de gele koorts te danken, dat zij niet op het strand van Kingston aan hun lot werden overgelaten.

Toen eenmaal het besluit genomen was om de *Ariël* te verlaten, was het van belang dit besluit ook zoo spoedig mogelijk ten uitvoer te brengen. Gelijk wij reeds gezegd hebben, indien het genomen vaartuig den toestand gewaar werd waarin zijn overwinnaar zich bevond, kon het gerust vertrekken en de manschappen der *Alabama* die zich op het schip bevonden medevoeren om zich schadeloos te stellen voor de aanhouding. Elk oogenblik kon het geheim uitlekken; daarom werd op nieuw een sloep naar de *Ariël* gezonden, waarvan de gezagvoerder aangenaam verrast was toen hij dit onverwacht besluit vernam.

Er waren nog eenige kleine moeijelijkheden uit den weg te ruimen ten opzigte van den te betalen losprijs; maar van beide zijden verlangde men vurig deze transactie zoo spoedig mogelijk ten einde te brengen. De som werd derhalve bepaald op 261,000 dollars (702,500 gl.). — Dit was zeker een aardige hoewel volstrekt niet buitensporige som, indien men de waarde van het schip in aanmerking neemt.

Toen deze verpligting wel en goed onderteekend en bij de overige papieren van dien aard gelegd was, haalde kapitein Semmes weer vrijer adem; hij was tevreden dat hij zich zoo gelukkig uit dien neteligen toestand gered had; het was voor hem

een ligte vergoeding voor de teleurstelling welke hij ondervonden had toen hij zich genoodzaakt zag zijn prijs te verlaten. De beide vaartuigen namen alstoen hun bemanning weder aan boord, terwijl de matrozen, soldaten en passagiers van de *Ariël* hunne tevredenheid te kennen gaven over het bedaarde, ordelijke en eerbiedige gedrag hunner onaangename gasten. Na het wisselen van beleefdheden en pligtplegingen scheidden dan ook de beide vijanden op eene hoffelijke wijze van elkander, de *Ariël* wendde den steven naar het Z. Z. W., terwijl de *Alabama* wier machine intusschen hersteld werd, zich tot op eenigen afstand van Jamaica en zoover mogelijk van het vaarwater der koopvaardijschepen verwijderde voor zoo lang hare herstelling moest duren.

HOOFDSTUK XXII.

Weder gereed. — Somber weer. — Noordewind. — De *Arcas.* — Voor de tweede maal met Kersmis op zee. — De oorlog. — Op het verlaten eiland. — Men splitst de groote bras. — Schelpen zoeken. — Zware dienst. — In de boeijen. — Goede tucht. — Een verschijnsel. — Nieuwjaar. — Een gedachtenis. — Weder in zee.

Dit gewigtig tijdperk van het nemen der *Ariël* werd gevolgd door een ander, wel niet rijk aan merkwaardige gebeurtenissen, maar geenszins ontbloot van belang of onrust voor de bemanning der *Alabama.* Van den vroegen morgen tot aan den laten avond weerklonken onophoudelijk hamerslagen en het scherpe gekras der vijl in de machinekamer; want de machinist en zijne onderhoorigen werkten zonder verpozing om de averij aan de machine te herstellen. Deze arbeid duurde langer dan men verwacht had, en eerst in den namiddag van den derden dag was de schade eindelijk hersteld en kon men zeggen dat de *Alabama* weder in staat was veilig haar werk van vernieling te kunnen voortzetten.

Inmiddels had men ijveriger dan ooit uitkijk gehouden. Er bestond nog eenige kans — hoe gering dan ook — om het stoomschip van Californië op zijn terugreis te ontmoeten, waarnaar men een zoo geruimen tijd zoo verlangend had uitgezien; daarenboven was het meer dan ooit noodzakelijk toe te zien dat men niet door de vijandelijke kruisers overvallen werd, die zich waarschijnlijk met eene aanzienlijke magt in de nabijheid ophielden.

Nogtans scheen het noordelijke gedeelte van Jamaica, waar de *Alabama* zich toen bevond, naar den wal koers liggende onder klein zeil gedurende den dag en des nachts met het groot marszeil tegengebrast, zeer weinig bezocht te worden door de schepen van alle natiën, en kon de kruiser voortgaan met zijne herstellingen zonder dat het noodig was deze af te breken, hetzij om jagt te maken, hetzij om de manschappen op hun post te roepen. Daarenboven was een oogenblik rust misschien noodzakelijk na den zwaren arbeid der vorige dagen. In elk geval was het voor kapitein Semmes een groote en ware weldaad; want de onophoudelijke ongerustheid en de aanhoudende stoornissen gedurende den nacht die hem naar het dek deden snellen in wind en regen, hadden zeer nadeelig op het gestel van dien officier gewerkt, die daarenboven nooit sterk geweest was; op dit oogenblik was hij dan ook genoodzaakt het bed te houden; ten gevolge eener plotseling gevatte koude was hij door eene hevige koorts aangetast.

In den avond van Vrijdag 12 December waren de herstellingen aan de machine gereed, en bevond zich de *Alabama* bij het aanbreken van den nacht tennaastenbij tegenover de kleine stad St. Anna. Dien avond moest de bemanning de wachtposten betrekken om zich te oefenen; en den volgenden dag, na schoon schip gemaakt te hebben, zette men koers naar het westen van Jamaica om eene andere plaats van bijeenkomst te bereiken waar men kolen moest innemen en al die artikelen waaraan men behoefte had.

Zaturdag 13 *December*. — Niets in 't gezigt! en ik wenschte voor het oogenblik niets te zien dan den steamer van Californië die op zijn terugreis is; want het is allernoodzakelijkst dat ik onbemerkt mijn voorgenomen togt voortzet. Ik zou de Kaïmanseilanden wel hebben willen aandoen om aan mijne bemanning vruchten en groenten te kunnen verschaffen, maar ik laat zulks na om niet ontdekt te worden.

Maändag 15 *December*. — Stijve passaatwind; het schip zeilde voor de enkele marszeilen, hetgeen niet zeer aangenaam is, want

nu eens liepen wij voor de altoos durende passaatwinden en dan weder met vollen stoom er tegen. Maar met Gods hulp hoop ik iets belangrijks te volvoeren en behouden uit de golf te geraken.

Woensdag 17 *December*. — Gedurende den nacht was de wind zeer hevig; hij woei uit het N. O. en somtijds uit het N. Heden is hij een weinig gaan liggen en naar het N. N. O. geloopen; het is waarschijnlijk een noordewind die van de kust van Amerika komt, gewijzigd door het ontmoeten van den noordoost passaatwind. De wolken krijgen een ongunstig voorkomen, zij beginnen er winterachtig uit te zien. Met het aanbreken van den nacht hebben wij de zeilen gereefd.... De bui heeft den geheelen dag geduurd en de zee stond zeer hol, zoodat zij ons schip deed slingeren en stampen. De lucht is bewolkt en somber; de wind fluit en loeit hevig genoeg door het tuig om droefgeestige gedachten op te wekken. Ziedaar eenige der gevolgen van eene zeereis, en wij hebben er op de *Alabama* ruimschoots ons deel van gehad.

Donderdag 18 *December*. — De storm duurt voort; men ziet niets dan zwarte wolken in alle rigtingen; zij verduisteren de lucht dermate dat wij geen middagbreedte kunnen nemen. Omstreeks 12 u. 9 min. brak de zon een oogenblik door. Wanneer men niet naauwkeurig weet waar men zich bevindt, moet men zien hoe omstreeks den middag de zeeman in gespannen verwachting de wolken gadeslaat die door de lucht drijven! maar men moet ook zien hoe die wolken somtijds onmeedoogend zamenpakken, juist op het gewigtige oogenblik om voor den waarnemer dat stipje zon te verbergen waarvan hij wenscht gebruik te maken. Somtijds zijn wij, eenvoudig genoeg om ons een oogenblik boos te maken op deze onbezielde natuur — zwakke stervelingen die wij zijn!

De storm heeft ons zoo ver doen afdrijven, dat de wind, indien hij zoo blijft, ons niet langer zal toestaan in de nabijheid van Yucatan te blijven; bij gevolg wendden wij te 2 u. des avonds naar het Z. O. In den namiddag is de lucht nog betrokken; bij tusschenpoozen valt er een weinig regen. Dezen

morgen stond de zee zeer hol, het schip slingerde zoo hevig dat ik dikwijls ontwaakte, ofschoon ik in een hangmat lag. De golven sloegen over het dek, en het water stroomde in de kajuit, daar de kap van den kajuitstrap open moest blijven omdat wij het anders te benaauwd kregen.

Vrijdag 19 *December.* — De bui duurt voort met de hardnekkigheid van een noordewind. Het heeft nu reeds drie dagen geduurd. Dit weer is slechts een voorproefje van hetgeen wij te wachten hebben, wanneer wij ons in de golf van Mexico zullen bevinden. Wij bevinden ons thans in de golf van Honduras, en er is slechts eene kleine landtong tusschen beide.

Zaturdag 20 *December.* — Een treurige dag gelijk men er dikwijls op zee aantreft; het weer en de wind veranderen onophoudelijk. Dezen morgen woei de wind uit het N. O., er dreven eenige wolken aan de lucht. De zon scheen helder, maar werd nu en dan een oogenblik verduisterd. Omstreeks 9 u. des morgens kwamen er uit het noorden dikke wolken opzetten; en te 11 u. 30 m. was de lucht geheel betrokken en vielen er zware regenbuijen. Ik wendde den steven naar kaap Catoche en was zeer teleurgesteld dat ik geen middagbreedte kon waarnemen, te meer daar de lucht dezen morgen het tegenovergestelde scheen te beloven. Omstreeks 11 u. 30 min. zagen wij land — twee eilanden, volgens het verslag van den uitkijk in den voortop. Te 4 u. des avonds loodde men acht-en-twintig vademen. De lucht begint er buijig uit te zien. Te 6 u. bonden wij twee reven in de marszeilen en wierpen wij het dieplood uit in vijf-en-twintig vademen. Ik zal eene poging doen om de kaap om te zeilen, en allengs westwaarts te stevenen. De bodem schijnt effen en veilig te zijn; en toch is het eene zware taak al tastende zijn weg te zoeken in de duisternis en in onbekende vaarwaters.

Zondag 21 *December.* — Den vorigen nacht zijn wij gelukkig kaap Catoche omgezeild, terwijl wij aanhoudend van vijf-en-twintig tot dertig vademen loodden; gedurende den geheelen nacht hebben wij het langs de kust gehouden in dezelfde diepte; onze

koers was W. en Z. W. Elk uur wierpen wij het lood uit. De wind woei als een halve storm en de lucht begon er dreigend uit te zien. Dezen morgen begon de wind nog meer naar het oosten te loopen; eindelijk ging hij een weinig liggen. De lucht heeft nog een winterachtig voorkomen, en de zon geeft een treurig licht door het halfdoorschijnend en graauwe wolkgordijn. Te 11 u. heb ik de bemanning bijeengeroepen en in den namiddag hebben wij een groot stoomschip zien voorbijvaren dat oostwaarts stevende. Het was waarschijnlijk een fransch oorlogsschip dat van Vera Cruz kwam.

Maandag 22 December. — Wij hebben gedurende den nacht koers gezet in de rigting van het W. Z. W., ons rigtende naar het lood dat vrij geregeld twintig vademen water aanwees. Te 9 u. des avonds bevonden wij ons ongeveer op een afstand van twintig mijlen van de Arcas-eilanden, en wierpen wij het anker in twintig vademen water om er den nacht door te brengen.

Dingsdag 23 December. — Des morgens te 9 u. werden alle handen aan 't werk gesteld om het anker te ligten, en te 10 u. waren wij onder zeil en stuurden W. Z W.; op den middag ontdekte ik dat wij ons zes mijlen noordwaarts bevonden van de Arcas-eilanden en veranderde ik onzen koers in Z. W.; te 1 u. 30 min. des namiddags hadden wij de Arcas-eilanden een halve streek over stuurboordsboeg, op een afstand van twaalf mijlen; bij het ondergaan der zon wierpen wij het anker in elf vademen water, met de zuidelijke punt der Arcas-eilanden in het N. N. W. In den loop van den namiddag werd ons kolenschip, dat ik gelast had mij hier op te wachten door den uitkijk geseind; het kwam op onze ankerplaats eenige minuten na onze aankomst aldaar.

Woensdag 24 December. — In den namiddag verlieten wij deze baai om den ingang en den ankergrond te onderzoeken. De gevaren zijn allen zigtbaar, en men behoeft slechts opmerkzaam te zijn op de riffen, welke hier en daar onder water gelegen zijn. Er ligt een rif ten westen van het noordelijkste eiland. Maar even als de overigen is het zigtbaar genoeg en heeft men geen

gevaar te duchten wanneer men het nadert. De Arcas-eilanden vormen drie lage dammen, die de gedaante hebben van een driehoek; het noordelijkste eiland is het grootste. Wij hebben op dit laatste een hut gevonden, een boot die op strand gehaald was, een net en andere gereedschappen die aan visschers of jagers van schildpadden schijnen toebehoord te hebben; maar daar het jaargetijde niet gunstig is voor deze soort van jagt, waren de genoemde gereedschappen waarschijnlijk reeds voor eenigen tijd aldaar achtergelaten. Eene menigte vogels, tot het geslacht der meeuwen behoorende, waren de eenige levende wezens die men op het eiland vond; men zag jongen en ouden, eenigen broedden nog. Zij schenen niet bang te zijn voor mijne manschappen; zij lieten zich met de handen vangen of met stokken doodslaan. Op het grootste eiland vond men ook eenigen plantengroei; het was een digt kleed van zeegewas, maar er was geen enkele struik te zien. Daar het water dat op het rif stond zeer doorschijnend was, zag men een menigte uiterst fraai koraal. Men zou er zoo men wilde een goeden voorraad van kunnen bijeen verzamelen. In den loop van den morgen gingen wij onder zeil en wierpen het anker op negen vademen aan den zuidelijken kant van het grootste eiland; wij vertuiden verder het schip met een tros om de Noord.

Wij waren binnen gekomen door de zuidoostelijke straat, die het zuidelijke eiland van het noordelijke scheidt. De bark volgde ons, maar koos de zuidwestelijke straat, die het zuidelijke eiland van het westelijke scheidt, en kwam een weinig zuidoostwaarts van ons schip ten anker. De ankerplaats waar wij ons bevinden ligt naar het zuidoosten eenigszins open, maar deze wind waait in dit jaargetijde niet; en daarenboven zou hij waarschijnlijk weinig deining veroorzaken. Wij lagen hier voor dezen nacht veilig in dezen kleinen inham.

Donderdag 25 *December*. — Kersmis! De tweede Kersmis sedert wij met de *Sumter* onze haardsteden verlaten hebben. Het vorige jaar worstelden wij tegen de stormen van den Noordatlantischen oceaan op de hoogte der Açoren; en hoeveel uren, rijk

aan allerlei gebeurtenissen, zijn sedert dien tijd verloopen! Ons arme volk is vreeselijk beproefd geworden door dezen wreeden en onmeedoogenden oorlog; het heeft ontberingen en een lijden doorgestaan, die zijne onbegrensde vaderlandsliefde het alleen hebben doen dragen. Het zal in de geschiedenis vermeld worden als een volk dat waardig is vrij te zijn; en de toekomstige geslachten zullen verbaasd staan over de dwaasheid en dweepzucht, over de slechtheid en beginselloosheid, door de puriteinsche bevolking van het noorden in dezen oorlog aan den dag gelegd, en men kan negen tienden van de inlandsche bevolking der noordelijke staten daaronder rekenen. Een volk dat niet de geringste christelijke liefde bezit, en waarvan de meerderheid geen eerlijkheid kent, zal ongetwijfeld door een regtvaardig en liefderijk God aan zijn lot worden overgelaten.

De bemanning viert het kersfeest door naar den wal te gaan, hetgeen haar zeer veel genoegen schijnt te doen. Het is ook inderdaad zeer aangenaam eene wandeling te doen zelfs in eene zoo beperkte ruimte, nadat men verscheidene maanden achtereen op zee gezwalkt en onophoudelijk allerlei aandoeningen ondervonden heeft. Gisteren heb ik voor het eerst sedert mijn vertrek van Liverpool den vasten wal betreden, dat is sedert den 8sten Augustus; en ik had mij slechts eene week te Liverpool opgehouden na een reis van drie weken. Sedert mijn verblijf op de Bahama-eilanden, derhalve van een tijd van vijf maanden heb ik slechts eene week aan wal doorgebragt. Op dezen stillen kersdag, te midden van deze verlatene eilanden, gaan mijne gedachten natuurlijk terug naar mijn dierbaar gezin. Ik kan niets dan hopen en hetzelve toevertrouwen aan de hoede der goedertierene Voorzienigheid. Het eenige waaruit men heden kon opmaken dat het een feestdag was, bestond daarin dat men de bemanning bezaanschoot aangaf, of met andere woorden, dat aan „Jack" een extra-rantsoen grog werd uitgedeeld.

Vrijdag 26 December. — Het is fraai weder, maar de barometer is iets gedaald; hij staat op dit oogenblik (te 7 u. des avonds) op 29. 96. Binnen vier-en-twintig uren hoop ik op een

noordewind. Wij hebben heden de dekken gekalfaat, die lek waren, en ik heb de sloep doen uitzetten om de bark te helpen ballasten. Ik heb eene wandeling gedaan op de eilanden, en mij zeer vermaakt met het zoeken van schelpen langs de baai. Men vindt aldaar eenige zeer fraaije soorten welke op die van de kust van Florida gelijken, maar ze zijn niet grooter dan de „concha communis" die zeer zeldzaam is. Wij hebben ons niet ontzien de schildpadden-netten te gebruiken, en ze uitgezet, maar tot nu toe slechts twee of drie dezer dieren gevangen. Ik heb heden het zuidelijke eiland bezocht, waarvan men den ballast haalt. Dit eilandje wordt uitsluitend bewoond door den zwarten fregatvogel, terwijl het noordelijke eilandje bewoond wordt door de witte spotmeeuw (wier vleugels aan de binnenzijde zwarte randen hebben) en den zwarten krijger. Deze vogels schijnen zich elk tot zijn eiland te bepalen. Zij broeden nog.

Zaturdag 27 *December.* — De barometer is weder gerezen, en het is nog steeds fraai weder. De bark wordt geballast, het tuig wordt nagezien en de dekken worden gekalfaat. Tegen het ondergaan der zon deed ik eene wandeling op het noordelijke eiland. Het is een eentoonige uitspanning, daar het niet meer voor de eerste maal is! Daarbij komt nog de onaangename reuk van het vuil der vogels die er broeden.

Zondag 28 *December.* — De lucht is bewolkt; de wind is N. O. Te 8 u. 30 min. zag men een schooner in het N. W., het is het eerste zeil dat wij zagen, een zeer ongewoon gezigt in dit jaargetijde. Nadat wij de sloep gewapend en bemand hadden om het vaartuig te enteren wanneer het nader bij kwam, bleek het dat de uitkijk zich bedrogen had, en dat het gewaande schip waarschijnlijk niets anders was geweest dan een wolk die langs den gezigteinder dreef, daar het plotseling verdween.

Des morgens te 11 u. riep ik de bemanning bijeen en inspecteerde ik het schip. Een zeer rustige dag des Heeren! Bij het ondergaan der zon deed ik een wandeling op het eiland, waarbij alleen de meeuwen mij gezelschap hielden, en ik de branding der zee tot muziek en het zand tot vloer had. Met het aan-

breken van den nacht heldert het weer op; er waait een frissche bries uit het N. N. O. Eenigen mijner manschappen zijn vermoeid van deze dienst; de eerste equipagemeester heeft verlof gevraagd om met de bark naar Engeland terug te mogen keeren. Ik heb zijn verzoek natuurlijk van de hand gewezen. Onophoudelijk te kruisen, steeds op zijn hoede te zijn tegen een overval der vijanden, steeds gezouten spijzen te eten, en zich nooit aan den wal te vermaken — een genot dat voor den zeeman zoo dierbaar is — dat alles was iets dat de meesten van hen waarschijnlijk niet verwacht hadden. Een goede krijgstucht en veel arbeid zullen zeker dat heimwee wel doen genezen!

Maandag 29 *December.* — Helder en fraai weder. Ik heb de bark langszijde van ons schip laten brengen en met het overnemen der steenkolen laten beginnen. Een matroos die beschonken was heeft zijn goed gepakt om zich aan boord van de bark te begeven en daarmede naar Engeland terug te keeren. Ik heb hem in de boeijen laten sluiten. Eenigen mijner equipage dachten ongetwijfeld dat zij dienst hadden genomen bij een soort van zeeschuimer, en dat zij bijgevolg een goed leven en veel vrijheid zouden hebben. Zij hebben zich grootelijks vergist, want ik heb hen onder strenge tucht gehouden, en heb thans een oorlogsschip onder mijn bevel, waarop een goede krijgstucht heerscht. De straf volgt de overtreding altijd op den voet. Ik heb drie of vier maanden besteed om hun dit stelsel in te prenten. Maar indien men in aanmerking neemt dat mijn klein gebied uit honderd tien der zorgelooste drinkers uit de kroegen van Liverpool bestaat, zal men toestemmen dat deze tijd niet te lang geweest is.

Dingsdag 30 *December.* — Het weder is nog altijd even fraai, bij een gematigde bries uit het O. Z. O. Wij nemen de laatste steenkolen in en brengen des namiddags de bark in zee. Wij zijn gereed met onze aanstalten voor een togt naar de vijandelijke kusten, of beter uitgedrukt, tegen den vijand die overal onze eigene kusten blokkeert. Wij zagen heden een brik in het zuidoosten. Zij naderde de eilanden over stuurboordsboeg zeilende, totdat zij van het dek zigtbaar werd; daarna ging zij over stag;

het was waarschijnlijk een fransch vaartuig op zijn terugreis van Vera Cruz, en van het oosten naar de banken koers zettende. Ik heb mijn gewone wandeling gedaan; bij het aanbreken van den nacht begon de lucht er somber uit te zien; zij verduisterde boven ons, terwijl het westen nog door de stralen der ondergaande zon verlicht werd; maar er was geen wolk aan het uitspansel te zien. Een ieder die een dergelijk verschijnsel onder een anderen breedtegraad gezien had, zou gedacht hebben dat er een storm op handen was; maar ik schrijf dit verschijnsel toe aan de terugkaatsing der zonnestralen op het groene water van de bank. Wij hebben de oude eijeren uit de nesten der spotmeeuwen genomen; zij geven ons thans dagelijks versche. Wij kunnen geen visch vangen dan aan den haak. Met de schildpadden-netten slagen wij niet beter.

Woensdag 31 *December*. — Wij hebben den geheelen dag uitstekend fraai weder gehad, niettegenstaande liep er eene zware branding; dit is een teeken dat er hier of daar in de nabijheid een storm heeft gewoed, waarschijnlijk in het noorden langs de kust van Mexico, westwaarts van onze ankerplaats. De wind is N. N. O., en gematigd; de barometer is den geheelen dag gerezen, hij staat thans (4 u. des avonds) op 30⁰ 15; bij gevolg zullen wij er op deze plaats geen hinder van hebben.

Donderdag 1 *Januarij* 1863. — De eerste dag des jaars! Wat zal dit nieuwe jaar ons aanbrengen? De Almagtige, in Zijn wijzen raad, verbergt de toekomst voor de oogen der stervelingen, en al wat wij doen kunnen is onzen tijd wèl te besteden. Het overige laten wij aan de Voorzienigheid over. Het geluk valt gewoonlijk hem ten deel die waakzaam en werkzaam is. Op dezen eersten dag des jaars moeten wij met onze gedachten terug gaan om te zien hoe wij het verloopene jaar doorgebragt hebben, wij moeten de misslagen bekennen die wij begaan hebben, en de overtredingen waaraan wij ons schuldig gemaakt hebben, opdat wij in het vervolg gene vermijden en deze verbeteren kunnen.

In den afgeloopen nacht was de wind vrij hevig, maar wij gevoelden de bui volstrekt niet; heden is het stil en is het weder

op nieuw fraai geworden. Men is onophoudelijk aan 't kalfaten en schilderen. Het eerste schijnt eene bezigheid waaraan geen eind komt, want wij hebben zeer weinig breeuwers. In den namiddag naderde een brik het eiland en kwam digt genoeg bij ons om van het verdek gezien te worden. Zij stuurde oostwaarts en kwam waarschijnlijk van Vera Cruz.

Vrijdag 2 Januarij. — Den geheelen dag woei er een frissche oostewind waardoor er veel zee op onze ankerplaats stond; daar wij dwars voor den stroom lagen, werd ons vaartuig vrij sterk geslingerd. Men kalfaat, men schildert, men teert, en men verzet de weeflijnen van het want. Wij zijn begonnen met het condenseren van water ten einde de bark daarvan te voorzien, voor haar terugreis naar Engeland. Ik moet Donderdag in zee steken; maar vrees dat wij niet gereed zullen zijn met het kalfaten. De expeditie van Banks moet thans voor Galveston aangekomen zijn en de tijd is kostbaar voor ons, indien wij een goeden slag willen slaan voordat alles ontscheept is. Mijne manschappen worden een weinig oproerig. Ik ben heden verpligt geweest een deugniet naar het ruim te zenden, die zich aan onbeschoftheid had schuldig gemaakt.

Zaturdag 3 Januarij. — Wij hebben heden een bui die ik verwacht had te zullen ontgaan, daar de rukwinden in dit jaargetijde hoogst zeldzaam zijn. Wij staken tot vijf-en-veertig vademen van beide kettingen uit, achter hadden wij zes vademen water, terwijl men er negen peilde bij de ankers; wij lagen nagenoeg met den achtersteven in de branding, er was slechts een afstand van ongeveer honderd voeten tusschen beide, hetgeen ons natuurlijk eenigszins ongerust maakte. Wij zijn aan de zuidoostewinden blootgesteld, ofschoon zij van de landzijde naar de bank waaijen. Doch het water is diep en het land verwijderd; een breede zeearm scheidt ons van de kust. Ik heb bevel gegeven om vuur te maken onder den tweeden ketel, ten einde tegen alle mogelijke gebeurtenissen gewapend te zijn. De Arcas eilanden leveren een slechten ankergrond op voor groote schepen; deze opene reede biedt slechts een goede bescherming aan tegen de

noordewinden. Er is een zeer kleine baai tusschen de beide riffen die van het noordelijkste eiland uitgaan, maar alleen zeer kleine vaartuigen zouden er veilig zijn tegen de noorde- en zuidewinden; overal elders zouden zij meer of minder aan de westewinden blootgesteld zijn.

Zondag 4 *Januarij.* — Helder weer; een frissche zuidoostewind, die in den namiddag gaat liggen. Daar wij dezen avond in zee willen steken, hebben wij het innemen der steenkolen voortgezet zonder onze gewone zondagsbijeenkomst te houden. Ik houd mij met de matrozen bezig, gelijk bij dergelijke gelegenheden de gewoonte is; ik zend hun gage aan hun betrekkingen, enz. De lucht schijnt een noordewind te voorspellen; daarom heb ik aan den machinist bevel gegeven om voort te gaan met stoom te maken.

Maandag 5 *Januarij.* — De wind was den vorigen nacht niet zoo als ik verwacht had. Dezen morgen is hij op nieuw omgeloopen. Ik kan niet langer op den noordewind wachten (*) en moet onder zeil gaan. Te 11 u. des morgens hervatte ik mijn togt en stoomde ik de baai uit. Daarna liet ik den stoom vliegen, de schroef ophalen en de zeilen bijzetten.

(*) Een der officieren van de *Alabama* heeft in zijn journaal aangeteekend, dat men, de proclamatie van Lincoln voorziende, een grafsteen, bestaande uit een plank van vier voeten lengte en twee voeten breedte, naar den wal zond en op den hoogsten heuvel van het noordelijkste-eiland oprigtte. Op dien grafsteen las men het volgende opschrift, met groote zwarte letters op een witten grond: „*Ter nagedachtenis van Abraham Lincoln, President der oude Vereenigde Staten die in zijne negerliefde aan een aanval van beroerte overleed.* 1 *Januarij* 1863. — „*No.* 290." Op een stuk papier dat tegen het weder beveiligd was, stond in het Spaansch geschreven: „*Wie dit bord vindt word verzocht zoo goed te willen zijn om het aan den Consul der Vereenigde Staten af te geven in de eerste haven die hij zal aandoen.*" Deze grap werd uitgedacht en ten uitvoer gebragt door eenige officieren.

HOOFDSTUK XXII.

Nieuwe bestemming. — Onderneming van den Generaal Banks. — Te Galveston. — Zondag 11 Januarij. — Eene kleine dwaling. — Gereed tot het gevecht. — De *Hatteras*. — Een gevecht in de duisternis. — Hardnekkig en beslissend. — Onderwerping. — Bevrijding der equipage. — In den grond geboord. — Onvoorziene gebeurtenissen. — Uit het wespennest.

In strijd met hare gewoonte wenschte de *Alabama*, nu zij haar nieuwen kruistogt begon, hare bestemming te bereiken zonder eenig schip te ontmoeten. Zij wilde thans een togt ondernemen die ten eenenmale van die verschilde waarmede zij zich tot nu toe had bezig gehouden. In de aanspraak van kapitein Semmes bij Terceira, toen hij het bevel over het schip op zich nam, had hij aan zijne manschappen beloofd hen ten strijde te zullen voeren zoodra zij genoeg geoefend zouden zijn en genoeg aan krijgstucht gewend om den vijand het hoofd te bieden. Die tijd was daar, de *Alabama* liet voor een tijd de taak rusten die zij op zich genomen had, om namelijk zoo spoedig mogelijk den handel van den vijand te vernietigen, en begaf zich bepaaldelijk op weg om een gevecht op te zoeken.

De groote onderneming van generaal Banks, die in de Vereenigde Staten zoo zeer de aandacht getrokken heeft en die reeds voor lang door middel der dagbladen ter kennisse van den kruiser der Geconfedereerden gekomen was, scheen de gunstigste kans op te leveren om een dergelijken aanslag te wagen. De expeditie moest natuurlijk begeleid worden door een of meer oorlogsschepen, maar het was duidelijk dat het grootste gedeelte der vloot uit transportschepen zou bestaan die opgevuld waren met troepen van den vijand, en indien de *Alabama* overwinnaar

bleef in den strijd dien zij wilde aanvaarden, zouden deze transportschepen een belangrijker buit uitmaken dan al het graan en al de traan die men ooit zoude kunnen vinden in het ruim van een koopvaardijschip.

Het was voorzeker eene stoute onderneming. Met ééne enkele ligtgewapende stoomsloep eene kust afloopen die ten noorden en ten zuiden geblokkeerd werd door honderde oorlogsschepen, en met het bepaalde voornemen er een eskader te gemoet te gaan dat naar alle waarschijnlijkheid vier- of vijfmaal sterker was dan ons vaartuig, was voor de bemanning een daad van onbegrijpelijke vermetelheid, en deze onderneming was volkomen in overeenstemming met de verdere loopbaan der *Alabama*. Het vervolg zal al de gevaren, aan dezen togt verbonden, doen zien en tevens hoe ongegrond de laffe beschuldigingen waren die tegen den moed en de dapperheid der equipage ingebragt werden door de eerlooze organen der drukpers van het Noorden. De krijgshaftige geest van den kruiser der Geconfedereerden kan niet langer in twijfel getrokken worden nadat hij zulk een proef heeft doorgestaan.

Gedurende vijf dagen zette de *Alabama* vastberaden haar togt naar Galveston voort, waar zij de vloot dacht te ontmoeten die zij opzocht. Eindelijk, op Zondag den 11den Januarij, — haar schoonsten dag! — was het zoo vurig verlangde oogenblik daar.

Te 12 u. — zoo schrijft kapitein Semmes — bevonden wij ons juist op dertig mijlen afstands van Galveston, en bepaalde ik mij tot het besluit om òf de schepen slechts op een grooten afstand in 't oog te houden, zonder mij zelven te laten zien, òf buiten het gezigt het anker te werpen tot aan het opkomen der maan, ongeveer te 11 u. 30 min., om alsdan regtstreeks op den vijand los te gaan en gelijk ik hoopte, „de expeditie van Banks" te verrassen. Ten gevolge echter van een klein verzuim van den uitkijk, kwamen wij, zonder dat wij ze zagen, zoo digt bij de schepen die toen in volle zee buiten de bank voor anker lagen, dat wij ontdekt werden voordat wij konden afhouden;

want wij hadden oogenblikkelijk weder zee gekozen in de hoop van aan de waakzaamheid des vijands te ontsnappen.

Wij hadden drie schepen gevonden die bijgedraaid lagen op eenigen afstand van de zandbank — een daarvan was zoo zwaar getuigd dat onze uitkijk het voor een onder zeil zijnd fregat had aangezien; maar wij hebben later vernomen dat het de steamer *Brooklyn* was, onze oude kennis die ons vervolgd had toen wij ons op de *Sumter* bevonden. De beide overigen waren stoomschepen die men voor schroefbooten hield. Eenige minuten later bespeurde men dat een der stoomschepen stoom maakte; en anderhalf uur later, dat het zich in beweging stelde om naar ons toe te komen.

Ik beval de schroef neer te laten en stoom te maken in afwachting van den vijand die langzaam naderde; hij scheen ons schip te willen verkennen, terwijl hij met veel voorzigtigheid voortstevende.

Gedurende dien tijd hielden wij ons ver van de bank verwijderd, zeilende voor onze enkele marszeilen; het vreemde schip naderde ons, met den achtersteven naar ons toegekeerd. Ik liet nu en dan mijn schip een weinig vooruit stoomen ten einde den vijand te lokken — want ik veronderstelde natuurlijk dat hij een Amerikaan was — en zoo doende hem ver van de beide anderen te verwijderen, opdat in geval het tot een gevecht mogt komen, dezen ons schieten niet zouden kunnen hooren, of om den tijd te rekken tot het volkomen duister zou zijn geworden, ten einde alsdan de marszeilen te laten loopen en zoo spoedig mogelijk in zijne nabijheid te zijn, opdat het hem onmogelijk zoude zijn mijne bewegingen op te merken of de vlugt te nemen; want ik vreesde dat hij zou pogen te ontsnappen, indien hij zag dat ik op hem aanhield om hem te vervolgen.

De vijand kwam zoo digt bij ons dat wij niet behoefden te vreezen hem uit het gezigt te zullen verliezen; en zoodra de duisternis inviel, liet ik de marszeilen vast maken, alarm slaan en eensklaps op het vreemde schip aanhouden. Dit naderde ons nog steeds zonder eenig wantrouwen te laten blijken, en toen

het binnen het bereik der stem gekomen was, praaide het ons op de volgende wijze:

„ — Schip! ohh!

„ — De *Petrel*, oorlogsschip van Hare Majesteit de koningin van Groot-Brittanje. Schip! oh h!"

Maar hij antwoordde niet op deze vraag, en ofschoon wij haar eenige keeren herhaalden, kregen wij geen antwoord.

Inmiddels poogde ik mij zoo te plaatsen dat ik het vreemde schip van achteren bestrijken kon; maar het zorgde er steeds voor dat dit mij niet gelukte, en dat het met de zijde naar mij toegekeerd bleef. Hieruit zag ik duidelijk dat ik met een vijand te doen had; ik naderde hem tot op ongeveer twee honderd yards en beval den eersten luitenant de vraag „Schip! oh h!" te herhalen; en ditmaal gaf hij antwoord.

Wij hoorden duidelijk dat hij het een of ander wat dan ook van de Vereenigde Staten was, maar konden zijn naam niet verstaan. Toen gaf ik aan den eersten luitenant bevel hem te antwoorden, dat wij de steamer der Geconfedereerde Staten de *Alabama* waren, en liet ik terstond het vuur openen aan stuurboordszijde. Hij beantwoordde dit een paar minuten later, en op die wijze begon het gevecht.

Wij bleven dwars van elkander op een afstand van twee- tot vijfhonderd yards, en onderhielden beide een levendig vuur zoowel uit ons geschut als uit het klein geweer. Na verloop van dertien minuten loste de vijand zijne beide voorste stukken aan stuurboordszijde, en heesch een licht tot sein dat hij lek geschoten was.

Wij staakten aanstonds het vuur en naderden hem nog meer om hem te vragen of hij zich overgaf en of hij hulp noodig had. Hij antwoordde bevestigend op deze beide vragen; en wij zonden hem onverwijld onze booten, die met zijne eigene vier sloepen onmiddellijk begonnen zijne bemanning bij ons aan boord over te brengen. Naauwelijks was dit werk verrigt of het schip zonk. (*).

(*) Een uitvoerig verslag van dit gevecht, in een uittreksel uit het journaal van een der jongste officieren van de *Alabama*, alsmede het officiëel rapport van den kommandant der *Hatteras* vindt de lezer in de Bijlagen.

Het was de kanonneersloep der Vereenigde Staten de *Hatteras*, kammandant luitenant H. C. Blake. Deze officier verliet eerst zijn schip toen zijn bemanning zich reeds bij ons aan boord bevond, en gaf mij zijn degen over, waarop ik hem aldus aansprak:

„Het verheugt mij u aan boord der *Alabama* te zien, en wij zullen ons best doen u den tijd zoo aangenaam mogelijk te doen doorbrengen."

De *Hatteras* was gewapend met:

Kanonnen van 32	4
Gegroefde kanonnen van 30 . . .	2
Gegroefd kanon van 20	1
Kanon van 12 (houwitser) . . .	1
Totaal . .	8

De wapening der *Alabama* bestond uit:

Kanonnen van 32	6
Gegroefd kanon van 100	1
Gegroefd kanon van 24	1
Houwitser van 8 duim	1
Totaal . .	9

Er was een groote ongelijkheid in ons voordeel ten opzigte van het kaliber, maar dit voordeel werd ruimschoots opgewogen door de loyale wijze waarop wij streden, daar wij hem zoo digt naderden, dat zijne kleine kanonnen bijna even veel uitwerking konden doen als grootere.

De *Hatteras* mat elfhonderd tonnen; haar materiëel; haar ijzer en hare afdeelingen waren ondoordringbaar voor het water; zij was achttien maanden oud. Haar equipage bestond uit honderd acht man en achttien officieren; de onze uit honderd elf man en zes-en-twintig officieren.

Aan beide zijden had men weinig verliezen te betreuren; aan boord van den vijand miste men twee man (stokers), die waarschijnlijk bij de ketels gedood werden; er waren ook drie gekwetsten, één daarvan ernstig en de beide anderen ligt. Wij telden slechts twee ligt gekwetsten.

Een uur na het gevecht en terwijl ik mij al stoomende verwijderde, berigtte men mij dat een sloep met een onderofficier en vijf matrozen bemand, die door de *Hatteras* was uitgezet voordat wij het vuur geopend hadden, om zich aan boord te begeven van *H. Ms. steamer de Petrel*, de vlugt genomen had en verdwenen was. Daar de zee kalm was en er een ligte wind naar de kust woei, die slechts negen mijlen verwijderd was, bereikte deze sloep waarschijnlijk den oever binnen vijf of zes uren. Wij hadden een helderen sterrennacht, en het viel haar ongetwijfeld niet moeijelijk haar weg te vinden; anders zou ik teruggekeerd zijn om haar op te zoeken; maar gedurende den nacht zou ik hen niet gemakkelijk ontmoet of ontdekt hebben. Het blijft stil weêr, en de wind waait den geheelen nacht van den zeekant.

Ik heb vernomen dat Galveston door onze troepen hernomen is, en dat de *Brooklyn* benevens vier stoomsloepen van den vijand zich van de haven verwijderd hadden in afwachting van een versterking van drie andere schepen die van New-Orleans moesten komen, ten einde de stad te beschieten. Er bestond alzoo geen „expeditie van Banks," en zijne transportschepen vol troepen konden ons dus niet aanvallen. Zonder de nalatigheid van onzen uitkijk zouden wij toch in dit wespennest geloopen zijn!

HOOFDSTUK XXIV.

Overladen met gevangenen. — Vervolging van een vriend. — Naar Jamaica. — Met geestdrift ontvangen. — Rust aan land. — Een speech. — Het anker wordt geligt. — Een prijs. — Zaak van de *Golden Rule*. — Herstelling der krijgstucht. — Het nemen van de *Chastelain*. — St. Domingo. — De *Palmetto*. — De mannen van den dag in de Vereenigde Staten.

Het feest was afgeloopen, de korte maar roemrijke strijd gestreden, en de *Alabama* keerde tot haar oorspronkelijke bestemming — het verontrusten van den handel des vijands — terug. Wij zetten koers naar Jamaica, want de kapitein wenschte zoo spoedig mogelijk zich te ontdoen van zijne menigte gevangenen, die elkander op het dek verdrongen en aan de matrozen en officieren natuurlijk veel last veroorzaakten. Deze laatsten inzonderheid moesten zich op eene hoogst onaangename wijze behelpen, en de kapitein had hun het voorbeeld van zelfverloochening gegeven door zijn salon aan den luitenant Blake, kommandant der gezonken *Hatteras*, af te staan.

Het spreekt van zelf dat de *Alabama* onder deze omstandigheden er niet zeer op gesteld was het getal harer onvrijwillige passagiers te vermeerderen; doch pligt ging boven alles; en toen men daags na het gevecht een schip zag, maakte men er als naar gewoonte jagt op, en was men weder in groote spanning bij het vooruitzigt op een nieuwen prijs. Omstreeks 2 u. 30 min. was de *Alabama* het vervolgde vaartuig digt genoeg genaderd om het te seinen, en reeds maakte zij zich gereed om het op de gebruikelijke wijze te praaijen, toen men gewaar werd

dat de vreemde bark niets meer of minder was dan haar oude en getrouwe transportschip de *Agrippine;* de *Alabama* vervolgde weder haar koers, en allen maakten zich zeer vrolijk over deze vergissing die haar alzoo hare beste vriendin had doen vervolgen.

Er verliep een geheele week zonder dat er iets belangrijks voorviel; wij zetten koers naar Jamaica en hadden onder weg een aantal meer of minder hevige stormvlagen te doorstaan, die, overladen als het vaartuig was, alles behalve aangenaam waren. Den 20sten Januarij kregen wij tegen het aanbreken van den dag het land in 't gezigt. Wij zeilden ongeveer te 3 u. des avonds Portland voorbij, en kwamen te 4 u. 30 min. tegenover den vuurtoren van kaap Plum. Wij heschen uit voorzorg de fransche vlag en losten een kanonschot ten teeken dat wij een loods verlangden. Omstreeks 6 u. 30 min. verscheen deze gewigtige persoon bij ons aan boord, en drie kwartier later lag de *Alabama* veilig in de haven van Port Royal.

Woensdag 21 *Januarij.* — Wij hebben een aantal engelsche oorlogsschepen aangetroffen — de *Jason*, de *Challenger*, de *Greyhound*, enz., waarvan de verschillende kommandanten ons zijn komen bezoeken. Ik heb dezen morgen den commodore Dunlop gesproken en door zijn tusschenkomst aan den Gouverneur verlof gevraagd om mijne gevangenen aan wal te mogen zetten, hetgeen mij onverwijld is toegestaan. Ik heb onderhandelingen aangeknoopt omtrent het innemen van steenkolen, ze zullen ons geleverd en de averij die het schip gekregen heeft zal hersteld worden. Des namiddags ben ik naar Kingston gegaan, vanwaar ik mij in gezelschap van den heer Fife naar de bergen heb begeven.

Donderdag 22 *Januarij.* — Ik heb een heerlijk rijtogtje gedaan van tien mijlen langs een fraaijen en door de natuur gemacadamiseerden weg. Daarna heb ik te paard de schilderachtigste bergstreken bezocht, van waar men bekoorlijke valleijen, steile afgronden, onstuimige bergstroomen en een weelderigen plantengroei kan bewonderen. Ik bezocht Flamstead, het verblijf van den weleerwaarden heer Fife, die weldra uit de stad terugkeerde

en mij met de hartelijkste gastvrijheid ontving (*). Ik heb een heerlijken en rustigen dag doorgebragt op mijn togtje naar Flamstead en deed in den namiddag een wandeling langs de kronkelende bergpaden. Jamaica, dat wil zeggen het zuidelijkste gedeelte daarvan, is een ware woestijn, en de stad Kingston een bouwval. De negerbevolking is er lui, verkwistend en zeer onderhevig aan ontstekingsziekten; zedelijkheid is er onbekend en het bijgeloof groot.

Vrijdag 23 *Januarij.* — Ik heb te paard Blocksburgh bezocht, aldaar een dag en een nacht doorgebragt en onderweg de op de engelsche wijze aangelegde cottage van kapitein Kent bezocht, die op dit oogenblik afwezig was; hij bevond zich waarschijnlijk in Engeland. Des avonds ontving ik te Blocksburgh bezoek van eenige dames.

Zaturdag 24 *Januarij.* — Ik ben heden naar de stad teruggekeerd, mijn weg nemende langs het schilderachtige kleine buitenverblijf van den heer Mais. Dit verblijf wordt op de meest voorbeeldige wijze in orde gehouden en levert een overheerlijk gezigt op. Toen ik in de stad was aangekomen, zag ik dat mijne vrienden de welwillendheid gehad hadden van in de dagbladen aan het goede publiek kennis te geven dat ik te twaalf ure op de beurs zou zijn. Ik was genoodzaakt mij derwaarts te begeven en eene aanspraak te houden die veel bijval vond. Des avonds keerde ik naar boord terug.

Zondag 25 *Januarij.* — Wij hebben werklieden aangenomen, ten einde dezen avond gereed te zijn om in zee te steken. Ik heb afscheidsbezoeken afgelegd bij de engelsche kapiteins die mij

---

(*) Zoodra onze aankomst bekend was, heerschte overal een groote geestdrift. Het is onmogelijk eene beschrijving te geven van de gastvrije ontvangst die ons te beurt viel; een ieder stelde zijn huis tot onze beschikking. Te 9 u. des avonds kwamen de bezoekers in menigte, en allen betuigden ons hunne opregte sympathie voor onze zaak; zij spraken over onze toekomst in bewoordingen die van hunne groote verwachtingen getuigden. Deze geestdrift verminderde niet; bezoekers van allerlei stand en van beiderlei kunne komen aan boord. De officieren en matrozen gaan naar den wal en worden met de grootste voorkomendheid ontvangen.

allen zeer beleefd ontvingen. Ik heb afrekening gehouden, en diegenen mijner bemanning die dronken waren door tusschenkomst der politie naar boord laten brengen. Drie manschappen zijn op klaarlichten dag in een boot gesprongen en hebben eene poging gedaan om te ontvlugten, maar wij hebben hen vervolgd en achterhaald. Alles is gereed; wij maken stoom, en des avonds te 8 u. 30 m. stoomden wij de haven uit.

Maandag 26 *Januarij*. — Des morgens te 10 u. 30 m. wordt een schip gezien, dat wij te 1 u. 20 m. inhalen. Het was de *Golden Rule*, van New-York uitgezeild met bestemming naar Aspinwall. Ik nam en verbrandde het, want het kon geen bewijs leveren van de onzijdigheid der lading. Dit vaartuig had masten, stengen en een volledig tuig aan boord voor de brik der Vereenigde Staten de *Bainbridge*, welke onlangs genoodzaakt was geweest hare masten te kappen in een storm die haar te Aspinwall in het grootste gevaar bragt. Negen gevangenen. Ongeveer te 6 u. stond de prijs in volle vlam, en hervatten wij onzen togt.

De zaak der Golden Rule.

Geen enkel bewijs gaf te kennen dat een gedeelte der lading onzijdig eigendom zoude zijn. De eenige papieren die men aan boord vond waren van den volgenden inhoud: — Marchal & Comp. aan Gregorio Miro & Comp. 2069,28 dollars, lading verzekerd tegen oorlogsschade.

Keeler en Vonhiss aan John Wilson. 724,20 dollars. Geconsigneerd aan order en voor rekening en risico van „wien zulks mogt aangaan."

Woolsey, geconsigneerd aan order. Montant niet opgegeven, en zonder adviesbrief.

Bernes aan Field. Montant niet opgegeven en zonder adviesbrief.

Herques en Maseras aan Juan Melendez. 41,58 dollars.

F. Henrias aan Gillas. Montant niet opgegeven en zonder adviesbrief.

—

De *Golden Rule* verschafte ons een voorraad dagbladen die een overvloed van goede tijdingen behelsden. Zoo vernam de *Alabama* de gelukkige ontkoming van den kruiser de *Florida*, van Mobile, en de averij die de kanonneerboot der Vereenigde Staten *Monitor* in een storm gekregen had, toen zij langs de kust voer; men vernam tevens de volkomen mislukking van een aanval op Vicksburg.

Het duurde eenigen tijd voordat de krijgstucht hersteld was, die een weinig geleden had gedurende ons kort verblijf te Port Royal; er werden billijke straffen uitgedeeld voor de verschillende overtredingen die er begaan waren. Evenwel indien men de zware vermoeijenissen in aanmerking neemt welke deze mannen hadden moeten verduren zonder een enkele maal aan wal te gaan, konden deze overtredingen niet talrijk genoemd worden; eenigen der onderofficieren werden gedegradeerd, en aan matrozen werden eenige ligte straffen opgelegd. Eindelijk den 31sten Januarij eindigde de krijgsraad die voor dit onaangename werk was bijeengeroepen zijne zittingen en werd ontbonden.

Inmiddels was een nieuwe prijs de *Alabama* in handen gevallen, namelijk de brik der Vereenigde Staten de *Chastelain*, te huis behoorende te Boston, van Martinique en Guadeloupe komende en naar Cienfuegos bestemd. Den volgenden nacht kwam de *Alabama*, na haar prijs verbrand te hebben, te St. Domingo aan, waar zij op een korten afstand van de stad, omstreeks 6 u. des avonds het anker wierp.

Er bevonden zich nog twee andere schepen in deze haven: het eene was een brik van New-York, onder engelsche vlag. Naauwelijks hadden wij het anker laten vallen, of de havenmeester kwam bij ons aan boord: hij was een oude kennis van kapitein Semmes; en had de brik *Porpoise* geloodst tijdens de laatstgenoemde nog eerste luitenant aan boord van dat schip was. Het scheen hem zeer veel genoegen te doen de kennis met den gewezen eersten luitenant te kunnen hernieuwen, en hij bood zijne tusschenkomst aan om aan den Gouverneur den brief over te

brengen waarbij kapitein Semmes de vergunning vroeg om zijne gevangenen te mogen ontschepen.

Hij keerde spoedig terug met een kommandant der spaansche zeemagt, en berigtte dat de vergunning was toegestaan. De gevangenen werden derhalve aan wal gezet; maar zij keerden spoedig teleurgesteld terug, daar niemand gedurende den nacht naar den wal mogt gaan. En toch wenschte de kapitein zeer te vertrekken; hij schreef daarom een brief aan de autoriteiten, die beleefdelijk toestonden dat de gevangenen voor dien nacht aan boord van een rijksvaartuig zouden gebragt worden, van welken bodem men hen den volgenden morgen aan wal bragt.

Nadat deze zaak geregeld was, ging de *Alabama* weder onder zeil. Zij had voor de eerste maal op St. Domingo de vlag der jeugdige republiek vertoond.

Het eenige merkwaardige dat er gedurende eenige volgende dagen voorviel, was het gevaar van in brand te geraken. Den 2den Februarij namelijk maakten wij ons gedurende eenigen tijd zeer ongerust. De brand was ontstaan door de nalatigheid van den kwartiermeester van het ruim, die openlijk het geschreven reglement van het schip schond, door met een open licht in het drankmagazijn te gaan; zoodra hij begonnen was den drank af te tappen, vatte de alcohol vlam, zoodat het schip eenige minuten in het grootste gevaar verkeerde. Dit was echter slechts van korten duur; want de kapitein bevond zich op dat oogenblik op het dek, en liet aanstonds de bemanning bijeen roepen; reeds voordat men aan dit bevel had kunnen gehoorzamen, was de brand gebluscht, en kwam men er alzoo met den schrik af. Evenwel werd de schuldige kwartiermeester gestraft voor zijn vergrijp en in de boeijen geklonken.

De 3de Februarij bragt ons een kleinen prijs aan; het was de schooner der Vereenigde Staten, de *Palmetto*, van New-York komende en naar San Juan de Porto Rico bestemd, met een gemengde lading van levensmiddelen. Ook hij wilde de regten der menschelijkheid laten gelden door te beweren dat de lading onzijdig eigendom was; op een naauwgezet onderzoek volgde

spoedig de veroordeeling, en nadat men een grooten voorraad beschuit en kaas van den schooner op de *Alabama* had overgebragt, werd ook de bemanning overgenomen en verbrandde men den schooner en de lading.

DE ZAAK DER PALMETTO.

De schooner behoorde te huis in de Vereenigde Staten, gelijk zijn register en zijn vlag aanwezen. De lading was door Herques en Maseras van New-York aan Gebroeders Vincente van San Juan, Porto Rico, geadresseerd. Hij bezat noch affidavit (*) noch certificaat van onzijdig eigendom, en de lading zou reeds om deze reden alleen veroordeeld zijn. Daarenboven, daar zij zich aan boord van een vijandelijk schip bevond, moet men aannemen dat zij vijandelijk eigendom was, zoolang het tegendeel niet bewezen was door een behoorlijk onder eede opgestelde verklaring. De gezagvoerder werd ondervraagd en verklaarde dat hij geen kennis droeg van het eigendom der lading; en toch was hij te gelijkertijd zoowel agent en bevrachter van het schip als kapitein daarvan. De correspondentie die aan boord werd gevonden, dat wil zeggen een brief van de afzenders aan den consignataris, verklaart dat de lading ingescheept is, voor twee derden voor rekening van den consignatarius, en een derde voor rekening der afzenders, bijgevolg, welke handelsbetrekkingen er ook kunnen bestaan tusschen de beide huizen, zijn de consignatarius en de afzender deelgenooten, wat deze lading betreft; en daar het huis dat de goederen heeft afgezonden in een vijandelijk land gevestigd is, is het aandeel van den anderen deelgenoot voor veroordeeling vatbaar, al woont hij ook in een onzijdig land. Zie 3° Phillimore 605; enz.

Er verliepen verscheidene dagen zonder dat er iets belangrijks voorviel; de eentoonigheid van storm en windstilte werd alleen afgewisseld door de lezing der oude dagbladen, die wij aan boord van den schooner *Hero* van Yarmouth gevonden hebben; deze bladen deelen ons de toornige besluiten mede die door de Kamer

(*) [Schriftelijke verklaring onder eede].

van Koophandel van New-York ten opzigte van de *Alabama* genomen waren; eene andere tijding van oneindig grooter gewigt was dat de *Vanderbilt* en de *Sacramento* beide omstreeks het einde van Januarij in dienst zouden gesteld worden om den kruiser der Geconfedereerden te vervolgen.

Zondag 15 *Februarij*. — Een sombere en treurige dag, de noordewind waait bijna zoo hevig als een storm, en de *Alabama* deed het water omhoog spatten terwijl zij bij den wind liep met digt gereefde marszeilen.

Deze stormachtige zondag — schrijft kapitein Semmes — is de tweede verjaardag van mijn ontslag als commodore van de zeemagt der Vereenigde staten, en deed natuurlijk allerlei gedachten in mij opkomen. Naar mate de tijd verloopt heb ik al meer en meer reden om mij geluk te wenschen over het haastige besluit dat mij de dienst eener verdorvene en dweepzieke meerderheid heeft doen verlaten. Had deze partij daarenboven op dit tijdstip niet reeds de constitutie met voeten getreden? Had zij zich zelfs niet reeds doen kennen op de meest aanvallende en gewetenlooze wijze? Had zij niet reeds billijke redenen tot ongerustheid gegeven?

Maar wat zullen wij zeggen van haar gedrag na dien tijd? Indien de geschiedschrijver zijne taak getrouw vervult, zal het nageslacht versteld staan over de verdorvenheid der mannen van het Noorden en van het Westen! Dan zal men zich met verbazing afvragen, hoe het in zoo kort een tijd voor mannen mogelijk is geweest zoo diep te vallen.

Ziehier het geheim: de staatslieden zijn speculanten geworden in openbare fondsen, en de eerzuchtigen woekeraars en opligters; welnu, weet dat men tegenwoordig bijna de geheele Yankee'sche bevolking onder deze beide kategorieën kan rangschikken; zoodanig is het in onze dagen met de Unie gesteld, zij heeft haar Beechers op den kansel, en haar Lincolns op den zetel van Washington! Zij heeft haar Sumners en haar Lovejoys in het Congres, haar Simmons *et id genus omne* in de geregtelijke zittingen.

HOOFDSTUK XXV.

Men laat zich zoo gemakkelijk niet om den tuin leiden. — Twee prijzen. — De *Olive Jane.* — De *Golden Eagle.* — De witte vlag wordt gesalueerd. — Ontsteltenis. — Halsstarrigheid. — De *Washington.* — De *William Edward.* — Het geduld beloond. — De *John S. Parks.*

Een week ging voorbij zonder dat er iets merkwaardigs voorviel; doch Zaturdag 21 Februarij hadden wij eene zeer levendige jagt. Des morgens te 8 u. werden drie schepen te gelijk gezien. Het eerste dat wij in 't gezigt kregen was ons te ver vooruit en bevond zich te veel te loefwaart om het te vervolgen; daarom hield men aan op de beide anderen, en men bespeurde weldra dat zij in aller ijl seinen met elkander wisselden. Toen dit geschied was, gingen zij van elkander en hielden zij beide in eene verschillende rigting af. Dit geschiedde waarschijnlijk om de aandacht der *Alabama* te verdeelen, die toen met volle zeilen jagt maakte.

Maar zij liet zich zoo gemakkelijk niet misleiden. Eerst lette de kapitein op welk vaartuig het slechtst zeilde en bij gevolg eene gemakkelijker vervolging beloofde, daarna liet hij stoom maken terwijl het vaartuig zijn koers vervolgde; reeds kwam er een zwarte rook uit den schoorsteen en begon de schroef te draaijen, toen men digt genoeg bij het vervolgde schip gekomen was om het te kunnen praaijen. Volgens gewoonte loste men een schot met los kruid; maar de vreemdeling vervolgde halsstarrig zijn koers; hij scheen blijkbaar besloten te hebben, ingeval hij zelf aan de vervolging niet kon ontsnappen, zijn best te doen om de kans van zijn makker te vergrooten.

Maar dit ridderlijk besluit baatte hem niets. Een tweede schot van den kruiser volgde weldra op het eerste, en ditmaal werd het bevel om bij te draaijen krachtig ondersteund; een kogel vloog al fluitende door het tuig van het vervolgde schip. Alstoen inziende dat zijn vijand het ernstig begon te meenen, gaf het vaartuig het spel gewonnen, en draaide het bij met de vlag der Vereenigde Staten in top. Na eenige manschappen aan boord van den prijs gezonden te hebben, wendde de *Alabama* en zette zoo snel mogelijk koers in de rigting van het andere schip, dat zijn best deed om te ontkomen; het bevond zich op dit oogenblik op een afstand van vijftien mijlen; maar de *Alabama* maakte vollen stoom en schoot over het water met eene driemaal grootere snelheid dan die van het vervolgde schip; eindelijk na eene jagt van twee uren noodzaakte zij ook het tweede schip bij te draaijen, van welks top eveneens de vlag der Vereenigde Staten wapperde.

Na een haastig onderzoek der papieren was men overtuigd dat het regt van een onzijdig eigendom door geen enkel deugdelijk bewijs ondersteund werd. Daarom werd de bemanning der *Olive Jane* (*) aan boord van de *Alabama* overgebragt, en de bark in brand gestoken, terwijl de overwinnaar terugkeerde en zijn anderen prijs opzocht. Na met den gezagvoerder van dezen laatsten gesproken te hebben, vernam men dat men het vaartuig der Vereenigde Staten de *Golden Eagle* genomen had, komende van het eiland Howland in den stillen oceaan en naar Cork bestemd, om aldaar bevelen af te wachten.

Het journaal van kapitein Semmes bevat de volgende bijzonderheden aangaande de beide schepen:

De zaak der Olive Jane.

Onder de vlag en met een register der Vereenigde Staten — van Bordeaux naar New-York bestemd — lading grootendeels

(*) Te Boston t' huis behoorende, van Bordeaux komende en naar New-York bestemd, met eene lading fransche wijnen en snuisterijen.

geconsigneerd aan huizen van New-York, met uitzondering van vijf artikels die geconsigneerd zijn aan order; maar in de papieren bevindt zich niets dat aanspraak zou kunnen geven op het regt van fransch eigendom, zelfs niet ten behoeve dezer laatste artikels; en niets geeft te kennen (*non constat*) dat de lading geen amerikaansche is, en dat de consignatie niet aldus is ingerigt om er den schijn van fransch eigendom aan te geven, totdat de goederen hunne bestemming bereikt hebben. Alsdan zal de ware eigenaar haar kunnen opeischen door een cognossement van lading in behoorlijken vorm, dat hem per stoomschip zal zijn toegezonden. In elk geval zegt de wet dat elk eigendom, aan boord van een vijand gevonden, vijandelijk eigendom is, zoolang niet het tegendeel behoorlijk bewezen is. Daar de gezagvoerder voor een vierde gedeelte eigenaar van de bark was, moest hij ook behoorlijk aangaande zijne lading ingelicht zijn; maar hij weet van niets behalve dat een der afzenders — een Franschman — hem op zijn naam veertig fusten wijn heeft geconsigneerd van misschien elk veertig dollars waarde.

Schip en lading veroordeeld.

De zaak der Golden Eagle.

Schip onder de vlag en met een register van de Vereenigde Staten. Het was van San Francisco uitgezeild met bestemming naar Cork, *via* het eiland Howland, met een lading guano voor de amerikaansche guano-maatschappij. Lading geconsigneerd aan order. Bij gevolg is er geen spraak van het eigendom.

Schip en lading veroordeeld.

—

Des morgens van den 23sten Februarij kregen wij vier schepen in het gezigt; maar toen wij ze praaiden, bleek het dat zij allen onder eene onzijdige vlag voeren. Een daarvan echter, een fransch schip, dat van Buenos-Ayres naar Havre bestemd was, bevrijdde de *Alabama* van twee fransche gevangenen, een artist

met zijn zoon, die zich aan boord van een der laatste prijzen bevonden hadden. Een der overige schepen — de *Prince of Wales*, die van Melbourne was uitgezeild met bestemming naar Engeland, haalde de vlag neer voor die der Yankees die aan den mast der *Alabama* wapperde; maar deze laatste nam deze beleefdheid niet aan welke voor een ander bestemd was; zij haalde de Sterren en Strepen neer en heesch hare eigene vlag. Naauwelijks had deze verwisseling plaats gehad of men zag eene groote verwarring aan boord van het engelsche schip ontstaan; passagiers en matrozen snelden naar het dek om den beroemden kruiser der Geconfedereerden te zien. De begroeting die aan de eerste vlag was te beurt gevallen werd op de wellevendste wijze herhaald en was vergezeld van de levendigste toejuichingen van allen die zich aan boord bevonden; de bemanning hief een luid hoera aan, en de dames wuifden met hare zakdoeken ter eere van den dapperen kleinen kruiser van wien zij zoo veel hadden hooren verhalen.

Den volgenden dag bevond de *Alabama* zich in de nabijheid van de 30ste parallel, die over San Roque gaat, en van het vaarwater der schepen van de Vereenigde Staten die zich naar Indië begeven; men minderde zeil en de uitkijk verdubbelde zijne aandacht, maar tot aan het ondergaan der zon kwam niets in 't gezigt; eindelijk hoorde men den uitroep: „een schip in 't gezigt!" en de kruiser der Geconfedereerden heesch, toen hij den vreemdeling naderde, de vlag der Yankees; maar dit werd met de driekleurige vlag beantwoord. Des avonds te 9 u. 30 min. kreeg men een ander schip in 't gezigt, maar ook nu verkreeg men geen prijs, ofschoon het noodig geweest was twee schoten te lossen, gedurende drie kwartier jagt te maken en een geruimen tijd in het engelsch en fransch te roepen, ten einde het vaartuig te noodzaken bij te draaijen. Toen de kapitein van het koopvaardijschip ten laatste aan het bevel gehoorzaamde, zag men dat het een portugeesche brik was, die van Fernambuco naar Lissabon koers zette. De officier die bij haar aan boord werd gezonden vond alles in de schromelijkste verwarring. De

bemanning was zoo ontsteld dat noch de gezagvoerder noch de stuurlieden noch de matrozen schenen te weten wat zij deden. Hunne ontsteltenis was inderdaad zoo groot dat, toen men hun vroeg naar de reden van hun zonderling gedrag, zij ten antwoord gaven dat zij te zeer ontsteld geweest waren om bij te draaijen!

De 25ste Februarij was geen voordeelige dag; wij kregen slechts twee schepen in 't gezigt, waarvan het eene een Hollander en het andere een Engelschman was. De gezagvoerder van dit laatste vroeg in allen ernst of de *Alabama* een afgedankten matroos naar Engeland wilde medenemen! Den volgenden dag deed een andere gezagvoerder van een engelsch schip ons eene dergelijke vraag. — Beiden ontvingen natuurlijk een ontkennend antwoord. Den 26sten werden minstens dertien schepen te gelijk gezien, maar geen van allen vertoonde de vlag der Yankees. Het eenige merkwaardige wat er dien dag voorviel was de halsstarrigheid van een kleine hamburgsche bark die onverzettelijk weigerde hare vlag te toonen, zoo lang de kruiser zich niet vlak bij haar bevond; en ook toen nog was er een schot met los kruid noodig om haar te doen bijdraaijen.

Na de ontmoeting van zooveel onzijdige schepen kregen wij eindelijk een prijs. In den vroegen morgen van den 27sten Februarij nam de *Alabama* het vaartuig der Vereenigde Staten de *Washington*; dit schip was vijandelijk eigendom; daar het eene lading guano inhad van de Chinchas-eilanden, voor rekening van de Regering van Peru, en aan hare agenten te Antwerpen geconsigneerd, werd het vrijgelaten tegen een borgstelling van 50,000 dollars. Nadat de gevangenen die zich aan boord van de *Alabama* bevonden op de *Washington* overgebragt waren, scheidden de beide vaartuigen van elkander en verwijderde zich dat der Vereenigde Staten, blijde dat zijn onzijdige lading het tegen verbranding gevrijwaard had. Twee dagen later nam men een anderen prijs. Den 1sten Maart haalde men de *Bethia Thayer* in, van Rockland in den staat Maine; maar even als de *Washington* had zij guano aan boord voor rekening van de Regering

van Peru, zij werd bijgevolg losgelaten tegen een losprijs van 50,000 dollars.

Eenige oogenblikken later kreeg men eene verdachte bark in 't gezigt, met de engelsche vlag in top. De *Alabama* zette terstond alle zeilen bij, terwijl de vreemdeling hetzelfde deed, en de beide vaartuigen schoten voorwaarts onder begunstiging van een frissche zuidoostelijke koelte. Deze vervolging was zeer levendig; zij duurde zeven uren; ten slotte won de *Alabama* allengs op het verdachte vaartuig, en des avonds te 4 u. 30 m. kon zij het praaijen. De kruiser der Geconfedereerden heesch de vlag der Vereenigde Staten en gaf een valschen naam op. De bark antwoordde dat zij de *William Edward* was, van Bahia komende en naar Liverpool bestemd. Na een aantal andere mededeelingen die de *Alabama* overtuigden dat zij eene engelsche bark was, verklaarde de kruiser zijn waren naam en stond hij aan de *William Edward* toe haar koers te vervolgen. Bij het vallen van den nacht maakte men nog jagt op een ander vaartuig, dat weldra genoodzaakt werd bij te draaijen, maar het was alweder een engelsch schip, de *Nile*, van Akyab komende en naar Londen bestemd. De gezagvoerder deelde den officier die bij hem aan boord kwam mede dat een oorlogsschip der Vereenigde Staten, waarschijnlijk de *Ino*, zich in den Zuidatlantischen oceaan bevond ter opsporing van de *Alabama*.

Den 2den Maart bij het aanbreken van den dag kreeg men niettegenstaande den nevelachtigen dampkring een schip in 't gezigt dat langzaam op den kruiser aanhield. Deze wachtte het geduldig af, want een ligte zuidewind voerde hem den vreemdeling te gemoet; zijn geduld werd beloond; te 6 u. des morgens nam een officier van de *Alabama* bezit van het schip de *John S. Parks* van Hallowal in den staat Maine. De gezagvoerder, zijn vrouw en de bemanning werden op den kruiser overgebragt, alsmede eenige ammunitie en allerlei proviand; en na een zorgvuldig onderzoek der scheepspapieren, door kapitein Semmes in 't werk gesteld, werd dit ongelukkige nommer vijf-en-dertig van de noodlottige lijst der *Alabama* aan de vlammen

prijs gegeven. Wat de lading van de *John S. Parks* betreft — men poogde er de onzijdigheid van te bewijzen; daarom werd, gelijk uit de volgende uittreksels blijken zal, door kapitein Semmes het zorgvuldigst onderzoek in 't werk gesteld: —

De zaak der John S. Parks.

Vaartuig met een register en onder de vlag der Vereenigde Staten: oud wit dennenhout, in de haven van New-York geladen. De lading was afgezonden door Edward F. Davidson, die volgens de verklaring van den gezagvoerder een groot handelaar in oudheden zou zijn; zij is geconsigneerd aan de heeren Zimmermann, Faris & Comp. te Montevideo of Buenos Ayres. Aan dit cognossement van lading was een acte vastgehecht, die een affidavit moest beteekenen, bezworen voor Pierrepont Edwards; deze persoon geeft zich den titel van viceconsul. Boven zijn naam staat geschreven: „p. o. den Consul"; daaruit zou men moeten opmaken dat hij in naam van den Consul handelt en niet in zijne hoedanigheid van viceconsul. (*) Diegene die den eed heeft afgelegd is de heer Joseph H. Snyder, die als zijn woonplaats opgeeft No. 120. Pearl Street te New-York. Hij heeft verklaard dat de lading afgezonden is door Edward F. Davidson, „voor rekening van John Fair & Comp. van Londen, enz." Zien wij eerst den vorm van het affidavit. Een vice-consul is eene autoriteit die in de plaats van een consul handelt, wanneer deze laatste afwezig is, en wanneer dit geval

(*) Uittreksel uit een brief gevonden aan boord van de bark de *Amazonian.* Deze brief was afgezonden door den heer Edward F. Davidson aan de heeren Zimmermann, Faris & Comp. van Montevideo.

„Gij zult uit Londen het berigt ontvangen van het nemen van het schip de „*John S. Parks* en van de betaling der assurantiegelden voor zijne lading; de „vracht is hier verzekerd bij de maatschappij der Great Western, die dertig dagen „na de aangifte van den kapitein tijd heeft om te betalen. Kapitein Cooper is te „Portland aangekomen en heeft zich tot hem begeven te Hallowal. De Maatschappij „verlangt een copie van de te Londen afgelegde verklaring; deze copie moet door „den Consul geteekend worden; ik heb dit laten vragen, maar heb den kapitein „verzocht hier te komen om deze zaak te regelen, en ik geloof niet dat ik moet „wachten totdat ik dit document uit Londen ontvangen heb."

zich voordoet, teekent hij als viceconsul; alsdan verkrijgen zijne handelingen gezag *proprio vigore* en niet als van den consul uitgaande. Wat meer is, de gezagvoerder kon dit document niet bevestigen, hetgeen hij zou hebben moeten doen om het van kracht te doen zijn: — hij verklaart dat hij niet kan zeggen of het eene fraude is of niet. „Zelfs, gelijk gezegd is, ingeval de aan boord gevonden papieren een behoorlijk bewijs zijn van de onzijdigheid der lading, zijn zij inderdaad toch slechts een werkelijk bewijs voor zoover zij behoorlijk gewettigd zijn, want, op zich zelf bewijzen papieren niets, ze zijn slechts eene doode letter, indien ze niet ondersteund worden door de eeden van zekere personen die er waarde aan kunnen geven." 3° Phillimore, 394. Ook zegt „Valia over de Ordonnance:" „Daarenboven, aangezien de formele aan boord gevonden papieren nog door fraude kunnen zijn opgemaakt, heeft de Raad bij vonnis van den 26sten October 1692 vastgesteld, dat de tegenstrijdige verklaringen van de gevangen genomen bemanning de waarde dezer papieren zouden te niet doen." Deze laatste autoriteit zegt uitdrukkelijk, dat papieren die aan boord van een schip gevonden zijn geen vertrouwen verdienen, indien zij weêrsproken worden door den eed van iemand van de bemanning, en ik houd het er voor dat het hetzelfde is wanneer de bemanning deze papieren niet regtvaardigen kan. Want indien het eene transactie *bona fide* geweest was, zou de eerste pligt der belanghebbende partij geweest zijn den gezagvoerder voor den consul te brengen, om getuige te zijn van de verklaring, en ten einde in staat te zijn „de acte" te bekrachtigen in geval zijn vaartuig genomen werd. Maar waarom maakte de heer Snyder dit affidavit? Hij was de afzender niet, maar wel Davidson, een handelaar in oudheden; indien Davidson inderdaad deze oude waren heeft verkocht, moet hij weten aan wien hij ze verkocht heeft, en hij was de eenige persoon die in de zaak getuigen kon. Wat meer is, de gezagvoerder zegt dat Snyder deze prullen van Davidson gekocht heeft; dit althans heeft de gezagvoerder van zijn eigen broeder vernomen, die de eigenaar van het schip is. Indien dit zoo is, dan was Snyder, daar hij de eigenaar van deze prullen was (of

zulks voor zijn rekening of voor die van een vreemde is, doet niets ter zake) juist daardoor de ware afzender, en niet Davidson; Snyder was de eenige persoon die aan de consignatarissen consigneren kon, hetzij op zijn eigen naam, hetzij op naam van zijn patroon, indien hij slechts een agent was. Maar het cognossement van lading en de brief van Davidson aan de consignatarissen bewijzen dat Davidson zoowel de afzender als de consignatarius was. Het schip was ook bevracht door Davidson die 13,000 dollars vooruit betaald heeft als prijs voor de vracht, en die geëischt heeft dat de eigenaar van het schip het door een polis tegen zeegevaar en oorlogsschade zou assureren, en deze polis was betaalbaar aan Davidson in geval van verlies. Ten opzigte van deze polis ontstaan twee kwesties: 1°. indien het eigendom *bona fide* onzijdig was, was de lading zelve ook geassureerd te Londen; waarom was dan de clausule van den oorlog opgenomen? en 2°. waarom liet Davidson de polis betaalbaar stellen in zijne handen? Indien hij het geld voor de vracht voorschiet aan het londensche huis, heeft hij er volstrekt geen belang bij zich hier te laten assureren; en indien de lading werkelijk aan het londensche huis behoorde, en indien men haar moest leveren aan hunne geassociëerden of agenten in de haven, waarom betaalde Davidson de vracht dan vooruit? Daar Snyder het goed van Davidson gekocht heeft, waarom zou Snyder het geld dan niet voor zijn patroon voorgeschoten hebben, en deed Davidson zulks? Men moet daaruit naar mijn gevoelen opmaken dat Davidson de goederen voor eigen rekening verzond aan agenten die geen geld van hem in handen hadden en bij wie hij geen krediet had, en daar deze partij niet comptant kon verkocht worden, kon het vaartuig zijn vracht niet betalen, indien zij niet vooruit betaald was. Daarenboven had het schip eene voorwaardelijke bestemming. Het moest òf naar Montevideo òf naar Buenos-Ayres zeilen, naar gelang de consignatarissen zulks voordeeliger mogten vinden. Dit heeft volkomen het voorkomen van eene speculatie op verkoop. Maar wat nog sterker is, Davidson had een formelen consignatiebrief geschreven voor Zimmermann, Faris & Comp.; deze brief was gevoegd bij het certi-

ficaat van den consul, en tegelijker tijd schrijft hij een tweeden brief waarin hij zegt: „De lading der *John S. Parks* zal door „den engelschen consul verklaard worden te zijn eigendom van „engelsche onderdanen. Gij zult zien dat het een zeer goede „lading is, en ik verzoek u de hoogste prijzen te bedingen." Welk belang heeft Davidson bij den prijs dien deze lading zal opbrengen, indien deze, gelijk men voorgeeft, aan het londensche huis toebehoort? Indien Davidson aan Snyder verkocht heeft, en Snyder de agent van het londensche huis is, dan heeft Davidson nog veel minder belang bij deze zaak. Daarenboven leest men in dienzelfden brief de volgende aanmerking: — „De heeren „Harbeck & Comp. hebben eene nieuwe bark te Portland, de „*Anne Sherwood*, waarvoor zij bij kleine partijen eene lading „hebben bijeengebragt van oude waren ter waarde van 20,000 „dollars. Ik heb getracht er een lading van te maken om ze u „te zenden (voor rekening van John Fair & Comp. van Londen?); „maar ze willen vijf-en-twintig dollars interest nemen en achttien „voor de vracht, bij u betaalbaar (in de haven?), hetgeen te veel „is. Indien ik deze zaak onder billijke voorwaarden kan in „orde brengen, zal ik zulks doen ten einde onze betrekkingen „met H. & Comp. voort te zetten"

Deze brief schijnt aan te toonen dat Zimmermann Faris & Comp. de bevoorregte consignatarissen van Davidson zijn, en dat hij hun niet alleen zijne eigene goederen consigneert, (want men moet zich herinneren dat hij handelaar in oude waren is) maar dat hij hen ook poogt te begunstigen door hun andere consignaties te bezorgen. Het kan zijn dat Davidson van New-York, John Fair & Comp. van Londen, en Zimmermann Faris & Comp. van Buenos-Ayres zeer veel belang hebben bij deze zaak en dat zij hun handel pogen te dekken door den naam van het londensche huis. Het kan ook zijn dat Davidson de eenige eigenaar is of een deelgenoot van het huis Zimmermann, Faris & Comp. In beide gevallen is het goed voor veroordeeling vatbaar, omdat het afgezonden is door een handelshuis van een vijandelijk land. Schip en lading veroordeeld.

HOOFDSTUK XXVI.

Onaangenaamheden van het zeemansleven. — Een hardnekkige vervolging. — De *Penjaub* gerantsoeneerd. — Regenvlagen. — Iets zeldzaams. — De *Morning Star*. — Onzijdige lading. — De *King-fisher*. — De *Ino* op ontdekking. — De *Charles Hill*. — De *Nora*. — Het vuurwater. — Koopmans-zedeleer. — De *Louisa Hatch*. — Bange zorgen. — Moeijelijkheid in het verkrijgen van steenkolen. — Fernando de Noronha.

Kapitein Cooper van de *John S. Parks*, zijne vrouw en twee neven hadden het geluk dat zij niet tot een lange gevangenschap veroordeeld waren. Het brandende wrak van hun ongelukkig schip was nog in 't gezigt, toen eene engelsche bark in de nabijheid van de *Alabama* kwam; spoedig was de noodige afspraak met den gezagvoerder gemaakt, die hen allen naar Engeland medenam.

Langen tijd waren wij genoodzaakt even als de Engelschen te doen, namelijk ons met het weder te vergenoegen als eenig tijdverdrijf gedurende het eentoonige van eene reis zonder bijzondere voorvallen. Indien evenwel eenige hevige windvlagen als een aangenaam tijdverdrijf kunnen beschouwd worden, dan had de *Alabama* het regt niet om zich over het gemis daarvan te beklagen, want het vaartuig stampte en slingerde zoo geweldig door de holle zee, dat zulks zeer onaangenaam was voor den armen kapitein die op dat oogenblik zeer lijdende was.

Het stormweêr houdt nog steeds aan, — schreef kapitein Semmes den 11den Maart. — Wind O. N. O. Gedurende vier dagen dreven wij stuurloos rond; de wind floot dag en nacht

door ons tuig, en onze rust werd onophoudelijk gestoord door het werken van het schip. Het zeeleven wordt voor mij al meer en meer onaangenaam. Ik heb dan ook een leeftijd bereikt waarop de menschen gewoonlijk naar stilte en rust beginnen te verlangen. Gedurende dezen oorlog behooren mijne diensten aan mijn land, en mag ik niet aan rust denken; maar ik houd er mij van overtuigd dat het einde van den abolitionistischen kruistogt niet ver meer verwijderd is. Als men voorteekenen gelooven mag, is de vijand op het punt van volkomen geslagen te worden. De regtvaardige Voorzienigheid zal ongetwijfeld de goddeloozen en dweepers straffen die ons dezen wreeden en onregtvaardigen oorlog hebben aangedaan, en Zij zal het op eene wijze doen die voor de volkeren der aarde eene waarschuwing zal zijn waarover zij zich verwonderen zullen. De trouweloosheid en slechtheid die zij op allerlei wijzen hebben getoond, zullen eindelijk hun volkomen ondergang veroorzaken. De staten der Yankees hebben thans eene beproeving te doorstaan, waaraan zij zeker niet gedacht hadden in het begin van hun heiligschennenden kruistogt tegen de bewoners van het Zuiden.

Den 12den bevond het vaartuig zich op veertien mijlen afstands van de linie, het was echter nog steeds zeer koud; de geheele bemanning droeg nog wollen kleederen en sliep onder twee dekens. De lucht is nog altijd graauw en betrokken; van tijd tot tijd hebben wij een kleinen slagregen en een stevige bries; de barometer daalt onophoudelijk; eindelijk, den 14den Maart, stond hij op 29° 96; dit is ten naastebij de gemiddelde hoogte in de passaatwinden.

Deze nacht bragt echter eenige afwisseling in onze eentoonigheid. Juist te middernacht klonk de welkome kreet: „een zeil in de nabijheid!" In minder dan vijf minuten bevond de *Alabama* zich binnen het bereik der stem van een groot schip dat regt voor den N. O. wind zeilde.

„Schip oh h! Welk schip is dat? deed zich door den roeper der *Alabama* hooren, maar er kwam geen antwoord. Wij praaiden op nieuw; nog geen antwoord. Het vreemde schip vervolgde

zijn koers zonder op iets acht te slaan; zijn zware romp deed zich voor als eene donkere massa, terwijl hij nagenoeg op den afstand van een harpoenworp de *Alabama* voorbijzeilde en weder in de duisternis verdween, even als een spook dat men heeft aangesproken en dat terstond weder verdwijnt.

Maar de *Alabama* zou in staat geweest zijn het „spookschip" zelf te noodzaken bij te draaijen, indien het gepoogd had voorbij te zeilen zonder antwoord te geven terwijl het gepraaid werd. „Matrozen, klaar om te wenden!" luidde het bevel, terwijl het geluid van de tweede aanroeping nog niet volkomen was weggestorven. Men wierp het roer aan lij, en de *Alabama* ging over stag in de rigting van den vreemdeling; men nam de reven uit de marszeilen en begon de jagt, even als een windhond die een haas vervolgt.

Terwijl men de zeilen bijzette en het schip deed wenden, had de vreemdeling drie mijlen op ons gewonnen; want hij liep eene fiksche vaart met eene stijve bries. Het spreekwoord zegt, dat eene jagt, om ernstig te zijn, lang moet duren. Maar de voortreffelijke bezeildheid der *Alabama* bleek weldra, en drie uren nadat wij gewend hadden, bevonden wij ons op een paar honderd yards afstands van den vreemdeling, die toen op het eerste bevel, dat door een onzer voorstukken gegeven werd bijdraaide.

Het was het schip der Vereenigde Staten de *Penjaub*, van Boston, van Calcutta uitgezeild met bestemming naar Londen met eene engelsche lading aan boord, gelijk men uit de beëedigde affidavits zag die zich natuurlijk onder de scheepspapieren bevonden, daar het van eene engelsche haven naar eene andere ging, en ook uit de lading die uit indische hennip en lijnzaad bestond. Het schip werd vrijgelaten tegen een losprijs van 55,000 dollars, en de overige gevangenen van de *John Parks* werden op de *Penjaub* overgebragt om naar hun land terug te keeren.

Den 21^{s}_{ten} Maart keerde het weêr om en hadden wij zware regenbuijen. Een ieder verheugde zich zeer over deze verandering, schreef kapitein Semmes, die tevens mededeelt dat ook hij zeer verheugd was toen hij voor de eerste maal sedert vele

maanden het gerommel van den donder hoorde; de officieren en matrozen plasten met bloote voeten over het dek en vermaakten zich „als jonge eenden" — en bragten op die wijze hulde aan den eersten fikschen regen dien zij sedert een geruimen tijd zagen vallen.

In den morgen van Maandag 23 Maart werd een schip gezien dat men tegen den middag opliep; het was het vaartuig der Vereenigde Staten de *Morning Star*, van Calcutta uitgezeild en naar Londen bestemd. Dit vaartuig had ook eene onzijdige lading in, hetgeen deugdelijk bewezen werd door wettige certificaten; het werd aanstonds tegen rantsoen vrijgelaten. Een tweede prijs, die de *Alabama* dien zelfden dag in handen viel, was minder gelukkig dan de *Morning Star*; het was de schooner der Vereenigde Staten de *Kingfisher*, van Fairhaven in Massachusetts, sedert eenige maanden in zee en ter walvischvangst bestemd. Het was gelukkig voor hem dat hij kort geleden zijn tweede lading traan op een ander vaartuig had overgescheept; hij had nog slechts een twintigtal vaten die aanstonds tegelijk met het schip aan de vlammen werden prijs gegeven.

De *Kingfisher* bragt ons eene tijding die aan de geheele bemanning eene groote vreugde verschafte. Zij zeide ons dat de oorlogssloep der Vereenigde Staten de *Ino* bij Ascension voor anker lag, en dat de *Kingfisher* haar aldaar naauwelijks een paar weken geleden verlaten had. Het is hetzelfde schip dat naauwelijks veertien maanden geleden zijn hulp verleend had bij dien roof, een zeeschuimer waardig, namentlijk de gevangenneming der heeren Myers en Tunstall op een onzijdig grondgebied; de geheele bemanning verheugde zich in de hoop van weldra met haar aan den dans te komen en haar de aangedane beleediging betaald te zetten. Was de *Alabama* bereid om met het eerste het beste schip dat zij ontmoette slaags te geraken, dit schip der Vereenigde Staten zou zij voorzeker het liefst en het eerst ontmoet hebben.

Wij moeten hier ook melding maken van een opmerkelijke ontmoeting bij het nemen van dezen schooner; de gezagvoerder

daarvan was, naar zijn zeggen, een der drie ingezetenen zijner geboortestad, die tijdens de laatste en noodlottige verkiezing van den president der Vereenigde Staten voor den candidaat van het Zuiden Breckinridge stemden.

Nog twee andere schepen werden den volgenden dag prijs gemaakt — het eene was de *Charles Hill* van Boston, van Liverpool uitgezeild en naar Montevideo bestemd, en het andere de *Nora*, insgelijks van Boston, en van Liverpool uitgezeild met bestemming naar Calcutta. Beide beweerden dat hare ladingen onzijdig eigendom waren; en zooals gewoonlijk werd een zorgvuldig onderzoek in 't werk gesteld, waaruit echter niets bleek dat kon dienen om hare aanspraken te wettigen.

De zaak der Charles Hill.

Schip onder de vlag en met een register der Vereenigde Staten, met zout geladen (dat te Liverpool de waarde had van zes shillings de ton), gedeeltelijk bevracht door H. E. Falk, om van Liverpool naar Montevideo of Buenos Ayres te zeilen. Niet het minste regt op de onzijdigheid der lading. Schip en lading veroordeeld.

De zaak der Nora.

Schip onder de vlag der Vereenigde Staten, geladen met zout, gedeeltelijk bevracht door W. N. de Mattos van Londen, met bestemming naar Calcutta. In het cognossement van lading is de lading geconsigneerd „aan order," en op de keerzijde van het cognossement leest men het volgende:

„Ik verklaar bij dezen dat het per *Nora* verzonden zout het „eigendom is van W. N. de Mattos, van Londen; dat genoemde „W. N. de Mattos een engelsche onderdaan is, en dat hij zulks „was op het tijdschip der inscheping.

„(Geteekend) H. E. Falk.
„Agent van W. N. de Mattos."

Boven de handteekening leest men: „R. C. Gardner, Mayor," hetgeen de handteekening van den Mayor van Liverpool moet voorstellen. Daar deze verklaring niet beëedigd is, en de acte niet gezegeld is, is dit stuk zelfs geen affidavit *ex parte*. Schip en lading veroordeeld.

—

Men ontnam aan deze beide vaartuigen een goeden voorraad proviand, en bragt de gevangenen (onder andere eene vrouw) aan boord van de *Alabama* over, en stak de beide schepen den volgenden avond in brand. Dikwijls slaagden de matrozen er in, wanneer wij een prijs namen, op de eene of andere wijze de bergplaats van den sterken drank te ontdekken; zoo hebben wij dan ook dezen avond een aantal beschonken manschappen aan boord. Ongelukkiglijk behoorden de schuldigen maar al te dikwijls tot de beste matrozen van het schip. Men kon hun al wat men wilde toevertrouwen, uitgezonderd rum of whisky, want zij konden aan eene dergelijke verleiding geen weerstand bieden; het enteren verschafte hun maar al te dikwijls de gelegenheid om aan hun zeemansneiging te voldoen. Evenwel indien de prijzen op deze wijze eenige wraak konden nemen door voor eenige oogenblikken wanordelijkheden te veroorzaken onder hunne overwinnaars, stelden zij ons dien dag ruimschoots daarvoor schadeloos, daar zij de bemanning der *Alabama* met een half dozijn matrozen vermeerderden, zoodat zij thans meer dan voltallig was, ofschoon zij reeds eenige manschappen naar hun land had teruggezonden.

Het volgende uittreksel van een brief, aan boord van de *Charles Hill* gevonden, kan eenig licht verspreiden over de aanspraken van dit schip, dat de bescherming der onzijdigheid inriep:

Aan kapitein F. Percival.

Waarde Heer. — Ik heb uwe brieven, mij van Philadelphia toegezonden, gelezen. Daar een zeeroover een aantal amerikaansche schepen verbrand heeft, zou het goed zijn dat uwe lading op het cognossement werd ingeschreven als engelsch ei-

gendom, en dat bij uwe lading een certificaat van den engelschen consul gevoegd werd, enz.

Nadat de *Alabama* in den nacht van den 29 — 30sten Maart de linie gepasseerd was, had zij een geruimen tijd stil en vochtig weêr. Eens maakte zij jagt op een schip onder een zoo dikken mist, dat zij het op een afstand van een of twee mijlen herhaalde malen een geheel uur uit het oog verloor. Dit mistige en onaangename weêr duurde nog voort, toen wij in den nacht van den 4den April een schip der Vereenigde Staten ontmoetten, de *Louisa Hatch*, die een rijke lading aan boord had van datgene wat voor de *Alabama* de grootste waarde had, namelijk steenkolen. Een onderzoek der scheepspapieren had de volgende uitspraak ten gevolge:

De zaak der Louisa Hatch.

Schip onder de vlag der Vereenigde Staten. Onder de papieren vindt men een verbindtenis, gedagteekend Londen den 1sten Januarij 1863, en gepasseerd tusschen John Pirie & Comp. ter eene, en William Grant, den gezagvoerder, ter andere zijde. Volgens deze acte was het schip bevracht om steenkolen te vervoeren naar Point de Galles op Ceylon of naar Singapore. Zonder dat er eenige overdragt van dit contract heeft plaats gehad, voor zoover men daarover oordeelen kan, schijnt de lading bestemd geweest te zijn voor geheel andere personen dan aangewezen waren. Een der afzenders is een zekere J. R. Smith, die verklaart agent te zijn van H. Worms, van Cardiff. Volgens het cognossement van lading moet het schip zich naar Point de Galles begeven om zijne kolen af te geven aan de „Compagnie des Messageries Impériales." Op de keerzijde van het cognossement van lading leest men de volgende verklaring: — „Ik verklaar dat de hiernevens genoemde lading fransch eigendom is; „zij is afgezonden op order en voor rekening der Messageries „Impériales." De verklaring is geteekend door M. Smith; maar zij is niet beëedigd, evenmin als de order en het afschrift daarvan dat inhoudt, dat men deze lading moet afzenden voor reke-

ning der Messageries Impériales. Daar het schip niet bevracht was door een agent dezer Maatschappij, en de steenkolen niet afgezonden waren door een harer agenten, aangezien Smith de agent is van Worms, en Worms niet opgegeven is als een agent der Maatschappij, moet men onderstellen dat de Maatschappij bedongen had zooveel per ton steenkolen te betalen die in hare magazijnen werden afgeleverd, en dat het eigendom aan de afzenders bleef tot aan de aflevering van het goed. Bij gemis van tegenovergestelde bewijzen, zijn alle goederen die aan boord van een amerikaansch schip gevonden worden, amerikaansch; men moet onderstellen dat zij verzonden waren naar de Oost door den eigenaar, of door zijn agent te Cardiff; nu hebben wij gezien, dat er voor dit geval geen wettig bewijs was, aangezien de niet beëedigde verklaring van M. Smith zelfs geen affidavit *ex parte* was. Schip en lading veroordeeld. Geschatte waarde der lading te Cardiff 2,500 dollars. Prijs der steenkolen in Brazilië 15 tot 17 dollars per ton.

—

De *Alabama* verwijderde zich met haar prijs in de rigting van Fernando de Noronha, waar zij een nieuwen voorraad steenkolen wilde innemen. De reis werd zeer vertraagd door de ligte en veranderlijke winden, die nog steeds woeijen; en alsof deze verveling nog niet groot genoeg geweest was, zond het lot ons gedurende veertien mijlen ter vervolging van een vaartuig dat wij voor een walvischvaarder der Yankees hielden; maar, toen men het ingehaald had, vond men slechts een armzaligen kleinen groen geschilderden Portugees.

Regen — regen — regen!!! De zon vertoont zich somtijds een of twee uren, maar altijd eenige minuten te vroeg of eenige minuten te laat om ons in staat te stellen eenige waarnemingen te doen; vervolgens verschuilt zij zich achter het digte wolkgordijn, terwijl de geheele gezigteinder door den stortregen voor onze oogen verborgen is. Gedurende dien tijd werd elke mijl breedte van het grootste gewigt; de *Alabama* vervolgde haren koers langzaam en als 't ware al tastende naar het zuidoosten; zij zocht

het kleine eiland op, waar zij haar voorraad moest innemen, en zij kon het elk oogenblik voorbijzeilen zonder het te zien! Welk eene beproeving voor mannen die op elkander gedrongen waren in hunne enge drijvende gevangenis, en met zulk een taak voorhanden!

Eindelijk was ons geduld ten einde, men kon dien toestand niet langer uithouden zonder een poging te doen om er uit te geraken. Men beproefde al zeilende kolen in te nemen, in volle zee! maakte stoom, en de *Alabama* nam het genomen schip op sleeptouw; vervolgens zette men twee sloepen uit om dien arbeid te verrigten; dit voornemen echter hoe vernuftig en stout ook, werd weldra voor onuitvoerbaar verklaard. De sloepen slaagden er in eene lading kolen in te nemen, en ze langs zijde van de *Alabama* te brengen; doch de geringste vaart die men aan den steamer kon geven was nog te groot voor de sloepen. Zoo dikwijls zij dan ook geladen werden, was men verpligt de machine te doen stilstaan, hetgeen een nieuwe verlegenheid veroorzaakte.

Al dat stilstaan en weder aan den gang gaan — zegt kapitein Semmes — had ten gevolge dat onze sleeptrossen braken, en er was veel tijd noodig om op nieuw een stevigen kabel uit te brengen; na een slapeloozen nacht dien ik in mijn bed doorbragt, trachtende te slapen, ondanks het half dozijn stentorstemmen die men zou gemeend hebben dat zich op het dek bevonden, en die met elkander wedijverden om den nacht nog afschuwelijker te maken, gaf ik bevel dat men de sloepen weder zou inhalen, en naar Fernando de Noronha koers zetten.

Toen het dag geworden was, zeilden wij de punt van het eiland om op een grooten afstand, acht-en-dertig of veertig mijlen, en in den namiddag te 2 u. 30 min. bevonden wij ons Z. O. ½ Z. van de punt, met het noordoostelijke einde van het Ratten-eiland N. O. ten O. ½ O.; diepte dertien en een halve vadem. De prijs is nog in onze nabijheid. Zonder onzen stoom zouden wij naar het Z. O. afgedreven zijn; want het is den geheelen dag bijna volkomen stil geweest. Fernando de Noronha, gelegen in het vaarwater van de meeste koopvaardijschepen, is een zeer be-

zochte plaats Het is een onregelmatige, schilderachtige, vulkanische rots in 't midden van den oceaan, bedekt met een aangenaam groen en voorzien met boomen van eene tamelijke grootte. Het grootste gedeelte van het eiland is in kleine hoeven verdeeld, enz. Het is er verschrikkelijk warm wanneer de zon schijnt, en zelfs wanneer zij niet schijnt. Des nachts bragten wij den prijs langszijde van ons schip, en begonnen wij op nieuw steenkolen in te nemen.

HOOFDSTUK XXVII.

Een ambtenaar in verlegenheid. — Nog aan wal. — Een ontbijt. — Te paard. — Felle wind. — In het net. — Gemakkelijke veroveringen. — De *Kate Cory*. — De *Lafayette*. — Een beleefde Gouverneur. — De *Louisa Hatch* en de *Kate Cory* worden verbrand. — Ontscheping der gevangenen. — Het vervelende wachten. — Een geschil. — Men verlaat de haven weer.

Zaturdag 11 *April*. — Ligte en veranderlijke winden, koel en drukkend; thermometer 83°. Den vorigen nacht bleven de beide schepen langszijde van elkander liggen; maar zij hadden zooveel te lijden, en wij kregen zooveel averij, dat de voorste sloepen verbrijzelden en onze groote marszeilra brak, zoodat wij genoodzaakt waren ons van den prijs te verwijderen en de steenkolen verder met behulp onzer sloepen in te nemen.

Daar de autoriteiten geen vlag geheschen hadden, hebben wij de onze heden ook niet vertoond. Wij hebben dezen morgen een bezoek ontvangen van twee bewoners van het eiland; zij bragten een brief van den Gouverneur mede in antwoord op dien welken ik hem door den officier van administratie had toegezonden over het verkrijgen van proviand. Hun tolk deelde mij openhartig mede, dat hij een Duitscher en te Rio tot deportatie naar dit eiland veroordeeld was, en anderhalf jaar moest dienen. Hij verhaalde mij zulks terwijl mijn bediende eene flesch Champagne ontkurkte. De bedrieger nam met de overige personen van het gezelschap een glas wijn! De Gouverneur berigt mij dat ik mij van ossenvleesch, versch varkenvleesch, gevogelte, enz., zal kunnen voorzien, en dat het hem zeer veel genoegen zal doen

deze artikelen met mij in te ruilen tegen meel, wijn, suiker en koffij. Ik was blijde dat hij de kwestie der onzijdigheid niet opwierp, ofschoon hij ongetwijfeld van de bemanning van een kustboot vernomen had, die dit bij ons aan boord had gehoord, dat het vaartuig hetwelk zich bij mij bevond een prijs was. Hij verzocht mij beleefdelijk aan den wal te komen. In den nacht (1 u.) ontstond er een alarm door het verschijnen van een vreemden steamer, dien men de punt van het Ratteneiland zag omvaren. Ik liet de bemanning op hare posten roepen; de batterij in orde brengen, de vuren uitdooven en alles in gereedheid brengen om de kettingen te laten slippen. Hij naderde ons tot op een mijl afstands, en wij dachten dat hij voornemens was het anker te werpen, maar hij volgde zijn koers naar het zuiden, en het fluitje zond de manschappen weder naar beneden, want allen waren zeer vermoeid van het kolen innemen: zij hadden niet langer dan een half uur rust gehad gedurende dien arbeid.

Zondag 12 *April.* — De eischen van den oorlog noodzaken mij heden te werken, ten einde het schip van kolen te voorzien. Het weer is dezen ochtend helder en zeer warm, op den middag is het bewolkt, en het heeft verscheidene uren geregend.

Dezen morgen heb ik in gezelschap van den scheepsdocter het eiland bezocht, en den Gouverneur een bezoek gebragt. De branding was te sterk om het te naderen, maar wij hebben op eenigen afstand van den oever een cano ontmoet die ons zeer behendig door de branding bragt; zij was bemand met twee of drie geheel naakte personen; twee van hen hadden zelfs niets om de lenden. Allen waren schoone stevig gebouwde knapen. Wij vonden paarden voor ons gereed staan, en reden een mijl ver naar het dorp en het verblijf van den gouverneur, een majoor van het braziliaansche leger; wij reden door een geduchte wolk van stuifzand, dat wij geenszins op deze vulkanische rots hadden gedacht aan te treffen.

De Gouverneur zat aan 't ontbijt; hij noodigde ons uit mede aan te zitten; men diende ons een tweede ontbijt voor en hij hield ons gezelschap met zijn vrouw, — eene levendige en vro-

lijke mulattin — een lief dochtertje, dat volkomen blank is, en den *padre*. Na het ontbijt werden wij aan eenige personen voorgesteld, die de notabelen des lands schenen te zijn, en die op een zoo vroegen tijd gekomen waren om ons te zien. Na eenige oogenblikken gerookt en gepraat te hebben, bestegen wij onze paarden weder om het eiland te doorkruisen.

Naauwelijks zaten wij twintig minuten in den zadel, of wij werden eensklaps door een der slagregens overvallen, die in dat land zoo onverwacht opkomen, en werden doornat. Er vielen nog meer slagregens gedurende dien dag, maar zij werden ruimschoots vergoed door de omstandigheid, dat de zon zich gedurende dien tijd verschool. Wij reden in de schaduw van den reusachtigen berg en bereikten weldra het hoogste punt van het eiland, dat eene uitgestrekte, fraaije en zeer vruchtbare vlakte vormt en twee- of driehonderd morgen groot is. De grond is vermengd met een uitmuntend ijzerhoudend leem en bedekt met wilde wijngaarden, indisch koren, katoenplantaadjes en boonen van een fraaije soort enz. Wij hielden een oogenblik stil om eene fabriek van manioc te bezigtigen. Wij zetten onzen rid voort en reden door een klein en zeer digt bosch, om ons naar eene der plantaadjes van kokosboomen te begeven, die zich in het zuidwestelijke gedeelte des eilands bevinden; daar ontmoetten wij de watermeloen op haar geliefkoosden grond — het zand. Weldra waren wij genoodzaakt een schuilplaats te zoeken tegen een hevige regenbui, en deze plaats verschafte ons heerlijke druiven. Terwijl wij het einde van deze stortbui afwachtten, begon ik met den Gouverneur een gesprek over verschillende onderwerpen; ik sprak met hem over den toestand der gemengde rassen in Brazilië en over andere dergelijke zaken. Het eiland is een juweel van eene schilderachtige schoonheid; het wordt doorsneden door dalen, rotsen en kleine bergstroomen enz. Het was toen het midden van den regentijd. Bij onze terugkomst was het kleine bergpad in eene beek herschapen, waardoor het water met eene snelle vaart bruischend naar beneden stortte. Ik heb eene goede gelegenheid waargenomen om aan Z. E. mede

te deelen dat mijn transportschip een prijs was, hetgeen hem volstrekt geen leed scheen te doen. Het aantal gedeporteerden bedroeg 1000, de geheele bevolking van het eiland 2000. De Gouverneur heeft ons gezegd dat hij onze beste vriend was, enz. Des avonds te 5 u. keerde ik naar boord terug.

Maandag 13 *April.* — Al weêr een regenachtige dag; er vallen zware slagregens; in weerwil daarvan gaan wij voort met het innemen onzer steenkolen. De wind is N. O. en ofschoon hij ligt is, staat de zee hol. Het slechte weder heeft den geheelen dag geduurd, en daar de lucht er tegen den nacht ongunstig begon uit te zien, heb ik al de manschappen van den prijs aan boord laten komen, opdat wij niets te vreezen zouden hebben, indien hij op strand mogt geraken. Ik heb stoom laten maken en de ketting in orde brengen om in zee te steken, want ik vreesde inderdaad dat ik genoodzaakt zou zijn te vertrekken; maar het schip hield zich goed gedurende den geheelen nacht, die zeer duister was; — hevige regen en eene holle zee.

Dingsdag 14 *April.* — Dezen morgen is de wind W. Z. W.; de lucht is nog steeds betrokken. Onze vrienden van den oever zijn ons dezen morgen weder komen bezoeken; men brengt verschen proviand, die voor de bemanning besteld was. Alles is hier zeer duur. Het vleesch kost 40 cts het pond; maar mijn equipage heeft zich reeds zoo lang met gezouten vleesch moeten behelpen, dat het versche vleesch noodzakelijk is geworden als voorbehoedmiddel tegen de scheurbuik. Ik heb minstens veertig tonnen steenkolen verkocht aan een braziliaanschen schooner, en men heeft mij voorgesteld den prijs van mij te koopen, dien ik voor 20,000 dollars heb aangeboden; het is bijna voor niet; maar deze som scheen hen af te schrikken; zij zeggen dat er zooveel geld op geheel Fernando de Noronha niet gevonden wordt. Wij zijn voortgegaan met het innemen der steenkolen.

Woensdag 16 *April.* — Helder weer, een ligte oostewind. Wij zijn gereed met het innemen der steenkolen. Omstreeks 11 u. kwamen twee sloepen van twee schepen die zich in zee bevonden in de haven; de manschappen daarvan begaven zich

aan boord van onzen prijs en daarna aan land. Ofschoon men aan de beide stuurlieden gezegd heeft dat wij de *Iroquois* waren, schenen zij terstond hun waren toestand in te zien en poogden zij zich zoo spoedig mogelijk in veiligheid te stellen. Wij hadden meer dan een uur noodig om stoom te maken en het anker te ligten, en indien gedurende dien tijd de stuurlieden der beide sloepen naar hunne schepen geroeid waren, en deze door hen gewaarschuwd digter bij den oever kwamen, ten einde binnen de onzijdige zeemijl bescherming te zoeken, zouden zij ons ontkomen zijn. Wij maakten jagt op hen en bereikten beide bij de zuidelijke punt van het eiland omstreeks 3 u. 30 min. des avonds; wij namen hen, daar zij zich beide buiten de zeemijl bevonden. Het eerste was de brik *Kate Cory* van Westport, en het tweede de bark *Lafayette* van New-Bedford. Wij verbrandden de bark en bragten de brik naar de ankerplaats; het was toen 7 u. des avonds. Wij wierpen het dieplood uit in dertien vademen water op eene bank aan de zuidelijke punt des eilands, waar wij een klip vonden die op een afstand van twee en een halve of drie mijlen buiten het vaarwater lag. Ook is er een rif voor kaap Tabacco dat een halve mijl lang is. Wij hebben geen andere klippen gezien.

Wij laten hier een uittreksel volgen uit het journaal van den officier der *Alabama* die als prijsmeester op de *Louisa Hatch* was geplaatst.

„Den 15den April kregen wij twee schepen in het zuiden in 't gezigt, waarvan het eene naar en het andere van den wal af lag, zij hadden weinig zeilen bij. Omstreeks 12 u. 30 min. zagen wij twee sloepen die naar ons toe roeiden; zij vroegen naar den naam van mijn schip en uit welke haven ik kwam, enz.... Ik zeide hun de waarheid. De stuurman van de tweede sloep vroeg vervolgens of die oorlogssteamer de *Alabama* niet was; ik antwoordde hem: „Zeker niet; het is de *Iroquois*, steamer der Vereenigde Staten". — „Weet gij ook iets van de *Alabama*?" — „Ja, wij hebben gehoord dat hij naar West-Indië, naar Jamaica

of naar Costa Rica vertrokken is, enz." Men begon vervolgens een gesprek, en ik vernam dat deze sloepen tot de beide schepen behoorden die zich in zee bevonden. Hunne schepen waren beide walvischvangers; zij lagen bijgedraaid om proviand in te nemen; echter toen zij den steamer zagen, begonnen zij te twijfelen, en hadden zij zich alstoen tot mij gewend om de noodige inlichtingen te verkrijgen. Het gesprek werd weldra levendig; mijn doel was hen zoo lang mogelijk op te houden ten einde de *Alabama* in staat te stellen de vervolging te beginnen voordat de walvischvaarders lont roken, want ik was er zeker van dat men aanstalten maakte om hen te gemoet te gaan.

Ik verzocht toen de stuurlieden bij mij aan boord te komen, en zij stemden gereedelijk daarin toe; zij waren eene scheepslengte van ons verwijderd, toen er een alarmkreet geuit werd door den stuurman van de eerste sloep. Hij zeide tot zijne manschappen: „Afgehouden, maats, afgehouden, als gij uw leven lief hebt!" Met eenige krachtige en behendige riemslagen deed hij zijne sloep wenden en stuurde naar den oever; de andere sloep volgde hem; maar men las de grootste verwondering op het gelaat van al de manschappen der beide sloepen. Toen de stuurman der tweede sloep met luider stem naar de reden van dit zonderlinge gedrag vroeg, kon de stuurman der eerste sloep niets anders antwoorden dan: „Daar, daar!" en wees daarbij op een kleine vlag der Geconfedereerden, die ongeveer vijftien duim lang en zes duim breed was, welke ik uit onachtzaamheid aan de gaffel had laten wapperen; men had de gaffel gestreken, en de kleine vlag was gebruikt, om de rigting van den wind aan te wijzen. Zoodra de manschappen haar in 't oog gekregen hadden, verdubbelden zij hunne pogingen om den oever te bereiken. Een der stuurlieden riep dat hij eene week vroeger een schip gepraaid had, dat hem gezegd had dat de vrede gesloten was; maar deze verklaring vond geen geloof. Zoodra zij vertrokken waren, zond ik een boot naar de *Alabama* om haar verslag te geven van het bezoek dat ik gehad had. Te 2 u. 15 m. zag men de *Alabama* zich in beweging stellen, en stoomende hare ankerplaats verlaten; zij zette koers naar de beide schepen.

„Daar het grootste eiland zich tusschen de *Alabama* en de *Louisa Hatch* bevond, kon ik het enteren der prijzen niet met eigen oogen zien. Maar te 5 u. 30 m. bespeurde ik een dikke rookkolom die tegen den avond in een rooden gloed veranderde; en deze brand liet bij ons geen twijfel meer over aangaande het lot der walvischvangers. Te 7 u. des avonds bespeurde ik de *Alabama* die het noordelijke uiteinde des eilands omvoer met een schip op sleeptouw. Zij wierpen beide te 7 u. 30 m. het anker. Den volgenden morgen vernam ik dat de prijzen de bark *Lafayette* van New Bedford, en de brik *Kate Cory* van Westport waren. De bark werd verbrand en men behield de brik, want men wilde al de gevangenen daarop overbrengen die wij aan boord hadden, ten getale van 140, met inbegrip der vrouwelijke bedienden; maar nadat wij een onderhoud gehad hadden met de autoriteiten, besloot men hen op het eiland aan wal te zetten, en een braziliaansche schooner nam aan hen naar Fernambuco over te brengen. Wij verschaften toen aan den Braziliaan proviand voor een-en-twintig dagen, en daarna lieten wij de gevangenen er op overgaan die op hun woord van eer vrijgelaten waren.

„Het overige gedeelte van den dag werd doorgebragt met het overbrengen van proviand voor den steamer. Den volgenden avond lieten de prijzen de *Louisa Hatch* en de *Kate Cory* hunne kabels slippen. Toen zij vijf mijlen van de kust verwijderd waren, werden zij beide aan de vlammen prijs gegeven; de heer Evans, de officier aan wien de brik was toevertrouwd, kwam een geruimen tijd na mij aan boord terug, want een sterke stroom uit het westen maakte den ingang der haven zeer moeijelijk.

„Tot den 22sten hield men zich bezig met het vaartuig te schilderen en schoon schip te maken, en te 9 u. 30 m. gingen wij onder zeil en zetten al kruisende koers naar Bahia, waar wij den 11den Mei aankwamen, na vier schepen verbrand te hebben tusschen Fernando en Bahia.

„Het gerucht van onze daden was ons naar Bahia vooruitgeloopen, maar men had dat alles *ad libitum* vergroot en opgesierd.

De braziliaansche schooner had daags vóór ons vertrek Noronha verlaten. De gouverneur van Fernambuco heeft drie oorlogsschepen naar de eilanden gezonden om de onzijdigheid van Brazilië te doen eerbiedigen, die volgens het rapport der Yankees, zonder schroom geschonden was. Daarmede niet tevreden, zijn de amerikaansche vertegenwoordigers er in geslaagd de terugroeping van den gouverneur te verkrijgen, wiens eenige misdaad daarin bestond, dat hij ons in de nabijheid van het eiland voor anker had laten komen — een misdaad waaraan hij natuurlijk onschuldig was, daar het niet in zijne magt zou gestaan hebben ons zulks te beletten indien wij het met geweld wilden.

„Terwijl wij ons te Bahia bevonden toonde men mij een brief dien de gezagvoerder van een der walvischvangers aan een agent gezonden had, waarin hij hem mededeelde dat hij noch tijd noch geld zou sparen om den man voor de regtbank te brengen die hem zoo wreed bedrogen had, al moest hij hem ook aan het einde der wereld gaan zoeken. Deze zinsnede had betrekking op mijn valsch berigt aangaande de *Alabama*, want ik had hem gezegd dat het de steamer der Vereenigde Staten de *Iroquois* was, en niet de steamer der Geconfedereerde Staten de *Alabama*. Hoe ondankbaar zijn toch de menschen!!!"

Den 16den April vervolgt kapitein Semmes zijn journaal in dier voege: — Helder weer, ligte zuidoostewind. Onze vlag die den vorigen nacht eene akelige vlam was, is heden eene zware kolom rook welke ons op een afstand van vijf-en-twintig tot dertig mijlen in het ronde aankondigt. Mijn eerste voornemen was al mijn gevangenen op de genomen brik in te schepen, die ongeveer honderd-tien bedragen; maar daar de Gouverneur mij toestond hen aan wal te zetten, laat ik hen heden derwaarts overbrengen met hunne goederen en proviand; ik zend te gelijkertijd de gevangenen van de *Louisa Hatch* weg. Brandende zon. De Gouverneur heeft mij dezen morgen een bezoek gebragt en mij verzocht hem aangaande de prijzen een brief toe te zen-

den, waarin ik hem deze beide zaken mededeelde (hij was tevreden over mijne depêche, hij maakte er althans geen aanmerking op). Hij wilde dat ik verklaren zou dat ik ze buiten de neutrale zeemijl genomen had en dat ik te gelijker tijd zijne toestemming vroeg om de gevangenen te mogen ontschepen, zoodat onze betrekkingen een officiëel karakter aannamen; ik deed zulks volgaarne.

Vrijdag 17 *April.* — Het is nog steeds zeer warm. Ligte zuidoostewind; bewolkte lucht. Men is bezig met het innemen en stuwen der levensmiddelen; de verbruikte steenkolen worden weder aangevuld en wij maken ons gereed om weldra in zee te steken. De ontscheping van een zoo groot aantal gevangenen te midden eener zoo kleine bevolking veroorzaakte eene zeer groote opgewondenheid, en de Brazilianen die toch zoo vatbaar zijn voor opgewondenheid, redeneerden levendig met elkander en de Yankee-kapiteins over de kwestie van den amerikaanschen oorlog. Zoo als gewoonlijk zagen wij heden een aantal schepen. In den namiddag was het regenachtig en het regende den geheelen nacht. Tegen den avond heb ik de prijzen *Louisa Hatch* en *Kate Cory* tot op een mijl afstands van de eilanden laten brengen en in brand steken. Ik heb vier matrozen van de *Louisa Hatch* in dienst genomen, vele andere matrozen boden mij hunne diensten aan, maar de kaders zijn voltallig.

Zaturdag 18 *April.* — Een regenachtige morgen, ligte zuidoostewind. Ik heb heden de zeilen laten losmaken. Ik wacht met bezorgdheid op de aankomst der *Agrippine*, mijn transportschip, dat orders had gekregen zich herwaarts te begeven. Ik ben even ongerust als of mijn kolenmagazijn ledig was: want zij moet twee kanonnen aan boord hebben, en deze stukken zouden mijne batterij aanmerkelijk versterken.

Zondag 19 *April.* — Des morgens regen met eene ligte bries. Onze stoombuizen zijn erg lek, en ik vrees dat zulks ons in verlegenheid zal brengen. Zoo dikwijls wij stoom maken en er slechts een weinig drukking ontstaat, bespeuren wij dat er eene groote hoeveelheid heet water in het ruim stroomt; de lekken

hebben gisteren in een etmaal acht duim water gegeven, en ongelukkig zijn deze buizen zoo laag onder in het schip geplaatst, dat het onmogelijk is er bij te komen om ze te onderzoeken of te herstellen zonder ze er uit te nemen. De gouverneur heeft mij een fraaijen kalkoen en vruchten gezonden, en zijne echtgenoot een ruiker rozen. De rozen zijn pas geplukt en veroorzaakten mij een oogenblik heimwee.

Maandag 20 *April.* — Somber, drukkend, regenachtig weer; nu en dan valt de regen bij stroomen zooals gewoonlijk in deze streken. Wij liggen nog voor anker, in afwachting van de *Agrippine*, zij moet sedert vijf-en-dertig dagen Cardiff verlaten hebben; des namiddags hield de regen op; een oogenblik viel er nog slechts een slagregen; maar het sombere wolkgordijn opende zich niet, en wij hadden een stevige bries uit het zuidoosten gedurende vier of vijf uren, hetgeen op dezen breedtegraad de nadering der passaatwinden aankondigt.

Dingsdag 21 *April.* — Een heldere morgen, ligte zuidoostewind. Na den regen vertoonde zich het eiland in al de pracht van zijn weelderigen plantengroei. Terwijl ik mij verlustig in het gezigt dier groene heuvels, denk ik aan mijn land, aan de rust, aan stilte en aan den vrede; ik geloof niet dat dit alles meer ver verwijderd is. In den namiddag een frissche passaatwind. Tegen den nacht ging de braziliaansche steamer onder zeil met een aantal gevangenen van de *Alabama.*

Woensdag 22 *April.* — Bewolkte lucht, een bui die regen aankondigt. Te 9 u. 30 min. maakte ik stoom en zette koers naar het oosten. Ik liet vier whalebooten in stukken slaan, opdat de bewoners der eilanden elkander de stukken er van konden betwisten, en het was vermakelijk te zien, hoe die goede inboorlingen er weldra jagt op maakten. Ik heb gedurende ongeveer vijf-en-veertig mijlen met vollen stoom oostwaarts koers gezet en vervolgens den stoom laten vliegen en de zeilen bijzetten. Niets in 't gezigt.

HOOFDSTUK XXVIII.

Een zonderlinge prijs. — De *Nye.* — De *Dorcas Prince.* — Een verjaardag. — De *Union Jack* en de *Sea Lark.* — In de haven van Bahia. — Verklaringen. — Onverwachte ontmoeting. — De *Georgia.* — Een kleine feestdag. — Diplomatie. — Al weder de onzijdigheid. — Het heimwee.

Een zonderlinge prijs viel thans de *Alabama* in handen, die onvermoeid voortging met haar vernielingswerk. Het was een walvischvaarder, de *Nye*, van New-Bedford, sedert elf maanden in zee, zonder in dien tijd eenige haven te hebben aangedaan! Drie maanden vóór het van stapel loopen van de *Alabama* was deze geduldige kleine bark in zee gestoken, en had hier en ginds zooveel brandstof als mogelijk was verzameld voor haar eigen brandstapel! Welk een reis voor zulk een treurig einde!

Onder hare bemanning die aan boord van den overwinnaar werd overgebragt, bevond zich een luitenant der mariniers uit den Staat van Pensylvanië; hij diende aan boord van den walvischvaarder als proviandmeester!

Vervolgens kwam de beurt aan de *Dorcas Prince*, van New-York; zij was uit deze haven uitgezeild met bestemming naar Shanghaï; hare lading bestond hoofdzakelijk in steenkolen; deze lading was ongetwijfeld bestemd voor de oorlogsschepen der Vereenigde Staten die in de Indische zee kruisten, eene veronderstelling die natuurlijk een groote bekoorlijkheid bijzette aan het vreugdevuur dat men volgens gewoonte aan boord daarvan ontstak, want in hare papieren vond men niets dat aanspraak gaf op de onzijdigheid der lading.

Zaturdag 2 Mei. — Deze dag is voor mij een feestdag — schrijft kapitein Semmes — het is de verjaardag van mijn huwelijk. Helaas! Het is de derde dien ik beleef sedert ik mijn gezin verlaten heb ten gevolge van den oorlog met de Yankees. En de vernieling van vijftig hunner schepen is slechts eene kleine vergoeding geweest voor de groote ontbering die zij mij opgelegd hebben!

Twee nieuwe slagtoffers werden heden op de lange lijst der *Alabama* geplaatst: het waren de barken de *Union Jack* van Boston, en het schip de *Sea-Lark* van New-York. Zij deelden in het lot van vijftig anderen die hen voorgegaan waren. Het eerste dezer beide schepen vermeerderde het aantal gedwongen passagiers der *Alabama* met drie vrouwen en twee nog zeer jeugdige kinderen.

Er werd in de papieren van deze beide vaartuigen niets gevonden dat de onzijdigheid der lading kon bewijzen, met uitzondering echter van het goed van zekeren Allen Hay, die met de *Union Jack* verzond. De heer Thomas W. Lielie legde daarvoor een eed af in handen van den engelschen consul te New-York, en verklaarde dat de genoemde artikelen afgezonden waren „voor rekening van H. M. de Koningin van Groot-Brittanje." Dit certificaat was van geen de minste waarde, omdat het in een algemeenen en onbepaalden vorm was opgesteld, gelijk deze kwestie reeds in andere gevallen beslist was. Eene aanspraak op eigendom moet den eigenaar aanwijzen, en niet dat het een of ander goed aan onderdanen van de eene of andere natie in 't algemeen toebehoort; er moet iemand opgegeven zijn die regt heeft op het bezit der goederen volgens het cognossement van lading. Het certificaat werd derhalve ter zijde gelegd en de lading verbeurdverklaard.

Behalve de vrouwen en kinderen leverde de *Union Jack* ons nog een zonderlingen gevangene op, namentlijk den Wel Eerwaarden Heer Franklin Wright, oud-uitgever van een godsdienstig dagblad; hij was pas tot consul te Foochow benoemd. De intrede van den waardigen clergyman in zijne nieuwe betrekking werd voor het oogenblik onbepaald uitgesteld; want men ontnam

hem zijne geloofsbrieven en alle andere papieren der administratie; die zich in zijne handen bevonden. Alzoo moest Foochow eenigen tijd verstoken blijven van de voordeelen welke de tegenwoordigheid van ambtenaars der Vereenigde Staten opleveren.

Maandag 11 *Mei.* — Ik heb de vlag der Vereenigde Staten aan eene spaansche brik vertoond. In den namiddag ben ik de haven van Bahia binnengeloopen, waar ik het anker wierp. Het eenige oorlogsschip dat zich in de haven bevond was een portugesche steamer; sedert verscheidene maanden had men er geen oorlogsschip der Yankees gezien; de officier van gezondheid kwam tegen het aanbreken van den nacht bij ons aan boord. De *Agrippine* is hier niet. Ik begin te vreezen dat haar eenig ongeluk getroffen heeft.

Dingsdag 12 *Mei.* — Dezen morgen heeft de President mij een bode gezonden met het nummer van den *Diario* van Bahia van den 8sten Mei. Dit blad bevat eene soort van proclamatie aan mij of liever eene vraag van den president van Fernambuco, die mij uitnoodigt Fernando de Noronha binnen vier-en-twintig uren te verlaten. Dit is ongetwijfeld het gevolg van zekere volkomen valsche beweringen die in Fernambuco verspreid werden door de gevangene Yankees die ik derwaarts gezonden had. Men beweert dat ik de onzijdigheid van het eiland geschonden heb, enz. Ik heb aan den gouverneur geantwoord dat er geen woord waar was van al die verklaringen en dat ik integendeel den grootst mogelijken eerbied getoond had voor de onzijdigheid van Brazilië. De president antwoordde op mijne inlichtingen door mij kennis te geven dat men mij de gastvrijheid der haven zou toestaan; maar de brenger van den brief maakte van deze gelegenheid gebruik om mij te zeggen, dat hij hoopte dat ik niet langer dan drie of vier dagen zou vertoeven, want de president vreesde dat hij op de eene of andere wijze in ongelegenheid zou komen. De gezagvoerder van eene engelsche bark is mij komen zeggen dat hij kolen en proviand had voor den steamer der Geconfedereerden de *Japon*, die hier den 6den dezer maand moest aankomen.

Woensdag 13 *Mei.* — In den vroegen morgen werd een

steamer gezien die op ongeveer een halve mijl afstands van ons voor anker bleef. Des morgens te 8 u., toen wij onze vlag heschen zagen wij hem tot onze groote verwondering en vreugde dezelfde vlag hijschen. Wij wisselden toen met elkander de afgesproken seinen; daarna zond ik een sloep bij hem aan boord, en wij vernamen weldra dat het de *Georgia* was, kommandant-luitenant Maury: Chapman en Evans, twee mijner luitenants van de *Sumter* bevonden zich bij hem aan boord. De *Georgia* had den 2den April Engeland verlaten, zij had in zee hare batterij ingenomen in de nabijheid van Ushant. Ons schip is steeds vol bezoekers sedert wij binnengeloopen zijn.

Donderdag 14 *Mei.* — Omstreeks 12 u. 15 min. vertrok ik, op uitnoodiging van den directeur van den spoorweg, op een sleepboot in gezelschap van een aantal officieren van de *Georgia* en de *Alabama*, om een uitstapje langs den spoorweg te maken, dat alleraangenaamst was; wij voeren de geheele haven van Bahia door; het lage gedeelte der stad ligt aan zee, terwijl het hoogere gedeelte op de kruin van een half-cirkelvormigen berg gebouwd is. De ruimte die de beide deelen der stad van elkander scheidt, is met boomen en heesters beplant. De huizen zijn meerendeels wit, en een groot gedeelte daarvan ziet er zeer schilderachtig uit. Het station, een groot en prachtig ijzeren gebouw, staat in het midden van een plein. De spoorweg zelf is zeer stevig aangelegd. Wij spoorden gedurende vier-en-twintig mijlen door eene zeer schilderachtige landstreek; bijna overal loopt de spoorweg langs de baai en de lagunen; men ziet hier en daar kleine fraaije valleijen, die aan beide zijden met suikerriet en katoen beplant zijn. Bij onze terugkomst werd ons een prachtig ontbijt aangeboden, waarbij het niet aan Champagne ontbrak. Onze gastheeren waren uiterst voorkomend en beminnelijk. Eerst tegen den nacht keerden wij naar boord terug, na een alleraangenaamsten dag doorgebragt te hebben. De engelsche onderdanen die hier wonen zijn zeer voorkomend voor ons. De stuurman der sleepboot, een oude varensgast van de Theems, stuurde tusschen de sloepen en schepen door met eene behendigheid die men slechts bij de schip-

pers op de Theems aantreft. De fransche mailsteamer is heden binnengeloopen: hij brengt ons de tijding dat de *Florida* zich te Fernambuco bevindt.

Vrijdag 15 *Mei.* — Dezen morgen kwam iemand in burgerkleeding bij ons aan boord en zeide mij dat de President hem bevolen had mij te verzoeken hem mijne aanstelling te laten zien. Ik antwoordde hem dat niets mij verhinderde hem mijne aanstelling te toonen, maar dat ik zulks niet doen wilde dan aan een officier van denzelfden rang als ik, en dat deze officier in uniform bij mij aan boord moest komen. Ik voegde er bij dat ik mijne aanstelling aan niemand zou laten zien die in burgerkleeding aan boord kwam, die mij eene eenvoudige mondelinge boodschap bragt en die geen titel had waaruit ik zijn rang kon opmaken, enz. Ik liet er echter op volgen dat zulks mij veel genoegen zou doen, en dat ik zelf den President een bezoek zou brengen om hem mijne aanstelling te toonen. Hij nam terstond genoegen in dit voorstel; het uur der bijeenkomst werd vastgesteld, en ik ging naar den wal, vergezeld door mijn *aide;* ik had een lang en aangenaam onderhoud met den President, die ongeveer vijf-en-dertig jaren oud schijnt; hij is groot en tenger; zijne oogen en haren zijn zwart.

Wij hebben over verschillende zaken gesproken, zoo als over de onzijdigheid en den oorlog, enz., en ik heb deze gelegenheid aangegrepen om hem de verzekering te herhalen die ik hem in mijn brief gedaan had, namelijk dat ik allen mogelijken eerbied gehad had voor de regten der onzijdigheid van Brazilië, gedurende mijn bezoek te Fernando te Noronha. Ik verzocht hem vervolgens aan mij en aan de *Georgia* dezelfde gastvrijheid te verleenen die hij aan een federalistischen kruiser zou toestaan, evenwel voegde ik er bij, alsof ik tot een eenvoudig burger sprak, dat ik hem kon verzekeren dat wij regt hadden op al de sympathie van Brazilië en derg.

Ik kreeg van hem de vergunning dat de *Georgia* met behulp van hare sloepen steenkolen mogt innemen, want het streed met de reglementen der haven dat de beide schepen naast elkander

kwamen te liggen. Hij scheen te verlangen dat ons verblijf zoo kort mogelijk zou duren, ten einde wij op geenerlei wijze de onzijdigheid der braziliaansche wateren konden compromitteren. Hij zeide mij dat mijne matrozen zich zeer slecht aan den wal gedragen hadden, en inderdaad wist ik dit ook reeds. Ik antwoordde hem dat hij mij grootelijks verpligten zou door de schuldigen te doen in hechtenis nemen en in de boeijen slaan. Dezen avond zijn wij op eene luisterrijke wijze onthaald geworden ten huize van den heer Ogilvie, bij wien wij de voornaamste engelsche bewoners der stad ontmoetten.

Zaturdag 16 *Mei.* — Heden heeft het schip de *Castor*, dat steenkolen naar de *Georgia* bragt, bevel gekregen zich te verwijderen en het werk te staken; de consul der Yankees heeft aan het bestuur verzekerd dat het kolenschip ammunitie aan boord had.

Zondag 17 *Mei.* — In den morgen is een officier bij ons aan boord gekomen om mij eene officiële depêche voor te lezen. De president betuigde mij zijn ongenoegen omdat ik zoo lang in de haven bleef en beval mij binnen vier-en-twintig uren in zee te steken. De zelfde depêche werd aan de *Georgia* gezonden. Ik antwoordde dat het bestuur zelf de oorzaak van ons oponthoud was, want het had ons verboden steenkolen die wij gekocht hadden van een schip in te nemen; ik voegde er bij dat ik vier-en-twintig uren na opheffing van dit verbod in zee kon steken, enz. Engelsche heeren en dames hebben dezen namiddag het schip bezocht; wij hebben dagelijks allerlei soort van bezoekers aan boord gekregen, die ons zeer lastig vielen.

Dingsdag 19 *Mei.* — De president heeft mij uitgenoodigd aan wal te komen; ik begaf mij terstond derwaarts en had met hem een langdurig en levendig onderhoud. Hij verklaarde mij dat hij stellige bewijzen had voor hetgeen door den consul der Vereenigde Staten beweerd was; dat hij er zeker van was dat het kolenschip de *Castor* herwaarts gezonden was om ons op te wachten; dat onder deze omstandigheden (aangezien het schip nog beschuldigd werd ammunitie aan boord te hebben) het zijn pligt

was ons te beletten steenkolen van de *Castor* over te nemen, maar dat wij de vrijheid hadden ons op de markt daarvan te voorzien. De consul had hem ook gezegd dat ik een der gevangenen weder aan boord had laten brengen na hem eerst aan den wal gezet te hebben; de waarheid is dat velen van hen zich van zelf aanboden, maar ik weigerde een van hen aan te nemen, omdat mijne bemanning voltallig was. In den namiddag heb ik aan den president een brief gezonden en heb ik aangedrongen op het regt dat wij hadden om van de *Castor* steenkolen over te nemen.

Woensdag 20 *Mei.* — Dezen morgen had men ons van den oever schuiten beloofd voor het overnemen der steenkolen; maar niet een daarvan is gekomen — 12½ u. Tegen den avond kwam een boot langszijde van ons schip, en wij namen gedurende den nacht steenkolen in. Den volgenden dag stoomden wij de haven uit.

Zondag 24 *Mei.* — Dezen stillen zondagmorgen krijg ik waarlijk heimwee. Het is nu reeds twee lange jaren geleden dat ik mijn gezin verlaten heb, en niets kondigt tot dus ver aan, dat de oorlog weldra eindigen zal. In tegendeel schijnen de Yankees steeds woedender te worden, en niets zal in staat zijn hen tot bedaren te brengen, tenzij een inval of welligt ook de vernietiging van hun handel; maar om dit te doen vrees ik dat wij nog te zwak zijn. Indien wij Kentucky kunnen nemen en behouden, zullen de zaken van gedaante veranderen. Laat ons onze wederzijdsche verlangens op het altaar des vaderlands ten offer brengen, want zonder vaderland kunnen wij geen haardsteden bezitten.

HOOFDSTUK XXIX.

Al weer twee. — De *Gildersliene* en de *Justina*. — Kwestie van de *Jabez Snow*. — De bark de *Amazonian*. — Bevrijd van de gevangenen. — Een woord. — De talisman. — Onder een valsche vlag. — De *Conrad*. — Een edeler bestemming. — Herdoopt. — De *Tuscalosa* wordt in dienst gesteld. — Gebrek aan levensmiddelen.

Den vijf-en-twintigsten Mei namen wij het schip de *Gildersliene* en de bark *Justina*. Daar de laatste eene onzijdige lading inhad, werd zij vrijgelaten voor 7000 dollars; maar de eerste werd veroordeeld en verbrand na een onderzoek der papieren, dat met de volgende beslissing eindigde:

De zaak der Gildersliene.

Schip onder de vlag en met een register der Vereenigde Staten. Chertepartij (vracht-contract) met de heeren Halliday, Fox & Comp. van Londen, die verklaren kooplieden en scheepsreeders te zijn, en bevrachters voor een reis naar Calcutta, en daarna naar Londen of Liverpool. Lading ingenomen te Sunderland en bestaande in steenkolen; terwijl zij afgezonden is voor de dienst der Peninsular & Oriental Company, maar men verklaart niet dat het voor haar rekening is of op haar risico en gevaar. Niet één certificaat, geen bewijs van eigendom; schip en lading veroordeeld. De gezagvoerder weet niets van het eigendom, behalve hetgeen in de papieren geschreven staat.

Vrijdag 29 Mei. — Wij hebben dezen nacht omstreeks 2 u. des morgens een korten tijd jagt gemaakt, met een beter gevolg

dan de beide vorige nachten, daar wij te 7 u. 30 m. het schip *Jabez Snow* van Rocheport in den staat Maine ingehaald en genomen hebben. Bij het aanbreken van den dag was dit schip ongeveer vier mijlen van ons verwijderd; wij heschen onze vlag en losten een kanonschot. Het vertoonde zijne vlag niet, en er was een tweede schot noodig om het te doen bijdraaijen: eindelijk heesch het zijne vlag. Wij ontnamen aan hetzelve een grooten voorraad proviand en touwwerk en bragten tegen het ondergaan der zon de bemanning bij ons aan boord en staken daarna den prijs in brand. Wij hebben aan boord daarvan een brief gevonden waarvan de schrijver de amerikaansche schepen waarschuwde, dat zij gevaar liepen verbrand te worden „door die zeeschuimers" (in beleefder termen noemt men hen kapers) „welke „onze goede vrienden de Engelschen zoo gaarne heimelijk uit hunne „havens laten uitloopen om zich op onzen handel te werpen." Deze brief was gedagteekend: Boston, 28 November 1862.

De zaak der Jabez Snow.

Schip onder de vlag der Vereenigde Staten met eene lading steenkolen, van Cardiff uitgezeild met bestemming naar Montevideo. Op het cognossement van lading leest men het volgende: „Wij verklaren dat de lading steenkolen der *Jabez Snow* „*bona fide* het eigendom is van de heeren Wilson, Holt, Lane & „Comp.; dat deze heeren engelsche onderdanen en kooplieden „zijn, en dat deze steenkolen tot hun eigen gebruik bestemd zijn.

„Ino Powell en Zonen."

Daar deze verklaring niet beëedigd was, had zij ook geen waarde; want elk cognossement van lading is een certificaat waarvoor men geen eed heeft afgelegd ten opzigte van de daarin vervatte feiten. Daar de papieren niet één geldig bewijs bevatten dat de stelling kon weerspreken: dat elk eigendom onder vijandelijke vlag gevonden het eigendom van den vijand is, en daar de gezagvoerder, die de bevrachter en de agent van het schip was, en die bij gevolg had moeten bekend zijn met alles wat

de zaken betrof waarin hij gewikkeld was, zwoer dat hij persoonlijk niet wist, wie de eigenaar der lading was, buiten hetgeen hij daarvan uit de scheepspapieren vernomen had, werden schip en lading voor goeden prijs verklaard en veroordeeld. Men vond aan boord een brief van den gezagvoerder aan de eigenaars van het schip; hij droeg de dagteekening Penrith Roads, 19 April 1863; maar werd niet door den gezagvoerder overgelegd; men las er de volgende veelbeteekenende woorden in:

„Mijne cognossementen van lading zijn door den Mayor „geteekend, alsof de lading in ernst en *bona fide* engelsch eigen-„dom was. Zal dit mij van eenig nut zijn, indien ik overvallen „word door een kaper van het Zuiden? Dit staat te bezien."

Uit dezen brief schijnt te blijken dat de gezagvoerder zich het bovengenoemde attest had weten te verschaffen, ten einde zijn schip tegen prijsmaking te beschermen; het was dus geen vrijwillig gegeven acte van onzijdige eigenaars, om daardoor de lading te dekken; de lading en de vracht waren tegen krijgsschade verzekerd, en het schip betaalde de assurantiepenningen. Wilson, Holt, Lane & Comp. namen geen maatregel om de lading tegen het gevaar van genomen te worden te beveiligen, en toch waren zij de eenige personen die den eed konden afleggen. De agent die de steenkolen voor rekening van dit huis afzond en die het bovengenoemde certificaat afgaf, moest natuurlijk slechts ééne zaak weten: namelijk dat de goederen op last van zijn principaal afgezonden waren. Waarom hebben Wilson, Holt, Lane & Comp. dan nagelaten den vereischten eed af te leggen ten einde de lading te dekken? Zij hadden moeten trachten òf zich zelven òf diegenen die assureerden te dekken; en toch hebben zij dat niet gedaan. Naar alle waarschijnlijkheid waren zij agenten van een amerikaansch huis, en zij konden gewetenshalve den eed niet afleggen die door de wet geëischt werd.

De volgende prijs was de *Amazonian*, van Boston, van New-York uitgezeild met bestemming naar Montevideo. Zij werd den 2den Junij genomen na eene lange vervolging; twee schoten met

los kruid waren zelfs niet voldoende om haar te noodzaken bij te draaijen; men was genoodzaakt krachtiger middelen te beproeven, en een schot uit het gegroefd kanon had haar weldra overtuigd dat het voor haar onmogelijk was te ontkomen.

De zaak van de bark de Amazonian.

Schip onder de vlag der Vereenigde Staten. eene uitgezochte lading aan boord; van New-York uitgezeild met bestemming naar Montevideo. Er worden twee punten aangevoerd om de onzijdigheid van het eigendom te beweren: 1° twintig kisten vernis en vijftig vaten olie worden opgeëischt als afgezonden „voor rekening van de heeren Galli & Comp., fransche onderdanen"; 2° de heer Craig heeft daarvoor den eed afgelegd in handen van een notaris; maar dit bewijst niet dat het eigendom toebehoort aan de heeren Galli & Comp.; deze eed bewijst eenvoudig, dat dit gedeelte der lading „voor rekening" is. Er bestaat geen geldig bewijs voor de waarheid der verklaring, en de gezagvoerder wist niets daarvan.

—

Het was voor de *Alabama* zeer gelukkig dat zij daarop na haar laatsten prijs een engelschen brigantijn ontmoette, wiens kapitein bereid was haar van de gevangenen te ontlasten waarmede zij overladen was. Het geschenk dat kapitein Semmes hem aanbood, bestaande in een der fraaiste chronometers van al diegenen welke men op de genomen schepen gevonden had, deed hem gereedelijk tot het voorstel toetreden. Men bragt onverwijld de gevangenen bij hem aan boord, ten getale van 40, en men gaf hun een voldoenden voorraad van levensmiddelen voor acht dagen; toen kon de *Alabama* weder vrij adem halen; daar zij bevrijd was van haar onaangenamen last.

Het is misschien niet van belang ontbloot (en het is voorzeker de vermakelijkste toelichting die wij kunnen leveren bij de aanspraken op onzijdigheid waarop men zoo luidruchtig aandringt), de volgende plaats uit een brief aan te halen, die aan boord van een der laatste genomen schepen gevonden is. De brief

draagt de dagteekening: New-York 7 April en is aan een correspondent te Buenos Ayres geadresseerd.

„Wanneer gij met amerikaansche schepen afzendt zou het doelmatig zijn een attest van engelsch eigendom te hebben, geteekend door den engelschen consul en aan het cognossement van lading gehecht of aan de factuur der afzending; indien het vaartuig alsdan in handen der kapers valt, zal deze acte naar alle waarschijnlijkheid de lading en het schip beveiligen. Een amerikaansch schip, dat onlangs de *Alabama* ontmoet heeft, is losgelaten op een certificaat van den engelschen consul, hetwelk inhield dat het grootste gedeelte der lading engelsch eigendom was. Indien gij met een onzijdig schip afzendt, winnen wij 5% oorlogsassurantie.

Een nieuwe prijs, de *Talisman!* Het is een fraai schip van 1100 tonnen, onder de vlag en met een register der Vereenigde Staten; er werd geen aanspraak gemaakt op de onzijdigheid der lading. Voordat de gloed van zijn brandstapel nog aan den gezigteinder verdwenen was, kwam er een ander schip in 't gezigt. Dit had zulk een echt amerikaansch voorkomen, dat men ondanks de engelsche vlag die van zijn top wapperde, besloot het te doen bijdraaijen en te enteren. Het was oorspronkelijk een amerikaansch schip; maar zijne eigenaars waren voorzigtige lieden; voor zoover men de papieren kon vertrouwen, had het met inachtneming der wettige vormen van vlag verwisseld — misschien eene vernedering voor de trotsche Yankees, maar eene goede voorzorg tegen het gevaar van genomen te worden. Hoe dit zij, indien de kruiser der Geconfedereerden het vaartuig naar eene haven had kunnen zenden om zorgvuldig onderzocht en gevonnisd te worden, zou men waarschijnlijk bevonden hebben dat de overdragt eigenlijk niets anders dan een wassen neus was.

De „Engelschman" werd bij gevolg vrij gelaten; evenwel bewilligde hij er in de *Alabama* te bevrijden van de gevangenen, waaronder zich eene vrouw bevond, die wij onlangs van de *Talisman* aan boord genomen hadden. Eene week later vonden

wij een tweede voorbeeld van eene dergelijke overdragt, waartoe ongetwijfeld de vrees aanleiding gegeven had; de amerikaansche bark *Joseph Hall* van Portland in den staat Maine, had eene vernederende veiligheid gezocht onder een nieuwen naam, de *Azzo Padi.* De *Joseph Hall* was een engelsch schip geworden. Zij kwam van Port Louis op Ile de France.

Helaas! welk een vernedering voor de sterren en strepen! De romp der *Azzo Padi* was nog niet uit het gezigt of de amerikaansche clipper de *Challenger*, weleer zoo beroemd, bevond zich nederig met zijn groot marszeil tegengebrast op dezelfde plaats, waar zijn landgenoot dezelfde straf had moeten ondergaan, ook hij maakte aanspraak op vrijstelling, onder den naam van *Queen of Beauty*, en onder engelsche vlag.

De ongeduldige bemanning der *Alabama* begon te gelooven dat de vlag van haar vijand eindelijk van de oppervlakte des oceaans verdwenen was, toen een bark in 't gezigt kwam met de oude vlag in top. Het was de *Conrad*, van Philadelphia, van Buenos Ayres uitgezeild en naar New-York bestemd, gedeeltelijk geladen met vlas, dat volgens gewoonte beweerd werd onzijdig eigendom te zijn. Na een zorgvuldig onderzoek zagen wij duidelijk dat deze reclame verzonnen was. Wij laten de bijzonderheden hier volgen:

DE ZAAK DER CONRAD.

Schip onder amerikaansche vlag en een amerikaansch register. Een zekere Ch. Thomas Armstrong, die zich engelsch onderdaan noemt, te Buenos Ayres gevestigd, heeft een eed afgelegd voor den engelschen consul, dat een gedeelte van dit vlas hem toebehoorde, en dat het andere gedeelte het eigendom was van Don Frederico Elortando, een burger der Argentijnsche republiek. Het is mogelijk dat deze bewering waar of niet waar is, maar de gezagvoerder kan de waarheid van dit document niet bevestigen; want hij was niet tegenwoordig toen het werd opgemaakt, en hij weet niets dienaangaande. Daarenboven is de handel van Noord-Amerika met Buenos Ayres zoo uitgestrekt, dat men daar-

uit reeds de gevolgtrekking kan maken dat dit vlas naar New-York gevoerd werd met eene amerikaansche bark, dat zij amerikaansch was, want zij liep alzoo het gevaar van genomen te worden; daar onze tegenwoordigheid in deze zeeën te Buenos Ayres zeer goed bekend was, toen de bark vandaar vertrok. Men mag derhalve aannemen dat het certificaat een hulpmiddel was om daardoor de lading te dekken. De heer Armstrong is een broeder of deelgenoot van het een of ander amerikaansch huis. Schip en lading veroordeeld.

Tweede onderzoek van de zaak der Conrad.

Uit een onderzoek der brieven die bij ons aan boord werden gebragt, nadat de scheepspapieren onderzocht waren, bleek dat de heer Armstrong, diegene die een gedeelte der lading afzond, in handen van *zijn* consul een eed had afgelegd, dat hij en een zekere Don Frederico Elortando de eigenaars van het goed waren, en hij heeft in handen van den consul der Vereenigde Staten een eed afgelegd, dat hij de eenige eigenaar van dit zelfde goed was. Een van deze beide eeden moet natuurlijk valsch zijn. Wat meer is, terwijl het goed op het cognossement van lading geconsigneerd is aan Simon de Visser, Esquire, ziet men uit de brieven der heeren Kirkland en von Sachs, dat de heeren Kirkland de consignatarissen zijn. Deze brieven maken volstrekt geen gewag van een met Armstrong gemeenschappelijk eigendom, maar zij spreken van de consignatie als of zij in haar geheel hun eigendom was.

—

Ofschoon veroordeeld, gelijk zoo velen harer landgenooten, werd echter de *Conrad* niet ten ondergang gedoemd. Een edeler lot was voor haar bewaard: — zij zou de hooge eer genieten de jeugdige en trotsche vlag te voeren, aan welke zij zich had overgegeven; zij zou onder een nieuwen naam de golven doorklieven, als gezellin van haren overwinnaar. De tweede luitenant Lowe werd tot bevelhebber over haar aangesteld; hij had den luitenant Sinclair en twee stuurlieden onder zich. De beide

gegroefde kanonnen van de *Talisman* werden aan boord van de *Conrad* gebragt, en men voorzag haar van geweren, revolvers en ammunitie. Toen de bark aldus herschapen was, loste zij haar eerste kanonschot, en heesch zij de vlag der Geconfedereerden in top; vervolgens begon zij een nieuw leven, onder een uitbundig gejuich van de bemanningen der beide schepen, als de oorlogssloep der Geconfedereerde Staten de *Tuscaloosa*.

De *Alabama* wilde nu koers zetten naar de Kaap de Goede Hoop, waar haar getrouw transportschip de *Agrippine* zich weder bij haar moest voegen. Toen men echter op 26° 01′ Z.B. en 28° 29′ W.L. gekomen was, bemerkte men dat een groot gedeelte van den voorraad beschuit door den klander was opgegeten, en dat er niet genoeg meer overig was voor de reis; het was dus noodzakelijk dat wij eene naderbij gelegene haven aandeden; het vaartuig zette bijgevolg koers naar Rio de Janeiro.

HOOFDSTUK XXX.

De vlag der Yankees beleedigd. — Fraai weder. — De *Anna F. Schmidt.* — »Schip oh-h!" — De *Express.* — Een voorraad van brood. — De baai van Saldanha. — Bezoekers. — Een begrafenis. — Het nemen der *Tuscalosa.* — Een prijs op de hoogte van de Kaap. — De *Sea Bride.* — Het vaartuig is overladen. — Sympathie.

Zondag 28 Junij. — Dezen avond te 4 u. 30 min. noodzaakten wij een groot schip door een schot met los kruid bij te draaijen, of liever het scheen zulks vrijwillig te doen; want het overtrof ons blijkbaar in snelheid, en toen wij schoten bevond het zich op een grooten afstand. Zoodra het bijgedraaid had, heesch het een klein blaauw licht, en daar onze sloep ook een licht voerde, toen zij naar den vreemdeling toeroeide, heesch deze een tweede licht. Hij zeide ons later dat hij niet bijgedraaid zou hebben, indien hij niet gemeend had dat wij ons in nood bevonden. De officier die hem enterde verklaarde ons te zijn het schip der Vereenigde Staten de *Dacotah,* en verlangde de scheepspapieren te zien die hem geweigerd werden; de gezagvoerder verklaarde dat wij het regt niet hadden ze te zien. Toen de officier den waren naam van het schip (de *Vernon*) vernam, en zag dat het van Melbourne was uitgezeild en naar Londen bestemd was, en tevens dat het inderdaad een engelsch schip was, — een dier pakketbooten van Melbourne, die als fregatten gebouwd zijn — keerde hij naar de *Alabama* terug, en vervolgde de vreemdeling zijn koers; deze had ons reeds ver achter zich gelaten, toen ik het verslag van den officier die haar geënterd had ontving. Al

die omstandigheden verhinderden mij hem op nieuw te vervolgen, om mijn regt van onderzoek te doen gelden als oorlogsschip van eene oorlogvoerende mogendheid: *cui bono* overigens, indien het schip werkelijk een engelsch vaartuig was? Wel is waar mag men een onzijdig schip nemen, wanneer het zich verzet tegen het onderzoeken der papieren, maar ik kon alleen nemen om te vernielen, en ik zou geen engelsch schip verbrand hebben (indien ik zeker geweest was van zijn herkomst), zelfs dan wanneer de gezagvoerder halsstarrig had blijven weigeren zijne papieren te vertoonen. Ik zag ook niet in dat de vlag der Geconfedereerde Staten zich te wreken had over eene beleediging, want deze (indien het er eene was) was voor de vlag der Yankees bestemd geweest. Naar alle waarschijnlijkheid was het vaartuig een pakketboot, ongetwijfeld een postpakketboot, waarvan de gezagvoerder niet bekend was met de regten en wetten der oorlogvoerende mogendheden.

26° 35′ Z. B., 32° 59′ 30″ W. L. Stroom Z. O., dertig mijlen; het schip slingert en stampt hevig, hetgeen zeer onaangenaam voor mij is. Ik begin waarlijk te oud te worden om nog langer tegen het ruwe zeeleven bestand te zijn. De jongelieden houden somtijds wel eens van een duchtigen storm, maar wanneer men de eerste jeugd achter den rug heeft, geeft men de voorkeur aan stilte en rust.

Dingsdag 30 *Junij.* — Het slechte weder der vorige week schijnt ten einde te loopen, dezen morgen verheugden wij ons in een verkwikkenden zonneschijn, en een helderen en aangenamen dampkring. De kaapsche duiven zijn getrouw aan haren aard: ze zijn bijna allen verdwenen. De zee staat nog een weinig hol, en het schip slingert en kraakt als gewoonlijk. Gematigde westewind.

De 2de Julij bragt ons een nieuwen prijs aan: de *Anna F. Smidt* uit den staat Maine, van Boston uitgezeild en naar San Francisco bestemd, en een anderen voorzigtigen Yankee in een Engelschman herschapen. Vervolgens kwam een groot schip in 't gezigt, te loefwaart; het had alle zeilen bijstaan; en antwoordde

op het praaijen van de *Alabama* door een schot uit een der stukken aan zijn bakboordsboeg.

Het was een oorlogsschip; men zou zulks uit zijn antwoord hebben kunnen opmaken, indien de vorm zijner zware raas en hooge stengen het niet reeds duidelijk bewezen hadden. Misschien een vijand! In de verwachting van een gevecht schoot de *Alabama* voorwaarts, ofschoon zij een vaartuig voor zich had dat minstens tweemaal grooter was dan zij zelve, met vollen stoom en alle zeilen bij; en begon de jagt! De zee was kalm, ofschoon er een stevige bries woei; eenige oogenblikken later liep de vermetele kleine kruiser dwars van het fraaije fregat; tien zwarte vuurmonden grijnsden ons aan elke zijde uit de geschutpoorten van den vreemdeling aan!

„Steamer der Geconfedereerde Staten de *Alabama!*" riep men van het achter-halfdek op het oogenblik waarop de beide schepen naast elkander over het water voortsnelden. „Schip oh h!" Nu bleek het weldra dat er dien dag geen gevecht zou plaats hebben. Het vervolgde schip vergenoegde zich met het lakonieke antwoord:

„H. Ms. schip de *Diomede;*" en daarop vervolgde hij zijn koers, het water hoog doende opspatten onder den zwaren last zijner zeilen, die zijne stengen als balein deden buigen, en weldra was hij buiten het gezigt, hij had zeker een bepaalden last te volvoeren die geen uitstel duldde.

Deze teleurstelling werd twee dagen later eenigzins vergoed door het nemen van het fraaije vaartuig de *Express* van Boston, van Callao uitgezeild en naar Antwerpen bestemd met een lading guano; wij laten de bijzonderheden hier volgen:

De zaak der Express.

Schip onder de vlag en met een register der Vereenigde Staten; lading guano afgezonden door Senan, Valdeavellano & Comp. te Callao, en geconsigneerd aan J. Sescau & Comp. te Antwerpen. Aan de keerzijde van dit cognossement van lading leest men het volgende opschrift:

„Wij ondergeteekende, zaakgelastigde en consul van Frankrijk

„te Lima, verklaren dat de lading van 1972 tonnen guano, in „dit cognossement gespecificeerd, onzijdig eigendom is."

„Gedaan te Lima, 27 Januarij 1863."

(Onderaan stonden de handteekening en het zegel van den consul).

Deze verklaring heeft als bewijs volstrekt geen waarde, en wel om twee redenen: 1° zij is niet door een eed bekrachtigd; 2° zij zegt alleen dat het eigendom onzijdig is (het grootste gedeelte althans, want zij spreekt niet van guano in zakken) en wijst den eigenaar of de eigenaars niet aan. Een consul kan door zijn zegel een deugdelijk getuigenis geven, maar als hij buiten zijn gewone functiën als consul gaat, en getuige wordt, moet hij zijn getuigenis onder eede afleggen, even als andere getuigen. Bij gevolg is deze verklaring zelfs geen affidavit *ex parte.* Indien het goed op den naam gestaan had van den afzender of den consignataris, zou het even gemakkelijk geweest zijn zulks te zeggen als deze verklaring op te maken; waartoe dient deze eenvoudige verklaring dat het goed onzijdig is? — De wet, die een consul en vooral een zaakgelastigde verondersteld wordt te kennen, verklaart haar voor onvoldoende. De gevolgtrekking uit deze beide punten — namelijk: dat er geen eed was afgelegd en dat er geen naam genoemd was — zou schijnen te zijn, dat de consul een soort van attest uit welwillendheid gegeven heeft op het verzoek van iemand die verklaarde dat het onzijdig eigendom was; het is misschien om die reden dat niemand den eed heeft afgelegd. Daar men nu wettiglijk mag aannemen dat de goederen die in een vijandelijk schip gevonden zijn het eigendom van den vijand zijn, tenzij dat zij de duidelijke kenteekens dragen van hunne onzijdigheid, door den *wezenlijken eigenaar* aan te wijzen door behoorlijke bewijzen; en daar noch het cognossement van lading, noch het certificaat, hetwelk, omdat het niet beëedigd is, slechts de eenvoudige verklaring eener daad is, en geen meerdere waarde heeft dan een cognossement van lading, noch het getuigenis van den gezagvoerder, die van niets weet (zie zijne verklaring), uitgezonderd

hetgeen hem door den afzender gezegd is, behoorlijke bewijsstukken zijn, worden schip en lading beide veroordeeld. Men moet toestemmen dat in het onderhavige geval een Prijzen-Geregtshof welligt „andere bewijzen" zal vragen; maar daar ik zulks niet doen kan, en aangezien een duidelijk bewijs van onzijdigheid het goed niet dekt, moet ik in den geest der wet handelen. Sect. 3° Phillimore 596. De chértepartij verklaart de bevrachters J. Sescau & Comp. van Antwerpen voor agenten van de regering van Peru. Maar indien dit zoo is, waarom heeft dan de regering daarvan geen certificaat bij de lading gevoegd, zooals voor de *Washington*, die door de *Alabama* genomen en tegen losgeld vrijgelaten werd? De gezagvoerder zweert dat *de afzenders hem gezegd hebben*, dat de lading hun toebehoorde; en indien de regering van Peru hare toevlugt moet nemen tot een franschen ambtenaar om een certificaat te hebben, waarom doet zij zulks dan niet onder eede, en waarom haar wezenlijk eigendom niet verklaard, hetgeen haar zou gedekt hebben?

—

De *Alabama* zette op nieuw koers naar de Kaap; want de *Anna Smidt* had haar een voldoenden voorraad brood verschaft om den overtogt, bij kleine rantsoens, te kunnen doen. Zij kwam er den 29sten Julij aan en wierp het anker in de baai van Saldanha omstreeks 1 u. 45 m. des avonds.

Donderdag 30 *Julij.* — Den vorigen nacht waren de lucht en de dampkring allerzonderlingst helder. Ik heb mij dezen morgen te 8 u. naar den wal begeven om mijne chronometers te laten nazien. Het was de eerste maal dat ik den voet zette op afrikaanschen grond. Saldanha is eene treurige verlatene plaats; de kust vertoont niets dan zand en rotsen; men ziet er geen boomen, maar alleen hier en daar eenige groene plekken. Men ziet hier en daar op de heuvels drie of vier hoeven. De boeren zijn hier voor het grootste gedeelte veefokkers. Het vee is er fraai en goed; veel geiten grazen op de heuvels, en de schapenfokkerij wordt er op een groote schaal uitgeoefend, het schapenvleesch is er uitmuntend. Men vindt er veel jonge geiten. Wij

kregen voor ons ontbijt wildbraad dat aan het spit gebraden was. Op de kleine eilanden der baai vindt men veel konijnen, en in de vlakten faizanten. Eenige officieren zijn reeds naar den wal gegaan om het genot te hebben van een jagtpartij.

Vrijdag 31 *Julij.* — Ik ben naar den wal gegaan en heb eene wandeling gedaan langs eenige fraaije akkers die met gerst bezaaid waren. De grond gelijkt op dien van Florida en is zeer vruchtbaar. Het schip wordt gekalfaat en geschilderd. Bloeijende planten groeijen hier in overvloed in het wild. Hier en daar liggen ontzaggelijke granietblokken en het land is heuvelachtig.

Zaturdag 1 *Augustus.* — Ik ben te 2 u. des avonds naar boord teruggekeerd, na een wandeling langs de kust gedaan te hebben. Ik heb aan den wal boeren ontmoet, die in een rijtuig met vier paarden gekomen waren om het schip te bezigtigen. Zij bragten mij een wilden paauw, die niet zoo groot was als de wilde kalkoen in ons land, en wiens vederen niet zoo schitterend waren als die van den tammen paauw. Dezen namiddag is de schooner *Atlas* aangekomen, hij heeft mij brieven gebragt van eenige kooplieden van de Kaap, die mij hunne diensten aanboden ter verkrijging van steenkolen en derg. Daar het schip terstond weder vertrok, maakte ik van deze gelegenheid gebruik om aan den Gouverneur te schrijven, Sir Philip E. Wodehouse, ten einde hem kennis te geven van mijne aankomst alhier.

Zondag 2 *Augustus.* — De inwoners zeggen dat deze winter buitengewoon zacht geweest is; zij hebben weinig storm gehad. Vele landbewoners zijn van alle kanten toegestroomd en heden aan boord gekomen om het schip te bezigtigen.

Maandag 3 *Augustus.* — Er kwamen heden meer bezoekers, sommigen in landelijke rijtuigen, anderen te paard. Zij spreken allen Hollandsch, en men ontmoet er zelden een die Engelsch spreekt. Ofschoon het bijna een halve eeuw geleden is, sedert Engeland deze kolonie heeft in bezit genomen, heeft de engelsche taal er echter weinig vorderingen gemaakt; want de kinderen worden er door hollandsche schoolmeesters onderwezen. De dagbladen worden meerendeels in het hollandsch gedrukt. Ik heb

inzonderheid een jongen schranderen boer opgemerkt, die ongeveer drie-en-twintig jaren oud was; hij was nog nooit aan boord van een schip geweest. Hij was opgetogen over de inrigting daarvan, die geheel nieuw voor hem was. Eenigen der vrouwen waren stevige hollandsche jonge dochters, met eene blozende kleur, groote en ruwe handen; de linksche wijze waarop zij groetten en hare buigingen maakten, bewees dat zij fatsoenlijke meisjes waren, die in de naburige hoeven opgevoed en gewoon waren de koeijen te melken en boter te karnen. Op mijn wandeling van heden heb ik een wilde geranium gezien. Bij het ondergaan der zon bragt eene sloep het lijk van den machinist 3e klasse Cummings aan boord terug, die door een noodlottig toeval, daar zijn geweer plotseling was afgegaan, op de jagt was omgekomen.

Dingsdag 4 *Augustus.* — Te 3 u. des namiddags verliet de lijkstoet den oever met het lijk van den machinist; men bragt hem naar een bijzonder kerkhof dat ongeveer anderhalve mijl verwijderd was, en men begroef hem met de aan zijn rang verschuldigde eerbewijzen; de eerste luitenant las zelf de lijkdienst. Het is het eerste sterfgeval aan boord van het schip.

Woensdag 5 *Augustus.* — Des morgens te 6 u. ligtten wij het anker, stoomden de baai uit en zetten koers naar de Kaap; te 9 u. 30 min. werd een schip gezien een streek over bakboordsboeg; te 10 u. 30 min. bereikte ik het en zond ik een boot naar de oorlogssloep der Geconfedereerden de *Tuscaloosa*, om den luitenant Lowe aan boord te brengen. Hij berigtte mij dat hij den 31sten Julij het amerikaansche schip *Santee* genomen had, dat van Oost-Indië kwam en eene lading rijst aan boord had, welke als engelsch eigendom werd opgegeven; het was naar Falmouth bestemd. Hij liet het vrij tegen een losprijs van 150,000 dollars. Ik beval aan den luitenant Lowe naar de Simonsbaai koers te zetten om proviand in te nemen. Ik zette vervolgens koers naar de stad. Te 12 u. 30 min. zagen wij een bark twee streken over stuurboordsboeg; ik maakte jagt en omstreeks 2 u. des avonds noodzaakte ik het vervolgde schip bij te draaijen,

dat de vlag der Vereenigde Staten voerde. De jagt was levendig en de bark bevond zich nog slechts vijf of zes mijlen van de kust toen wij haar enterden. De gezagvoerder had zich in veiligheid kunnen stellen indien hij regtstreeks naar den wal had koers gezet; maar wij hadden hem onder de engelsche vlag gejaagd, en hij kreeg eerst vermoeden van het ware karakter van het schip, toen het te laat was. De consul der Vereenigde Staten protesteerde aanstonds tegen onze schending der engelsche vaarwaters! De regering telegrafeerde aan den admiraal (Walker), die zich in de Simonsbaai bevond om hem te gelasten dat hij een oorlogsschip zou zenden; omstreeks 10 u. des avonds liep H. Ms. steamer de *Valorous*, kapitein Forsyth, binnen en wierp het anker. Ik opende eene briefwisseling met den gouverneur over den prijs, en ik geloof dat hij voldaan was over den afstand. Ik plaatste eenige manschappen aan boord van het genomen schip (de *Seabride*) met bevel om nadere orders af te wachten. Zoodra wij het anker hadden laten vallen werden wij door eene menigte bezoekers overvallen.

Donderdag 6 *Augustus.* — Ondanks het slechte weder kregen wij den geheelen voormiddag bezoekers aan boord, en was mijne kajuit onophoudelijk vol lieden, die mij de hand kwamen drukken, en mij hunne sympathie voor mijne zaak kwamen betuigen. Gedurende den nacht kondigden de donder en het weerlicht een onweder aan dat van het Z. O. uitging om in het Z. W. uit te breken. In 't eerst stak de wind zeer langzaam op; maar weldra schoot hij uit, en des morgens veranderde hij in een storm die ons regen- en hagelbuijen aanbragt. Ik wisselde signalen met het genomen schip en gaf bevel aan den prijsmeester, dat hij zich ingeval hij door den storm naar zee werd gedreven, den 15den dezer maand in de baai van Saldanha moest begeven. Kapitein Forsyth van de *Valorous* is bij mij aan boord gekomen en ik heb hem een tegenbezoek gebragt.

Vrijdag 7 *Augustus.* — Ik zou dezen morgen onder zeil gegaan zijn naar de Simonsbaai, indien de storm mij niet weerhouden had. Er waait een hevige noordoostewind; er drijven

zware wolken die tot boven den Tafelberg, den Leeuwenheuvel, enz. opstijgen. Zij leveren een fraai gezigt op bij die woelige zee vol schepen, met gestreken stengen, en met de stad die voor de helft in ligte dampen gehuld is. Stoute zeelieden kruisen in de baai gedurende den storm, met digt gereefde zeilen; zij hebben ankers en kabels in gereedheid om hulp te brengen aan de schepen die zulks noodig mogten hebben. In de eerste wacht van den vorigen nacht werd een schip in de nabijheid der kust gezien, digt bij den vuurtoren. Het deed noodschoten. Twee of drie booten liepen dadelijk uit om hulp aan te brengen. Des morgens vernamen wij dat het een braziliaansche brik geweest was en dat de bemanning gered was. Het schip zelf ging verloren.

HOOFDSTUK XXXI.

Schipbreukelingen. — Men komt er goed af. — Eerbied voor de onzijdige vaarwaters. — Aan de Kaap. — Digte nevel. — Zwaar weêr. — Zijt ge een oorlogschip? — Standvastigheid en hardnekkigheid. — De stad Simon. — Valsche berigten. — Een weinig rust. — Schurkerijen der herbergiers. — Een nachtelijk schouwspel. — Naar de Indische zee. — De bark *Amanda*.

Zaturdag 8 *Augustus*. — De storm is den vorigen nacht bedaard, maar er waait nog een stevige bries; de zee staat hol. Des nachts heeft een bremer brik schipbreuk geleden tegenover kaap Monille. Wij hebben hare noodschoten gehoord en ik vreesde in 't eerst dat het onze prijs was; evenwel kon ik maar niet begrijpen hoe mijn prijsmeester zulk een misslag zou hebben kunnen begaan, daar hij zeer goed wist, welke voor ons de gevolgen van een kanonschot konden zijn. Door het slechte weder krijgen wij minder bezoekers. Evenwel komen van tijd tot tijd nog eenige inwoners bij ons aan boord. Zij vragen ons om onze handschriften en beschouwen ons schip met belangstelling. Wij brengen alles in gereedheid en nemen levensmiddelen in. Onze prijs heeft zich heden niet vertoond; hij zal zich den 15den naar de baai van Saldanha begeven.

Zondag 9 *Augustus*. — Het is fraai weder. Te 6 u. des morgens stoomden wij de baai uit en zetten, de kust volgende, koers naar de Kaap. Wij maakten jagt op twee schepen die in het gezigt waren van den ingang van False-baai. Toen wij ze bereikten zagen wij dat het eene een engelsch schip en het andere een amerikaansche bark was. Wij enterden deze laatste, maar

toen ik mijn stand bepaald had, zag ik ongelukkig dat ik mij een of een vierde mijl binnen de lijn bevond die getrokken wordt van den vuurtoren der Kaap tot aan de tegenovergestelde punt van de baai, en bijgevolg binnen de grenzen der onzijdige vaarwaters. Inmiddels was de gezagvoerder der bark bij ons aan boord gekomen; ik deelde hem de zaak mede. Ik beval hem naar zijn schip terug te keeren en op nieuw het bevel daarover op zich te nemen, omdat ik geen regt op hem had; hij gehoorzaamde ten spoedigste, en eenige minuten later waren wij de baai binnen gestoomd. Het door ons geënterde schip was de *Martha Wenzell* van Boston, van *Akyab* uitgezeild en naar Falmouth bestemd. Te 2 u. des avonds wierp ik het anker in de Simonsbaai, en een luitenant van het vlaggeschip van den admiraal Walker kwam bij ons aan boord.

Maandag 10 *Augustus.* — Fraai weder. Ik heb een bezoek gebragt aan den admiraal Walker in zijn woning. Hij heeft mij voorgesteld aan zijn gezin, bij hetwelk ik een zeer aangenaam half uur heb doorgebragt. Ik heb aan dit beminnelijk gezelschap een algemeen overzigt gegeven van onze worsteling en onzen oorlog. Ik heb gedineerd aan boord van de chinesche kanonneersloep *Kwang-Tung*, kommandant Yoing. Het is een der raderstoomschepen, die door Laird gebouwd zijn voor de vloot van den kapitein Sherrard Osborne. Kapitein Bickford van de *Narcissus* en de luitenant Wood waren ook genoodigd.

Dingsdag 11 *Augustus.* — Fraai weder. Ik heb het vlaggeschip van den Schout-bij-nacht Sir Baldwin W. Walker bezocht en daarna de *Kwang-Tung*. Het schip wordt gekalfaat. Wij krijgen vele bezoekers.

Woensdag 12 *Augustus.* — Een frissche zuidoostewind. Photografen en bezoekers aan boord. De *Kwang-Tung* met de familie van den admiraal aan boord heeft een togtje naar zee gedaan om hare machines te beproeven, die hersteld waren. De wind steekt op en verandert tegen den nacht in een storm.

Donderdag 13 *Augustus.* — Bewolkte lucht, matige storm uit het zuidoosten. De *Tuscaloosa* is gereed om in zee te steken,

maar wordt door het slechte weder weerhouden. Ik heb bij den Schout-bij-nacht Walker gedineerd, met den Gouverneur, Sir Philip Wodehouse en zijne echtgenoot. Mijne matrozen spelen als naar gewoonte weder den baas. Het gelukt hun sterken drank aan boord te brengen, en deze maakt hen ongehoorzaam en onhandelbaar. Wij zijn genoodzaakt eenigen van hen in de boeijen te slaan. De matroos Weir, dien ik tot kwartiermeester bevorderd had, is weggeloopen met twee der bedienden en twee scheepsjongens, beide kleurlingen. Deze laatsten werden weder gevat en aan boord teruggebragt.

Vrijdag 14 *Augustus.* — Wij hebben heden een digten nevel en stil weêr. De *Tuscaloosa*, die bij het aanbreken van den dag vertrokken is, heeft het anker geworpen op vier of vijf mijlen van de haven. De engelsche mail is heden aan de Kaap aangekomen. Wij zijn dezen avond gereed met onze herstellingen.

Zaturdag 15 *Augustus.* — Wij waren dezen morgen gereed om onder zeil te gaan, maar zijn door een dikken mist tot 11 u. weerhouden. Toen wij de Kaap naderden, kwam er eensklaps een nevel op, die ons een paar uren lang omhulde. Te 2 u. 30 m. enterden wij eene fransche bark. Te 3 u. lieten wij den stoom vliegen en haalden wij de schroef op. Dreigend weêr, barometer 29⁰ 80′. Wij hebben de marszeilen gereefd. Te 11 u. des avonds is een steamer ons te loefwaart voorbijgevaren. De ligte winden en het drukkende weder duren reeds langer dan eene week; wij hebben omstreeks den 22sten twee dagen lang eene bries uit het noordwesten gehad.

Dingsdag 25 *Augustus.* — Des morgens drukkend en bewolkt. Een oogenblik van zonneschijn heeft mij in staat gesteld de middagbreedte waar te nemen. Onze destilleer-toestel werkt slecht; onze laatste voorraad water is zoo brak dat wij het naauwelijks drinken kunnen. Welk een ongeluk voor ons indien wij hem aan de Kaap niet kunnen laten herstellen, want onze reservoirs kunnen slechts voor acht dagen water bevatten, en wij hebben geen plaats voor vaten, tenzij op het dek bij de kanonnen. Toen besloot ik naar Angra Pequena te gaan, waar

ik de bemanning van mijn prijs hoop te vinden; van daar zal ik naar de Simonsbaai kunnen terugkeeren om terstond te zien wat er gedaan kan worden. Ik ben huiverig, ik heb de koorts, maar hoe ziek ik ook ben, kan ik toch geen rust nemen of mij stil houden; de eischen van mijn pligt zijn onverbiddelijk en dringend.

Donderdag 27 *Augustus.* — Een schoone morgen. Ik ben vroeg in den morgen onder zeil gegaan en heb koers gezet naar den wal; ik hoopte op den middag de breedte te kunnen waarnemen en vervolgens eene ankerplaats op te zoeken, maar een zware nevel, dien wij eenige oogenblikken te voren boven het land hadden zien zweven, omhulde ons eensklaps omstreeks 8 u., en het werd zoo dik dat wij moeite hadden om honderd yards van ons af te zien, om 't even naar welken kant; er waait een frissche zuidewind; vochtig en onaangenaam weêr; de regen drupt van het tuig. Wij hadden bijgedraaid en wachtten met ongeduld dat de nevel zou opklaren, maar het eene uur verliep na het andere zonder dat er verandering kwam. Wij hielden zes of zeven uren vol, en de nevel scheen nog digter te worden, terwijl de wind al meer opstak, ik heb van de kust af laten wenden. Ik ben zeer verdrietig naar mijn kajuit gegaan. Te 1 u. 30 m. werd ik gewekt en berigtte men mij dat zich een schooner in onze nabijheid bevond. Hij hield op ons aan. Wij haalden het groot marszeil tegen en zetten een sloep uit om den gezagvoerder bij ons aan boord te brengen. Hij zette even als wij koers naar Angra, en hij beloofde ons derwaarts te loodsen. Naar onze berekening bevonden wij ons heden op den middag W. Z. W. van kaap Pedestal (Angra); op ongeveer tien mijlen afstands. De nevel heeft tot 's avonds 4 u. geduurd. Zoodra hij was opgetrokken, wendden wij den steven naar het land, dat wij naar alle waarschijnlijkheid weldra in het gezigt dachten te krijgen, toen de nevel weder opkwam en alles in eene volslagen duisternis dompelde. Het vaartuig koos weder zee, en kruiste den geheelen nacht over en weêr, het weder was stormachtig.

Vrijdag 28 *Augustus.* — Des morgens bewolkt, een halve storm. Te 8 u. 50 m. reefden wij het marszeil; de schooner is in 't gezigt aan lij van ons. Te 9 u. 30 m. werd er „land!" geroepen, en weldra kon men de kust onderscheiden. Mijn zoogenaamde loods wist de plaats van het schip niet te bepalen tot dat de schooner, die voor ons uitzeilde, ons aangewezen had waar wij ons bevonden. Ik ging over stag en volgde hem, koers zettende naar de baai van Sherrwater, waar ik het anker wierp. Mijn loods is mij van geen nut, hij schijnt het vaarwater weinig te kennen. Zoodra ik het anker geworpen had liep een boot de lagunen uit en roeide naar ons toe; wij herkenden aanstonds eenigen onzer manschappen die wij op de *Sea-Bride* geplaatst hadden.

De *Tuscaloosa* en de prijs waren ook werkelijk beide gedurende drie dagen in de baai van Angra Pequena gebleven. Tegen den middag ligtten wij op nieuw het anker om de lagunen binnen te loopen, en wij wierpen het anker naast de *Sea-Bride* in zeven vademen. Verscheidene officieren hebben dezen avond de *Tuscaloosa* bezocht, ongetwijfeld om een „goede teug versch water" te drinken. Ik heb mijn waterkruik mede derwaarts gezonden om er ook mijn deel van te hebben, want mijn keel is verdroogd; dat is het gevolg van het brakke water dat wij gedurende de drie laatste dagen gedronken hebben. Wij bevinden ons in stil water en in een aardige kleine haven, en ik hoopte te genieten wat ik verscheidene dagen lang niet genoten heb — een goede nachtrust. Het zou moeijelijk zijn een eenzamer en treuriger plaats te vinden; men ziet niets dan het land en de rots, maar niet één grasscheutje. Ook regent het hier nooit, en daarom is het ook een guano-land. Wij zijn een guano-bank voorbijgezeild op het eiland Halifax. Aldaar bevonden zich eenige werklieden en een waar heirleger van pinguins, die volgens hun gewoonte met den kop in de hoogte liepen.

Zaturdag 29 *Augustus.* — Wij nemen meel over van de *Sea-Bride* en water van den schooner — 1500 gallons, die voldoende zijn voor twintig dagen kruisens; in den namiddag wierpen wij

een net uit, dat wij geleend hadden, en vingen eene groote partij visch.

Zondag 30 *Augustus.* — Te 10 u. 30 m. heb ik de bemanning bijeengeroepen en James Adams aan wal laten zetten, bij vonnis van den krijgsraad weggejaagd en veroordeeld tot verbeurte zijner gage en prijsgelden.

Maandag 31 *Augustus.* — Te 7 u. des morgens gingen wij onder zeil en verlieten de haven.

—

Er kwam nu voor de *Alabama* een tijd van beproeving, veroorzaakt door de zware stormen die des winters in den omtrek der Kaap heerschen. Den 7den September — zoo schrijft kapitein Semmes — een onstuimige en slechte nacht; de storm duurde voort en werd zelfs steeds heviger. De zee was onstuimig; nu en dan slingerde en stampte het schip zeer hevig, zoodat dikwijls mijn bed tegen de balken stiet, die zich boven mijn hoofd bevonden, en ik ontwaakte. Wij hebben eene groote massa water ingekregen. Het dek boven de kajuit lekt.

Dingsdag 8 *September.* — Bewolkte lucht; er dringt slechts een flaauw licht door de graauwe massa der wolken. De storm duurt voort. De wind (O. Z. O.) is sedert zestien uren niets veranderd. De barometer daalt langzaam. Het vaartuig slingert en krijgt water over, het heeft een treurig en eenzaam voorkomen. Ik heb een grooten afkeer gekregen van de zee en van al wat er mede in betrekking staat. Ook heb ik een leeftijd bereikt, waarop men de vermoeijenissen en onaangenaamheden van het zeeleven niet meer zoo goed verdragen kan. Het kruisen is goed voor een sterk, moedig man vol verwachting, kortom voor een jong mensch en voor een ieder die nog in den bloei zijner jaren is; wat mij betreft, zelfs het loeijen van den wind die door het tuig fluit, het slingeren, het stampen, de bewolkte lucht en het slechte weder maken mij zwaarmoedig. Deze dag is een dubbele verjaardag in mijn leven. Den 8sten September (1826) ontving ik mijne eerste aanstelling voor de zeedienst; en den 8sten September (1847) leverde de divisie Norton den slag bij Moline

del Ray. De Vereenigde Staten hebben sedert deze laatste gebeurtenis rijke bouwstoffen voor den geschiedschrijver opgeleverd! Wat al menschelijke zwakheden, wat al slechtheid, en wat al dwaasheid heeft men gedurende dezen oorlog niet gezien! Maar de mannen van het Noorden zullen hun loon daarvoor niet ontgaan.

De volgende week leverde slechts eenmaal iets merkwaardigs op. Een halsstarrige engelsche kapitein weigerde ronduit bij te draaijen. Deze zaak droeg zich volgens het journaal van een der officieren van de *Alabama* op de volgende wijze toe: —

Tegen den avond van den 10den September bedaarde de wind aanmerkelijk, te 8 u. 30 m. werd voor onzen boeg een schip gezien. Aanstonds wendden wij en maakten er jagt op. Te 9 u. 45 m. losten wij een schot tot een teeken voor het vervolgde schip om bij te draaijen. Het vervolgde zijn koers. Te 10 u. 35 m. bevonden wij ons naast elkander, en praaide de officier die de wacht op het dek had hem op de volgende wijze: — Schip oh!". Geen antwoord. „Draai bij, ik wil een sloep bij u aan boord zenden." — „Waarom wilt ge dat ik zal bijdraaijen?" — „Dat is mijn zaak." — „Zijt ge een oorlogsschip?" — Kapitein Semmes, die boos werd, antwoordde: „Ik geef u vijf minuten om bij te draaijen." — „Gij hebt het regt niet mij te bevelen bij te draaijen, indien gij mij niet zegt wie gij zijt." — „Ik zal u laten zien wie ik ben!" en zich naar den officier die de wacht had keerende, voegde hij er bij: „Laad dat stuk met scherp, en schiet op dien kerel — hij is dom genoeg om een vijand te zijn." — „Zeg mij wie gij zijt?" riep de kapitein van het vaartuig. „Indien gij binnen vijf minuten niet hebt bijgedraaid zal ik op u schieten." Zich toen op nieuw tot den officier der wacht wendende voegde kapitein Semmes er bij: „Luitenant, is het kanon gereed om vuur te geven?" — „Ja, kapitein." — „Plaats u dan bij het stuk om op het eerste teeken vuur te geven."

De gezagvoerder van het schip, die begon te gelooven dat de zaak ernst werd, uitte eenige krachtige vloeken. Toen zijne woede eenigszins bedaard was, draaide hij bij. Daarop gaf kapi-

tein Semmes mij bevel om bij hem aan boord te gaan ten einde te zien wie hij was, want de tegenzin waarmede hij had bijgegedraaid maakte hem verdacht.

Toen ik hem enterde, ontmoette ik den eersten stuurman bij den kajuitstrap; hij bragt mij naar een grooten en dikken kerel die de gezagvoerder was. Ik vroeg hem zoo vriendelijk mogelijk: „Hoe heet dit schip?" — „Wie zijt gij?" zeide hij kortaf. — „Kapitein, hoe heet dit schip?" herhaalde ik. „Ik wil het u niet zeggen!" — Dit was het beleefde antwoord van dien mijnheer „Kapitein, welk schip is dit?' — „Zijt ge een oorlogsschip?" — „Zekerlijk!" — „Wie zijt gij?" Toen zeide ik hem op de duidelijkste wijze en zoo ernstig mogelijk: „Wij zijn... wij zijn de steamer de *Iroquois* der Vereenigde Staten, kapitein Palmer, op een kruistogt; nu heb ik u nog iets meer te zeggen; ik ben aan boord gekomen om u eenige vragen te doen en niet om vragen te beantwoorden; daarenboven heb ik u driemaal gevraagd wie gij zijt, en ik heb geen antwoord gekregen; ga derhalve met mij naar de kajuit en laat mij uwe papieren zien."

Hij liep al brommende den kajuitstrap af; ik volgde hem en ik had juist mijn pet afgenomen, toen hij uitschreeuwde: „Wie zijt gij? Zijt gij een Engelschman? Zeg dat gij een engelsch oorlogsschip zijt, en ik zal u mijne papieren laten zien." — Ik zeide hem: „Kapitein, òf gij zijt gek, òf ge denkt dat ik het ben. Wij hebben een schot gelost, en een ieder die slechts een greintje gezond verstand bezit, zou begrepen hebben dat zulks geschiedde om u te doen bijdraaijen, te meer wanneer twee zeemogendheden met elkander in oorlog zijn. Men heeft u derhalve bevolen bij te draaijen, men komt bij u aan boord, en men vraagt u iets. In plaats van te antwoorden vraagt gij als een razende: „Wie zijt gij?" Ik antwoord u dat wij de steamer de *Iroquois* zijn van de Vereenigde Staten; en daarop begint gij te schreeuwen: „Zijt ge een Engelschman? Zeg mij dat gij een engelsch oorlogsschip zijt!" Dat alles is ongerijmd!

„Mijnheer de officier," brulde hij, „razend! gezond verstand! ongerijmd!!! bij God, mijnheer, indien zich een engelsch oor-

logsschip in de nabijheid bevond, zou een Yankee den voet niet op mijn dek durven zetten; wie zijt gij dan toch?" — „Kapitein," antwoordde ik hem, „het is tijd dat deze komedie eindigt. Luister naar hetgeen ik zeggen zal en zie goed naar dit uurwerk; het is op dit oogenblik twaalf minuten vóór 11 uur; ik wil uwe papieren zien, en ik geef u twee minuten om ze te voorschijn te brengen. Indien gij mij tien minuten vóór 11 uur de papieren niet gegeven hebt, zal ik maatregelen nemen waardoor ik ze zeer spoedig in handen zal krijgen.

Ik ging zitten. De waardige gezagvoerder deed mij toen vraag op vraag, maar ik verwaardigde hem met geen antwoord. Eindelijk bleven er nog slechts eenige seconden over, toen de gezagvoerder verwoed zijn sleutel voor den dag haalde, zijn kist opende en mij de papieren overhandigde. Uit het onderzoek bleek dat het schip de *Flora* was, van Liverpool, van Manilla uitgezeild met eene gemengde lading en naar Liverpool bestemd.

Terwijl ik de papieren onderzocht, overstelpte de gezagvoerder mij met vragen, maar ik gaf geen antwoord; ik gaf hem eenvoudig zijn journaal terug, met de aanmerking, dat hij aan de beide vaartuigen een hoogst nutteloos oponthoud veroorzaakt had. „Weet gij niets nieuws, kapitein?" vroeg ik hem vervolgens. — „Ja, ik heb nieuws, en wel zulk nieuws, dat drie of vier van ulieden gaarne zouden weten, maar dat een ander liever niet zou weten. Maar, brave Yankees, ik zou u liever veertig vademen diep in zee zien liggen, dan dat ik het u zeggen zou." — „Komaan, kapitein, wees zoo barsch niet; ge weet wat er in den Bijbel geschreven staat." Daarop begon hij te spreken over het slechte weer dat hij tot nu toe gehad had; hij had altijd tegenwind gehad sedert hij Manilla verlaten had; telkens wanneer hij bij een gunstige bries de zeilen had bijgezet, duurde de wind slechts eenige uren en liep vervolgens tegen; thans nu het ongunstig weer was, had hij veel zeil geminderd, en hij had bijna geen vaart meer toen wij hem enterden. „Aangehouden, en dat nog wel door een Yankee!" riep hij uit. „Dat is iets wat ik zoo spoedig niet vergeten zal!"

Ik kon mij niet onthouden van lagchen bij dat voorkomen van gekwetste majesteit dat hij aannam om die woorden te zeggen. Ik wenschte hem een gelukkiger reis en keerde naar boord terug. Later vernam ik van een der manschappen mijner sloep, dat de *Flora* twee dagen te voren gezien of geënterd was door een steamer met twee masten en een hoogen schoorsteen; de gezagvoerder vermoedde dat het een schip der Geconfedereerden was, ofschoon het hem de vlag der Yankees getoond had.

Woensdag 16 *September*. — Te 3 u. des avonds voeren wij de Kaap de Goede Hoop om en zetten al stoomende koers naar de reede der Kaap, die wij omstreeks 4 u. 30 min. bereikten. De *Vanderbilt* was sedert Vrijdag vertrokken, en men zeide ons dat hij bij de Kaap bijgedraaid gelegen had gedurende een paar dagen. De tijdingen uit mijn land hebben mij zeer ongerust gemaakt. Vicksburg en Port Hudson zijn ingenomen; het leger van Rosecranz rukt naar het zuiden op, Lee is over den Potomac teruggetrokken. Ons arme volk schijnt vreeselijk te lijden door de horden van het noorden.

Maar wij zullen ons tot het uiterste verdedigen, en het einde zij zooals de alwijze Voorzienigheid zal besluiten.

Donderdag 17 *September*. — Ik heb den Admiraal een bezoek gebragt en den kapitein der *Narcissus* bij mij aan boord gehad. Sedert mijn vertrek heeft de consul der Vereenigde Staten allerlei valsche berigten aangaande mijne handelingen aan den admiraal medegedeeld; maar ik heb er de gevolgen van afgewend door opregte verklaringen. Ik heb een zeer aangenaam half uur in gezelschap van den admiraal en zijne echtgenoot doorgebragt. Daar er hier geen kolen meer zijn, de *Vanderbilt* alles meêgenomen hebbende, ben ik in onderhandelingen getreden om ze van de Kaap te krijgen.

Zaturdag 19 *September*. — De steamer *Kadie* is van de Kaap gekomen, hij brengt kolen voor mij mede. Wij bragten hem langszijde en begonnen met het innemen der steenkolen. Ik ben naar den wal gegaan en heb bij kapitein Bickford het ontbijt gebruikt. Ik heb met de mail brieven naar Engeland ver-

zonden. De manschappen die verlof hebben zijn dronken: slechts eenigen van hen zijn aan boord teruggekomen. Ik heb bij den Admiraal gedineerd; het gezelschap was alleraangenaamst en bestond uitsluitend uit zeeofficieren, de kapiteins der op de reede liggende schepen, den kapitein-surintendent van het arsenaal der haven, enz. Na het diner kwamen de dames in de zaal en maakten een weinig muziek.

Zondag 20 *September.* — Men heeft het schip over zijde gehaald, ten einde bij het koper te komen, dat zich om de pomp heen bevindt, het was versleten. Ik ben te 9 u. 30 m. naar den wal gegaan en heb eene lange wandeling gedaan. Ik heb den havenmeester bezocht en ben naar de kerk geweest — pater Kiernan las de mis, een iersche priester van een ernstig en eenvoudig karakter: de kerk is klein en heeft eene schilderachtige ligging; zij is op een heuvel gebouwd. Het gehoor was niet zeer talrijk en bestond hoofdzakelijk uit soldaten en matrozen — een zeeman bediende de mis. Ik zag er kapitein Coxon en twee luitenants van het eskader. De manschappen die verlof hebben komen heden voor het grootste gedeelte aan boord terug. Hunne beurs is zeker ledig.

Maandag 21 *September.* — De *Kadie* werd op nieuw langszijde van ons schip gehaald en wij gingen voort met het laden der steenkolen; in den namiddag heb ik een bezoek gebragt aan de dames die zich bij den Admiraal bevonden, en eene wandeling gedaan in den grooten tuin, die op een hollen weg uitloopt waardoor een snelvlietende beek stroomt.

Dingsdag 22 *September.* — Vele matrozen die verlof hadden bevinden zich nog aan wal. De Yankee-consul tracht zooals gewoonlijk hen tot desertie over te halen. Wij zijn heden avond gereed met het innemen der steenkolen.

Woensdag 23 *September.* — Men bragt de voormarssteng weder op. Ongeveer twintig mijner manschappen ontbreken nog. Eenigen worden door de politie-agenten der stad Simon opgespoord, die daarvoor eenige belooning verwachten. De herbergiers der haven komen aan boord met rekeningen voor voeding. Ik nam

natuurlijk hunne vorderingen niet aan. Het is mij zeer goed bekend, dat „Jack” en die schurken altijd met elkander in verstandhouding staan, om de schepen geld af te zetten.

Hunne handelwijze is eenvoudig genoeg: de herbergier geeft aan „Jack” een paar glazen slechten drank, en welligt een paar maal eten, daarna komen zij zamen overeen dat de matroos een bekentenis zal teekenen die twintigmaal de waarde overtreft van hetgeen hij ontvangen heeft. De schurkachtige herbergier vermeerdert door die buitensporige vergrooting der rekening de kans die hij reeds had van nooit betaald te zullen worden, en hij heeft het regt niet om zich te beklagen, wanneer hij te doen krijgt met een kapitein, die zijne matrozen tegen zulke afzetterijen tracht te beschermen. Daar ik de schurken goed kende, liet ik mij niet door hen misleiden.

Donderdag 24 *September.* — Ik wacht om te zien of er ook kans bestaat mijne deserteurs terug te krijgen. Men berigt mij per telegraaf dat het nutteloos is nog langer te wachten: de politie wil niet tusschen beide komen. De autoriteiten hebben mij derhalve niet willen toestaan mijne manschappen — veertien in 't geheel — met geweld aan boord te brengen. Hun aantal is te groot dan dat de dienst van het schip er niet door lijden zou. Dat is alweder eene dier eigenaardige uitleggingen der onzijdigheid, zooals John Bull ze alleen kan uitdenken. Men zendt mij van de Kaap het telegrafisch berigt dat de aangekomen schepen de tijding medebrengen, dat de *Vanderbilt* sedert twee dagen in het gezigt was van Kaap Aguthas en Kaap Danger. Daar het volle maan is, zou ik niet gaarne hebben dat zij mij in de Simonsbaai blokkeerde; ik zou er misschien moeten blijven totdat er weder een duistere nacht kwam, en daar ik gereed ben om in zee te steken, zou dit oponthoud vervelend zijn. Toen de storm bedaard was, gaf ik dan ook tegen 9 u. des avonds bevel stoom te maken, en te 11 u. 30 min. ligtten wij het anker.

De stilte was slechts schijnbaar; naauwelijks waren wij anker op, of de storm brak heviger dan te voren los; wij waren genoodzaakt met vollen stoom daartegen te worstelen; de wind

woei op eene vreeselijke wijze; in weerwil daarvan legden wij vijf of zes knoopen in het uur af.

Niets kan vergeleken worden bij het zonderlinge schouwspel dat wij voor oogen hadden, toen wij bij volle maan tegen een nachtelijken storm worstelden. De naburige bergen, de hooge kusten die in de verte met den nevelachtigen dampkring zamensmolten verloren zich met hunne toppen in vlokkige wolken, die even onbewegelijk bleven als sneeuwbanken waarmede zij veel gelijkenis hadden; een koude wind maakte de begoocheling nog grooter. De woedende golven der baai werden naar alle rigtingen voortgestuwd en sloegen dikwijls over ons schip heen; de lucht was volkomen helder, men zag nergens wolken, behalve die, welke op de bergen opgestapeld schenen. Een schitterende volle maan wierp haar schemerachtig licht over het geheele panorama, en dat licht deed ons de afstanden tweemaal grooter schijnen dan zij werkelijk waren. Zulke tooneelen vergeet men niet ligt! Daarbij kwam nog de lichtschijf van den vuurtoren die op eene zoo regelmatige wijze draait ten einde dit oude zoo beroemde voorgebergte te verlichten.

Omstreeks 3 u. des morgens voeren wij de Kaap om; ik begaf mij naar mijne kajuit om eenige rust te nemen, voordat de beproevingen van eenen nieuwen dag zouden beginnen.

Vrijdag 25 *September.* — Zooals gewoonlijk stelde ik bij het in zee steken de gevangenen in vrijheid. Er zullen verscheidene dagen noodig zijn om de manschappen hun glazen grog te doen vergeten, en hen weder behoorlijk aan orde en geregelde werkzaamheden te gewennen.

Gedurende de volgende twee weken deden de zware stormen, die bijna altijd in de hooge breedten der Indische zee heerschen, de *Alabama* 2400 mijlen van haar koers afleggen. Twee dagen later was zij in het gezigt van het eiland St. Paul en had een afstand van 2840 mijlen afgelegd. Nog twee dagen en wij zullen onzen koers naar het oosten staken. Dan zullen wij den steven weder naar het noorden wenden — „dat noorden, dat ons zoo gunstig is.”

Eenige kleine uittreksels zullen een voldoend denkbeeld geven van dezen togt:

16 *October.* — 35° 23′ B., 89° 55′ L.; geen waarneming aangaande het getij; vaart: 135 mijlen. De storm noodzaakte ons tien uren lang bij te draaijen; de barometer staat op 29° 57′ en verandert niet. Wij loopen voor den wind met gereefde fok. De storm is in den namiddag toegenomen; tusschen 12 en 1 u. had hij eene ontzettende hoogte bereikt, de geheele zee was slechts één veld van schuim. De golven dreigden over het schip heen te slaan, in weerwil daarvan liepen wij voor den wind met eene snelheid van ongeveer vijftien knoopen, en deze holle zee was vergezeld van sneeuwbuijen en donkere en dreigende wolken; men ziet zelden een treuriger schouwspel. De kaapsche duiven vliegen om ons heen, zij zetten zich op het roer even vrolijk als bij stil weêr. De barometer is op 29° 57′ blijven staan gedurende den storm die zeven uren geduurd heeft, van 12 u. tot 7 u. des avonds. Hij is geen haarbreed veranderd toen de storm met eene steeds toenemende hevigheid van het Z. W. naar het O. liep. Gedurende al dien tijd hadden wij eene snelheid van ongeveer elf knoopen, en de orkaan moest bij gevolg die zelfde snelheid hebben; hij was 150—200 mijlen van ons verwijderd. Des avonds te 7 u. begon het kwik langzaam te rijzen, en te 8 u. stond het op 29° 60′; het weder was veel minder onstuimig en de vlagen waren niet meer zoo menigvuldig en hevig. Wanneer ons uitmuntend vaartuig voorwaarts schiet onder een dier ontzaggelijke golven van den Indischen oceaan, zou men zeggen dat het een kleine boot was.

Het is opmerkelijk dat wij op dezen zelfden tijd door een orkaan overvallen werden in de nabijheid der banken van New-Foundland.

18 *October.* — Gedurende de vorige week was het uiterst moeijelijk waarnemingen te doen. Nu eens verhieven zich zware golven tusschen den waarnemer en den gezigteinder, en was het onmogelijk de zon te zien; dan eens was het eên wolk die op haar beurt de zon voor het oog verborg; dan weder, wanneer

de gezigteinder helder was, moest men alle mogelijke voorzorgen gebruiken om staande te blijven bij het hevige slingeren van het schip, en zijn evenwigt te behouden. Somtijds verloor men zelfs het gezigtspunt omdat men eensklaps genoodzaakt was het instrument neer te leggen, ten einde zich aan het tuig vast te houden, of een steunpunt te zoeken om niet op het dek neer te vallen.

Welke beproevingen op zee voor het geduld van een man, al is hij ook zoo geduldig als ik! Misschien zijn de zeelieden zoo bedaard en stil aan den wal, omdat zij zoo zeer door die stormen zijn heen en weer geslingerd. Dit gaat zelfs zoo ver dat zij elke soort van beweging, hetzij ligchamelijke of morele, haten.

—

Eindelijk hadden wij de streek der altoos durende stormen verlaten en waren wij binnen de grenzen der windstilten van het zuiden gekomen. De *Alabama* liep nu de zuidoostewinden op. Toen zij den 26sten October de linie naderde, vernam zij van eene engelsche bark dat de sloep der Vereenigde Staten de *Wyoming* in straat Sunda kruiste met een driemast-schooner. Deze sloep was nagenoeg van dezelfde grootte als de kruiser der Geconfedereerden, en de hoop op een gevecht wekte weder den oorlogszuchtigen geest der officieren en matrozen op. Hun ongeduld was groot, toen de passaatwind ons eindelijk verliet en ligte en veranderlijke winden op nieuw met den vurigen kruiser hun spel begonnen te drijven.

Wij naderen langzaam de straat; voorbijzeilende schepen verzekerden ons dat de vijand zich nog steeds op dezelfde plaats bevond. De berigten beweerden zelfs dat dit schip derwaarts gezonden was door den consul der Vereenigde Staten te Batavia, ter opsporing van de *Alabama* zelve.

De 6de November bragt ons eindelijk een nieuwen prijs aan, den eersten sedert wij de Kaap verlaten hadden, dat wil zeggen sedert nagenoeg zes weken. Het was de bark *Amanda* van

Manilla nitgezeild en naar Queenstown bestemd om order af te wachten.

Hier volgen de nadere bijzonderheden van dezen prijs:

De zaak van de bark Amanda.

Schip onder de vlag en met een register der Vereenigde Staten. Lading: suiker en hennip. Chertepartij om naar Europa of naar de Vereenigde Staten te zeilen. Op elk der drie cognossementen van lading staat het volgende certificaat van den engelschen viceconsul te Manilla:

„Ik verklaar bij dezen dat de heeren Ker & Comp., de afzenders der goederen die in dit cognossement van lading gespecificeerd zijn, engelsche onderdanen zijn, te Manilla gevestigd, en dat volgens de facturen van afzending het voornoemde goed afgezonden is volgens order en voor rekening der heeren Halliday, Fox & Comp., engelsche onderdanen, van Londen in Engeland."

Daar niemand een eed heeft afgelegd, is dit certificaat natuurlijk zonder waarde, en geldt de regel der wet, „dat elk eigendom dat onder de vlag van den vijand gevonden wordt, vijandelijk eigendom is," totdat het tegendeel bewezen is door een bevoegd en geloofwaardig getuignis onder eede afgelegd, regelmatig gecertificeerd door een consul of door eenigen anderen eigenaar.

Schip en lading veroordeeld.

HOOFDSTUK XXXII.

Een nieuw gebied doorkruist. — De zaak van de *Winged Racer*. — Een goede jagt. — De *Contest*. — Op den uitkijk. — Om niet bedrogen te worden. — Geen prijs. — Condora. — Een fransche volkplanting. — Vriendschappelijke groeten. — Het Apen-eiland. — Ver van huis. — Fluitende sprinkhanen. — Waarom men nooit een dooden aap vindt. — Naar land. — De schepen der Yankees beginnen zeldzaam te worden.

Den 8sten November bevond de *Alabama* zich in de nabijheid van het land; na een nacht op eenigen afstand van Kaap Flat voor anker gelegen en een sloep naar den wal gezonden te hebben, in de ijdele hoop om in deze maleische dorpen eenigen voorraad van versche levensmiddelen te vinden, ligtte zij het anker en stoomde weder in zee.

Dingsdag 10 *November*. — Wij zijn tusschen de eilanden Beezie en Sonbooko; zij zijn beide hoog en schilderachtig; de straat die hen scheidt is een mijl breed; men ziet eenige dorpen onder de kokosboschjes op het eerste eiland. De inboorlingen komen geheel naakt in de baai om naar ons te zien. Wij zijn omstreeks 2 u. des avonds straat Sunda gepasseerd, westwaarts van Dwars in den weg.

Naauwelijks waren wij de straat uitgezeild en had ik den te volgen koers opgegeven, of wij bespeurden een schip dat er als een clipper uitzag; het zeilde voor zijn marszeilen, en zette koers naar het Noorder-eiland. Wij maakten er jagt op, te midden van een regenbui; vijftien of twintig minuten later be-

vonden wij ons digt genoeg in zijne nabijheid om hem zijne vlag te doen vertoonen. Hij behoorde te huis in de Vereenigde Staten; het was de *Winged Racer*, die wij uit de straat gejaagd hadden. Wij namen haar en zonden haar naar eene ankerplaats op drie mijlen afstands van het Noorder-eiland (het eiland lag nagenoeg W. Z. W.). Daarna keerden wij in dezelfde rigting terug en wierpen het anker in zijne nabijheid. Door hard te werken hadden wij te 2 u. des morgens alles van hem overgenomen waaraan wij behoefte hadden. Na op haar eigen verzoek de bemanning van het vaartuig alsmede die der *Amanda* in de sloepen van den prijs geplaatst te hebben, gingen wij des morgens te 4 u. weder onder zeil en maakten bij het aanbreken van den dag stoom om ons van de kusten te verwijderen. Wij waren gelukkig genoeg om ons gevogelte, vruchten en groenten te verschaffen van een maleisch vaartuig dat met levensmiddelen geladen was en daarin handel dreef. Van dit vaartuig vernamen wij dat toen het twee dagen te voren Angra verlaten had, de *Wyoming* zich nog daar bevond. Ik verbrandde het genomen schip.

De zaak der Winged Racer.

Schip onder de vlag en met een register der Vereenigde Staten; in de papieren wordt geen aanspraak gemaakt op de onzijdigheid der lading; met bestemming naar New-York.

Schip en lading veroordeeld.

—

Woensdag 11 *November*. — Bij het aanbreken van den dag kregen wij de Northwachter in 't gezigt; daar ik toen inzag dat indien ik dezelfde snelheid behield, ik vroeg genoeg in den avond aan straat Gaspar zou komen, en dat ik genoodzaakt zou zijn tot aan het aanbreken van den dag het anker te werpen, beval ik den stoom te laten vliegen; wij maakten ons gereed om de schroef op te halen, toen er een zeil aan stuurboord gezien

werd. Men zag weldra dat dit schip niet was zooals het behoorde en dat het in de Vereenigde Staten te huis behoorde. Wij bleven eenigen tijd op een afstand terwijl hij voor onzen boeg omliep, en toen hij op een behoorlijken afstand gekomen was toonden wij hem de vlag der Vereenigde Staten. Hij heesch tot antwoord dezelfde vlag. Toen loste ik een kanonschot en heesch ik onze eigene vlag (eene nieuwe). In plaats van aan dit sein te gehoorzamen, dat hem gebood bij te draaijen, zette hij de zeilen bij en poogde de vlugt te nemen. Terstond maakten wij stoom en begonnen jagt op hem te maken. Het vervolgde schip was toen vier mijlen van ons verwijderd, en gedurende een geruimen tijd wonnen wij bijna niets op hem. Wij losten een met scherp geladen schot uit ons gegroefd kanon op zijn achtersteven, maar hij bekommerde zich volstrekt niet om dit schot. Ten slotte na eene levendige jagt van anderhalf uur (want men was genoodzaakt de kanonnen te verplaatsen, en de manschappen naar achteren te zenden om het schip te rigten, en vollen stoom te maken) naderden wij hem digt genoeg om een kogel van 32 pond tusschen zijne masten te schieten; toen haalde hij de zeilen tegen, liep in den wind en draaide bij. Indien er een stijve bries gewaaid had zou hij ons waarschijnlijk ontsnapt zijn. Het was de clipper de *Contest*, van Tokohama (in Japan) uitgezeild en naar New-York bestemd. Wij namen hem en wierpen het anker in volle zee in veertien vademen water; wij ontnamen vervolgens aan den prijs al den proviand waaraan wij behoefte hadden. Al onze manschappen waren bij het aanbreken van den nacht aan boord teruggekeerd; toen ontdekten wij dat de prijs begon te drijven en wilde ontvlugten, onder begunstiging der bries die aangewakkerd was, dat een sloep die afgezonden was om haar te enteren en in brand te steken hem zoover achtervolgde, totdat de officier ons bijna uit het oog verloor; daar hij toen vreesde dat indien hij bleef voortgaan, hij ons geheel uit het oog zou verliezen, in een regenbui, keerde hij aan boord van de *Alabama* terug. Wij maakten aanstonds stoom en ligtten het anker om den prijs te achter-

volgen; wij zonden er vervolgens eene andere sloep naar toe om hem in brand te steken.

De zaak der Contest.

Schip onder de vlag en met een register der Vereenigde Staten, zonder aanspraak op onzijdigheid ten opzigte van de lading. Schip en lading veroordeeld.

—

Wij dachten dat de *Wyoming*, indien zij de aankomst der *Alabama* vernam, en zich werkelijk in de nabijheid der straat bevond, zich aanstonds naar straat Gaspar spoeden zou om haar vijand op te zoeken, en kapitein Semmes besloot den Yankee tusschen twee vuren te brengen. Hij zette derhalve koers naar de Java-zee, ten einde aldaar een weinig oostwaarts van de straat te gaan kruisen. Een week verliep zonder dat er iets merkwaardigs voorviel. Eindelijk kwam er verandering.

Donderdag 19 *November*. — Des avonds te 3 u. 30 min. enterden wij het engelsche schip *Avalanche*, twee of drie dagen geleden van Singapore uitgezeild; het had engelsche dagbladen aan boord van den 10den October, tijdingen die veertig dagen oud waren! Wij waren zeer voldaan over hetgeen wij daaruit vernamen en gevoelden eene groote vreugde over de overwinning van Chickamanga. Men zegt dat vele amerikaansche schepen te Singapore onttakeld liggen en dat er een algemeene stilstand in den handel is. Het genoemde schip kwam twee mijlen achter ons ten anker en wij zonden de gevangenen van de *Contest* bij hem aan boord, want de gezagvoerder heeft er in bewilligd hen aan boord te nemen, voor een chronometer dien ik hem gezonden heb; hij zal hen waarschijnlijk bij kaap Angra aan wal zetten. Eerst heschen wij de hollandsche vlag en zonden wij een Duitscher bij hem aan boord, die zich bij ons bevond, een bootsman; toen men den gezagvoerder zeide dat wij een hollandsch oorlogsschip waren, riep hij uit: „Ge kunt mij niet

beet hebben, ik was te Liverpool aan boord van het schip toen het van stapel liep!"

Vrijdag 20 *November.* — Wij hebben de sloep uitgezet en opgetuigd; daarna hebben wij haar aan boord van twee barken gezonden; zij zeiden ons dat zich vier amerikaansche schepen te Bankock bevonden, en dat zij aldaar bleven omdat zij vreesden ons te zullen ontmoeten. Er lag ook een amerikaansch schip te Manilla.

Zaturdag 21 *November.* — Te 3 u. des avonds ben ik onder zeil gegaan met een zuidwestewind.

Zondag 22 *November.* — Des morgens te 3 u. werd de schroef neêrgelaten, maar wij maakten geen stoom; des avonds te 5 u. 15 m. zeilden wij op een afstand van ongeveer vier mijlen het eiland Direction voorbij.

Maandag 23 *November.* — Des morgens te 8 u. zeilden wij Seraia om.

Donderdag 26 *November.* — Breedte 5° 36′; lengte 111° 42′; op vijftig mijlen afstands van eene gevaarlijke plaats, werwaarts de stroom ons mede sleept. Het is niet mogelijk het anker te werpen. 47 vademen. Des namiddags duurde de windstilte steeds voort: wij wierpen een werpanker uit in 500 vademen moddergrond, en staken 150 vademen ketting uit.

Vrijdag 27 *November.* — Middag. Wij worstelen zonder hoop tegen den stroom. Er heerschte hier eene doodsche stilte. Wij zijn verpligt wederom te ankeren.

Zondag 29 *November.* — Dezen morgen, na vijf dagen stilte, kregen wij de passaatwinden, en des morgens te 9 u. gingen wij onder zeil en zetten koers naar het N. W.

Donderdag 3 *December.* — Bij het aanbreken van den dag zagen wij een klein vaartuig voor anker bij den ingang der haven van het eiland Condore, het voerde de fransche vlag, en uit tenten en andere kenteekens maakten wij op dat het een oorlogsschip was. Ik zond een sloep op verkenning uit; zij keerde des namiddags te 1 u. terug en bragt den kommandant van het vaartuig mede, dat een fransch oorlogsschip was. Het verwonderde

mij zeer te vernemen dat wij ons in vaarwaters bevonden, die aan beschaafde volken toebehoorden, en dat het eiland Condore door de Franschen bezet was. Het dorp dat aan de oostelijke kust gelegen is heeft een klein garnizoen, uit 50 of 60 man bestaande. De fransche officieren zeiden dat de inboorlingen kort geleden in opstand gekomen waren, en dat wij dien ten gevolge zeer weinig vruchten en groenten zouden kunnen verkrijgen, want de meesten der inboorlingen waren naar de bergen gevlugt. Ik liet het anker ligten, en liep de haven binnen tegelijk met het fransche schip, dat mij beleefdelijk den weg wees; men kwam ten anker in negen vademen. Wij vertuiden het schip zoodanig dat wij onze bakboordszijde gekeerd hadden naar elken vijand die gezind mogt schijnen de onzijdigheid te schenden. Vervolgens werden, als een maatregel van bezuiniging, alle vuren uitgedoofd. In den loop van den dag passeerden er twee schepen voor den wind zeilende; zij hielden uit hun koers, ten einde het eiland in deze onveilige zee gelegen te verkennen.

Vrijdag 4 *December.* — De haven heeft een schilderachtig voorkomen; de kust verheft zich steil uit de zee tot eene hoogte van 1800 voeten, zij is van boven tot beneden met een digt groen bedekt. Het gras is zeer hoog en de grond zeer vruchtbaar, maar er is weinig bouwland, want de hellingen der bergen zijn te steil. De Franschen hebben uit droogen steen drie hutten gebouwd aan de noordkust, en drie ruwe dammen die tot kaaijen dienen. Daar ging ik aan wal om mijne chronometers te regelen. Ik vond er een Franschman op schildwacht en drie of vier chinesche zeelieden, die hout hakten en eene hut bedekten met stroo. Zoowel hier als op het vaste land gebruiken de Franschen hunne krijgsgevangenen tot slaven. Het eiland staat onder het bevel van een tweede-luitenant der marine.

De kommandant der jonk is een midshipman, zoodat wij ons onder zeer voorname personen bevinden. Ik ben des middags naar den wal gegaan en heb op een zeer aangenaam en zandig plekje van de zuidelijke kust de breedte waargenomen, 8° 39′ 10″. Ik heb de puinhoopen van de hut eens Franschmans gezien, die

in de nabijheid begraven ligt; zijn naam is uitgesneden in de schors van een boom op den oever. Een schilderachtige begraafplaats, te midden van een eeuwigdurend lommer, en het in slaap wiegend gemurmel des oceaans!

Zaturdag 5 *December*. — Ik heb mij dezen morgen vermaakt met het gadeslaan van oude bavianen, die op het zand aan den oever gezeten waren en met groote aandacht naar het schip schenen te kijken. Dit eiland is vol van deze op den mensch gelijkende wezens. Toen gisteren eene sloep naar den wal ging, zag men een groot aantal jonge apen die op het zand rondsprongen, maar een der ouden riep hen terug, en zij verdwenen weldra allen in het digte bosch. Ik heb een bezoek gebragt aan den franschen kommandant; hij bevindt zich aan boord van een armzalig inlandsch vaartuig van 40 tonnen. Ik heb een sloep gezonden naar het dorp aan de oostkust, om den gouverneur een bezoek te brengen en hem te vragen of wij vruchten en groenten zouden kunnen krijgen. Tegen het aanbreken van den nacht keerde de sloep weder; het dorp is niets dan eene oorlogshaven, want de inboorlingen die het bewonen, zijn op eenige gevangenen of slaven na, naar de bergen gevlugt, en er zijn geen levensmiddelen te verkrijgen. De residentie van den gouverneur is eene hut, met stroo bedekt, even als al de overige huizen, die ruw en smakeloos gebouwd zijn. Men ziet hier en daar eenig bebouwd land dat rijst, vruchten en katoen oplevert; deze laatste belooft niet veel. De apen vernielen de rijstakkers. Men vindt hier vele fraaije duiven van allerlei soort; haar gevederte is prachtig en haar vleesch zeer vet. De gewone soort heeft een groenen rug en goudgele vleugels. Dit eiland moet voor de apen een waar paradijs zijn, daar de bosschen het voedsel waarvan zij het meest houden in overvloed opleveren, en elke boom een vrucht of een amandel van de eene of andere soort draagt. De fransche officieren hadden hooren zeggen of geloofden dat wij alle schepen die wij namen met bemanning en al in den grond boorden of verbrandden; zij ontvingen daarom ook in 't eerst onzen officier van administratie vrij koel, maar toen zij

vernamen dat wij Christenen en geen opzettelijke moordenaren waren, werden zij zeer voorkomend.

Zondag 6 *December*. — Een tweede stille zondag — stil ofschoon wij ons te midden van honderd-vijftig personen bevonden! De helft van den omtrek der aarde scheidt ons van ons vaderland. Een der menigvuldigste en onaangenaamste indrukken die ik ondervonden heb sedert wij de Chinesche zee zijn ingevaren, is het overstelpend gevoel van den grooten afstand die ons van het vaderland scheidt, het is het volslagen vreemde van alles wat mij omringt, even als of ik een andere planeet betreden had!

Maandag 7 *December*. — De kommandant van het eiland, de heer Bizot, heeft mij heden een bezoek gebragt. Hij is een beminnelijk en verstandig jong mensch van 24 of 25 jaren, die zeer veel voorkomendheid voor ons toonde en mij zijne sympathie voor onze zaak betuigde. Zijne positie is zeer gunstig voor iemand van zijn leeftijd en zijn rang. Het schijnt dat hij zijn post met ijver en trots aanvaard heeft. Hij heeft mij eene kaart van het eiland gegeven die het vorige jaar ontworpen was. De Franschen bezitten deze kolonie sedert twee en een half jaar. Hij vroeg mij waarom ik de engelsche vlag geheschen had toen ik voor anker kwam, en scheen verwonderd dat wij niet hadden hooren zeggen dat dit eiland aan Frankrijk behoorde; want van de inbezitneming was aan al de mogendheden kennis gegeven. Ik zeide hem schertsend dat ik lust gehad had er zelf bezit van te nemen, maar dat de Franschen mij voorgekomen waren. Hij bragt mij een geschenk dat ik in dank aannam, namelijk een *zwijn*. Ook bood hij mij eenige vruchten aan en zeide mij, dat hij zijn akker aardappelen met mij deelen zou. De versche levensmiddelen zijn hier zoo zeldzaam, dat ik vrees dat mijn edelmoedige vriend zich zelf berooft. Hij zeide mij dat hij in het dorp honderdvijftig boeven had, en dat hij voornemens was hen ter dege aan 't werk te zetten en hen magazijnen, woningen enz. te laten maken. De jagers hebben heden eene oost-indische vledermuis medegebragt, gewoonlijk vampyr genoemd; zij had eene vlugt

van 2 voet 10 duim; haar kop geleek veel op dien van een hond of een wolf, hare tanden waren zeer scherp en zeer sterk. Onder de merkwaardigheden van het eiland noemt men eene soort van sprinkhaan, die bijna zoo schel fluit als een locomotief.

Dingsdag 8 *December*. — De kommandant der jonk is aan boord gekomen en heeft mij twee kippen gegeven. De apen zijn buitengewoon groot en zeer wild. Zij vlugten niet voor den mensch; — integendeel draaijen zij om hem heen en maken allerlei grimassen, terwijl zij tevens een eigenaardig geluid daarbij maken. Een officier heeft er een gedood die zieltogende met eene snelle beweging de handen op zijne wond legde, en doordringende kreten uitte welke op die van een mensch geleken. Hij werd door zijne makkers in het zand begraven, maar deze ter-aarde-bestelling had niet volkomen plaats, omdat diegenen die er mede bezig waren gestoord werden. Dat is de reden waarom wij nooit een dooden aap vinden, zoo min, zegt het singalesche spreekwoord als een witten raaf of een regten kokosboom. Men heeft heden een zonderling voortbrengsel van het eiland aan boord gebragt: eene soort van groente die sprekend gelijkt op een havanna-sigaar. De bestanddeelen daarvan zijn houtachtig, zij heeft eene gladde schors en de kleur is die van donkeren tabak. De boom draagt ze zooals men ze ons vertoonde, en het is noch een peul noch een vrucht. Men weet niet welk nut zij heeft of welk gebruik men er van kan maken. Wij zijn niet gelukkig geweest met ons vischtuig; want hier zijn al de visschen springers en springen uit de netten.

Woensdag 9 *December*. — De bovenmatige hitte en het vochtige klimaat van dit land werken ontzenuwend op het gestel. Wij beginnen reeds den verderfelijken invloed dezer temperatuur te ondervinden. Wij zijn zeer afgemat en gevoelen volstrekt geen lust om beweging te nemen; eene wandeling van eene halve mijl put ons geheel uit.

Donderdag 10 *December*. — Des avonds te 2 u. 30 min. vertoont zich een fransche stoomboot in de straat koers zettende naar het zuiden. Ik hoorde later van den gouverneur dat het de

mailboot was, die van Saïgon kwam en naar Singapore ging. De bewoners van Saïgon wachten ons.

Vrijdag 11 *December.* — Des namiddags kwamen de kommandant en de docter bij ons aan boord: zij bragten ons een *os!* en groenten.

Zondag 13 *December.* — De bemanning heeft dezen middag haar maaltijd gehouden aan den os van den kommandant; het was het eerste versche vleesch dat zij at sedert ons vertrek van Simons-baai, bijna drie maanden! En toch hebben wij geen enkele zieke! Dit komt van het goede water, de matigheid, een strenge tucht en ten slotte de tevredenheid van allen, en een matigen en aanhoudenden arbeid. De bemanning is herhaalde malen aan den wal geweest; maar het was haar niet mogelijk zich aan sterken drank te buiten te gaan. Dezen morgen heeft de kommandant mij eene kokosnoot gezonden. Deze jonge Franschman is zeer voorkomend jegens ons.

Maandag 14 *December.* — Wij vernieuwden heden het koper rondom de uitloozingsbuis van den zuiger. Dit werk is zeer eenvoudig en gemakkelijk. Wij zijn gereed om in zee te steken. De tijding van onze aanwezigheid is waarschijnlijk zaturdag avond te Singapore aangekomen, en een snelvarende steamer heeft slechts twee dagen noodig om van Singapore hier te komen; terwijl dus de vijand, indien er zich werkelijk een te Singapore bevindt, zich hierheen begeeft, moeten wij vertrekken om kolen en proviand te gaan zoeken.

Dingsdag 15 *December.* — Met het aanbreken van den dag gingen wij onder zeil en voeren de haven uit. Daar er een flaauwe bries woei en het schip zich digt bij de kust bevond, was het voor ons zeer moeijelijk de punt van het eiland om te varen; wij voeren er langs op den afstand van eene scheepslengte. Ik was gedurende eenige minuten zeer ongerust, maar het ging steeds goed en wij kregen eene ligte bries, die ons weldra vooruit en buiten gevaar bragt.

Zoo bevinden wij ons dus op nieuw in zee met den steven naar het westen gekeerd, naar ons vaderland! Zullen wij ooit

naar dat dierbare vaderland wederkeeren, dat wij drie jaren geleden verlaten hebben, en waaraan wij zoo dikwijls met aandoening gedacht hebben? Wat zal ons lot zijn? Een gevecht? een schipbreuk? Welligt beide of geen van beide? Wanneer wij in den Noord-atlantischen oceaan zullen komen, zal het dan nog oorlog zijn of vrede? Wanneer zullen de helsche hartstogten van het Noorden bedaard zijn? Ziedaar eenige voor ons hoogst gewigtige vragen. Maar de Voorzienigheid heeft in Hare wijsheid met eene vriendelijke hand het antwoord daarop achter den sluijer van het lot verborgen. Een lange kruistogt zou niet voordeelig zijn in dit warme klimaat. De handel des vijands is hier thans van weinig belang en bestaat waarschijnlijk slechts uit twintig of dertig schepen jaarlijks, en deze weinige schepen kunnen ons gemakkelijk ontgaan, door de verschillende rigtingen die zij kunnen nemen om den Indischen oceaan te verlaten, welke zoo talrijk en zoo ver van elkander verwijderd zijn. De handel op de vreemde kusten, tusschen twee havens van China, alsmede de handel op Calcutta en die op Australië kan ons niet alleen ontgaan, maar is daarenboven bijna geheel buiten ons bereik, want wij kunnen de schepen slechts op rantsoen stellen; al hunne ladingen zijn onzijdig! Dat wil zeggen: *de ladingen van die schepen welke eene lading vinden kunnen*, *en thans zijn zij niet talrijk*. Daarenboven kan men hier niet met goed gevolg kruisen of jagt maken; men zou er zelf niet veilig zijn, want het zou onmogelijk zijn zich van kolen te voorzien. Wij zouden welligt eenmaal in de drie maanden een voorraad daarvan kunnen verkrijgen in de eene of andere engelsche haven. In de overige havens zal men waarschijnlijk tegen ons zamenspannen, op aansporing van den consul der Yankees. Ik zal nogmaals naar de Kaap de Goede Hoop koers zetten om aldaar de kans te beproeven, en ook naar Borneo; van daar zal ik misschien naar Barbados gaan om kolen in te nemen; vervolgens...? Indien de oorlog niet geëindigd is zal mijn schip noodzakelijk op de werf gehaald, en nieuw gekoperd moeten worden, daar de koperen huid veel geleden heeft gedurende onzen langen kruistogt; de ketels zullen er ook uitgenomen en hersteld

moeten worden; en dit werk kan nergens anders behoorlijk geschieden dan in Europa. Onze jonge officieren die de verandering zoo aangenaam gevonden hadden, toen zij van ons kleine vaartuig aan wal gingen om, met het jagtgeweer in de hand, de vlakten en bosschen van Condore te doorkruisen, hadden zich zoo gehecht aan dit kleine eiland, dat zij het met weerzin verlaten hebben.

HOOFDSTUK XXXIII.

In het Oosten. — Aor. — Zwervende zeelieden. — Vermoedens. — Te Singapore. — Een bedrijvige stad. — Chinesche kooplieden. — Whampoa en Comp. — Rekenmachine. — Op reis. — De *Martaban* van Maulmain. — Herschepping. — De *Texan Star*. — De waarheid. — Malacca. — De *Sonora*. — Naar de Kaap.

De *Alabama* ging nu onder zeil naar Singapore en zette drie of vier dagen lang haar koers voort, zonder iets te ontmoeten dat eene afzonderlijke vermelding verdient. Den 19den December wierp zij een oogenblik het anker in de baai die ten zuidoosten van Aor gelegen is, dat uit de verte kenbaar is door hooge en tot aan den top met groen bedekte heuvels, en op welks bezit geen der europesche natiën aanspraak maakt.

Zondag 20 *December*. — Daar het heden Zondag en het weder nog steeds drukkend en dreigend is, heb ik besloten tot morgen te wachten om naar Singapore koers te zetten. Evenwel heldert het weder dezen morgen op en de barometer rijst. Verscheidene eilanden die gisteren voor ons verborgen waren zijn heden zigtbaar. Poelo Aor ziet er lief en schilderachtig uit. Eenige inboorlingen komen aan boord en bieden mager gevogelte, eijeren en kokosnoten te koop aan. Zij zijn grooter dan de inboorlingen van Condore, en daarenboven sterker en meer ontwikkeld, maar hunne gelaatstrekken zijn niet zeer innemend. De Gouverneur is een reeds bejaard man; hij ziet er onbeschaafd uit; hij heeft eene meer dan middelmatige gestalte en toonde mij eenige vuile met olie bemorste papieren: het waren de aanbevelingen der

bezoekers die mij voorgegaan waren; hij verzocht mij zijne kleine verzameling met mijn handschrift te vermeerderen, maar ik weigerde zulks bepaaldelijk: de man was mij ten eenenmale onbekend! Hunne kanos zijn ligt en bevallig. Somtijds zien deze vaartuigen er waarlijk schilderachtig uit, want de opvarenden dragen kleederen met breede schitterende strepen, wanneer zij zich niet met hun natuurlijk costuum behelpen. Wij hebben gisteren avond hun *tam-tams* en hun *banjoes* gehoord, maar zouden aan het gezang van eenige kikvorschen verre de voorkeur gegeven hebben boven hunne muziek; deze dieren maken hier een aangenamer geluid dan hunne naamgenooten bij ons. De bewoners der eilanden zijn niets anders dan zwervende zeelieden, zij leiden een lui leven, en hunne handelingen dragen altijd de kenmerken van schurkerij. Zij zijn fraai van gestalte, gelijk men gemakkelijk kan afleiden uit hun leven in de open lucht; want deze leefwijze geeft hun eene heilzame ligchaamsoefening; zij zijn niet overladen met arbeid, omdat moeder natuur zelve hen voedt, en zij niet meer kleederen behoeven dan die waarmede zij ter wereld gekomen zijn.

Des middags gingen eenige officieren naar den wal, waar zij goed ontvangen werden. Er bevonden zich aldaar negentig tot honderd inboorlingen: mannen, vrouwen en kinderen; en er bevond zich waarschijnlijk een even groot aantal aan de andere zijde des eilands, want aan den zuidwestkant ligt een dorp, dat in den tijd van den mousson betrokken wordt. Zij schijnen veel gevogelte te hebben en zijn bekwame visschers. Zij spelen — daar alles wat op arbeid gelijkt vermeden wordt. Het eiland schijnt oorspronkelijk eene vaste rotsmassa geweest te zijn; rotsachtige bergmuren komen op verschillende plaatsen uit een digt bosch te voorschijn, en allengs, naar gelang het weder en de elementen er een gedeelte van verzwakt hebben, hebben boomen en planten er wortel in geschoten, tot dat het eiland geworden is wat het tegenwoordig is, eene digte massa, met een weelderigen plantengroei bedekt. Men ziet fraaije praauwen die zorgvuldig op het strand gehaald zijn; zij zijn groot genoeg om tot vaar-

tuigen van zeeschuimers te dienen, waartoe zij waarschijnlijk bestemd zijn; aan de deur van het opperhoofd bevinden zich eenige ringen. De kokosboom heeft zelfs de hellingen der bergen ingenomen, zijne veêrvormige bladeren ruischen tot op de hoogste toppen. Ziedaar voedsel, touwwerk en licht voor de inboorlingen! Op dit eiland bevinden zich vele schilderachtige valleijen, in 't midden waarvan hutten staan die met stroo bedekt zijn. Wat het dierlijke gedeelte van ons bestaan betreft is het leven van deze inboorlingen veel aangenamer dan dat van verscheidene andere volken: zij hebben weinig behoeften en daaraan kunnen zij gemakkelijk voldoen. Zij hebben geen al te vermoeijenden arbeid te verrigten, en hun eenvoudige neigingen vergenoegen zich met de vermaken die zich van zelf aan hen voordoen.

Regen en niets dan regen in den namiddag. De kruinen der bergen zijn bevoorregt, zij ontvangen den slagregen uit de eerste hand. En nu, zoo God wil, naar Singapore!

Maandag 21 *December.* — Des morgens te 3 u. 30 min. staken wij in zee, stoomende en zeilende, en zetten koers naar het Z. O. 32½ mijlen, Z. 18 mijlen, en Z W. 14 mijlen. De lucht wordt zeer drukkend; er valt een zware regen die alles in een volslagen duisternis hult en ons noodzaakt in 10½ vademen aan den noordkant van het eiland Bintang voor anker te komen, op 15 mijlen afstands (bij berekening) van den vuurtoren van Pedra Branca. Zoo hebben wij met de elementen te strijden zoowel als met den vijand. Bij het aanbreken van den dag zagen wij een vrij grooten steamer over bakboordsboeg; hij was ook naar Singapore bestemd en wierp in onze nabijheid het anker. Daar het weer tegen den middag een weinig ophelderde, ligtten wij het anker en gingen met een maleischen loods aan boord onder zeil, en wierpen des avonds te 5 u. 30 m. het anker in het gezigt van Singapore.

Dingsdag 22 *December.* — Des morgens te 2 u. 30 min. kwam er een andere loods bij ons aan boord; wij liepen de nieuwe haven in, dwars van het kolenmagazijn en begonnen met het innemen der steenkolen. Singapore is eene groote en schijnbaar bloeijende

stad. Er liggen vele schepen in de haven. Het land is schoon en levert een overvloed van heerlijke vruchten op. De omstreken der stad worden met elken dag fraaijer; met ziet er smaakvolle huizen en goed bebouwde akkers. De hier wonende Engelschen noemen Singapore het Madeira van het Oosten; bedoelende daarmede deszelfs gezonde ligging. Er liggen twee-en-twintig amerikaansche koopvaardijschepen in de haven; zij zijn bijna allen onttakeld! De *Wyoming* bevond zich reeds sedert twintig dagen hier. Zij vertrok om naar straat Rio te gaan, waar zij eenige dagen bleef. Wij zijn den vorigen nacht klaar gekomen met het innemen der steenkolen, het werk heeft niet langer dan tien uren geduurd. Ik heb proviand ingenomen.

Woensdag 23 *December*. — Veranderlijk weer, des morgens buijig en des namiddags harde regens. Ik heb de stad bezocht en was even verwonderd over hare talrijke bevolking als over de bedrijvigheid die men er ziet. Op het eiland Singapore bevinden zich tusschen de 80 en 100,000 Chinezen, die bijna allen in de stad wonen, 11—15000 Maleijers en ongeveer 1,500 Europeanen. Singapore is een vrije haven. Het is een groot handelsentrepot. De voortbrengselen van het Oosten komen er in massa aan om vervolgens naar alle landen van Europa verzonden te worden.

De handel bevindt zich bijna uitsluitend in de handen der Chinezen, die ook de kunstenaars en werklieden der plaats zijn; de straten zijn vol voetgangers en rijtuigen, waaronder men den hoogen wagen opmerkt die door den os, of liever door den buffel getrokken wordt, en de huurrijtuigen, waarvan men er nagenoeg negen honderd telt. Het kanaal ligt vol inlandsche vaartuigen; deze hebben een uitmuntenden vorm, en in de pakhuizen liggen de goederen hoog opgestapeld. Het geld schijnt er overvloedig en de waren zeer duur te zijn. Men voltooit een Gothische kerk, die smaakvol gebouwd is, en waarop zich een hooge klokkentoren bevindt, die aanmerkelijk op een vuurtoren gelijkt. Men voltooit ook het verblijf der officieren op een heuvel van waar men de stad overziet. Twee mijlen boven de stad bevinden

zich kazernen voor twee of drie regementen, maar zij zijn altijd ledig; er is ook een geregtshof.

De menigte welke men in de straten ontmoet vertegenwoordigt alle verscheidenheden van het menschenras, alle mogelijke kleuren, en alle mogelijke kleederdragten; daaronder merkt men inzonderheid op de heldere tulbanden en de eigenaardige buisjes van den Mahometaan, den Hindo, enz. De kunstenaars en werklieden gaan bijna geheel naakt; zij dragen slechts een lap of een korte broek om hun midden. De prachtigst gekleede persoon van de geheele bevolking is voorzeker de gitzwarte neger die een wijden witten mantel draagt en een gebloemden tulband. De voornaamsten der chinesche kooplieden zijn uiterst beleefd en schijnen zeer schrander te zijn. Ik heb de inrigting van Whampoa & Comp. bezocht. Whampoa is van eene meer dan middelmatige gestalte; hij is sterk en heeft een groot en goed ontwikkeld hoofd. Men heeft mij gezegd dat in sommige jaren zijn winst van 500 tot 750,000 gulden bedroeg. Hij zat in een klein, somber, slecht verlicht kantoor, dat gelijkvloers gelegen was; had eene chinesche rekenmachine voor zich staan en vermaakte zich met zijne vingers over de talrijke kleine balletjes te laten gaan die aan metalen draden vastzaten, gelijk een schaakspeler somtijds met de stukken doet. Op het verlangen van mijn begeleider verzocht ik hem een getal van vier cijfers met een ander van drie te vermenigvuldigen, en hij deed dit voordat ik de uitkomst had opgeschreven. Hunne geschoren kruinen en lange staarten, die somtijds tot op den grond neerhangen, geven hun een vreemd voorkomen. De werkplaatsen zijn aan de straat gelegen; men kan daarin werkzame en half naakte lieden zien die even kunstig werken als de bever en die nooit moede schijnen te worden.

Te midden van deze bedrijvige bevolking heb ik slechts ééne vrouw op de straat opgemerkt, en deze behoorde nog tot den geringen stand. Ik heb op het buiten van den heer Beaver gedineerd. De weg derwaarts liep langs groote bosschen en was beplant met boomen, waaronder men den grooten, ranken bevalligen betel-palm opmerkte. De botanische tuin ligt op eene

hoogte; en men heeft van daar een heerlijk uitzigt op de vlakte en de zee; hij is smaakvol aangelegd en met boomen, heesters en bloemen versierd. Een troep muziekanten komt aldaar herhaalde malen elke week muziek maken, en de stedelingen begeven zich derwaarts om het concert te hooren. Eenige mijlen aan gene zijde der stad is het geheele eiland een woestenij, waarin men veel bengaalsche tijgers vindt. Men zegt dat deze vreeselijke dieren gemiddeld anderhalf mensch per dag verslinden. Ik heb de werkplaats bezocht waar het opium bereid wordt. Er wordt een ontzettend hoog regt van betaald.

Al die schoonheden kunnen, zegt men, de europesche dames niet met dit land verzoenen. De altijd durende zomerhitte en de vochtigheid der nachten drukken haar neder, en daar hare echtgenooten den ganschen dag aan hunne bezigheden zijn, kunnen zij slechts stille zuchten slaken, terwijl zij aan haar vaderland denken. Het leven schijnt aan de mannen aangenaam genoeg toe. De gouverneur van de „kolonie der zeeëngten" is een kolonel.

Donderdag 24 *December.* — Bewolkte lucht; vijf mijner manschappen zijn den vorigen nacht gedeserteerd. De *Kwang-Tung* is te 8 u. 30 min. des morgens onder zeil gegaan, wij zijn haar gevolgd en zetten koers naar de straat van Malakka. Een aantal schepen in 't gezigt; een maleische loods aan boord. Wij zijn de *Kwang-Tung* spoedig voorbijgezeild. Omstreeks 1 u. des avonds losten wij een kanonschot en noodzaakten eene amerikaansche bark bij te draaijen die de engelsche vlag voerde, met den naam de *Martaban* van Maulmain op den spiegel. Toen de officier mij berigtte dat dit schip in Amerika gebouwd was, dat het een engelsch register had, en dat de gezagvoerder weigerde bij mij aan boord te komen, begaf ik mij zelf bij hem aan boord om de zaak te onderzoeken. Daar hij geen bewijs van verkoop kon vertoonen, want deze had kort geleden plaats gehad, en daar de gezagvoerder en de stuurman Amerikanen waren, twijfelde ik er geenszins aan dat de overdragt slechts bedrog was. Ik nam en verbrandde haar. Niet één der scheepspapieren, behalve het

gewone cognossement, had betrekking op de lading, die uit rijst bestond; zij was afgezonden te Maulmain door zekeren heer Cohen en geconsigneerd aan order te Singapore, naar welke plaats het schip bestemd was. Onder dergelijke omstandigheden deelde de lading natuurlijk in het lot van het schip. Toen men den gezagvoerder Pike onder eede ondervroeg, bekende hij dat de overdragt een list was die verzonnen was om het schip tegen onze aanhouding te beveiligen. Des avonds te 11 u. zeilden wij verder om op ongeveer vier mijlen van Malakka het anker te werpen, in vijftien vademen water, ten einde de gevangenen te ontschepen.

De officier die den prijs enterde bragt het volgende rapport uit van zijn gesprek met den gezagvoerder:

Ik werd aan boord van het schip gezonden om zijne papieren te onderzoeken. De bark was in Amerika gebouwd; zij voerde eene nieuwe engelsche vlag en op den spiegel las men: „*Martaban*, van Maulmain.” Wij wisten dat vele schepen der Yankees aan engelsche eigenaars waren overgedragen, en zij moesten bijgevolg eene engelsche vlag voeren; maar in dit geval deed zich eene kwestie voor: — Was er in het onderhavige geval niet de eene of andere fraude in het spel? Toen ik de *Martaban* naderde, zag ik dat zij pas geverwd was; ik roeide om haar heen en langs haar spiegel, en bemerkte dat haar naam over een anderen heen geschilderd was, dien men niet meer lezen kon. Daarbij merkte ik op dat de vier laatste letters van het woord Maulmain er veel korter geleden op geplaatst waren dan de overigen; daarom besloot ik de papieren allerzorgvuldigst te onderzoeken. Toen ik aan boord kwam, vroeg ik hoe de kapitein voer, en gaf ik mijn verlangen te kennen om ten opzigte van het schip een onderzoek in ’t werk te stellen. De gezagvoerder verklaarde met de grootste beleefdheid dat hij volkomen bereid was mij de noodige inlichtingen te verschaffen, en zeide mij tevens dat ik „alles in orde” bevinden zou, dat dit schip de *Martaban* van Maulmain, kapitein Pike, was, van Maulmain uitgezeild en naar Singapore bestemd met eene lading rijst. Ik vroeg verlof

om de scheepspapieren te zien, en men stond mij zulks zonder aarzelen toe. Dien ten gevolge werden het register, het cognossement van lading en de monsterrol aanstonds vertoond, en ik onderzocht al deze papieren, zonder zelfs het certificaat van den gezagvoerder over te slaan. Maar dat alles bevestigde slechts wat ik reeds wist. Ik deed den kapitein eenige vragen, en door zijne antwoorden te voegen bij de inlichtingen der papieren vernam ik het volgende: — De bark was als amerikaansch eigendom gebouwd, zij was langer dan vijf maanden te Maulmain gebleven en den 10den December overgedragen, nadat zij hare lading slechts één dag voor haar vertrek had ingenomen; de kapitein had noch certificaat noch bewijs van verkoop aan boord, kortom geen enkel stuk dat op de overdragt betrekking had. Wat meer is, de kapitein was zelf een Amerikaan, en had het bevel gevoerd over de bark vóór hare overdragt.

Ik nam het register op nieuw in handen en onderzocht het nog naauwkeuriger; en toen ontdekte ik iets dat in 't eerst aan mijne aandacht ontgaan was; dit register was eerst met potlood geschreven en daarna had men het met inkt overtrokken. Geen gezagvoerder zou, ik ben er zeker van, het aldus ingerigt hebben; toen ik vervolgens de monsterrol weder in handen nam, deed ik eene tweede ontdekking; al de namen waren met dezelfde hand geschreven, van dien des stuurmans af tot dien der jongens toe. Nu wist ik zeer goed, dat eenige manschappen der equipage en inzonderheid de stuurlieden konden schrijven, en ik zag weldra dat een der stuurlieden vooral zeer goed de pen kon voeren; want ik liet mij het logboek toonen waarin hij zijn naam geschreven had. Indien hij niet in staat geweest was te schrijven zou het gebruikelijke kruis bij zijn naam gestaan hebben. Een en ander overtuigde mij dat de papieren valsch waren. Ik zeide derhalve aan den kapitein dat hij zijne papieren moest nemen en zich aan boord van de *Alabama* begeven; maar hij weigerde bepaaldelijk zulks te doen, tenzij hij met geweld daartoe genoodzaakt werd; hij verklaarde dat „zulks eene beleediging was, welke deze vlag (hij wees daarbij op de engelsche vlag die aan

zijn mast wapperde) niet verdragen zou." Daar hij bleef weigeren zich aan boord van ons schip te begeven, nam ik zijn schip in bezit, in afwachting van de beslissing van kapitein Semmes.

Daar de berg niet naar Mahomet wilde gaan, begaf Mahomet zich naar den berg. Nadat ik derhalve een der manschappen van mijne sloep geroepen had, dien ik aan het roer plaatste, zond ik de sloep naar de *Alabama* terug met een verslag aangaande de papieren, en vroeg ik om nieuwe instructies. Tot mijn groote verwondering kwam kapitein Semmes zelf. Toen hij aan de valreep gekomen was, zeide hij tot den kapitein, dat hij gekomen was om de papieren van zijn schip te onderzoeken. Kapitein Pike gaf zijne toestemming, en wij begaven ons naar de kajuit. Toen de papieren werden overgelegd wees ik eenige der tegenstrijdigheden en onregelmatigheden aan die zij bevatten.

Kapitein Semmes ondervroeg den gezagvoerder scherp en verlangde inzonderheid de buitengewone documenten te zien die de wettigheid der overdragt bewezen. Men vertoonde er niet één. Daarop zette kapitein Semmes zijn verhoor voort met het talent van een advokaat (want kapitein Semmes heeft niet alleen in de Regten gestudeerd, maar ook de regtsgeleerdheid uitgeoefend). De antwoorden overtuigden kapitein Semmes dat hetgeen hij vermoed had de waarheid was; namelijk dat het schip onder eene valsche vlag voer; en dat het bij slot van rekening een amerikaansch schip was.

Het spreekt van zelf dat kapitein Pike protesteerde, en dat kapitein Semmes dit beantwoordde met het bevel om het schip te vernielen. Terwijl kapitein Semmes naar de *Alabama* terugkeerde, gaf ik bevel om de engelsche vlag neêr te halen en beval ik aan de officieren en de bemanning hun goed te pakken en zich gereed te maken om zich aan boord van ons schip te begeven. De eerste luitenant der *Alabama* werd met sloepen afgezonden, die eenigen proviand en de matrozen van den prijs overbragten.

Te 5 u. 20 min. stak ik het schip in brand, en te 5 u. 30 min. keerde ik naar boord terug. De steamer *Kwang-Tung* werd in de nabijheid van onzen prijs gezien terwijl deze in brand

stond. Daarna zetten wij koers naar Malakka, voornemens zijnde onze gevangenen aan wal te zetten.

Omstreeks 7 u. 30 min. namen de heer Smith, secretaris van den kapitein, en ik zelf den equipagemeeeter en een matroos in een bijzonder verhoor; na hun een eed te hebben afgenomen, vernamen wij de volgende bijzonderheden: — Eenigen van hen waren te Hongkong en de overigen te Singapore aan boord van de *Martaban* gekomen, die toen een amerikaansch schip was en de *Texan Star* heette, van Galveston of Boston (want zij had twee amerikaansche registers); zij had Maulmain verlaten onder den naam van de *Texan Star* en bij haar vertrek had zij de amerikaansche vlag geheschen. De naam *Martaban* van Maulmain was op den spiegel geschilderd door den neef van den kapitein, twee dagen nadat zij uitgezeild was; de engelsche vlag was voor de eerste maal geheschen toen de *Alabama* in 't gezigt was. Er was te Maulmain geen acte gepasseerd; men had volstrekt geen afspraak gemaakt met de bemanning, om haar op een engelsch schip dienst te laten nemen. Allen geloofden inderdaad dat het schip nog steeds amerikaansch eigendom was. De equipagemeester legde nog eenige bekentenissen af, die aan kapitein Semmes werden overhandigd tegelijk met de voorgaande verklaringen. Na kapitein Pike ontboden te hebben deed kapitein Semmes hem de volgende vragen:

— Hoe heet gij?

— Samuel B. Pike.

— Waar zijt gij geboren?

— Te Newbury Port in Massachusetts.

— Zijt gij een genaturaliseerd burger van een vreemd land?

— Neen.

— Hoe lang hebt gij het bevel gevoerd over de *Martaban*, oorspronkelijk de *Texan Star?*

— Twee en een half jaar.

— In welk gedeelte der Vereenigde Staten is de *Texan Star* ingeschreven?

— Zij is gebouwd en ingeschreven te Boston.

— Heeft zij slechts een register in Amerika?

— Er heeft een verandering van eigenaar plaats gehad, en bijgevolg heeft zij twee amerikaansche registers.

— Wie waren hare eigenaars bij hare tweede inschrijving in Amerika?

— John Alkerm, Samuel Stevens, George L. Rogers en ik.

— Hoe groot is uw aandeel in het schip?

— Een zesde.

— Wanneer zijt gij voor de laatste maal uit eene haven der Vereenigde Staten uitgezeild?

— In de maand Julij laatstleden was het een jaar geleden.

— Men verklaart in het tegenwoordige engelsche register dat de heer Mark Currie er eigenaar van is?

— Ja.

— Verklaart gij onder eede dat deze verkoop te goeder trouw heeft plaats gehad?

— Dat verklaar ik niet.

— Wist gij dat deze plaats had met het voornemen om het vaartuig eenvoudig tegen het gevaar van genomen te worden te beveiligen?

— Ja, dat wist ik.

Met deze verklaring eindigde dit incident; wij behoefden niets meer te weten. De bekentenissen namen elken twijfel weg die ten opzigte der wettigheid van het vernielen van een schip onder engelsche vlag had kunnen ontstaan. Onze zegepraal was volkomen toen men het afschrift vond van een brief die door kapitein Pike aan de eigenaars van het schip geschreven was; hij deelde hun mede „dat hij voorzorgen genomen had die van zulk een aard waren, dat zij Semmes en al de Geconfedereerden zouden bedriegen.” Indien het aan de *Texan Star* gelukt ware te ontsnappen, hoezeer zou men dan de list van den Yankee geroemd hebben! De bewoners van Boston hebben een gouden chronometer aangeboden aan den gezagvoerder van de bark *Urania*, die vermetel genoeg was om de amerikaansche vlag te hijschen

op een amerikaansch schip in een onzijdige haven (de Kaap)," terwijl de *Alabama* zich aldaar bevond; en indien de *Texan Star* aan de *Alabama* ontkomen ware, zou ongetwijfeld voor 't minst het presidentschap, een marmeren standbeeld, eene inscriptie in gouden letters, of eenig ander even belagchelijk bewijs van bewondering de belooning van den braven gezagvoerder van het schip geweest zijn; zijne vernuftige list zou door de geschiedenis voor het nageslacht der Yankees bewaard zijn gebleven!

Den 25sten December vervolgt kapitein Semmes zijn journaal in dier voege: — Met het aanbreken van den dag zond ik de gevangenen van de *Texan Star* naar den wal met een brief voor den Kommandant. Malakka is een lief dorpje. Van onze ankerplaats gezien schijnt het een punt in de zee. Men ziet op den achtergrond een schilderachtigen heuvel waarop het fort en de vuurtoren gelegen zijn. De mast is versierd met wimpels en vlaggen ter eere van het Kersfeest. Twee sloepen met officieren en engelsche onderdanen staken van den oever af en kwamen ons een kort bezoek brengen. Wij gingen te 9 u. 30 m. stoomende onder zeil en gedurende den nacht wierpen wij het anker in de nabijheid van Parceelar Hill in 25 vademen water.

Zaturdag 26 *December*. — Des morgens te 6 ure ligtten wij het anker en zetten koers naar den drijvenden vuurtoren. Spoedig zag men twee schepen die op Amerikanen geleken, en voor onzen boeg voor anker lagen; ik liet op het eerste aanhouden, dat zijne vlag weigerde te vertoonen: ik zond een sloep bij hem aan boord en men ontdekte dat 't het amerikaansche schip de *Sonora* was, dat van Singapore kwam. Wij namen het en stoomden naar het tweede schip, dat evenzeer weigerde zijne vlag te vertoonen. Toen wij een sloep naar hetzelve toegezonden hadden, zagen wij dat 't het amerikaansche schip de *Highlander* was, insgelijks van Singapore komende. Wij namen het. Het waren twee zeer groote schepen, beide van meer dan 1000 tonnen. Zij waren in ballast naar Aycaab bestemd om er rijst in te nemen. Des morgens te 10 u. nadat wij op hun eigen ver-

zoek de bemanningen der beide schepen in hare eigene sloepen hadden weggezonden, staken wij de schepen in brand en verwijderden wij ons stoomende. Des morgens te 11 u. stoomden wij den drijvenden vuurtoren voorbij; daarop zond ik den loods weg.

Van den 27sten December tot op den 13den Januarij vervolgde de *Alabama* moedig hare reis zonder veel merkwaardige ontmoetingen te hebben. Gedurende dien tijd zagen wij slechts vier schepen onder onzijdige vlag. Den laatsten dag van het jaar 1863 zeilden wij de noordelijke Indische zee in, en op nieuw wendden wij den steven naar de Kaap.

HOOFDSTUK XXXIV.

De *Emma Jane*. — Quilon. — Ontsteltenis. — Ontscheping der gevangenen. — Johanna en Mohilla. — Welwillende overheden. — Slavernij. — Een vorst die handel drijft. — Illusie en werkelijkheid. — Volle neven van den Sultan. — De vorstelijke tuinen. — Sympathie der Muzelmannen. — Op nieuw in zee.

Den 14den Januarij, terwijl de *Alabama* op haar gemak den stroom volgde in de rigting van het N. O. in de nabijheid van de kust van Malabar, werd een schip gezien dat op haar aanhield. De vlag der Vereenigde Staten — een vruchtbaar lokaas — werd onverwijld geheschen, en de vreemdeling vertoonde dezelfde vlag. Een kanonschot noodzaakte den Yankee bij te draaijen en de *Alabama* nam terstond bezit van de *Emma Jane*, van Bath in den staat Maine, van Bombay uitgezeild en naar Amherst bestemd, in ballast. Des avonds te 8 u. 30 min. werd het schip aan de vlammen prijs gegeven.

Nu brak er voor den kruiser een tijd van windstilte aan; hij volgde meer den stroom dan dat hij van zijne zeilen gebruik maakte. Den 16den Januarij zagen wij het Ghates-gebergte, en kapitein Semmes schreef het volgende in zijn journaal:

Zaturdag 16 *Januarij*. — Tegen den middag kreeg ik de stad Quilon in 't gezigt en zette ik koers naar het O. ½ Z. van de stad Angenga, die wij tegen 2 u. des avonds in 't gezigt kregen. Te 4 u. 30 min. kwam ik tegenover het fort en zond ik een luitenant naar den wal om te zien waar men de gevangenen

kon ontschepen. Des avonds kwam de zoon van den voornaamsten overheidspersoon bij ons aan boord, met wien ik deze zaak regelde. Daar Agenga geen handel drijft met het buitenland, en er geen schip in 't gezigt was, scheen het moeijelijk dat de gevangenen het per scheepsgelegenheid konden verlaten, maar mijn bezoeker verklaarde, dat zij door de lagunen naar Cochin konden gaan, en dat men te Cochin, dat vijf-en-zeventig mijlen noordwaarts gelegen is, altijd het een of ander middel zou vinden om Bombay en andere havens te bereiken. Hij zeide mij dat dagelijks inlandsche vaartuigen van Agenga naar Cochin vertrokken, en dat indien ik de noodige levensmiddelen voor de gevangenen naar den wal zond, zijn vader voor hun vertrek zorgen zou. Toen het avond geworden was zond ik een luitenant met mijn bezoeker naar den wal, ten einde deze zaak verder met den vader in orde te brengen; maar daar de sloep te lang uitbleef, en wij geweer- en pistoolschoten hoorden, en er daarenboven branding stond, begon ik ongerust te worden, en zond ik den eersten luitenant met eene tweede sloep af, om te zien wat er voorviel. De voornaamste overheidspersoon was slechts naar de openbare godsdienstoefening gegaan, en dit was de reden van het uitblijven der sloep. De beide sloepen keerden ongeveer des avonds te 11 u. 30 min. naar boord terug.

Zondag 17 *Januarij.* — Bij het aanbreken van den dag zond ik al mijne gevangenen naar den wal, waar zij in tegenwoordigheid van de halve bevolking van het dorp ontscheept werden, nadat inlandsche vaartuigen hen door de branding geholpen hadden; en te 9 u. 30 min. gingen wij onder zeil. De stad Agenga was weleer zeer belangrijk; zij was eene handelshaven waaruit de voortbrengselen des lands verscheept werden, kokosolie, peper enz. Maar haar handel is thans verlegd en overgebragt naar hare voorspoediger mededingster Cochin, dat ongeveer vijftig mijlen van Travancore verwijderd is, in welke laatste plaats zich de residentie van den Rajah bevindt. De gemeenschap tusschen de beide steden wordt door schepen onderhouden, en de overtogt heeft gewoonlijk des nachts plaats, ten einde de zonnehitte te

vermijden. De inboorlingen zijn bijna even zwart als Afrikanen, maar hunne haren zijn niet wollig, en zij hebben de gelaatstrekken van Europeanen. Velen van hen hebben dezen morgen de reede bezocht. Allen waren ligchamelijk goed ontwikkeld; zij droegen bijna geen andere kleeding dan een lap linnen om hunne lenden. Zij zijn werkzaam en praatziek. Wanneer zij zich in hunne zonderlinge kanos bevinden zien zij er inderdaad schilderachtig uit.

Den 17den Januarij verliet de *Alabama* Agenga en den 21sten kwam zij zonder buitengewone ontmoetingen bij het eiland Minicoy; na drie weken fraai weder bevond zij zich op een korten afstand van het eiland Comoro.

D.ngsdag 9 Februarij. — Des morgens te 3 u. 30 min. zeilden wij het noordoostelijk einde van Comoro om. Toen het dag geworden was zagen wij de eilanden Johanna en Mohilla. Des avonds te 1 u. 45 min. wierpen wij het anker op ongeveer $\frac{3}{4}$ mijl van de kust. Ik zond den officier van administratie naar de stad om levensmiddelen in te koopen. In den namiddag werden wij bezocht door een aantal praauwen welke dwarsscheeps spieren hadden uitstaan, die aan hunne zijden waren vastgemaakt. ten einde dezelve stijver op het water te doen liggen; de opvarenden waren bijna allen sterke en geheel naakte negers. Velen van hen spraken een weinig Engelsch. Een persoon die eene hooge waardigheid in hunne kerk bekleedde kwam bij mij aan boord en bragt mij de groeten over van den voornaamsten Marabout, en wij traden met hem in onderhandeling over de levering van levensmiddelen. Een zijner begeleiders vroeg mij tot welke oorlogvoerende mogendheid ik behoorde, tot het Noorden of het Zuiden? „Tot het Zuiden," antwoordde ik. „Alsdan," hernam hij, „behoort gij tot de partij die de slavernij voorstaat." — „Ja," antwoordde ik, „wij behooren tot het land waar de zwarten beter behandeld worden dan in eenig ander land der wereld." Toen de priester zag dat ik nog veel meer wilde zeggen kwam hij mij ter hulp en zeide: „Ook wij zijn eigenaars van slaven, want wij zijn Mahometanen en wij zijn in dit opzigt

vrij van vooroordeelen; het spijt ons maar dat wij er niet genoeg kunnen bekomen. De Engelschen, die niets over ons te zeggen hebben, want ons land is onafhankelijk, zijn magtig genoeg om zich met de zaken van de geheele wereld te bemoeijen, en om ons te bevelen geen slaven meer van het vasteland aan te voeren. De slaven zelven zouden gaarne tot ons komen, want zij worden hier veel beter behandeld dan door hunne eigene opperhoofden, die elkander onophoudelijk beoorlogen en elkander tot slaven maken."

Diegene die mij deze inlichtingen gaf was zelf een afrikaansche neger van zuiver ras; hij was zwart als schoppenaas, maar hij droeg een helder witten tulband, een wijd kleed en het wijde vest der Mahometanen.

Woensdag 10 *Februarij.* — Ik heb een bezoek ontvangen van den drogman des konings, die zijn compliment kwam brengen aan de autoriteiten; hij zeide ons dat het hem genoegen deed ons te Johanna te zien. In den loop des gespreks nam hij gretig de gelegenheid waar om ons te zeggen dat ons schip hem zeer goed bekend was, en dat de tijding van onze verschijning aan deze zijde van de Kaap, eenige maanden geleden, al de walvischvaarders der Yankees verjaagd had, waarvan velen gewoon waren in deze vaarwaters te vertoeven. „Koning Abdallah," zeide hij, „houdt zijn verblijf in het oostelijke gedeelte des eilands, en hij zou u zelf een bezoek gebragt hebben, indien hij 't niet zoo druk gehad had met het plaatsen van een suikermolen, dien hij onlangs van Ile de France ontvangen heeft."

Het eiland heeft eene schilderachtige ligging, en in 't midden daarvan ziet men een berg, terwijl de hoogste streken van Johanna zeer boschrijk zijn; de hellingen der bergen zijn op sommige plaatsen zoo steil dat de toppen van eenige boomen den stam en de wortels van anderen aanraken.

De bevolking bestaat deels uit Arabieren deels uit Negers. Dit volkje is schrander en werkzaam; niet alleen had het van den amerikaanschen oorlog hooren spreken, maar het verklaarde ook dat het er de terugwerking van ondervonden had; want het

was genoodzaakt veel meer te betalen voor de voornaamste waren die het liet komen, en vooral voor het katoen. Men beweert hier dat wij den geheelen handel der Yankees verjaagd hebben. De sultan is een jong mensch van acht-en-twintig jaren, hij heeft een harem, waarin zich gewoonlijk slechts vijf vrouwen bevinden.

Donderdag 11 *Februarij.* — Ik heb de stad bezocht om mijne chronometers te regelen. De stad ligt op 44° 26′ 30″ N.B., juist 30″ zuidelijker dan kapitein Owen haar geplaatst heeft. Van de ankerplaats gezien levert zij een schilderachtig gezigt op met hare steenen huizen, haar groote minaret en hare beide forten, waarvan het eene op een heuvel ligt die de stad bestrijkt, en het andere aan de kust; maar deze illusie verdwijnt ten eenenmale wanneer men aan den wal komt; want men betreedt een rotsachtig strand dat met keisteenen bedekt is, nadat men, zelfs bij het stilste weder, eene sterke branding is doorgegaan. Het strand was bedekt met kleedingstukken der bemanning van het vaartuig, welke men des morgens gewasschen had, en een aantal leegloopers van allerlei kleur, uitgezonderd het caucasische ras, stond daar nieuwsgierig naar al die voorwerpen te kijken. De stad is vervallen en ongelooflijk morsig; de straten zijn vijf voeten breed en zien er uit als of men ze voorbedachtelijk kronkelend had aangelegd.

Het was de tweede vastendag van den Ramadan, en talrijke groepen van ledigloopers stonden in de naauwe voorhoven om den Koran te lezen. De taal die op het eiland gesproken wordt is zeer welluidend. Wij hebben een der voornaamste huizen bezocht. In de muren zijn een aantal kleine nissen uitgehouwen, waarin men alles verward door elkander plaatst, koffijkopjes, sieraden enz. Langs de muren der kamers zijn een aantal rustbedden geplaatst.

Eene menigte morsige en half gekleede kinderen verzamelde zich rondom ons; maar wij kregen niet ééne vrouw te zien. Wij plaatsten ons in 't midden der menigte, en allen waren zeer beleefd en vriendelijk jegens ons. Wij keerden omstreeks 5 u. des avonds naar boord terug, nadat wij het openbare leven te Auzuan

hadden leeren kennen. Het leven binnen 's huis bleef ons natuurlijk onbekend, daar het ons niet vergund werd daarin een blik te werpen.

Toen ik dezen morgen op het dek kwam, was ik getroffen door de schilderachtige schoonheid der heuvels; hunne toppen en hellingen waren schitterend verlicht door de zonnestralen, die de valleijen en diepten in de schaduw lieten. Des avonds viel ik in slaap door het gemurmel dat de golven der zee doen hooren wanneer zij tegen het strand breken. Hoe heerlijk is het den geur van het land in te ademen, die tot ons komt op de met dauw beladen vleugelen van het zachtste koeltje! Diegenen die mij naar den wal vergezelden schenen treurig en neerslagtig — de natuur had niets bekoorlijks voor hen — want zij konden geen sterken drank verkrijgen! Indien ik hier lang moest blijven, zou ik hen tot hun straf naar den wal zenden.

Vrijdag 12 *Februarij.* — Het is heden de zondag der Mahometanen, maar zij vieren hem niet zoo streng als de Puriteinen. Er zijn eenige bezoekers aan boord gekomen, onder anderen verscheidene prinsen, volle neven van den sultan; een van hen is opperbevelhebber van het leger. Hij sprak met mij over de zaak van de *Dale.* Twee jaren geleden liepen twee walvischvaarders der Yankees de haven binnen. Een van hen kocht levensmiddelen voor eene som van 250 dollars (625 gulden) en zeide tot de kooplieden dat hij te arm was om ze in specie te betalen, en dat hij hun een wissel zou geven op den consul van Zanzibar. Zij stemden daarin toe, maar de gezagvoerder ging des nachts onder zeil zonder den wissel af te geven. De bewoners verzekerden zich toen van den anderen kapitein en bragten hem naar den wal om hem als gijzelaar te houden, terwijl zijn schip den vlugteling zou achterna zetten ten einde den wissel magtig te worden dien hij beloofd had. Evenwel stelden zij eenige uren later den kapitein weder in vrijheid. De *Dale* kwam in het volgende jaargetijde, vorderde 25000 dollars en dreigde de stad in brand te schieten, indien deze som niet uitbetaald werd. Men kon haar niet bijeenbrengen, en het is waarschijnlijk dat het

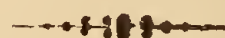
niet mogelijk zou geweest zijn haar op het eiland te vinden. De Yankees staken toen een van de uiteinden der stad in brand, beschoten het fort, rigtten allerlei verwoestingen aan en vertrokken weder. Dat is zoo ten naastenbij de gewone wijze waarop de gezagvoerders hunner schepen zich bij hunne regering beklagen. Ik gaf aan elk der prinsen een horologie dat op de Yankees was buit gemaakt en een collis wit papier. Zij schenen zeer verlangend naar sieraden voor hunne vrouwen, maar ik zeide hun dat wij in dit artikel niet ruim gesorteerd waren, en dat wij geen walvischvaarders der Yankees waren.

Zaturdag 13 *Februarij.* — Ik ben heden op nieuw naar de stad gegaan en heb de woningen van twee der prinsen bezocht; alles was er morsig, ofschoon zij de ijdelheid hadden van alles met kransen te omhangen. Eene zwarte hoeri werd naast mij geplaatst om mij met een waaijer te bekoelen. Men diende ons rozensiroop voor. Ik bezag den tuin van den prins, het is een schilderachtige wanorde van kokosboomen, betelpalmen, oranjeboomen, mangos, rijstvelden, akkers met aardappelen en boonen, alles omgeven door kokosboomen. Hier en daar zag men twee of drie slavenhutten en muren van droogen steen, waarmede kronkelende wegen en paden omzoomd waren. Toen wij vertrokken zagen wij eenige bewoners die hun avondgebed deden. De inboorlingen bejegenden ons overal met de meeste vriendelijkheid, en de Kadi, een eerwaardig grijzaard, wenschte mij een voorspoedigen terugkeer naar mijn land.

Zondag 14 *Februarij.* — Ik heb heden een bezoek ontvangen van de prinsen en andere voorname personen. De groote Marabout heeft mij in den namiddag een bezoek gebragt. Het is een man van een schoon voorkomen — een Arabier van geboorte — met een goed ontwikkeld voorhoofd, met innemende en gepaste manieren. Hij droeg een sabel en zijne dienaren betoonden hem den grootsten eerbied. Hij betuigde ons zijne volkomen sympathie voor onze zaak en zeide mij dat hij Allah voor ons bidden zou. De walvischvaarders der Yankees ontstalen hem onophoudelijk eenige slaven. Hij zeide mij dat hij de walvisch-

vangers niet goed missen kon, want op hen berustte de geheele handel van het eiland, en zij bragten aan de bewoners alles aan wat tot hunne voornaamste behoeften behoorde.

Maandag 15 *Februarij.* — Ik heb ossen en vruchten aan boord ontvangen; wij hebben onze rekeningen betaald, en deze brave lieden namen een allerhartelijkst afscheid van ons. Tegen den middag verlieten wij onze ankerplaats en stoomden wij naar zee, onder een luid hoera, volkomen op de wijze der Engelschen aangeheven door de talrijke schippers die ons omringden.

HOOFDSTUK XXXV.

Een man overboord. — Hevige wind. — Drie jaren. — Uitputting. — Weder aan de Kaap. — Het nemen der *Tuscaloosa.* — Naar Europa. — Tijdingen van den oorlog. — Verrigtingen van de *Alabama.* — Zaak van de *Rockingham.* — De laatste prijs. — De *Tycoon.* — In het Kanaal. — Te Cherbourg.

Van het midden der maand tot den 28sten Februarij viel er weinig merkwaardigs voor aan boord van de *Alabama*; op dien dag werd de eentoonigheid van het gewone zeemansleven aan boord van een oorlogsschip afgebroken door den kreet: „een man over boord!" Men draaide aanstonds bij; maar voordat men een sloep kon uitzetten, sprong een moedig matroos, Michael Mars genaamd, over de verschansing, zwom naar zijn makker toe en slaagde er gelukkig in hem te redden.

Den 3den Maart zagen wij duiven en albatrossen — de eerste kenteekens dat wij de Kaap naderden; en den 4den teekende de kapitein het volgende aan:

De storm duurt steeds voort, maar hij vermindert merkbaar; de zee staat niet meer zoo hol, ofschoon men van tijd tot tijd het geraas der branding hoort en de golven nog over het dek slaan. Het is heden drie jaren geleden sedert ik mijn gezin te Washington verlaten heb. Het was de dag waarop de groote republiek van Washington vernederd werd door de installatie van een President, die niets anders is dan een gemeene demokraat. De groote gebeurtenissen waaraan hij door eene zonderlinge lotsbeschikking geroepen werd deel te nemen, hebben hem zelfs

den ouden mensch niet doen afleggen, den kwakzalver. Deze drie jaren van ongerustheid, van nachtwaken, gevaren en aandoeningen hebben mij tot een grijzaard gemaakt en mijne gezondheid ondermijnd. De rust is voortaan voor mij onontbeerlijk, indien ik nog een tijdlang in leven wil blijven. Mijn schip is uitgeput even als zijn bevelhebber, en zal een algemeene inspectie moeten ondergaan, wanneer er gelegenheid is om het in een dok te brengen. Hoe het ook zij, ik heb den vijand afgemat en verzwakt; ik heb misschien ook medegewerkt tot de onafhankelijkheid van mijn land, die dierbare Confederatie! En indien mijne geringe diensten eenig gewigt verkrijgen, zal ik ruimschoots beloond zijn.

De *Alabama* vervolgde haar koers onder onophoudelijke stormen, het touwwerk kraakte en de stuurrepen waren gebroken. Den 11den Maart kregen wij eindelijk de Kaap in 't gezigt, maar wij werden nog tot aan den 20sten heen en weder geslingerd. De storm sleepte ons mede met eene snelheid van tien of twaalf knoopen in het uur, en het schip kwam eerst in 't gezigt toen het zich op een mijl afstands van den wal bevond.

Toen hij de Tafelbaai binnenliep vernam kapitein Semmes het nemen van de *Tuscaloosa*, hij schreef daarover terstond een brief aan den admiraal Walker (*).

Den 25sten verliet men de Kaap en zette men koers naar Europa. Den 29sten schreef kapitein Semmes het volgende in zijn journaal:

Eindelijk heb ik den tijd om de laatste dagbladen te lezen die ik aan de Kaap ontvangen heb. De regering en het volk der Yankees en met hen een groot gedeelte van de engelsche drukpers en de engelsche natie, schijnen eensklaps van meening veranderd te zijn; zij zeggen dat wij het onderspit zullen delven

(*) Voor nadere bijzonderheden daaromtrent verwijzen wij den lezer naar het Aanhangsel.

en dat de oorlog weldra zal eindigen met onze onderwerping. De heer Lincoln spreekt reeds over de voorwaarden waaraan zich onze staten zullen moeten onderwerpen om weder in de bedorven Unie ingelijfd te worden — reorganisatie der staten door een tiende der bevolking. Waarlijk de illusies die de menschen aangaande dezen oorlog behouden zijn ongerijmd! Geen aardsche magt kan de staten van het Zuiden onderwerpen, ofschoon eenigen van hen kleingeestig genoeg geweest zijn om zich aan den kant der Yankees te scharen, en hunnen broeders den oorlog aan te doen. De geschiedenis zal hen als verraders en lafaards brandmerken. Wat den toon der engelsche drukpers betreft, ik verwonder er mij geenszins over. Engeland is te rijk om edelmoedig te zijn. Onze oorlog is voor de Engelschen een ware bokspartij; zij kijken toe als gretige toeschouwers, gelijk „dat volk onlangs bij het gevecht tusschen King en Heenan toekeek. Hoera voor dezen! Bravo voor genen!"

Van 29. Maart tot 22 April viel er niets voor dat eene bijzondere vermelding verdient. Evenwel vernam men den 16den van den kapitein van een fransch vaartuig, dat zich geen amerikaansch schip bij de Chincha-eilanden bevond, ofschoon zich in Julij 1863 van zeventig tot tachtig amerikaansche schepen aldaar bevonden. Door deze opmerking kan men zich een denkbeeld vormen van den schrik dien de *Alabama* verspreidde.

In den nacht van den 22sten April maakten wij jagt op een vreemd schip, dat men bij het aanbreken van den volgenden dag inhaalde, het antwoordde op de vlag der Vereenigde Staten welke de *Alabama* geheschen had, door het hijschen dier zelfde vlag; de *Alabama* enterde en nam het; het was de *Rockingham*, met guano geladen; zij diende eerst tot schijf en werd daarna aan de vlammen prijs gegeven. Wat de lading betreft werd er aanspraak gemaakt op onzijdigheid; daarom onderwierp kapitein Semmes de papieren aan een naauwkeurig onderzoek, en teekende daaromtrent het volgende in zijn journaal op:

De zaak der Rockingham.

Schip onder de vlag en met een register der Vereenigde Staten. Het is van Callao uitgezeild met bestemming naar Cork, met eene lading guano. Men zegt dat de guano afgezonden is door de Maatschappij voor de verzending van guano naar Engeland. Een zekere Joseph A. Danino, die voor Danino & Moscosa teekent, verklaart dat de guano aan de regering van Peru behoort; en de vice-consul van H. M. de koningin van Engeland te Lima verklaart dat de voornoemde A. Danino zich bij hem vervoegd en „vrijwillig verklaard heeft" dat deze onderteekening de zijne was; daarenboven dat de voornoemde lading te goeder trouw het eigendom der regering van Peru is.

Daar dit het eenige certificaat voor de onzijdigheid der lading is, hetwelk men onder de papieren van het schip vond, en niemand dit certificaat beëedigd heeft, is er ook geen bewijs. Daar het schip het eigendom van den vijand was, en de lading verondersteld werd evenzeer het eigendom van den vijand te zijn, omdat zij aan boord van het schip gevonden is, was de onzijdige partij verpligt, indien er namelijk in dit geval eene dergelijke partij bestaat, het eigendom door een beëedigd certificaat te dekken; en dit regtsbeginsel is zoo algemeen bekend, dat het ontbreken eener beëedigde verklaring een bewijs scheen te zijn van eene poging tot fraude.

Schip en lading veroordeeld.

Op dezen prijs volgde de *Tycoon*, die den 27sten dierzelfde maand genomen werd; en daar er geen aanspraak werd gemaakt op de onzijdigheid der lading, werd het schip verbrand. Dit was het laatste schip dat door de *Alabama* genomen werd. Zij praaide nog negentien schepen voordat zij te Cherbourg aankwam, maar niet één daarvan voerde de vlag der Vereenigde Staten. Indien men zich herinnert, dat de moedige kruiser minstens vijf-en-zestig amerikaansche schepen vernield heeft, zal men zich niet

langer verwonderen, dat de amerikaansche vlag in volle zee een *rara avis* [een witte raaf] geworden was.

Van den 25sten Mei tot den 10den Junij zette de *Alabama* koers naar het noorden; op dezen laatsten dag was zij in 't gezigt van kaap Lizard en kreeg zij een kanaalloods aan boord. „Het was voor mij — schrijft kapitein Semmes — een groote verligting toen ik hem bij mij aan boord zag, want ik was volkomen uitgeput door de koude en de koorts; ik was zoo ongesteld dat het mij onmogelijk was, mij aan de guurheid der lucht bloot te stellen en den nacht op het dek door te brengen. Zoo hebben wij dan, Gode zij dank! dezen kruistogt der *Alabama* gelukkig ten einde gebragt."

Toen kapiten Semmes deze regels schreef, vermoedde hij zeker niet, dat de dagen van zijn schip reeds geteld waren. De *Alabama* kwam des morgens van den 11den op de reede van Cherbourg. Twee dagen later vernam men dat de *Kearsage* er verwacht werd, eene tijding welke den volgenden dag bevestigd werd door het verschijnen van genoemd schip.

HOOFDSTUK XXXVI.

De *Kearsage*. — Hangmatten weg. — Het pantser. — Toestand van de *Alabama*. — Buiten de haven. — De *Deerhound*. — Aanspraak van den Kapitein. — Sterkte der strijders. — Plan van het gevecht. — De strijd. — Levendig vuur. — Zware averij. — Men zinkt. — Einde van de *Alabama*. — In zee. — Moedig gedrag van den geneesheer Llewellyn. — De *Deerhound* brengt hulp aan. — De sloepen van den vijand. — De geest van openbaarheid.

Er stond geschreven dat de *Alabama* nimmer de havens van haar land zou zien!

De laatste bladzijden van het journaal van kapitein Semmes zijn al te belangrijk, dan dat wij de vrijheid zouden nemen er iets van over te slaan, voordat wij aan het verhaal komen van het gedenkwaardige tweegevecht, waarmede de geschiedenis van een schip besluit, welks roem, kort als zijn loopbaan, wedijveren kan met dien van elk schip, dat ooit zee gebouwd heeft. De *Alabama* verhoogt zelfs den luister van de roemrijke geschiedenis der Geconfedereerde Staten.

Dingsdag 14 Junij schreef kapitein Semmes het volgende:

„Groote opgewondenheid aan boord. De *Kearsage* vertoonde zich des morgens omstreeks 11 u. aan de oostzijde der haven. Onverwijld gelastte ik dat men mij steenkolen zou zenden (100 ton), vervolgens liet ik de bram- en bovenbram-raas neerlaten en maakte ik mij gereed tot den strijd.

„*Woensdag* 15 *Junij*. — De admiraal zond zijn aide-de-camp om mij te zeggen, dat hij mijn verzoek om reparatie als niet

geschied beschouwde, omdat ik kolen innam; ik stemde daarin toe. Wij begonnen in den namiddag met het laden der steenkolen. De *Kearsage* bevindt zich nog in zee; zij heeft geen vergunning verkregen om de gevangenen aan boord te nemen die ik aan den wal gezet had. Ik had tegen dien maatregel geprotesteerd door middel van een brief aan den admiraal. Ik heb met den post een paar woorden gezonden aan den tweede-luitenant Barrow, en hem verwittigd dat ik voornemens was uit te loopen om den vijand aan te vallen, zoodra ik gereed zou zijn met mijne toebereidselen. Te gelijker tijd zond ik door tusschenkomst van den heer Bonfils een brief aan den consul der Vereenigde Staten, om hem ditzelfde besluit mede te deelen. Mijn bemanning schijnt uitmuntend gestemd te zijn; de officieren en matrozen zijn kalm en vastberaden. De strijd zal ongetwijfeld hevig en hardnekkig zijn; maar de beide schepen zijn van eene zoo gelijke sterkte, dat ik het gevecht niet mag ontwijken. God bescherme ons goed regt, en ontferme zich over de zielen dergenen die sneuvelen zullen! Velen onzer worden welligt door den dood bedreigd!"

—

Men heeft tegengesproken dat de kapitein der *Kearsage* een uitdaging aan den kapitein der *Alabama* gezonden had. Het is waar dat kapitein Semmes zelf er niet van spreekt. Ziehier wat er van de zaak is: De *Kearsage* kwam — ongetwijfeld met een geheel bijzonder doel — van den oostkant op de reede, des dingsdags, omstreeks 11 u. des morgens; zij stoomde over de reede en verliet dezelve weder aan de westzijde zonder ten anker te komen. Wij herhalen de eigen woorden van een kapitein der fransche marine, die verhaalt hetgeen hij met eigen oogen gezien heeft. Een ieder zal toestemmen, dat een dergelijke daad door moedige mannen als eene uitdaging moest beschouwd worden. Het was meer dan dat — het was een uittarting. De officier van wien wij gesproken hebben voegt er bij „dat een ieder toen kon zien dat zij gepantserd was." Het is gemakkelijk de gebeurtenissen te voorzien wanneer zij plaats gehad hebben! Voor

een geoefend oog zag de *Kearsage* er wel is waar wat haar middenste gedeelte betreft geducht uit, maar het was onmogelijk te onderscheiden of zij in dier voege versterkt was, dat zij aan de kogels weerstand kon bieden. De officieren der *Alabama* verzekeren ten stelligste dat zij van hun schip het pantser der *Kearsage* niet zien konden. Aan den wal liep het gerucht dat hare zijden op eene geheel bijzondere wijze geblindeerd waren, maar het was een onbestemd gerucht, door niets gewettigd en dat derhalve geen geloof verdiende. Daarenboven had de *Kearsage* een jaar voor deze ontmoeting in de nabijheid van het schip van kapitein Semmes het anker geworpen, en digt genoeg om door dezen naauwkeurig opgenomen te worden. Hij had toen gezien dat zijn vijand geen kunstmatige verdedigingsmiddelen had. Hij geloofde derhalve dat de geruchten die over zijn blindering en wapening in omloop waren, slechts praatjes waren, gelijk hij er op zijn kruistogt zoo veel vernomen had in de havens die hij aandeed.

Derhalve was de *Kearsage* een oud vijand, die zich reeds sedert lang ter vervolging van den kruiser der Geconfedereerden in zee bevond, en haar verschijning veroorzaakte, gelijk kapitein Semmes schreef, een groote opgewondenheid aan boord der *Alabama*. Wij moeten hier eene opmerking maken: men moet niet vergeten wat de officieren en matrozen van het beroemde schip der Geconfedereerden sedert twee jaren hadden doorgestaan. Waren zij niet zonder woonplaats geweest en zonder hoop om hunne haardsteden weder te zien? Hadden zij niet onophoudelijk een grooten overlast gehad van het groote aantal gevangenen, met wie zij hun proviand moesten deelen, waarvan zij buitendien nooit overvloedig voorzien waren geweest? De *Alabama* kon slechts zoo lang in eene haven vertoeven als dringend noodig was, even als een valk die zich op den tak van een boom plaatst, en gelijk aan dezen vogel die in de hoogste streken der lucht zweeft, was zij voor hare eigene veiligheid en ter vervulling harer taak genoodzaakt in volle zee te blijven. Zich armzalig behelpen, vervolgen, vlugten, schepen prijs maken, ze vernielen, is dat een leven dat

moedige mannen op den duur kunnen volhouden? Het innige besef van de grootheid der dienst die zij aan hun land bewezen hield hen staande. Zij wisten dat zij aan hun magtigen vijand eene geduchte schade toebragten. Misschien kwam er ook nog de overtuiging bij, dat de onvergelijkelijke stoutheid van hun kapitein aan de Vereenigde Staten meer geschaad had dan de krijgsverrigtingen van talrijke legers. Maar het leven dat zij leidden was allerellendigst, hun arbeid vermoeijend. Om lang achtereen zulk een leven te leiden, zonder morren en zonder de afleiding van een gevecht, zou er een verbeeldingskracht noodig geweest zijn welke dien strengen en eentoonigen pligt deed beschouwen als eene altijd zigtbare ster, die nooit door eenige wolk verduisterd werd. Wat meer is, zij hadden de verwijtingen kunnen lezen, welke de bewoners van het vasteland hun deden, die in 't genot waren van alle gemakken des leven. Men gaf hun den naam van zeeschuimers en andere even verachtelijke bijnamen. De verwenschingen van een zeker gedeelte der fransche en engelsche, en van de geheele amerikaansche drukpers vervolgden hen over den oceaan. Maar slechts zelden en toevallig hoorden zij over hun land spreken. Het Zuiden was een onbekend land, in vergelijking van de overige wereld. De openbare meening deed zich in Europa luide hooren; maar zij wisten dat zij hun land getrouw, opregt en roemrijk dienden, te midden der wreede ontberingen die zij te verduren hadden. Het gemis van alle gemakken des levens en van elke ontspanning voor den geest, maakte hen des te gevoeliger voor de bijtende kritiek waaraan zij van de zijde hunner verklaarde en luid schreeuwende vijanden blootstonden.

Bij zulk eene stemming onder de geheele equipage moest het verschijnen op de reede en het weder vertrekken der *Kearsage* wel eene groote opgewondenheid aan boord der *Alabama* teweeg brengen. Zoo is dan eindelijk de dag van het gevecht aangebroken! Dit was de eenige gedachte die bij allen die zich aan boord bevonden opkwam. Was het voor die mannen niet roemrijk en ridderlijk een gevecht aan te nemen dat zij overal op-

gezocht hadden? Zij geloofden aan de overwinning; maar zelfs eene nederlaag werd eene regtvaardiging van hun lange loopbaan, en zij namen vol blijdschap de kans aan die zich zoo onverwacht aanbood.

Kapitein Semmes wist zeer goed dat hij door het verzoek om steenkolen in eene onzijdige haven te mogen innemen, zelfs afstand deed van al de overige voorregten der gastvrijheid. De admiraal der haven gaf hem zulks te kennen. Een tweegevecht valt in den smaak van het fransche volk. Het vooruitzigt van een gevecht tusschen twee oorlogsschepen, die oogenschijnlijk even sterk waren, zou voldoende geweest zijn om alle bedenkingen ter zijde te stellen, welke de meerderheid der Franschen nog weerhield; zij achtten zich al te gelukkig dat zij een gevecht tusschen Federalisten en Geconfedereerden konden bijwonen; ook zijn deze laatsten in Frankrijk even populair als in Engeland, om niets te zeggen van de sympathie welke de *Alabama* opwekte. De fransche officieren kwamen met kapitein Semmes overeen dat de handelwijze der *Kearsage* een klaarblijkelijke beleediging en uitdaging was, en dat de *Alabama* niets anders doen kon dan uit te loopen, ten einde eene ontmoeting met haar te hebben. Wij hebben zorg gedragen aan te toonen dat kapitein Semmes, hetzij hij voor zich zelf al dan niet overtuigd was dat de kansen gelijk stonden, in elk geval eene poging deed om zich daarvan te overtuigen. Hij wist dat zijne tegenpartij sterker was wat het schip, zijn geschut en zijn bemanning betreft; maar „ik wist niet,” zeide hij, „dat hij daarenboven gepantserd was.” Wat hem persoonlijk betrof, verlangde hij naar het gevecht; de wensch eener bemanning vol geestdrift die eenstemmig verlangde ten strijde gevoerd te worden, zoowel als de welwillende raadgevingen der vreemde officieren moesten in aanmerking genomen worden. Behoorden zij die het wagen een blaam op hem te werpen, thans nu de uitslag van den strijd bekend is, zich niet billijkerwijs een oogenblik in zijne plaats te stellen? De President Davis heeft het verlies van een schip te betreuren, dat groote diensten bewezen heeft, maar wij twijfelen er niet aan of hij zal zijne

goedkeuring hechten aan de schoone woorden waarmede de heer Mason kapitein Semmes regtvaardigde, en zich verheugen wanneer hij verneemt dat de man, die de ziel van het vaartuig was, gespaard is gebleven om nog andere diensten aan de Confederatie te bewijzen.

—

Des zondagmorgens, 19 Junij, stoomde de *Alabama* de haven van Cherbourg uit, door den westelijken uitgang, en zette regtstreeks koers naar de *Kearsage*. Zij was vergezeld door het fransche gepantserde schip *la Couronne*. Het slechte weder der vorige dagen had plaats gemaakt voor eene zachte bries. De kalmte van den oceaan, een heldere lucht, alles was bij uitnemendheid gunstig voor de onderneming die men ging beproeven. De bewoners van Cherbourg beklommen de hoogten die de stad omgeven of begaven zich naar de bastions en het havenhoofd. Geen riddertournooi mogt zich ooit in een grooter aantal toeschouwers verheugen. Het trof gelukkig dat een engelsch stoomjagt, de *Deerhound*, zich op dit oogenblik in de haven bevond met zijn eigenaar, den heer John Lancaster en zijne familie aan boord. De *Deerhound* volgde de *Alabama* op een eerbiedigen afstand, zij was de naaste getuige van het gevecht. Eenige fransche loodsen naderden zoo digt als de voorzigtigheid toeliet. Bij de grens gekomen welke door de wetten der onzijdigheid was afgebakend, scheidde de *Alabama* zich van haar escorte, en plaatste *de Couronne* zich op een mijl afstands van den oever.

Aan zichzelf overgelaten maakte de *Alabama* hare laatste toebereidselen voor het op handen zijnde gevecht. Daarna verzamelde kapitein Semmes al zijne manschappen op het dek en sprak hen in dier voege aan;

„Officieren en matrozen der Alabama!

„Ziedaar eindelijk eene nieuwe gelegenheid om u met uw vijand te meten — het is de eerste die zich aanbiedt sedert gij de *Hatteras* hebt in den grond geboord, en toch hebt gij de

geheele wereld doorkruist; men mag zonder overdrijving zeggen dat gij de helft der koopvaardijschepen van den vijand, die bij den aanvang van den oorlog de zee met hunne zeilen bedekten, vernield of genoodzaakt hebt zich onder de bescherming eener onzijdige vlag te stellen. Dat zijn daden waarop gij te regt trotsch moogt zijn, en uw dankbaar vaderland zal het niet vergeten. De naam van uw schip is beroemd geworden bij alle beschaafde volken. Zal die naam door eene nederlaag bezoedeld worden? Dat is onmogelijk! Herinnert u dat gij u in het Engelsche Kanaal bevindt, het tooneel der heldendaden uwer voorvaderen, en vergeet niet, dat op dit oogenblik geheel Europa het oog op u gevestigd houdt. De vlag die boven uwe hoofden wappert is die eener jeugdige republiek. Zij tart die van haar vijand, waar en wanneer zij haar ook ontmoet. Bewijst aan de wereld dat gij haar weet te verdedigen. Mannen, op uw post!" (*)

De *Alabama* had drie kwartier uurs noodig om binnen schot van de *Kearsage* te komen, en opende toen, op een afstand van eene mijl, een levendig vuur. De *Kearsage* wachtte eenigen tijd alvorens dit te beantwoorden. Tien minuten later onderhielden beide een hevig geschutvuur.

Volgens de verklaring van den kapitein der *Kearsage* bestond zijne batterij uit zeven stukken, namelijk: twee van 11 duim, Dahlgrens — zeer zware stukken; vier van 32 en een klein gegroefd kanon van 28. Hij begon het gevecht met een equipage van 162 man, officieren en matrozen.

De wapening der *Alabama* bestond uit een gegroefd kanon Blakeley van 7 duim, een niet-gegroefd stuk à pivot van 8 duim, zes van 32, eveneens niet-gegroefd. De equipage der *Alabama* bedroeg niet meer dan 120 man. Het verslag van kapitein

---

(*) Deze woorden zijn een getrouwe vertolking der woorden die door kapitein Semmes bij deze gelegenheid zijn uitgesproken; de lezingen van de wijze waarop deze aanspraak ontvangen werd zijn verschillend: De volgende is die van kapitein Semmes:

„De equipage sprak geen enkel woord; maar toen ik zeide dat een nederlaag den naam van het schip bezoedelen kon, hoorde men alleen deze woorden: „nooit! nooit!"

Winslow is in dit opzigt onnaauwkeurig, want hij geeft op dat haar equipage 150 man bedroeg, zoowel officieren als matrozen. De *Alabama* had een zeer zwaar stuk aan boord: het was een gegroefd kanon Blakeley; maar zij had geen stalen kogels.

Men ziet daaruit dat er eene ongelijkheid bestond tusschen de beide vijanden. Kapitein Winslow heeft gezegd dat de *Alabama* één stuk meer had dan de *Kearsàge*, maar die beide zware Dahlgrens herstelden ten volle het evenwigt. Indien men onpartijdig de verdedigingsmiddelen der beide schepen wil vergelijken, zal men moeten erkennen, dat de *Alabama* met hare beschadigde machine inderdaad de zwakste was; men had te Cherbourg haar koperen bekleedsel niet kunnen doen herstellen; dat er als een waaijer uitzag en den gang van het schip ernstig belemmerde. Ook was het onmogelijk geweest de ketels behoorlijk te doen herstellen, die slechts gelapt waren ten einde in staat te zijn om de gewone dagelijksche dienst te verrigten; ook stelde de machinist er weinig vertrouwen in. Van den anderen kant was de *Kearsage* een voortreffelijk schip, dat zeer gemakkelijk kon bestuurd worden. Zij toonde zeer spoedig dat zij den kruiser der Geconfedereerden in snelheid overtrof. Om kort te gaan, de *Alabama* leverde slag, terwijl zij zich in het dok had moeten bevinden; zij bood den strijd aan, terwijl haar machine buiten staat was dienst te doen, en was heldhaftig genoeg daartoe over te gaan, terwijl het niet in haar magt stond den strijd zóó te voeren als zij verkoos. Na eenige bewegingen werd de positie van kapitein Semmes hagchelijk. De *Kearsage* plaatste zich op een afstand van vijfhonderd ellen van de *Alabama*, en daar zij goed beschermd was door haar pantser, wachtte zij haar tijd af en schoot alleen wanneer zij zeker was van haar schot.

Kapitein Semmes had groote verwachtingen van zijn gegroefd kanon Blakeley, en wij gelooven dat deze verwachting gegrond was. Hij wilde zijn vijand tot op een korten afstand naderen ten einde zich met eenig goed gevolg van dit stuk te kunnen bedienen, maar alle pogingen die hij in 't werk stelde om naderbij te komen overtuigden de *Kearsage* dat de *Alabama* haar

wilde enteren. Daar nu de vijand het in snelheid won, koos hij zijn afstand en deed hij al het mogelijke om den Geconfedereerden de hoop om hem te enteren te benemen.

Het lag in het plan van kapitein Semmes de entering op een daartoe gunstig oogenblik te beproeven, tenzij de uitslag van het gevecht spoedig door het geschut kon beslist worden. Van zijn kant had kapitein Winslow blijkbaar besloten zich te onttrekken aan de oude wijze van strijden in een zeegevecht, hij wilde slechts op de nieuwe wijze strijden; de meerdere sterkte zijner machine stelde hem in staat te kiezen. Toen de *Alabama* haar doodelijke wond ontving, had zij alle hoop verloren. Men moet in aanmerking nemen op welken verren afstand de *Kearsage* tot op het einde van het gevecht bleef, en dat zij bleef vuren zoolang de zijden van het zinkende schip zigtbaar waren. Dan zal men begrijpen dat kapitein Winslow zich vast voorgenomen had den strijd uitsluitend met zijn geschut te voeren en daardoor alle gevaren te vermijden die er voor hem uit ontstaan konden indien hij zijn vijand liet naderen. Een ieder zal voorzeker toestemmen dat hij daardoor aan de bemanning der *Alabama* een groot nadeel toebragt en dat deze maatregel zeer voorzigtig van hem was.

De bemanning der *Alabama*, zoowel officieren als matrozen, verlangden zoo sterk handgemeen te worden, dat de slagting begon en er weldra bloed stroomde. Haar schot was echter vlug en juist. In het Huis der Lords is door geen minder persoon dan den hertog van Somerset gezegd, dat het geschut der *Alabama* zeer slecht gerigt was, en dat zij de *Kearsage* slechts driemaal gedurende het geheele gevecht getroffen had. Kapitein Winslow zegt zelf dat de *Kearsage* acht-en-twintig maal in 't geheel getroffen werd, zoowel door kogels als door bommen, derhalve van vijf schoten telkens eenmaal. Geen zeeman die slechts een greintje verstand heeft van een zeegevecht zal op de juistheid van dit vuur iets vinden aan te merken. Indien de *Kearsage* even als de *Alabama* ongepantserd geweest was, zou de uitslag van het gevecht misschien anders geweest zijn. Evenwel

bespeurde kapitein Semmes dat de romp van den vijand telkens terugsprong wanneer hij getroffen werd en sterk weerklonk. Deze opmerking deed hem bevel geven om slechts gevulde kogels te gebruiken. Daar de *Alabama* niet gepantserd was, werd haar romp doorboord en kreeg zij weldra een groot gat bij den achtersteven. Haar kanon à pivot was voor den vijand een uitmuntend mikpunt, en eene bom die op deze plaats barst doodde of kwetste de helft der manschappen die het stuk bedienden. De beide schepen gaven elkander de laag aan stuurboordszijde en beschreven een cirkel om hunne wederzijdsche positie te behouden; op deze wijze ging men een uur lang voort, hetgeen voor de toeschouwers zeer eentoonig was en den afstand niet merkbaar verminderde, welke de beide schepen van elkander scheidde. Kapitein Semmes stond op het achter-halfdek, toen de eerste machinist hem toeriep dat het schip op het punt was van te zinken. De eerste luitenant, de heer Kell, werd naar beneden gezonden om de averij te onderzoeken. Hij keerde terug met de tijding dat het schip zonk. Kapitein Semmes beval aanstonds den steven naar den wal te wenden, maar het water klom zeer snel, en weldra waren de vuren uitgedoofd. Het vuur der *Alabama* had opgehouden, een ieder aan boord zag duidelijk in dat het schip verloren was. Nog langer voort te gaan met vuren zou eene dwaze poging geweest zijn om wraak te nemen, en het lag niet in het karakter van een zeeman als kapitein Semmes zoo te handelen. Verre van daar; hij dacht slechts aan het behoud zijner equipage en beval de vlag der Confederatie neer te halen.

Men heeft veel gesproken van iets dat op eene muiterij der equipage zou geleken hebben op het oogenblik toen de vlag van het Zuiden werd neergehaald. Men heeft gezegd dat allen kapitein Semmes gesmeekt hadden der bemanning deze schande te besparen; ook heeft men gezegd dat een kwartiermeester zijn mes zou getrokken en een ieder bedreigd hebben die het durfde wagen de vlag neer te halen, en dat hij door den heer Kell met een pistool zou bedreigd zijn, en dat de eerste luitenant hem

op die wijze tot zijn pligt zou gebragt hebben. De waarheid is, dat de vlag bedaard en op eene gepaste wijze werd neergehaald. Allen die aan boord waren zagen zeer goed in dat er geen hoop meer was en dat het in strijd zou zijn met de wetten der menschelijkheid, indien men het leven der gekwetsten in gevaar bragt.

De haat dien de geheele bemanning aan de Yankees toedroeg bleek sterker dan ooit, toen zij genoodzaakt was haar leven aan de zee te betwisten; allen keerden zich als 't ware instinktmatig naar den tegenovergestelden kant van het schip dat naderde om hulp aan te brengen. Een matroos dien men van de *Kearsage* toeriep weigerde beleefd de hand die men naar hem uitstak en wendde zich naar het onzijdige schip. De manschappen zwommen alsof zij nog door den vijand vervolgd werden, en niemand bevond zich aldaar om hun hulp aan te brengen. Toen de sloepen van de *Kearsage*, die zoo traag werden uitgezet, eindelijk aankwamen om haar pligt te doen, vonden zij een aantal arme matrozen die zich met moeite boven water hielden. Een groot aantal van hen, zoowel officieren als matrozen, die door den vijand in de sloepen gehaald werden, sprongen over boord toen zij hunne oogen bevrijd hadden van het zeewater dat hen verblindde, en bespeurd hadden waar zij zich bevonden, daar zij liever elk gevaar trotseerden dan de gastvrijheid der Federalisten aannemen; de haat dien zij aan de vlag der oude Unie toedroegen en hun gehechtheid aan hun kapitein schijnen daarbij hunne voornaamste drijfveeren geweest te zijn. Toen zij aan boord van de *Deerhound* gekomen waren, was het eerste wat zij deden te vragen of hun kapitein gered was.

Kapitein Semmes zegt dat er nog een aantal schoten tegen de *Alabama* gelost werden, nadat deze de vlag gestreken had. Het is onze taak niet deze beschuldiging te staven. Evenwel beweren fransche officieren dat de *Kearsage* nog minstens vijf schoten loste op den kruiser der Geconfedereerden, nadat deze de vlag gestreken had. Wij gelooven dat kapitein Winslow dit niet ontkent, maar hij beweert dat hij niet wist dat de *Alabama* zich overgegeven had. In zijn brief aan de *Daily News* verklaart

hij dat indien hij dezen misslag begaan heeft, zulks kwam omdat hij bezig was „een praatje te maken”.

Wij halen zijne eigene woorden aan.

De eerste stuurman der *Alabama*, de heer Fullom werd met de „dingy” naar de *Kearsage* gezondem, om te verzoeken dat men oogenblikkelijk hulp zou zenden ten einde de gekwetsten te redden. Deze hulp werd beloofd; maar de vervulling dezer belofte liet op zich wachten, gelijk wij reeds gezegd hebben; en wij gelooven te kunnen bewijzen dat alleen de omstandigheden de oorzaak dezer vertraging waren. Kapitein Winslow sprak met zeer welwillende bewoordingen over hem die in betere tijden zijn makker geweest was, toen men nog sprak van „de Unie” zonder dat dit woord eene belagchelijkheid scheen; kapitein Semmes had inderdaad eenige jaren te voren met kapitein Winslow op hetzelfde schip gediend. Gedurende de afwezigheid van den heer Fullom was de *Alabama* gezonken, maar al de gekwetsten waren in de whaleboot gebragt om aan boord van de *Kearsage* overgebragt te worden. Men bood aan den geneesheer der *Alabama* (een Engelschman, den heer David Herbert Llewellyn, zoon van een geestelijke in Witshire, en peetzoon van wijlen lord Herbert de Lea) eene plaats aan in deze sloep, en hij ging met de *Alabama* te gronde. De overige manschappen waren reeds al zwemmende vertrokken. Inmiddels had zich de heer Lancaster tot de *Kearsage* gewend om haar vergunning te vragen mede te mogen werken tot het redden der equipage, en hij bevond zich weldra in de nabijheid der schipbreukelingen, wien hij trossen toewierp; hij nam een aantal uitgeputte manschappen in zijne sloep op. Men telde negentien verdronkenen, onder welke één officier (de heer Llewellyn), de timmerman en de tweede machinist; acht-en-twintig manschappen, van welke zeven gedood waren, werden buiten gevecht gesteld. In dit gedenkwaardig zeegevecht konden de overwinnaars geen spaander van de *Alabama* nemen; de kapitein en zijne officieren wierpen hunne degens in zee en de manschappen namen hunne riemen onder in de sloepen mede. Eén zelfde geest, — die der ontembare Con-

federatie van het Zuiden bezielde allen. Niet een van hen die zich boven water konden houden wendde zich naar de *Kearsage!*

Zoo ging de *Alabama* te gronde. Het zou zeker roemrijker voor haar geweest zijn indien zij overwonnen had, maar het is geen schande voor haar naam dat het lot haar ongunstig geweest is. Zij streed met een vijand die magtiger was dan zij: het is waar dat dappere bevelhebbers niet gewoon zijn op dergelijke zaken te letten. Een zoodanig einde en de schitterende diensten, door haar bewezen, hebben haar naam en dien van haar kapitein beroemd gemaakt. Was haar vlag niet een meteoor? Zij zal herrijzen, „steeds geducht en vurig," dit is zeer waarschijnlijk; want de vermetele geest waarvan het schip slechts het stoffelijk ligchaam was, bestaat nog steeds, en maakt zich gereed om op nieuw zijne diensten op zee aan te bieden aan het land dat hij zich gekozen heeft.

AANHANGSEL.

I.

LIJST DER SCHEPEN,

WELKE DOOR

DE SUMTER

GENOMEN ZIJN.

De Abby Bradford.

Gezonden naar New-Orleans. Door den vijand hernomen.

Van New-York; van New-York uitgezeild met bestemming naar Puerto Cabello. Genomen 25 Julij 1861, ten noordwesten van la Guayra, Venezuela.

De Albert Adams.

Gezonden naar Cienfuegos. In beslag genomen door den Kapitein-Generaal van Cuba.

Van Massachusetts. Genomen 5 Julij 1861 op vier mijlen afstands van Cienfuegos.

De Arcade.

Verbrand.

Van Maine; van Portland in Maine uitgezeild en naar Guadeloupe bestemd. Genomen 26 November 1861 op 20° 27 N. B. en 57° 15′ W. L.

De Ben Dunning.

Gezonden naar Cienfuegos. In beslag genomen door den Kapitein-Generaal van Cuba.

Van Maine. Genomen 5 Julij 1861 op vier mijlen afstands van Cienfuegos.

De Cuba.

Gezonden naar Cienfuegos. Door den vijand hernomen.

Van Maine; van Trinidad uitgezeild en naar de engelsche havens bestemd. Genomen 4 Julij 1861 op 21° 29′ N. B. en 84° 06′ W. L.

De Daniel Trowbridge.

Verbrand.

Van Connecticut; van New-York uitgezeild en naar Demerary bestemd. Genomen 27 October 1861 op 17° 54′ N. B. en 56° 30′ W. L.

De Ebenezer Dodge.

Verbrand.

Van Massachusets; van New-Bedfort uitgezeild naar de Stille Zuidzee. (Walvischvanger.) Genomen 8 December 1861 op 30° 37′ N. B. en 51° 49′ W. L.

De Golden Rocket

Verbrand.

Van Bangor in Maine. Genomen 3 Julij 1861 op 21° 29 N. B. en 84° 06′ W. L. Geschat op 35,000 dollars.

De Investigator.

Tegen rantsoen vrijgelaten.

Van Maine; van Porto de Espana uitgezeild en naar Newport in Wales bestemd. Genomen 18 Januarij 1862 in de straat van Gibraltar. Geschat op 15,000 dollars.

De Joseph Maxwell.

Gezonden naar Cienfuegos. In beslag genomen door den Kapitein-Generaal van Cuba.

Van Pensylvanië. Genomen 27 Julij 1861 op zeven mijlen afstands van Puerto Cabello.

De Joseph Parkes.

Verbrand.

Van Massachusetts; van Fernambuco uitgezeild en naar Boston bestemd. Genomen 25 September 1861 op 6° 20′ N. B., 42° 24′ W. L.

De Louisa Kilham.

Gezonden naar Cienfuegos. In beslag genomen door den Kapitein-Generaal van Cuba.

Van Massachusetts. Genomen 26 Julij 1861 op vijf mijlen afstands van Cienfuegos.

De Machias.

Gezonden naar Cienfuegos. In beslag genomen door den Kapitein-Generaal van Cuba.

Van Maine; van Trinidad uitgezeild en naar de engelsche havens bestemd. Genomen 24 Julij 1861 op 21° 29′ N. B. 84° 06′ W. L.

De Montmorency.

Tegen rantsoen vrijgelaten.

Van Maine; van Newport in Wales uitgezeild en naar St. Thomas bestemd. Genomen 25 November 1861 op 18° 30′ N. B., 58° 40′ W. L. Geschat op 20,000 dollars.

De Naiad.

Naar Cienfuegos gezonden. In beslag genomen door den Kapitein-Generaal van Cuba.

Van New-York. Genomen 6 Julij 1861 op vijf mijlen afstands van Cienfuegos.

De Neapolitan.

Verbrand.

Van Massachusetts; van Messina uitgezeild en naar Boston bestemd. Genomen 18 Januarij 1862 in de straat van Gibraltar.

De Vigilans.

Verbrand.

Van Maine; van New-York uitgezeild en naar het eiland Sombrero bestemd. Genomen 3 December 1861 op 29° 10′ N. B. en 57° 22′ W. L. Geschat op 40,000 dollars.

De West Wind.

Gezonden naar Cienfuegos. In beslag genomen door den Kapitein-Generaal van Cuba.

Van Rhode-izland. Genomen 6 Julij 1861 op vijf mijlen afstands van Cienfuegos.

II.

LIJST DER SCHEPEN,

WELKE DOOR

DE ALABAMA

GENOMEN ZIJN.

De Alert.

Verbrand.

Van New-London; van New-London naar de Indische zee bestemd. (Walvischvanger.) Genomen 9 September 1862 op de hoogte van Flores. Geschat op 20,000 dollars.

De Altahama.

Verbrand.

Van New-Bedford; van New-Bedford uitgezeild. (Walvischvanger.) Genomen 13 September 1862 op 40° 34′ N. B., 35° 24′ W. L. Geschat op 3000 dollars.

De Amanda.

Verbrand.

Van de Vereenigde Staten; van Manilla uitgezeild en naar Queenstown bestemd. Genomen 6 November 1863 op 7° Z. B. en 103° 19′ O. L. Geschat op 104,442 dollars.

De Amazonian.

Verbrand.

Van New-York; van New-York uitgezeild en naar Montevideo bestemd. Genomen 2 Junij 1863 op 15° 9′ B. 55° 04′ L. Geschat op 97,656 dollars.

De Anna F. Schmidt.

Verbrand.

Van Maine; van Boston uitgezeild en (*via* St. Thomas) naar San Francisco bestemd. Genomen 2 Julij 1862 op 26° 14′ B. & 37° 41′ L. Geschat op 350,000 dollars.

De Ariel.

Tegen rantsoen vrijgelaten.

Van New-York; van New-York uitgezeild en naar Aspinwall bestemd. Genomen 7 December 1862 aan gene zijde van kaap Maysi. Geschat op 261,000 dollars.

De Baron de Custine.

Tegen rantsoen vrijgelaten.

Van Bangor uitgezeild en naar Cardenas bestemd. Genomen 29 October 1862 op ongeveer 39° 18′ N. B. en 69° 12′ W. L. Geschat op 6000 dollars.

De Benjamin Tucker.

Verbrand.

Van New-Bedford; van New-Bedford uitgezeild. (Walvischvanger.) Genomen 14 September op de hoogte van Flores. Geschat op 18000 dollars.

De Bethia Thayer.

Tegen rantsoen vrijgelaten.

Van Maine. Genomen 1 Maart 1863 op 29° 50′ N. B., 38° 31′ O. L. Geschat op 40,000 dollars.

De Brilliant.

Verbrand.

Van New-York; van New-York uitgezeild en naar Liverpool bestemd. Genomen 3 October 1862 op 39° 58′ N. B. en 50° W. L. Geschat op 164,000 dollars.

De Charles Hill.

Verbrand.

Van Boston; van New-York uitgezeild en naar Liverpool bestemd. Genomen 23 Maart 1863 op 1⁰ 22′ B. en 26⁰ 18′ L. Geschat op 28,450 dollars.

De Chastelaine.

Verbrand.

Van Boston; van Martinique uitgezeild met bestemming naar Cienfugeos. Genomen 27 Januarij 1863 op 17⁰ 19 N. B., 72⁰ 21′ W. L. Geschat op 10,000 dollars.

De Contest.

Verbrand.

Van de Vereenigde Staten; van Yokohama (Japan) uitgezeild met bestemming naar New-York. Genomen 11 November 1863 op 4⁰ 48′ Z. B. en 106⁰ 49′ O. L. Geschat op 122,815 dollars.

De Courser.

Verbrand.

Van Provincetown, van Provincetown uitgezeild. (Walvischvanger.) Genomen 16 September 1862 op de hoogte van Flores. Geschat op 7000 dollars.

De Crenshaw.

Verbrand.

Van New-York; van New-York uitgezeild met bestemming naar Glasgow. Genomen 26 October 1862 op 40° 11′ N. B. en 64° 32′ W. L. Geschat op 33,869 dollars.

De Dorcas Prince.

Verbrand.

Van New-York; van New-York uitgezeild met bestemming naar Sanghaï. Genomen 26 April 1862 op 7° 36′ B. en 31° 57 L. Geschat op 44,108 dollars.

De Dunkirk.

Verbrand.

Van New-York; van New-York uitgezeild en naar Lissabon bestemd. Genomen 7 October 1862 op ongeveer 41° N. B. en 53° L. Geschat op 25,000 dollars.

De Elisha Dunbar.

Verbrand.

Van New-Bedford; van New-Bedford uitgezeild. (Walvischvanger). Genomen 18 September 1862 op 39° 50′ N. B. en 38° 25′ W. L. Geschat op 25,000 dollars.

De Emily Farnum.

Onzijdige lading. Tegen rantsoen vrijgelaten.

Van New-York; van New-York uitgezeild met bestemming naar Liverpool. Genomen 3 October 1862 op 39° 88′ B. en 50° W. L.

De Emma Jane.

Verbrand.

Van Maine; van Bombay uitgezeild en naar Amherst bestemd (in ballast). Genomen 14 Januarij 1864 op 7° 57′ Z. B. en 76° 09′ W. L. Geschat op 40,000 dollars.

De Express.

Verbrand.

Van Callao; van Callao uitgezeild met bestemming naar Antwerpen. Genomen 6 Julij 1863 op 28° 28′ B. en 30° 20′ L. Geschat op 121,300 dollars.

De Gildersliene.

Verbrand.

Van Londen; van Sunderland uitgezeild en naar Calcutta bestemd. Genomen 25 Mei 1863 op 12° 04′ N. B. en 35° 10′ L. Geschat op 62,783 dollars.

De Golden Eagle.

Verbrand.

Van de Vereenigde Staten; van San Francisco uitgezeild en (*via* het eiland Howland) naar Cork bestemd. Genomen 21 Februarij 1863 op 29° 28′ N. B. en 44° 58′ W. L. Geschat op 61,000 dollars.

De Golden Rule.

Verbrand.

Van New-York; van New-York en naar Aspinwall bestemd. Genomen 26 Januarij 1863 bij Jamaica. Geschat op 112,000 dollars.

De Hatteras.

Gezonken.

Kanonneerboot van de zeemagt der Vereenigde Staten. Gezonken 11 Januarij 1863 bij Galveston. Geschat op 160,000 dollars.

De Highlander.

Verbrand.

Van de Vereenigde Staten; van Singapore uitgezeild met bestemming naar Aycaab (in ballast). Genomen 26 December 1863. Geschat op 75,965 dollars.

De Jabez Snow.

Verbrand.

Van Cardiff; van Cardiff uitgezeild en naar Montevideo bestemd. Genomen 29 Mei 1863 op 12° 54′ N. B. en 35° 10′ L. Geschat op 72,881 dollars.

De John A. Parks.

Verbrand.

Van Maine; van New-York uitgezeild en naar Montevideo bestemd. Genomen 2 Maart 1863 op 29° 25′ N. B., en 37° 47′ L. Geschat op 66,157 dollars.

De Justina.

Tegen rantsoen vrijgelaten.

Van de Vereenigde Staten. Genomen 25 Mei 1863 op 12° 04′ B. en 35° 10′ L. Geschat op 7000 dollars.

De Kate Cory.

Verbrand.

Van Westport. (Walvischvanger.) Genomen 18 April 1863 op 4° 08′ B. en 32° 01′ L. Geschat op 10,568 dollars.

De Kingfisher.

Verbrand.

Van Massachusetts; van Fair Haven uitgezeild ter walvischvangst. Genomen 3 Maart 1863 op 2⁰ 08′ N. B., en 26⁰ 08′ W. L. Geschat op 2,400 dollars.

De Lafayette (1).

Verbrand.

Van New-York; van New-York uitgezeild en naar Belfast bestemd. Genomen 23 October 1862 op 39⁰ 34′ N. B. en 63⁰ 26′ W. L. Geschat op 110,337 dollars.

De Lafayette (2).

Verbrand.

Van New-Bedford. (Walvischvanger). Genomen 15 April 1863 op 4⁰ 08′ B. en 32⁰ 01′ L. Geschat op 20,908 dollars.

De Lamplighter.

Verbrand.

Van Boston; van New-York uitgezeild en naar Gibraltar bestemd. Genomen 15 October 1862 op 41⁰ 32′ N. B., en 54⁰ 17′ W. L. Geschat op 117,600 dollars.

De Lauretta.

Verbrand.

Van Boston; van New-York uitgezeild met bestemming naar Madeira en de Middellandsche zee. Genomen 28 October 1862 op 39° 18′ N. B. en 67° 35′ W. L. Geschat op 32,880 dollars.

De Levi Starbuck.

Verbrand.

Van New-Bedford: van New-Bedford uitgezeild en naar de Stille zee bestemd. (Walvischvanger.) Genomen 28 October 1862 op 36° 13′ N. B. en 66° 01′ W. L. Geschat op 25,000 dollars.

De Louisa Hatch.

Verbrand.

Van Rochland; van Cardiff uitgezeild met bestemming naar Pointe de Galles. Genomen 4 April 1863 op 3° 12′ B. en 26° 09′ L. Geschat op 38,315 dollars.

De Manchester.

Verbrand.

Van New-York; van New-York uitgezeild en naar Liverpool bestemd. Genomen 11 October 1862 op 41° 08′ N. B., en 55° 26′ W. L. Geschat op 164,000 dollars.

De Morning Star.

Tegen borgstelling vrijgelaten.

Van Boston; van Calcutta uitgezeild met bestemming naar Londen. Genomen 23 Maart 1863 op 2° 08′ N. B. en 26° 08′ W. L. Geschat op 61,750 dollars.

De Nora.

Verbrand.

Van Boston; van Boston uitgezeild met bestemming naar Calcutta. Genomen 25 Maart 1863 op 1° 22′ B. en 26° 08′ L. Geschat op 76,636 dollars.

De Nye.

Verbrand.

Walvischvanger van New-Bedford; van New-Bedford uitgezeild. Genomen 24 April 1863 op 5° 45′ L.en 31° 53′ B. Geschat op 31,127 dollars.

De Ocean Rover.

Verbrand.

Van Massachusetts; van Massachusetts uitgezeild en terugkeerende van de walvischvangst. Genomen 8 September 1862 op de hoogte van Flores. Geschat op 70,000 dollars.

De Ocmulgee.

Verbrand.

Van Edgartown. Genomen 5 September 1862 op ongeveer 27° 20′ N. B. en 28° 08′ W. L. Geschat op 50,000 dollars.

De Olive Jane.

Verbrand.

Van de Vereenigde Staten; van Bordeaux uitgezeild en naar New-York bestemd. Genomen 21 Februarij 1863 op 29° 28′ N. B. en 44° 58′ W. L. Geschat op 43,208 dollars.

De Palmetto.

Verbrand.

Van New-York ; van New-York uitgezeild en naar St. Juan op Porto Rico bestemd. Genomen 3 Februarij 1863 op 27° 18′ N. B. en 6° 16′ W. L. Geschat op 18,430 dollars.

De Parker Cook.

Verbrand.

Van Boston van Boston uitgezeild en naar Cayes bestemd. Genomen 30 November 1862 op 18° 59′ N. B. en 68° 45′ W. L. Geschat op 10,000 dollars.

De Punjaub.

Tegen borgstelling vrijgelaten.

Van Boston; van Calcutta uitgezeild en naar Londen bestemd. Genomen 15 Maart 1863 op 8° 36′ N. B. en 31° 43′ W. L. Geschat op 55,000 dollars.

De Rockingham.

Verbrand.

Van de Vereenigde Staten; van Callao uitgezeild met bestemming naar Cork. Genomen 23 April 1864 op 15° 52′ Z. B. en 31° 44′ W. L. Geschat op 97,878 dollars.

De Sea Lark.

Verbrand.

Van New-York; van New-York uitgezeild met bestemming naar San Francisco. Genomen 3 Mei 1863 op 9° 39′ Z. B. en 32° 44′ W. L. Geschat op 550,000 dollars.

De Sonora.

Verbrand.

Van de Vereenigde Staten; van Singapore uitgezeild en naar Aycaab bestemd, in ballast. Genomen 7 September 1863 in de nabijheid van Malacca. Geschat op 46,545 dollars.

DE STARLIGHT.

Verbrand.

Van Boston; van Fayal uitgezeild en naar Boston bestemd. Genomen 7 September 1862 op de hoogte van Flores. Geschat op 4000 dollars.

DE TALISMAN.

Verbrand.

Van New-York; van New-York uitgezeild met bestemming naar Shanghaï. Genomen 5 Junij 1863 op 14° 30′ B. en 36° 26′ L. Geschat op 139,195 dollars.

DE TEXAN STAR.

Verbrand.

Van de Vereenigde Staten; van Maulmain uitgezeild met bestemming naar Singapore. Genomen 24 December 1863 in de nabijheid van Mallacca. Geschat op 97,628 dollars.

DE TONAWANDA.

Tegen rantsoen vrijgelaten.

Van Philadelphia; van Philadelphia uitgezeild en naar Liverpool bestemd. Genomen 9 October 1862 op 40° 03 N. B. en 54° 38′ W. L. Geschat op 80,000 dollars.

De Tycoon.

Verbrand.

Van de Vereenigde Staten; van New-York uitgezeild met bestemming naar San Francisco. Genomen 25 April 1864 op 11° 16′ B. en 32° 06′ L.

De Union.

Tegen rantsoen vrijgelaten.

Van Baltimore; van Baltimore uitgezeild en naar Jamaica bestemd. Genomen 5 December 1862 in de nabijheid van kaap Mayzi. Geschat op 1,500 dollars.

De Union Jack.

Verbrand.

Van Boston; van Boston uitgezeild en naar Shanghaï bestemd. Genomen 3 Mei 1863 op 9° 39′ B. en 32° 44′ L. Geschat op 77,000 dollars.

De Virginia.

Verbrand.

Van New-Bedford; van New-Bedford uitgezeild ter walvischvangst. Genomen 17 September 1862 op 40° 03′ N. B., en 32° 46′ W. L. Geschat op 25,000 dollars.

De T. B. Wales.

Verbrand.

Van Boston; van Calcutta uitgezeild met bestemming naar Boston. Genomen 8 November 1862 op 29° 15′ N. B. en 57° 57′ W. L. Geschat op 245,625 dollars.

De Washington

Tegen borgstelling vrijgelaten.

Van New-York; van de Chincha-eilanden uitgezeild en naar Antwerpen bestemd. Genomen 27 Februarij 1863 op 30° 19′ N. B. en 40° 01′ W. L. Geschat op 50,000 dollars.

De Wave Crest.

Verbrand.

Van New-York; van New-York uitgezeild en naar Cardiff bestemd. Genomen 7 October 1862 op ongeveer 41° N. B. en 53° L. Geschat op 44,000 dollars.

De Weather Gauge.

Verbrand.

Van Provincetown; van Provincetown uitgezeild. (Walvischvanger.) Genomen 9 September 1862 op de hoogte van Flores. Geschat op 10,000 dollars.

De Winged Racer.

Verbrand.

Van de Vereenigde Staten; van Manilla uitgezeild met bestemming naar New-York. Genomen 10 November 1863 in straat Sunda. Geschat op 150,000 dollars.

III.

REDEVOERING VAN DEN HEER LAIRD

OVER

DE ALABAMA.

Wij deelen hier den hoofdinhoud mede eener redevoering, door den heer Laird in het Lagerhuis uitgesproken, op den eerstvolgenden Vrijdag avond, na het te gronde gaan der *Alabama*.

„Na de discussie welke betrekkelijk de *Alabama* heeft plaats gehad, zal ik het Huis niet lastig vallen mèt al te uitvoerige bijzonderheden; ik wil alleen verklaren, naar hetgeen ik weet en hetgeen ik heb hooren zeggen, dat sedert den dag waarop het vaartuig geheel voltooid was, men het ongedekt heeft gelaten, en dat een ieder het heeft kunnen bezoeken. (*Toejuichingen*). Ik zal er nog bijvoegen dat de Commissarissen der regering de meest mogelijke vrijheid hadden om het schip te bezigtigen, terwijl het in aanbouw was. Toen zij zich bij den scheepsbouwmeester aanmeldden, liet men hun het schip zien. en dagelijks werden de tolbeambten aan boord ontvangen; zij bevonden zich daar ook toen het vaartuig voor goed vertrok, en zij verklaarden dat alles was zoo als het behoorde. (*Hoera! riep de heer Bright.*) Zij volgden het totdat de sleepboot het verliet, en zij waren verpligt zelven te verklaren, dat het van Liverpool vertrok zonder in iets hoegenaamd de vastgestelde wetten geschonden te hebben.

(*Hoor! hoor!*) Men heeft bij deze discussie de volgende kwestie opgeworpen: Indien een vaartuig zonder geschut of wapening als gevaarlijk beschouwd moet worden, dan zijn voorzeker krijgsammunitie van allerlei aard en gegroefde kanonnen ook gevaarlijk (*Toejuichingen.*) en zelfs nog gevaarlijker. (*Toejuichingen.*) Ik heb de registers van inschrijving van het custom-office te Londen en te Liverpool geraadpleegd en heb mij kunnen overtuigen dat er belangrijke verzendingen van krijgsmateriëel naar de Noordelijke Staten hebben plaats gehad; zij werden afgezonden door de beroemde huizen Baring & Comp. (*Daverende toejuichingen en gelach.*) Brown, Shipley & Comp. van Liverpool, en nog door verscheidene anderen, die ik niet in 't bijzonder behoef te noemen, maar wier sympathie voor het Noorden bij de leden van het Huis algemeen bekend is. (*Hoor! Hoor!*) Indien de honorable leden van Rochdale en Bradford al het gewigt verlangen te kennen der verzendingen van krijgsmateriëel, die door dit land geleverd werden aan de Noordelijke Staten van Amerika, behoeven zij zich slechts te wenden tot den amerikaanschen consul te Liverpool. — Ik ben er zeker van dat hij hun alle mogelijke inlichtingen zal geven, en met veel meer bereidwilligheid dan hij zulks voor mij en zelfs voor anderen zou doen. De consul boekt het ladingscertificaat van elk vaartuig, en geeft aan hetzelve een amerikaanschen zeebrief; hij kan dus naauwkeurig het getal gegroefde kanonnen opgeven, die uit dit land naar de Vereenigde Staten verzonden zijn — deze inlichting zouden al de leden van het Huis, ik ben er zeker van, gaarne vernemen. (*Luid geroep van: luister!*) In de boeken van het tolkantoor heb ik eenige uitvoerige aanwijzingen gevonden aangaande den uitvoer uit het Vereenigde koningrijk naar de Staten van Noord-Amerika, van den 1sten Mei 1861 tot den 31sten December 1863. Ziehier eenige opgaven daarvan: — 41,500 geweren (*Luistert! luistert!*), 341,000 karabijnen. (*Toejuichingen*), 26,500 geweren met vuursteenen, 49,982,000 slaghoedjes (*Toejuichingen en gelach.*) en 2250 sabels. Volgens eenige inlichtingen die ik heb kunnen verkrijgen heb ik grond om te gelooven dat men een derde en

zelfs de helft nog bij het voorgaande getal kan voegen voor andere dergelijke artikels, die onder den naam van snuisterijen naar de Vereenigde Staten verzonden zijn. (*Luistert! luistert!*). Ik heb zeer goede redenen om te beweren dat een schip van 2000 ton zes weken geleden is bevracht met het doel om eene lading van die zoogenaamde snuisterijen naar de Vereenigde Staten uit te voeren. (*Toejuichingen.*) De uitvoer heeft nog niet opgehouden. Van 1 Januarij tot 17 Maart 1863 bewijzen de boeken van het tolkantoor dat 23,870 geweerloopen, 30,802 karabijnen en 3,105,800 slaghoedjes naar de Vereenigde Staten zijn uitgeklaard. (*Luistert! luistert!*) Uit een en ander volgt dat, indien wij aan de Zuidelijke Staten twee ongewapende schepen geleverd hebben, die weinig geschikt zijn tot den oorlog, — schepen die zich in zee van hun krijgsmateriëel voorzien hebben, — eenige invloedrijke personen van dit land de Noordelijke Staten overvloedig voorzien hebben. (*Luistert! luistert!*) Om dit gedrag te regtvaardigen is men zelfs zoo ver gegaan van te zeggen dat gedurende den oorlog in de Krim, de Amerikanen zich zoo goed gedragen hadden, dat het honorable lid van Bradford en het lid van Birmingham beide hunne handelwijze tegenover onze regering geprezen hebben. En toch heb ik hooren zeggen dat een schip van de Vereenigde Staten was uitgezeild met bestemming naar Petropaulowski. (*Men roept: De naam?*) Indien het Huis mij wil vergunnen voort te gaan, zal ik een uittreksel uit de *Times* mededeelen, door den correspondent van dat blad te San Francisco geschreven en gedagteekend 29 Januarij 1863:

„De kwestie, aangaande de *Alabama* opgeworpen, bewijst dat zekere partij een beter geheugen behoorde te hebben. Gedurende den oorlog in de Krim werd een oorlogsschip (indien ik mij goed herinner de *America* geheeten) in Amerika gebouwd voor rekening van het russische Gouvernement, en geladen met wapenen en ammunitie, door een officier van de Marine der Vereenigde Staten naar den Stillen oceaan gevoerd. Deze officier bragt het naar Petropaulowski, waar het tegen het eskader der

Geallieërden dienst deed; het behoort nog tot de russische marine. (Men roept: *Neen!* en *Luistert! luistert!*) Wij maakten niet zoo veel beweging over deze vijandelijke handelwijze, welke door eene bevriende mogendheid verrigt was, een daad die wij niet konden beletten, zoo als onze vrienden thans doen naar aanleiding van de *Alabama*, waarvan onze regering het uitloopen niet heeft kunnen verhinderen.

„Het bevel over de *America* was aan den luitenant Hudson opgedragen; — indien ik naauwkeurig ben ingelicht, waaraan ik geenszins twijfel, was hij toen of was hij kort te voren luitenant bij de amerikaansche marine geweest; hij was de zoon van een zeer uitstekend officier, kapitein Hudson. Ik weet ook dat toen er twijfel gerezen was over het karakter van dit schip, de amerikaansche oorlogsschepen het beschermden in de verschillende havens welke het aandeed; bij zijn aankomst in Rusland werd de kapitein die het bragt rijk beloond. (*Luistert! luistert!*) Thans zal ik nog verder gaan wat de Vereenigde Staten betreft. In 1861, kort na de oorlogsverklaring, kwam een mijner vrienden, dien ik reeds sedert vele jaren ken, mij bezoeken, met het voornemen om schepen te laten bouwen voor rekening der amerikaansche regering, — dat wil zeggen van de Noordelijke Staten. (*Luistert! luistert!*) Plannen en bestekken werden aan mijn vriend gegeven door agenten van genoemd land, en aan den secretaris der amerikaansche marine overhandigd. Ik zal een uittreksel voorlezen uit den brief dien deze vriend mij geschreven heeft, van den 30sten Julij 1861. Hij komt van Washington:

„Sedert mijn aankomst heb ik herhaalde bijeenkomsten gehad met het departement der marine, en ik acht mij gelukkig u te kunnen mededeelen dat het geneigd is een gepantserd schip in het buitenland te doen vervaardigen. (*Luistert! luistert!*) Dit schip is tot een bepaald doel bestemd. Ik zend u hiernevens een memorandum dat het departement mij gisteren avond overhandigd heeft met het verzoek om het u toe te zenden met den

mailsteamer die den volgenden dag vertrekt, en u om een onmiddellijk antwoord te vragen. Indien gij een schip wilt bouwen gelijk dat hetgeen men verlangt, zend mij alsdan opgaaf van den prijs en den tijd dien gij noodig zoudt hebben, volgens het plan en de bestekken, die gij voor gepast zoudt houden." (*Daverende toejuichingen.*)

Het uittreksel van het memorandum verklaart dat „het vaartuig geschut moet voeren, in één woord, eene volledige uitrusting moet hebben." (*Hernieuwde toejuichingen en gelach.*) Den 14den Augustus ontving ik een anderen brief van denzelfden oorsprong. Het volgende is er een uittreksel van:

„Ik heb dezen morgen een nota ontvangen van den Ondersecretaris der Marine, waarin deze mij schrijft: „Ik hoop dat uwe vrienden de levering der beide gepantserde schepen zullen aannemen." (*Luistert! luistert!*)

Het huis waarmede ik toen in betrekking stond, ten gevolge van talrijke contracten die het met andere personen gesloten had, verklaarde dat het niet in staat was bestellingen op zich te nemen, die binnen een zoo korten tijd moesten geleverd worden. Ziehier het antwoord:

„Ik heb uw laatsten dien ik gisteren ontving aan den Secretaris der Marine gezonden, die zeer verlangend was dat deze gepantserde kogelvrije schepen door u zouden gebouwd worden: ik hoop dat gij er nu toe zult kunnen besluiten één of meer kanonneerbooten te doen bouwen." (*Daverende toejuichingen.*)

In den tegenwoordigen toestand der amerikaansche kwestie denk ik dat men mij wel zal ontslaan van het noemen van mijn correspondent. (*Luistert!*) Hij is overigens een gentleman, die allen eerbied verdient. Indien eenig lid van het Huis zulks verlangt, zal ik niet aarzelen hem de geheele correspondentie en de originele stukken ter hand te stellen; ik zal haar ook aan den eersten staatsminister in handen geven, doch alleen op confidentiëele voorwaarde, omdat de brieven mededeelingen behelzen aangaande de voornemens der amerikaansche regering, welke ik

zeer zeker niet zal openbaar maken. Nooit heb ik er over gegesproken, nooit heb ik er in 't minst op gezinspeeld. Maar daar ik zag dat de amerikaansche regering zooveel beweging maakte, en andere mogendheden beschuldigde dat zij de wet schonden of ontdoken, ofschoon zij zulks inderdaad niet gedaan hebben, denk ik dat het niet meer dan opregt is. (*Toejuichingen.*) Gelijk ik reeds gezegd heb, zijn dat onbetwistbare feiten. (*Luistert! luistert!*) Ik geloof niet dat ik de documenten die ik bedoel behoef openbaar te maken, omdat zij mij in vertrouwen zijn ter hand gesteld, maar indien iemand uwer, mijne heeren! den minsten twijfel koestert aangaande de waarheid van hetgeen ik heb medegedeeld, zal ik deze stukken met genoegen aan den Voorzitter of aan den eersten minister ter hand stellen, en men zal zien dat zij veel meer bevatten dan ik gezegd heb. (*Toejuichingen.*) Ik wil het geduld van het Huis niet langer op de proef stellen, maar ik moet zeggen dat het spreken over vrijheid in een land als de Noordelijke Staten van Amerika eene ongerijmdheid is! Bijna al de verklikkers die men in dit land kan vinden worden aan 't werk gesteld. (*Luistert! luistert!*) Ik geloof dat er spionnen zijn in de werkplaatsen van mijn zoon te Birkenhead en aan al de groote inrigtingen des lands. Spionnen zijn een mijner vrienden overal gevolgd, ten gevolge van eenige omstandigheden die op deze schepen betrekking hadden. Indien dat vrijheid is, is het beter in onzen tegenwoordigen toestand te blijven. (*Toejuichingen en gelach.*) Om te besluiten zal ik nog antwoorden op eene aanmerking die men gisteren avond gemaakt heeft, en die op mij of op iemand mijner vrienden toepasselijk is. (*Luistert!*). Ik heb liever dat mijn naam bekend blijft bij het nageslacht als bouwmeester van een dozijn *Alabamas*, dan wel als die van een man die koelbloedig het volk poogt op te ruijen, (*Daverende toejuichingen.*) en die de instellingen van zijn land roemt, instellingen zonder waarde, instellingen die van de vrijheid eene utopie maken. (*Toejuichingen*).

IV.

GEVECHT MET DE HATTERAS.

1.

Uittreksel uit het journaal van een der officieren van DE ALABAMA.

Zondag 11. — Stijve bries uit het oosten. Het reglement wordt voorgelezen, 12 u.: achttien mijlen van Galveston. Terwijl ik deze regels schrijf, wordt er druk geredeneerd over de waarschijnlijkheid van een gevecht vóór morgen ochtend; 2 u. 35 m. des avonds: ligte bries; door den uitkijk wordt van onzen boeg een schip gezien. Kort daarna zag men er drie, en ten slotte telde men vijf schepen: van twee daarvan werd gezegd dat zij stoombooten waren. Een ieder verheugde zich in de verwachting van een gevecht; men twijfelde er niet aan, of het zouden naar alle waarschijnlijkheid oorlogsschepen zijn, die tot het blokkade-eskader behoorden. De matrozen van bakboordswacht kwamen op het dek en begonnen uit eigen beweging de stukken voor het gevecht in gereedheid te brengen. Zij die tot bakboordswacht behoorden waren bezig met de toebereidselen voor het neerlaten der schroef; anderen maakten een kabel aan een boei vast en wierpen dien over den boeg in zee; de machinisten maakten de vuren aan om stoom te maken, de officieren onderzochten hunne wapenen en redeneerden over de sterkte van hun vijand of van hunne vijanden. Te 2 u. 30 m. werden de zeilen vastgemaakt en wendde men naar het zuiden. Te 4 u. werd

aangekondigd dat een steamer zich van de vloot verwijderde en op ons aanhield. Wij zetten het groot marszeil bij en lieten de schroef neder; te 4 u. 50 m. was alles gereed voor het gevecht. Het vervolgde schip stuurt N. N. O. Het is tien mijlen van ons verwijderd. Te 5 u. 45 m. begon de schemering; wij maakten de zeilen vast. Te 6 u. 20 m. werd er alarm geslagen; wij bemanden de stuurboords-batterij en laadden de stukken met kleine houwitsers van het tweede kaliber. Wij wendden om den steamer af te wachten; men had opgemerkt dat het een raderstoomboot met twee masten was; hij scheen op het oog 1200 tonnen te meten, maar op den afstand waarop hij zich vóór het aanbreken van den nacht bevond, konden wij geen naauwkeurig oordeel vellen over zijne grootte, enz.

Te 6 u. 30 m. praaide de vreemde steamer ons en vroeg: „Schip oh?" Wij antwoordden (om ons van zijne nationaliteit te verzekeren): „Schip van H. M. de koningin van Groot-Brittanje de *Petrel!* Schip oh?" Wij herhaalden deze vraag twee- of driemaal totdat men ons antwoordde: „Steamer der Vereenigde Staten..." — Men kon den naam niet verstaan; maar de woorden „steamer der Vereenigde Staten" waren in elk geval voor ons voldoende. Daar er bij ons geen twijfel meer bestond over zijn nationaliteit, riepen wij te 6 u. 30 m. dat ons schip „de steamer der Geconfedereerde Staten de *Alabama*" was, en deden de laatste lettergreep van onzen naam vergezeld gaan van een houwitser dien wij op den vijand afschoten. Op dit teeken vielen de overige stukken in, en wij gaven hem de volle laag. Alle houwitsers raakten zijn romp; en men hoorde op ons schip duidelijk elk schot. Men maakte daaruit op dat hij gepanserd was.

De vijand beantwoordde ons vuur, en weldra was het gevecht in vollen gang. Van beide zijden onderhield men een levendig vuur; onze manschappen deden hun best alsof het gevecht van elk in 't bijzonder had afgehangen, en zoo was het ook; pistolen en getrokken geweren braakten onophoudelijk van ons dek een doodelijk vuur uit; gedurende het heetste van het gevecht was de afstand niet grooter dan veertig yards! Het was een verhe-

ven maar tevens vreeselijk schouwspel; de kanonnen braakten in de duisternis van den nacht heldere vuurvlammen uit; onze kogels troffen den vijand met eene kracht die duidelijk zigtbaar was. Toen de houwitsers en vooral die met slaghoedjes zijne zijden raakten, werden deze verlicht en vertoonden scheuren van vijf of zes voeten lengte. Een kogel trof onze schoorsteenpijp en kwetste een der manschappen aan de wang, toen de vijand het vuur staakte en een schot loste aan lij, daarna een tweede, vervolgens nog een... werd er bevel gegeven het vuur te staken. Het was 6 u. 52 m. Een luid hoera deed zich bij ons aan boord hooren, en eerst nadat allen zich moede geschreeuwd hadden, kon men stilte verkrijgen. Eindelijk praaiden wij het schip, dat verklaarde zich over te geven; het stond geheel in brand en was tevens op het punt van te zinken. Het zond daarop een sloep bij ons aan boord en gaf de kanonneerboot der Vereenigde Staten de *Hatteras*, negen stukken voerende, aan ons over, zij werd gekommandeerd door luitenant Blake; met 140 man equipage. Onverwijld werden de sloepen uitgezet en haar ter hulp gezonden; eensklaps werd er geroepen dat een andere steamer naar ons koers zette. De sloepen werden teruggeroepen en ingehaald; maar men zag weldra dat het slechts een valsch alarm geweest was. Men hernieuwde het bevel; de equipagemeester en de onderequipagemeesters floten: „alle manschappen in de sloepen ten einde het volk te redden!" De gevangenen waren spoedig bij ons aan boord gebragt — de officieren werden toevertrouwd aan de wacht van het achter-halfdek en de manschappen in de ligte boeijen gesloten. De booten werden geheschen, de kanonnen vastgesjord en een extra-oorlam werd geschonken. De geheele bemanning werd door het fluitje bijeengeroepen; het vijandelijke schip zonk, en wij stoomden bedaard weg te 8 u. 30 m. Alles was in minder dan twee uren afgeloopen. Inderdaad indien wij geen gevangenen aan boord gehad hadden, zouden wij gezworen hebben dat er niets bijzonders had plaats gehad: de mannen die de bakboordswacht hadden sliepen gerust in hunne hangmatten. Het gedrag onzer matrozen

was inderdaad prijzenswaardig; geen verwarring, geen geraas, allen waren kalm en vastberaden. De koelbloedigheid die zij toonden was bewonderenswaardig, en oude gedienden zouden zich niet bedaarder gedragen hebben. Onze eerste equipagemeester was op dat oogenblik in al zijn kracht. Men hoorde hem tusschen de kanonschoten die een oorverdoovend geraas maakten, uitroepen:

„Wischt uit!" — „Laadt met een kardoes!" — „Vuur! De houwitsers van den tweeden rang!" — „Op zijde!" — „Goed zoo; achteruit!" — „Opgepast!" — „Goed zoo!" — „Daar!" — „Vuur!" — „Die is raak!" — „Verd....! Ge hebt er een gedood!" — „Daar hebt ge een mondstopper!" enz. enz. De onderequipagemeester scheen ook zeer in zijn schik. Toen hij zijn stuk op den vijand rigtte, hoorde men hem bij elk schot uitroepen: — „Daar hebt ge wat van *het uitvaagsel van Engeland!*" — „Daar hebt ge een engelsche pil om te slikken!" De dagbladen van New-York hadden eenmaal gezegd dat onze manschappen uit *het uitvaagsel van Engeland* bestonden! Alle stukken werden even juist gerigt. Wij werden zevenmaal getroffen. Slechts één man werd gedurende het gevecht getroffen, maar kreeg slechts eene ligte wond aan de wang. Een kogel trof ons beneden de waterlijn, drong tot de binnenhuid door en ricocheerde; een tweede schot nam den schoorsteen mede, een derde doorboorde de zijde dwars door het halfdek, en bleef in de tegenovergestelde zijde zitten; een ander in de lampenkamer; in de kajuits schijnlichten, verscheidenen kwamen in de kolenhokken teregt. Toen wij een houwitser opnamen en onderzochten, bemerkten wij dat hij met zand in plaats van met kruid gevuld was. Het vuur van den vijand was hoofdzakelijk tegen onzen achtersteven gerigt, en zijne kogels vlogen vaak over ons achter-halfdek heen, waarop onze kapitein zich bevond; terwijl de kogels boven zijn hoofd floten, zeide hij met zijne gewone bedaardheid: — „Mikt laag!" — „Besteedt niet den geheelen dag met dien kerel in den grond te boren!" Wat ons betreft, wij wisten niet of dit schip gepantserd was of niet.

Toen kommandant Blake zijn degen overgaf, zeide hij, dat hij zulks „met grooten weerzin" deed. Kapitein Semmes maakte een eigenaardig geluid met de lippen, en noodigde hem uit, hem naar zijn kajuit te volgen. Toen de kommandant Blake aan kapitein Semmes zijn rang had te kennen gegeven, liet deze hem zijn receptiesalon tot zijn bijzonder gebruik gereed maken. De overige officieren werden volgens hun rang in de longroom en in de kuil gehuisvest, nadat zij hun woord van eer gegeven hadden, en de equipage werd op de koebrug geplaatst; onze manschappen behielpen zich gaarne ten einde te zorgen dat de gevangenen eene behoorlijke plaats hadden. Het was ons onmogelijk naauwkeurig het verlies van den vijand te weten te komen; er bestond een verschil van zeventien man in het getal gesneuvelden, en de *Hatteras* had manschappen aan boord die zij naar een ander schip moest overbrengen. Zij gaf een verlies op van twee gesneuvelden en zeven gekwetsten. Maar een oogenblik voor het begin van het gevecht had zij een sloep uitgezet om ons te enteren; gelijk wij voorzagen, en later ook vernamen, roeide deze sloep naar de vloot en bereikte Galveston. Uit een gesprek met den eerste-luitenant der *Hatteras* vernam ik, dat zoodra wij onzen naam noemden, en hem de eerste laag gaven, de geheele bemanning van het achterhalfdek de stukken verlaten had, alsof zij van den schrik verlamd ware; en het duurde eenige oogenblikken voordat zij zich van den schrik herstelde. Het gedrag van een harer officieren was in den hoogsten graad laf en schandelijk. Eenigen onzer houwitsers gingen door het geheele schip heen, voordat zij barsten. Anderen barsten binnen in het schip en stichtten op drie verschillende plaatsen brand; een kogel vloog door hare machine en stelde deze ten eenenmale buiten staat dienst te doen; een andere barstte bij den stoomketel, en het kokend water verbrandde allen die zich daar bevonden. Op deze wijze werd op acht-en-twintig mijlen van Galveston een gevecht geleverd dat wel is waar van weinig belang was, maar het was in elk geval het eerste dat tusschen twee schepen in volle zee geleverd werd. De *Hatteras* was al-

leen in het kaliber van haar geschut zwakker dan haar vijand — zij voerde negen stukken, namelijk: vier van 32, twee gegroefde van 30, die een (konischen) kogel van 60 pond schoten, één gegroefd van 20 en twee kleine stukken van 12. Ten gevolge van de tegenstrijdige opgaven der officieren was het ons onmogelijk tot eene naauwkeurige schatting harer bemanning te geraken. Het aantal onzer gevangenen bestond uit 17 officieren en 101 matrozen. Wij vernamen later dat de *Hatteras* een der zeven schepen was die afgezonden waren om Galveston te hernemen, dat zich toen in de magt onzer troepen bevond, zonder dat wij er iets van wisten. Wij vernamen ook dat het vlaggeschip de *Brooklyn*, van 22 stukken, en de *Oneïda*, van 9 stukken, vertrokken waren om ons op te zoeken. Volgens hun verhaal aangaande de rigting die zij genomen hadden, moeten zij ons noodzakelijk gezien hebben.

2.

Officiëel rapport van den kommandant der Hatteras aan zijne regering.

Consulaat der Vereenigde Staten.

Kingston, *Jamaica*, 21 Januarij 1863.

Mijnheer, — Het is voor mij een treurige pligt het departement der Marine kennis te moeten geven van het verlies van den steamer der Vereenigde Staten de *Hatteras*, waarover ik het bevel heb gevoerd; hij is in den grond geboord door den steamer der opstandelingen de *Alabama*, in den nacht van den 11den dezer in het gezigt van de kusten van Texas. Ik deel u hierbij de oorzaken dezer ramp mede:

In den namiddag van den 11den dezer, te 2 u. 30 m. des namiddags, terwijl ik voor Galveston, Texas, voor anker lag

met de vloot van den Commodore Bell, ontving ik door middel van seinen van het schip der Vereenigde Staten de *Brooklyn* bevel om jagt te maken op een schip dat zich in het zuidoosten bevond. Onmiddellijk ligtte ik het anker en zette met den meest mogelijken spoed koers in de aangewezen rigting. Eenige oogenblikken later kon men het vreemde schip van het dek der *Hatteras* zien en verkreeg men de zekerheid dat het een steamer was. Ik deelde deze bevinding aan het vlaggeschip mede door middel van seinen. Ik zette de vervolging voort en won weldra op het verdachte schip. Daar mij de geringe snelheid der *Hatteras* zeer goed bekend was, vermoedde ik aanstonds dat men list gebruikte en beval ik de noodige toebereidselen voor den strijd te maken, en alles voor een ernstigen aanval en eene krachtige verdediging in gereedheid te brengen.

Toen ik op ongeveer vier mijlen van het vaartuig gekomen was, bespeurde ik dat het opgehouden had te stoomen en dat het ons afwachtte.

Het was bijna 7 u. en volkomen duister; maar ondanks de duisternis begreep ik uit het algemeene voorkomen van het vaartuig en zijne bewegingen dat ik weldra in een gevecht zou gewikkeld worden met den steamer der opstandelingen de *Alabama*. Daar ik mij slechts van vier stukken aan elke zijde der *Hatteras* bedienen kon, — twee kleine van 32, een gegroefd kanon Parot van 30 en een gegroefd kanon van 20 — besloot ik den vreemdeling te naderen opdat mijne stukken, indien zulks noodig mogt zijn, digt bij hem zouden zijn.

Ik kwam binnen het bereik der stem — op ongeveer 75 yards — en ik liet vragen: „Welke steamer?" Men antwoordde mij: „Hr. Ms. schip de *Petrel*." Ik zeide toen dat ik een sloep bij hem aan boord wilde zenden, en ik gaf tegelijk bevel zulks te doen. Inmiddels waren de schepen van plaats veranderd; de vreemdeling trachtte zich zoo te plaatsen dat hij mij van achteren bestrijken kon. Bijna terstond toen het fluitje bevel gegeven had dat de sloep zich verwijderen zou, riep men ons van het vreemde schip toe: „Wij zijn de steamer der Geconfedereer-

den de *Alabama.*" En deze verklaring was van eene volle laag vergezeld. Op hetzelfde oogenblik gaf ik bevel zijn vuur te beantwoorden. Daar ik maar al te goed de kwetsbare plaatsen der *Hatteras* kende, hoopte ik, toen ik het gevecht met de *Alabama* begon, haar te kunnen enteren en op deze wijze de zee te bevrijden van dit roofschip. Ik stoomde terstond naar de *Alabama* toe, maar ten gevolge der groote snelheid des vijands en de ongeschiktheid van den romp der *Hatteras*, een gebrek dat onze vaart natuurlijk vertraagde, was het voor haar gemakkelijk mijne poging te verijdelen en te ontkomen toen ik op slechts dertig yards afstands van hem gekomen was. Op dezen afstand wisselden wij geweer- en pistoolschoten. Het vuur werd aan beide zijden krachtig voortgezet. Eindelijk sloeg een houwitser dwars door het schip in het ruim waar hij brand veroorzaakte; te gelijkertijd sloeg een tweede houwitser door de eerste opening; hij barste in een naburig vertrek dat hij insgelijks in brand stak; een andere sloeg door den cilinder en vervulde de machinekamer en het dek met stoom. Toen was het voor mij onmogelijk het schip te besturen of de pomp in werking te brengen waardoor alleen de brand gebluscht kon worden.

Met een op twee plaatsen brandend schip, ver van alle menschelijke hulp, met het uitzigt op een schipbreuk zonder mogelijke redding, de cylinder door een kogel beschadigd en de machine onbruikbaar gemaakt, zette ik echter het vuur levendig voort in de dubbele hoop van de *Alabama* reddeloos te schieten, en de aandacht der voor Galveston zich bevindende vloot te trekken, die slechts acht-en-twintig mijlen verwijderd was.

Men berigtte mij weldra dat de houwitsers in de waterlijn waren doorgedrongen, en geheele bladen ijzer verscheurd hadden, en dat het water in het schip stroomde; het was volkomen nutteloos eene poging te doen om het kwaad te herstellen, want het schip zonk snel. Toen ik deze treurige waarheid vernam, en opmerkte dat de *Alabama* aan zijn bakboordsboeg volkomen buiten het bereik van onze kanonnen was, en ongetwijfeld geheel gereed om mijn dek met haar geschut te bestrijken, ge-

voelde ik dat ik het regt niet had om nutteloos en doelloos het leven op te offeren van allen die onder mijn bevel stonden.

Om te beletten dat de *Hatteras* in de lucht vloog, want de brand maakte overal groote vorderingen, beval ik de kruidkamer onder water te zetten. Daarna losten wij een schot aan lij. De *Alabama* vroeg of wij hulp verlangden en wij antwoordden bevestigend.

De *Hatteras* zonk; om het leven mijner officieren en manschappen te redden, beval ik de stukken aan bakboordszijde over boord te werpen. Indien ik dit niet gedaan had, ben ik er zeker van dat het schip zòu gezonken zijn en vele dappere lieden en kostbare levens tegelijk daarmede zouden verloren gegaan zijn. Na een aanmerkelijke vertraging welke veroorzaakt werd door het gerucht dat er een steamer van den kant van Galveston kwam opdagen, zond de *Alabama* ons eindelijk hulp, en het doet mij genoegen het Departement der Marine te kunnen mededeelen dat alle in leven zijnde manschappen behouden van de *Hatteras* op de *Alabama* werden overgebragt.

Twee minuten nadat wij haar dek verlaten hadden zonk de *Hatteras* met den voorsteven het eerst, met haar wimpel aan den mast, en met alle wapenen en ammunitie. De vijand kon door de snelheid waarmede het schip zonk ons niet één wapen ontnemen.

De batterij waarvan de *Alabama* zich tegen de *Hatteras* bediende bestond uit negen stukken, namelijk: zes van 32, een van 100, een van 68, en een gegroefd kanon van 24. De groote meerderheid der *Alabama* boven ons door hare zware batterij en hare machines beneden de waterlijn zal aan de aandacht van het Departement niet ontgaan; dat met de inrigting der *Hatteras* bekend is, en zeer goed weet dat zij niet in staat was zich met een behoorlijk gebouwd oorlogsschip te meten.

De afstand die de *Hatteras* gedurende het gevecht van de *Alabama* scheidde wisselde af van vijf-en twintig tot honderd yards. De *Hatteras* deed ongeveer vijftig schoten, en ik denk dat de *Alabama* er meer loste.

Ik wensch te uwer kennis te brengen de moedige en ijverige wijze waarop de onderofficier Porter, wapenkapitein, zijn pligt heeft vervuld. Het gedrag van den tweeden chirurgijn Edward S. Mathews, die gedurende en na het gevecht al zijne zorgen aan de gekwetsten besteed heeft, verdient allezins mijne aanbeveling. Ook wenschte ik de aandacht van het Departement te vestigen op den bootsmansmaat M. Grath, die tijdelijk den post van kanonnier bekleedde. De duisternis van den nacht en de bijzondere constructie der *Hatteras* zijn oorzaak dat ik alleen over het gedrag van deze officieren kan spreken, die mijne aandacht in 't bijzonder tot zich trokken, maar naar het karakter van het gevecht en de groote averij die aan de *Alabama* werd toegebragt te oordeelen, heb ik persoonlijk volstrekt geen reden om te gelooven dat eenig officier zijn pligt niet gedaan heeft.

Ik kan de matrozen der *Hatteras* niet genoeg prijzen. Hun geestdrift en dapperheid hadden een beter lot verdiend.

Ik voeg hierbij het rapport van den onderchirurgijn E. S. Mathews, en gij zult daaruit zien dat wij vijf gekwetsten en twee gesneuvelden gehad hebben. Diegenen die wij misten hebben, gelijk wij hopen, zich bij de vloot voor Galveston kunnen voegen.

Ik zal aan het Departement in een afzonderlijk rapport mijne handelingen en mijne bevelen mededeelen, van het oogenblik af dat wij op de *Alabama* zijn overgebragt, tot op den dag waarop de eerstvolgende mail van hier naar de Vereenigde Staten zal vertrekken.

Ik noem mij eerbiedig uw gehoorzamen dienaar

H. C. Blake,

luitenant-kommandant.

Aan den Honor. Gideon Welles,

Secretaris van het Departement der Marine,

Washington.

V.

KOERSEN VAN DE SUMTER.

Vertrokken van New-Orleans 30 Junij 1861, te Gibraltar aangekomen 18 Januarij 1862.

Jaartal 1861.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
Julij 1	26 18 N.	87 23 W.
2	23 04	86 13
3	21 29	84 06
4	Geen waarneming.	
5	Op de hoogte der Jardinellen.	
6	Te Cienfuegos (Cuba).	
7	" "	
8	In 't gezigt der Kaaimans-eilanden.	
9	In 't gezigt van Jamaica.	
Van 10 tot 16	Geen waarneming.	
Van 16 tot 24	te St. Anna (Curaçao).	
Van 24 tot 27	In 't gezigt van en te Puerto Cabello.	
28	In 't gezigt van het Schildpadden-eiland.	
Van 29 tot Aug. 5	Te Porto de Espana.	

Jaartal 1861.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
Aug. 6	9 14 N.	59 10 W.
7	8 31	56 12
8	7 19	53 34
9	6 10	50 48
10	4 29	48 25
11	2 38	47 48
12	4 10	49 37
13	4 56	50 55
14	4 49	51 19
15 } 16 }	Te Cayenne.	
17	5 56	
18	Op de hoogte van den mond der Suriname.	
Van 19 } tot 31 }	Te Paramaribo.	
Sept. 1	Geen waarneming.	
2	4 50	50 20
3	3 05	48 44
4	00 44	47 12
5	1 03	44 48
Van 6 } tot 15 }	Te Maranham.	
16	00 17 Z.	42 59
17	2 19 N.	41 29
18	3 38	40 57
19	4 33	40 41
20	4 46	41 00
21	5 12	41 59

Jaartal 1861.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
Sept. 22	5 37 N.	42 12 W.
23	5 25	42 19
24	6 35	42 27
25	6 20	42 27
27	6 24	43 10
28	6 10	44 20
29	6 55	45 08
30	7 33	45 28
Oct. 1	7 39	45 55
2	8 19	46 23
3	8 30	46 21
4	8 55	46 58
5	9 13	47 21
6	8 31	47 08
7	8 13	47 13
8	8 52	46 44
9	7 21	46 30
10	6 22	45 48
11	6 38	45 13
12	6 56	44 41
13	7 04	44 47
14	8 31	45 46
15	9 36	48 11
16	10 22	50 05
17	11 37	51 49
18	13 01	53 12
19	13 33	53 46
20	13 46	54 06
21	14 00	54 07

Jaartal 1861.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
Oct. 22	14 21 N.	54 16 W.
23	14 36	54 37
24	15 20	54 51
25	16 54	55 30
26	18 30	56 04
27	17 54	56 30
28	17 03	57 07
29	16 54	57 33
30	16 40	58 16
31	16 54	57 59
Nov. 1	16 52	57 25
2	16 32	56 55
3	16 35	57 38
4	16 43	57 45
5	17 10	59 06
6	16 39	59 54
7	16 00	60 46
8		
9	15 08	61 54
Van 10 tot 23	Te Martinique.	
24	16 12	
25	18 11	58 48
26	20 07	57 12
27	22 22	56 27
28	24 22	57 12
29	25 51	57 36
30	27 16	58 29

Jaartal 1861.		Breedtegraden.	Lengtegraden.
Dec.	1	27 38 N.	58 20 W.
	2	28 12	58 09
	3	29 10	57 22
	4	30 03	55 09
	5	30 19	53 02
	6	29 35	52 02
	7	29 27	51 35
	8	30 57	51 49
	9	31 35	51 14
	10	32 39	49 47
	11	32 48	49 32
	12—13	33 28	47 03
	14	33 49	44 47
	15	34 00	42 05
	16	33 24	40 43
	17	33 24	40 00
	18	33 53	38 43
	19	34 30	36 40
	20	34 17	35 31
	21	35 17	35 05
	22	Geen waarnemingen.	
	23	36 29	32 32
	24	37 31	31 30
	25	36 08	28 42
	26	35 09	25 56
	27	35 00	22 49
	28	35 17	20 53
	29	35 43	18 59
	30	35 39	17 33
	31	35 22	16 27

Jaartal 1862.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
Jan. 1	35 53 N.	13 14 W.
2	35 52	9 36
3	35 49	7 00

Den 4den Januarij kwam de *Sumter* te Cadix aan, en vertrok den 17den van daar naar Gibraltar: zij liep hier den volgenden dag binnen en werd toen afgekeurd.

VI.

KOERSEN VAN DE ALABAMA.

Jaartal 1862.		Breedtegraden.	Lengtegraden.
Aug.	25	39 15 N.	26 30 W.
	26	39 39	26 07
	27	39 59	24 34
	28	39 58	21 30
	29	38 56	19 23
	30	37 23	19 06
	31 bij gissing	36 23	21 54
Sept.	1	35 33	22 17
	2	35 29	24 22
	3	36 16	25 56
	4	37 22	28 08
	5	Geen waarneming.	
Van 6 tot 11		In 't gezigt van Flores.	
	12	40 17	34 05
	13	40 34	35 24
	14	40 12	33 02
	15	40 03	32 46

Jaartal 1862.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
Sept. 16	In 't gezigt van Flores.	
17	40 03 N.	32 46 W.
18	39 50	35 25
19	38 32	35 03
20	37 20	36 26
21	36 35	36 58
22	35 21	37 26
23	34 43	38 38
24	34 52	48 28
25	34 59	41 10
26	35 35	41 36
27	37 12	43 13
28	37 40	42 00
29	37 09	42 13
30	38 39	45 03
Oct. 1	40 27	46 31
2	40 tot 40 30	48 tot 48 20
3	39 58	50 00
4	39 52	50 41
5	40 19	51 14
6	41 02	53 50
7	Geen waarneming.	
8	41 00 D. R.	55 43 D. R.
		54 37 Ch.
9	40 03 N.	54 38 W.
10	41 13	53 45
11	41 08	55 26
12	41 42	56 48
13	bij gissing 40 30	59 28

Jaartal 1862.		Breedtegraden.	Lengtegraden.
Oct. 14		41 21 N.	59 31 W.
15		41 32	59 17
16		42 16 D. R.	59 18
17		42 06 D. R.	59 46
18	bij gissing	41 25 N.	59 10
19		40 21	62 08
20		40 28	62 40
21		40 18	62 40
22	bij gissing	40 16	64 17
23		39 34	63 26
24		40 04	62 05
25		39 57	63 18
26		40 11	64 32
27		39 47	68 06
28		39 18	67 35
29	Geen waarneming.		
30		39 18	69 12
31		37 51	67 24
Nov. 1		36 15	65 55
2		36 13	66 01
3		35 17	67 11
4		34 27	63 30
5		31 34	61 27
6		29 05	61 22
7		29 03	59 22
8		29 15	57 57
9		27 51	58 24
10		25 40	57 50
11		24 05	57 36

Jaartal 1862.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
Nov. 12	22 58 N.	57 37 W.
13	22 08	57 43
14	21 11	57 49
15	10 40	58 24
16	18 00	59 27
17	15 51	60 20
18	13 15	63 01
21	12 10	64 35
van 22 tot 25	Op het eiland Blanquilla.	
26	13 12	65 30
28	16 19	66 06
29	17 45	67 15
30	18 59	68 45
Dec. 1	19 40	69 49
2	20 04	71 50
3	20 12	72 58
van 4 tot 12	Op de hoogte van kaap Mayzi, Jamaica en Cuba.	
13	18 47	78 27
14	18 16	80 43
15	18 39	83 06
16	19 16	84 10
17	19 18	84 25
18	19 47	85 46
19	20 00	85 31
20	21 20	86 32
21	22 06	88 40
22	21 26	91 15

Jaartal 1862.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
Dec. 23	20 18 N.	91 50 W.
van 24 tot 31	Bij de Arcas-eilanden.	
1863.		
Jan. 1 tot 5	Bij de Arcas-eilanden.	
6	21 11	93 13
7	22 35	94 26
8	24 36	94 45
9	26 19	94 11
10	27 45	94 42
11	28 51	94 55
12	28 03	93 08
13	27 05	90 37
14	25 58	88 58
15	26 16	88 35
16	23 43	87 35
17	51 45	85 34
18	19 50	82 51
19	18 30	80 34
van 20 tot 25	Te Port-Royal.	
26	17 50	74 52
27	17 19	72 21
28	17 56	70 28
29	Te St. Domingo.	
30	19 31	67 38
31	21 45	68 06

Jaartal 1863.		Breedtegraden.	Lengtegraden.
Febr.	1	24 08 N.	68 18 W.
	2	26 17	68 06
	3	27 18	68 10
	4	28 00	64 11
	5	27 10	61 30
	6	25 44	60 32
	7	26 36	60 15
	8	25 41	58 48
	9	24 51	57 55
	10	24 32	56 53
	11	24 52	56 34
	12	25 15	56 36
	13	26 08	55 32
	14	27 09	53 17
	15	28 29	50 07
	16	28 45	46 57
	17	28 11	55 01
	18	28 15	44 37
	19	28 04	44 29
	20	28 32	45 05
	21	29 28	44 58
	22	29 33	44 57
	23	30 21	43 55
	24	30 32	42 50
	25	30 22	41 03
	26	30 23	40 42
	27	30 19	40 01
	28	30 07	39 38

Jaartal 1863.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
Maart 1	29 50 N.	38 31 W.
2	29 25	37 47
3	28 42	36 59
4	27 02	35 44
5	26 04	35 23
6	24 09	32 20
7	24 30	35 12
8	22 36	34 32
9	20 22	33 53
10	18 26	33 17
11	16 18	32 36
12	13 57	31 47
13	11 31	31 25
14	9 24	31 48
15	8 36	31 43
16	7 46	30 21
17	7 53	30 34
18	7 14	29 26
19	5 59	28 01
20	4 32	27 00
21	2 47	26 23
22	2 11	26 24
23	2 08	26 08
24	1 41	26 13
25	1 22	26 08
26	1 12	26 32
27	Geen waarneming.	
28	00 46	26 19
29	00 18	26 10
30	00 34 Z.	25 35
31	00 39	25 19

Jaartal 1863.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
April 1	1 00 Z.	25 20 W.
2	2 10	26 02
3	2 52	25 58
4	3 12	26 09
5	3 25	27 04
6	3 46	28 00
7	3 57	30 07
8	4 01	31 17
9	4 08	32 01
van 10 tot 22	Te Fernando de Noronha.	
23	4 42	31 49
24	5 45	31 53
25	6 22	31 44
26	7 36	31 57
27	8 16	32 18
28	8 19	31 40
29	8 22	31 07
30	9 02	31 39
Mei 1	9 17	32 17
2	9 37	32 34
3	9 39	34 44
4	8 48	32 34
5	10 06	32 45
6	10 24	32 30
7	12 08	33 07
8	12 30	33 52
9	12 55	34 49
10	13 29	36 07

Jaartal 1863.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
van 11 tot 21	Te Bahia.	
22	13 04 Z.	37 36 W.
23	12 33	36 39
24	11 34	34 54
25	12 04	35 10
26	11 39	34 47
27	12 15	35 05
28	12 54	35 18
29	13 31	35 38
30	14 19	35 36
31		
Junij 1	14 44	35 15
2	15 01	34 56
3	15 09	35 04
4	14 46	34 57
5	14 35	36 26
6	15 17	35 26
7	16 07	35 37
8	15 55	35 28
9	16 55	35 36
10	16 17	34 35
11	15 32	33 46
12	17 25	34 24
13	19 21	35 37
14	19 54	35 18
15	22 38	35 11
16	23 41	35 36
17	23 54	35 53

Jaartal 1863.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
Junij 18	24 16 Z.	37 15 W.
19	24 57	39 01
20	25 48	40 18
21	25 46	40 16
22	25 55	40 21
23	25 24	38 40
24	25 19	36 36
25	25 56	33 34
26	26 40 D. R.	30 16
27	26 01	28 29
28	25 57	30 31
29	26 35	32 59
30	25 56	35 12
Julij 1	25 38	36 38
2	26 14	37 51
3	26 31	37 33
4	27 27	34 37
5	27 58	31 43
6	28 28	30 20
7	29 45	27 36
8	30 00	24 20
9	29 57	21 16
10	29 29	17 47
11	28 00	15 12
12	26 44	13 32
13	28 13	13 27
14	29 21	11 31
15	30 07	8 06
16	30 39 D. R	4 05

Jaartal 1863.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
Julij 17	30 16 Z.	00 20 W.
18	29 54	3 04 O.
19	29 47 D. R.	5 32
20	29 57	7 23
21	30 43	10 19
22	31 33	12 37
23	31 59	14 12
24	33 24	14 51
25	33 56	15 34
26	33 26	16 37
27	33 46	17 17
28	33 46	17 31
van Julij 29 tot Aug. 16	In de baai van Saldanha	
17	34 03	17 11
18	33 24	16 56
19	32 52	17 09
20	32 45	16 55
21	33 14	15 41
22	32 13	16 08
23	31 43	15 30
24	31 24	14 34
25	31 18	13 37
26	27 57	14 12
27	Geen waarneming.	
van 28 tot 30	Te Angra Pequena.	
31	26 51	14 40

Jaartal 1863.		Breedtegraden.	Lengtegraden.
Sept.	1	Geen waarneming.	
	2	28 37 Z.	10 13 O.
	3	29 43	8 59
	4	30 04	8 46
	5	30 24	9 28
	6	30 35	11 16
	7	31 17	11 07
	8	31 41	11 16
	9	32 30	12 49
	10	33 16	15 20
	11	33 10	16 37
	12	33 43	16 03
	13	33 51	17 34
	14	34 28	17 43
	15	34 26	17 30
van	16	In de stad Simon.	
tot	24		
	25	35 26	18 15
	26	37 28	17 58
	27	37 52	19 03
	28	39 02	23 07
	29	39 02	27 20
	30	39 12	31 59
Oct.	1	39 15	35 46
	2	38 27	39 02
	3	38 46	42 49
	4	38 43	46 56
	5	38 47	49 20
	6	38 44	53 33

Jaartal 1863.		Breedtegraden.	Lengtegraden.
Oct.	7	37 51 Z.	57 30 O.
	8	38 04	60 23
	9	38 16	64 15
	10	38 16	68 57
	11	38 28	72 40
	12	38 46	77 12
	13	38 15	80 29
	14	37 47	83 42
	15	35 23	89 55
	16	35 23	89 55
	17	32 59	93 28
	18	30 59	96 17
	19	28 26	98 43
	20	25 33	99 42
	21	22 41	100 12
	22	21 13	100 10
	23	18 52	100 10
	24	15 45	101 25
	25	12 26 D. R.	102 00 D. R.
	26	10 27 Z.	101 50 D. R.
	27	9 55	101 51 O.
	28	9 38	101 51
	29	9 20	101 53
	30	9 09	102 14
	31	8 53	102 50
Nov.	1	8 55	103 51
	2	9 30	103 28
	3	9 17	103 31
	4	8 31	103 06

Jaartal 1863.		Breedtegraden.	Lengtegraden.
Nov. 5		7 22 Z.	103 15 O.
6		7 00	103 19
7		6 59	103 27
van 8 tot 10	Op de hoogte van Kaap Flat.		
11		4 48	106 49
12		4 19	108 00
13		3 59	107 25
14		3 44	109 05
15		3 03	109 27
16		2 44	109 16
van 17 tot 23	Op de hoogte van Malaisia.		
24		3 40	109 45
25	bij gissing	3 50	110 30
26		4 36	111 42
27		4 51	111 54
28		4 51 N.	111 54
29		5 01	111 47
30		6 14	110 31
Dec. 1		7 30	108 42
2		8 30	107 15
van 3 tot 14	Te Condore.		
15		8 24	106 48
16		7 18	107 27
17		6 11 R D.	106 12
18		4 48	105 10

Jaartal 1863.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
December.		
van 19 tot 20	Bij het eiland Aor.	
van 21 tot 26	Op de hoogte van Singapore.	
27	4 08 N.	100 11 O.
28	4 46	99 40
29	5 29	98 16
30	5 39	96 40
31	Op de hoogte van de noordelijke punt van het eiland Sumatra.	
1864.		
Jan. 1	6 23	93 35
2	5 39	93 08
3	5 29	92 33
4	6 05	91 40 D. R.
5	6 29	90 37
6	6 07	88 40
7	5 39	87 22
8	5 22	84 53
9	5 05	82 09
10	5 14	79 59
11	5 49	78 25
12	7 26	76 02
13	7 33	76 01
14	7 57	76 09
15	8 25	76 08
16	Te Quilon.	
17	8 40	76 32

Jaartal 1864.		Breedtegraden.	Lengtegraden.
Jan.	18	8 31 N.	76 30 O.
	19	8 05	75 05
	20	7 29	74 28
	21	Geen waarneming.	
	22	7 52	70 22
	23	7 04	67 17
	24	7 03	64 28
	25	6 27	61 49
	26	5 33	59 19
	27	5 01	56 36
	28	4 02	53 46
	29	2 43	51 00
	30	0 50	48 42
	31	1 31 Z.	47 20
Febr.	1	3 15	46 13
	2	4 48	45 40
	3	6 47	44 44
	4	8 24	44 26
	5	10 18	43 47
	6	10 42	44 00
	7	10 44	43 50
	8	10 45	43 42
van	9	Bij de eilanden Johanna en Mohilla.	
tot	16		
	17	13 41	43 04
	18	14 15	42 45
	19	15 03	42 24
	20	16 00	41 45
	21	17 02	41 31

Jaartal 1864.		Breedtegraden.	Lengtegraden.
Febr.	22	18 43 Z.	41 20 O.
	23	19 49	41 23
	24	20 29	41 19
	25	21 18	41 44
	26	23 36	41 15
	27	25 31	40 00
	28	27 11	37 51
	29	29 16	36 17
Maart	1	31 32	34 37
	2	33 20	32 22
	3	35 05	29 49
	4	35 11	23 28
	5	35 51	26 45
	6	35 09	24 58
	7	35 10	24 03
	8	35 49	21 39
	9	35 46	20 29
	10	35 42	20 13
	11	35 08	18 21
	12	33 57	17 06
	13	33 35	16 10
	14	34 03	15 20
	15	33 48	15 23
	16	32 50	16 31
	17	33 10	16 22
	18	Geen waarneming.	
	19	32 37	15 55
	20	33 51	17 31
	21—24	Aan de Kaap.	

Jaartal 1864.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
Maart 25	34 02 Z.	18 10 O.
26	33 41	15 52
27	31 50	12 39
28	31 36	10 09
29	30 25	8 25
30	28 53	6 55
31	28 00	4 50
April 1	26 13	2 40
2	24 17	0 24
3	22 35	1 29 W.
4	21 01	3 13
5	19 37	4 44
6	18 41	4 22
7	17 15	3 44
8	17 42	5 50
9	18 00	8 53
10	18 12	11 47
11	18 25	14 42
12	18 47	17 13
13	18 55	19 43
14	18 58	22 33
15	19 09	25 00
16	19 17	26 42
17	19 12	27 33
18	19 22	28 57
19	19 13	29 36
20	18 49	30 01
21	18 48	30 26
22	17 23	30 56

Jaartal 1864.	Breedtegraden.	Lengtegraden.
April 23	15 52 Z.	31 44 W.
24	15 19	32 06
25	13 59	32 04
26	13 05	32 22
27	11 16	32 06
28	10 05	31 46
29	8 09	31 29
30	5 26	30 12
Mei 1	2 25	30 38
2	00 13	30 41
3	1 43 N.	31 28
4	3 30	32 38
5	5 06	34 19
6	7 15	36 07
7	9 40	37 36
8	11 54	38 43
9	14 13	40 33
10	16 43	41 09
11	18 37	41 25
12	20 10	41 19
13	20 33	41 09
14	20 53	41 09
15	21 12	40 55
16	22 05	41 16
17	22 57	41 50
18	24 23	41 57
19	26 32	41 50
20	28 04	41 33
21	29 24	40 42

Jaartal 1864.		Breedtegraden.	Lengtegraden.
Mei	22	30 35 N.	39 54 W.
	23	31 39	38 39
	24	33 13	36 49
	25	35 51	35 41
	26	37 43	33 53
	27	38 42	32 50 D. R.
	28	39 23	32 31
	29	39 51	32 25
	30	40 25	30 22
	31	40 54	27 15
Junij	1	41 35	24 15
	2	42 07	22 15
	3	42 18	20 30
	4	42 10	18 04
	5	41 58	16 31
	6	42 31	15 42
	7	43 47	14 12
	8	45 45	12 06 D. R.
	9	47 34	9 07
	10	49 18	6 03
	11	Op dezen dag kwam de *Alabama* op de reede van Cherbourg.	

VII.

DE ALABAMA IN DE TAFELBAAI.

Uittreksel uit de „Argus" van de Kaap.

6 Augustus 1863.

Gisteren tegen den middag kwam een stoomschip in 't gezigt van den seinpost op den Leeuwenheuvel. De gouverneur had den vorigen dag een brief ontvangen van den kapitein Semmes, geschreven in de baai van Saldanha, waarin de dappere kapitein Z. E. berigt gaf dat hij met zijn schip de baai van Saldanha was binnengeloopen om er te kalfaten. Deze brief was des morgens openbaar gemaakt en had niet weinig opgewondenheid veroorzaakt. De Kaapstad, die stad die vele maanden lang zoo somber en vervelend geweest was, gedurende welke men niets hoorde dan van bankroeten — frauduleuse en onvermijdelijke bankroeten — was toen vol leven en beweging. De toegangen naar de Beurs waren opgevuld met kooplieden; groepen van inwoners stonden aan de hoeken der straten; alle zaken stonden nagenoeg om zoo te zeggen volkomen stil. Al wat men daarenboven vernemen kon van den inhoud van den brief, door kapitein Semmes aan den gouverneur geschreven, waarvan terstond een afschrift gezonden was aan den consul der Vereenigde Staten, is dat de schooner de *Atlas* van het eiland Malaga was aangekomen, waar hij water en groenten was gaan brengen aan de mannen die aldaar bezig waren guano te laden. Kapitein Boyce, gezagvoerder van de *Atlas*, deelde mede dat hij zelf werkelijk

den steamer de *Alabama* gezien had, dat eene sloep van dezen bij hem aan boord was gekomen, en dat hij zelf zich aan boord daarvan begeven had. Zijn verhaal aangaande kapitein Semmes bevestigt hetgeen men van dien officier gezegd heeft. Hij bevond dat de genoemde kapitein uiterst beleefd en voorkomend was. De kommandant der *Alabama* had kapitein Boyce verzocht dertig gevangenen voor hem in de Tafelbaai aan wal te zetten; maar de laatstgenoemde had hieraan niet kunnen voldoen. Kapitein Semmes verhaalde hem ook dat de *Florida* zich op een korten afstand van de Kaap bevond en dat de *Alabama*, zoodra zij gekalfaat, geschilderd en schoon gemaakt zou zijn, de Tafelbaai zou bezoeken. Hij dacht, zeide hij, bijna gelijktijdig met de *Atlas* aldaar aan te komen.

Eenige oogenblikken na de aankomst der *Atlas* kwam er een sloep van de baai van Saldanha met eenigen der gevangenen en een man van de equipage der *Alabama*, die zeiden dat zij het vaartuig verlaten hadden. Al de gevangenen begaven zich naar den consul der Vereenigde Staten, maar zij konden weinig meer voegen bij de inlichtingen die wij reeds ontvangen hadden. De tijding dat de *Alabama* in de Tafelbaai zou komen en dat zij waarschijnlijk tegen 4 uur des avonds zou aankomen vermeerderde de beweging nog. Omstreeks den middag berigtte de seinpost op den heuvel dat er een stoomschip uit het N. O. naderde. Was het de *Alabama* of de *Hydaspes*, die uit de Indiën kwam, of de *Lady Jocelyn* die van Engeland kwam? Deze drie steamers werden elk oogenblik verwacht. Een uur later werd er geseind: „in het N. W. de steamer der Geconfedereerden de *Alabama* en eene bark der Federalisten in het Z. O.” De vermaarde kruiser zou waarschijnlijk een prijs nemen aan den ingang der Tafelbaai. De bewoners snelden naar buiten om den steamer te zien. Eene menigte nieuwsgierigen beklom den Leeuwenheuvel en ging den weg naar Kloof op. Alle rijtuigen werden ingespannen en er werd niet gedongen op den prijs; men nam ze zonder zich om het overige te bekommeren; men zeide slechts: „in galop!” De bark naderde van het Z. O., ge-

lijk de wachtpost had aangekondigd, en de steamer kwam van het N. W., hetgeen ons deed gelooven dat de weg naar Kloof het beste gezigtspunt zou zijn. Wij gaven onzen koetsier bevel ventre à terre derwaarts te rijden. Hij legde de eerste mijl tamelijk snel af; maar de heuvel van Kloof loopt gedurende de twee en een halve volgende mijlen zeer steil op. Het paard werd moede, en wij vervolgden onzen weg te voet en gingen zoo snel wij konden; wij verlieten het rijtuig dat ons langzaam volgde. Toen wij den top van den heuvel bereikt hadden, zagen wij slechts een steamer aan den gezigteinder op een afstand van achttien tot twintig mijlen. Het kon de *Alabama* niet zijn, tenzij die zich weder van de kust verwijderd had. Er was geen bark te zien. Zoodra ons rijtuig het hoogste punt van het eiland bereikt had, reden wij den heuvel af met eene halsbrekende snelheid, het Ronde Huis voorbij en kwamen eindelijk bij Brighton aan; toen wij den hoek omgereden waren zagen wij de *Alabama* op vijftig yards afstands van den ongelukkigen Yankee. Daar deze van het Z. O. kwam, bevond hij zich op ongeveer vijf mijlen van de baai; de steamer hield op hem aan. De Yankee was blijkbaar bij verrassing in het net geloopen. De *Alabama* loste een schot en deed hem bijdraaijen. Toen wij de *Alabama* voor de eerste maal bespeurden, zou het moeijelijk geweest zijn te zeggen wat zij deed; de bark had gewend en de *Alabama* hield zich onbewegelijk op een afstand. Het weder was stil en helder; de zee was zoo effen en doorschijnend als een spiegel. De bark verwijderde zich langzaam van den steamer onder klein zeil; de *Alabama* had den stoom laten vliegen, men zou gezegd hebben dat zij de bark liet gaan. Wat kon dat beduiden? Niemand begreep er iets van. En toch was het de *Alabama!* „De vlag der Geconfedereerden," zeide men, „wappert aan haar top; en dàt moet eene bark van het Noorden zijn, want de Sterren en Strepen worden aan haar grooten mast geheschen." Wat kon toch de onbewegelijkheid beteekenen van den kruiser die op haar plaats bleef, „even log als een schip dat op een doek geschilderd is hetwelk de zee voorstelt." Wat

zulks beteekende werd weldra duidelijk! Even als een kat die de muis bewaakt welke zij tot slagtoffer gekozen heeft, en met haar speelt, veroorloofde kapitein Semmes zijn prijs zich tot op den afstand van eenige yards te verwijderen, en daarna maakte hij op nieuw stoom en hield op hem aan. Hij voer eerst om den Yankee heen, van den achtersteven naar den voorsteven en van den voorsteven naar den achtersteven. Men zou honderd mijlen ver geloopen zijn om te zien hoe dat schoone en stoute vaartuig bestuurd werd. Het draaide als een tol om de bark heen, beschreef een cirkel en liet tusschen de beide vaartuigen een afstand van hoogstens twintig yards. Van den heuvel gezien zou men gezegd hebben dat er zich tusschen de beide schepen geen water bevond. Toen deze beweging geëindigd was, zond hij een sloep met eenige manschappen af om de bark in bezit te nemen in den naam der Geconfedereerde Staten; daarna zond hij de bark naar volle zee en zette koers naar de haven. Wij begaven ons naar den weg van Kloof om kapitein Semmes aan boord van zijn schip een bezoek te brengen. Toen wij aldaar aankwamen vonden wij de hoogten die de Tafelbaai omgeven met eene ontelbare menigte bedekt: de weg van de Groene Punt was vol rijtuigen. De vensters der villas die aan den voet van den heuvel gebouwd zijn stonden allen open en de dames wuifden er met hare zakdoeken en deelden alzoo in de algemeene geestdrift. Boven de steengroeven langs het maleische kerkhof, den heuvel van Gallow en de baai zag men eene menigte menschen — een zee van hoofden zoover het oog reikte. Langs Strandstreet en Adderleystreet waren de daken der huizen die op de Tafelbaai uitzien in terrassen veranderd, waarop diegenen plaats namen die geen vaartuigen konden verkrijgen om zich naar de baai te begeven. De veerdammen van het Midden, van het Noorden en het Zuiden, de kolenhaven, alles was vol! Aan den middensten veerdam was het bijna onmogelijk zich een weg te banen om zich een boot te verschaffen. Wij kregen nogthans ook een beurt; wij vonden een boot en vertrokken te midden van een groot aantal dingys, kolenvaartuigen, gigs, visschersvaar-

tuigen; al deze vaartuigen waren zoo vol menschen als zij slechts bevatten konden. Bijna de geheele stad bevond zich aan de baai: de roeiklub in uniform roeide de bevoorregte leden dier vereeniging. Deze bemanningen hanteerden de riemen tweemaal vlugger dan de overigen: „Hunne wijze van roeijen," zegt onze „zeeman," is eene waarschuwing, waaromtrent men zich niet vergissen kan." Voor dat wij aan boord kwamen passeerden wij kapitein Wilson die zich aan boord van het wachtschip bevond en ons zeide dat het prijs gemaakte schip de *Sea Bride* was: „Het zou, voegde hij er bij, niet moeijelijk zijn van kapitein Semmes zelf de geheele geschiedenis van den prijs te vernemen." Wij voeren voerbij de bark der Federalisten de *Urania* die voor anker lag: dit kleine vaartuig had, om den kaper te trotseren, den moed al zijne vlaggen te hijschen. De Sterren en Strepen wapperden als tot uitdaging aan zijn bezaanssteng en zijn naam aan den top van zijn grooten mast. Toen wij aan boord van de *Alabama* kwamen, vonden wij een twaalftal booten die vóór ons gekomen waren en wij waren nog geen vijf minuten aan boord, of de kruiser was omringd door bijna al de booten van de Tafelbaai; elke sloep die aankwam hief drie luide hoeras aan ter eere van kapitein Semmes en zijne bemanning. Deze demonstraties van den kant van een onzijdig volk zijn misschien niet gepast; maar hier redeneren wij niet, maar verhalen slechts wat er gebeurd is. Men heeft toegejuicht en zelfs wel uitbundig toegejuicht! Geschiedde zulks met het oog op de eene of de andere partij? Neen! wij gelooven eerder dat men aan zijne gevoelens lucht gaf voor de behendigheid, den moed, de stoutheid der *Alabama*, van haar kapitein en hare bemanning, die thans een voorwerp van bewondering zijn voor de geheele wereld.

De bezoekers werden door de officieren van het schip op de beleefdste wijze en zonder eenig onderscheid ontvangen. Deze heeren spraken vrij en onbewimpeld over hunne daden. Men merkte volstrekt geen grootspraak op in hunne antwoorden op de vragen die men hun deed. Zij vormden het uitstekenste état-major dat men ooit gezien heeft: de meesten zijn jonge lieden.

Het schip is zoo dikwijls beschreven dat een ieder even goed als wij die het gezien hebben weet hoe het er uitziet. Wij zouden de *Alabama* herkend hebben indien wij midden op zee bij haar aan boord gekomen waren zonder dat zich iemand daar bevond om ons aan elkander voor te stellen. Alleen de kanonnen zijn reeds der moeite waard er een oogenblik bij stil te staan; al wat men bij haar aan boord ziet getuigt luide van de ervaring en de krijgstucht van den kommandant en zijne officieren. Zij heeft eene talrijke equipage bestaande uit krachtige en goed gespierde mannen — ware typen van de engelsche oorlogsmatrozen.

De tweede officier zeide ons dat het schip dat zij genomen hadden de *Sea-Bride* heette, en hij toonde ons den gewezen kapitein daarvan die zich op het achterschip bevond, waar hij met eenige lieden in gesprek gewikkeld was die zich om hem heen verzameld hadden. „Het is onze zes-en-vijftigste prijs," zeide hij ons. „Wij hebben hem met tien onzer manschappen naar zee gezonden, en eenigen zijner matrozen bij hem aan boord gelaten." Wij vroegen hem hoe hij de baai van Saldanha vond en hij antwoordde: „Het is een bekoorlijke plaats. Waarom hebt gij er de Kaapstad niet gevestigd?" — „Omdat wij aan de Kaap nooit iets doen zooals het behoort." — „Zoo! mijnheer, het is een groote misslag eene zoo fraaije baai verstoken te laten van de gemakken die eene haven oplevert. Zij is veel beter dan de Tafelbaai. Wij hebben er ons goed vermaakt en er eenige aangename jagtpartijtjes gehouden. Een onzer schoot een struisvogel, een fraai dier, maar het ontkwam. Ongelukkiglijk verloren wij er een onzer officieren — voor wien wij alle achting hadden — een officier gelijk men er nooit een gezien heeft op het dek van dit schip. Hij was in een sloep naar de baai gegaan om wilde hoenders te schieten; hij nam zijn geweer bij den loop en trok het naar zich toe; het geweer ging af en het schot ging hem door de longen. Men hoorde hem uitroepen: „Mijn God!" en hij viel aanstonds neder; hij was reeds een lijk. Met uitzondering van deze omstandigheid zouden wij ons de baai van Saldanha

altijd met genoegen herinneren. De mond van het geweer was slechts een duim afstands van zijn borst verwijderd toen het geweer afging.

Nadat wij dit treurig verhaal gehoord hadden wandelden wij over het dek om een weinig met den man te praten die zoo kort geleden gevangen genomen was. Hij was een ware stoicijn, hij sprak over het verlies van zijn schip als een wijsgeer. Hij leunde tegen de verschansing bij de kajuit. „Hetgeen men niet verhinderen kan moet men dragen," zeide hij. Toen wij aanmerkten dat één uur langer hem gered zoude hebben, zeide hij: „Ja, dat zou mij gered hebben; ik voedde niet de minste vrees aan dit uiteinde der wereld genomen te worden. Ik zou nooit gedacht hebben dat hij zich in deze vaarwaters bevond. Ik was bezig mijn kajuit schoon te maken, toen mijn stuurman naar beneden kwam om mij te zeggen dat er een stoomschip in 't gezigt was. „Dat is goed," antwoordde ik hem, „het is de engelsche mailsteamer; ik zal juist bij tijds komen om mijne brieven te verzenden." „Hij ging weder naar boven, maar keerde eenige oogenblikken later weder en zeide: „Hij maakt zich gereed ons te praaijen." „Ons praaijen?" zeide ik. „Wat duivel behoeft hij ons te praaijen?" En ik begaf mij naar het dek. Ik beschouwde hem. Hij vertoonde de vlag der Geconfedereerde Staten, en ik zag weldra in welke handen wij gevallen waren. „Vaarwel, stuurman," zeide ik hem, „wij zullen hier niet lang blijven." Het is de tweede maal, mijnheer, dat ik op een reis naar de Kaap genomen word. Ik verliet New-York met de *M. J. Calcon* en werd door de *Florida* genomen op 33⁰ W. en tusschen 28⁰ en 29⁰ N. Ik keerde naar mijn land terug en verliet New-York weder den 28sten Mei met regtstreeksche bestemming naar de Kaap. Deze gentleman heette M. H. Spaling.

Daarna waren wij in de gelegenheid een gesprek aan te knoopen met den eerste luitenant. Deze gentleman die, in 't voorbijgaan gezegd, zes voet vier duim lang is, zijn schoenen, niet meêgerekend, geleidde ons het schip rond met een billijken trots. Hij toonde ons de bijzondere hoedanigheden zijner prachtige ka-

nonnen. Het eene is van Blakeley; het is een geducht wapen, dat kegelvormige houwitsers werpt van 100 pond, en hij zeide ons: „Toen wij met de *Hatteras* in gevecht waren, troffen deze houwitsers de een na den ander op een aardige wijze, en onder het springen verlichtten zij het geheele schip." Wij hebben opgemerkt dat verscheidene matrozen der gevangen genomen bemanning zich in de boeijen bevonden.

Vervolgens werden wij bij kapitein Semmes toegelaten, die zich tot op dit oogenblik in zijne kajuit bezig gehouden had met den heer W. J. Anderson van het huis Anderson, Saxon en Comp. over de levensmiddelen welke deze heeren aan den kruiser moeten leveren. Wij werden door dien dapperen gentleman zeer hartelijk ontvangen; hij merkte aan dat hij zoowel als zijne officieren te Bahia en overal elders zeer goed ontvangen was door de aldaar wonende Engelschen. Wij hadden ons altijd voorgesteld dat kapitein Semmes van de *Powhattan*, een fraaijen steamer der Vereenigde Staten, aan wien wij eenige jaren vroeger door den vorigen amerikaanschen consul den heer D. M. Hickans voorgesteld waren, de kapitein der *Sumter* en der *Alabama* was; maar wij bemerkten dat wij ons vergist hadden; en toen wij zulks aan den kapitein mededeelden, zeide hij ons: „Kapitein Semmes van de *Powhattan* is van dezelfde familie als ik — hij is werkelijk een neef van mij; maar hij was in het Noorden geboren; zijne belangen bragten mede dat hij in dienst der Federatie bleef." Hij verzocht ons te gaan zitten en zeide ons dat hij zich gelukkig zou achten ons alle mogelijke inlichtingen te verschaffen; dat hij geen geheimen had; dat wij aanteekening konden houden indien wij zulks verkozen. Hij deelde ons mede dat hij vijftien schepen genomen had sedert zijn vertrek van Bahia. Wij zeiden hem dat kapitein Bartlett van het schip de *Fortuna* verklaard had dat hij den 2den Julij een brandend schip ontmoet had. Onze lezers herinneren zich de bijzonderheden die wij daaromtrent medegedeeld hebben onmiddellijk na de aankomst der *Fortuna*. Wij drukten ons aldus uit: „Den 2den Julij zag kapitein Bartlett rook aan den gezigteinder, en hij meende eerst dat het de rook

van een steamer was. Later echter zag hij een sterken gloed die door de lucht weerkaatst werd en hij dacht aanstonds dat het een brandend schip was. Toen besloot hij „een togtje naar het schip te doen" en hij zette koers naar de plaats van waar het licht kwam. Het was omstreeks 6 uur; te 2 ure in den morgen van den 3den Julij op 25° 59′ Z. B. en 38° 20 W. L. kwam de *Fortuna* op veertig yards afstands van een groot schip van 800 à 1000 tonnen, dat van den voorsteven tot den achtersteven in brand stond. Er was nog slechts de romp van zigtbaar; al zijn tuig, masten en dek waren reeds verbrand. Toen de *Fortuna* op het brandende wrak aanhield, naderde een ander schip haar — de *Oaks*, die naar Calcutta bestemd was, en de beide schepen praaiden elkander. Al wat kapitein Bartlett van den kapitein der *Oaks* kon vernemen was dat in den avond omstreeks 6 u. 30 min een engelsch oorlogsschip hem gepasseerd was, dat twee schoten loste, waaruit hij opmaakte dat de equipage van het brandende schip door dit oorlogsschip gered was. Kapitein Semmes zeide dat kapitein Bartlett volkomen gelijk had te veronderstellen dat hij zelf het schip in brand had gestoken. Het was de *Anna F. Schmidt*, van New-York uitgezeild met bestemming naar San Francisco met eene gemengde lading aan boord; maar in de veronderstelling dat het oorlogsschip de bemanning te hulp gekomen was, had hij zich ten eenenmale vergist. „Wij staken haar des nachts in brand," zeide kapitein Semmes, „en eenige oogenblikken later hoorden wij twee kanonschoten. Wij dachten dat het een andere Yankee was. Wij maakten stoom en losten een schot om hem te bevelen bij te draaijen. Toen wij hem enterden bevonden wij dat het H. Majesteits fregat *Dido* was; wij hebben haar niet genomen, mijnheer," voegde de kapitein er lagchende bij, „wij hebben nooit beproefd een fregat van Hare Majesteit te nemen."

Wij antwoordden hem dat wij van het geval melding zouden maken en wij doen zulks door zijne eigene woorden mede te deelen. „De matrozen van de *Dido*," vervolgde de kapitein," „vroegen ons of wij het schip in brand gestoken hadden. Ik

antwoordde: Ja; en voegde er bij dat de bemanning zich gezond en wel bij ons aan boord bevond." „Zeer goed!" riep men, „en wij scheidden. Het was een schip van ongeveer 1000 tonnen." Wij vroegen kapitein Semmes of hij ons de namen der schepen die hij genomen had kon opgeven. Hij antwoordde dat hij zulks doen kon — „want," voegde hij er bij, „gij Engelschen zijt niet zulke goede buren dat ik mijne prijzen in uwe havens kan brengen om ze te doen vonnissen, zoodat ik genoodzaakt ben zelf een prijzengeregtshof bij mij aan boord te installeren, elk geval te beoordeelen en de schepen te veroordeelen die ik neem. Eenige europesche mogendheden, ik weet het, beklagen zich dat ik de schepen verbrand; maar daar zij in het in acht nemen der onzijdigheid zelfs zoo ver gaan dat zij hunne havens voor mij sluiten, wat moet ik doen met de schepen die ik neem? Ik ben wel genoodzaakt ze te verbranden!" Daarna haalde hij zijn aanteekenboek te voorschijn en dicteerde ons het volgende: „Ziehier de namen der schepen die wij genomen hebben:

De *Ocmulgee* van 400 ton, 32 man equipage, verbrand.

De *Alert*, walvischvanger van 700 ton, verbrand.

De schooner *Weather Gauge*, walvischvanger, verbrand.

De brik *Altamaha*, walvischvanger, verbrand.

De walvischvanger *Benjamin Tucker*, verbrand.

De schooner *Courser*, walvischvanger, verbrand.

De bark *Virginia*, walvischvanger, verbrand.

Het schip *Brilliant*, met 1000 ton graan aan boord, verbrand.

De *Emily Farnum*, genomen en vrijgelaten als parlementair schip.

Wij hadden een groot aantal gevangenen aan boord, wij bragten er een aantal op haar over en stelden hen in vrijheid.

De *Wave Crest*, met een gemengde lading naar Europa bestemd, verbrand.

De brik *Dunkirk* met een gemengde lading aan boord, verbrand.

Het schip *Tonawanda*, met een kostbare lading aan boord, tegen een rantsoen van 1000 dollars vrijgelaten.

Het schip *Manchester*, met een lading graan, verbrand.

De bark *Lamplighter*, met eene uitgezochte lading naar Europa bestemd, verbrand.

De bark *Lafayette* met eene uitgezochte lading verbrand.

De schooner *Crenshaw* met een uitgezochte lading naar Oost-Indië bestemd, verbrand.

De bark *Lauretta* met een uitgezochte lading naar Europa bestemd, verbrand.

De brik *Baron de' Custine*, tegen borgstelling vrijgelaten.

Het schip *Levi Starbuck*, walvischvanger, verbrand.

De *T. B. Wales*, van Calcutta uitgezeild en naar Boston bestemd, met een kostbare lading aan boord, verbrand.

De schooner *de Union*, waarop wij eenig engelsch eigendom vonden, onder borgstelling vrijgelaten.

De bark *Martha*, van Calcutta uitgezeild en naar Oost-Indië bestemd, met een uitgezochte lading, verbrand.

De mailsteamer *Ariël*, dienstdoende tusschen New-York en Aspinwall.

Ongelukkiglijk was hij op de uitreis! Indien hij op de terugreis geweest was, zouden wij veel goed bij hem aan boord gevonden hebben.

Tegen borgstelling vrijgelaten.

De kanonneersloep der Vereenigde Staten de *Hatteras*, die uitgeloopen was om ons te bevechten; zij had evenveel kanonnen en matrozen. Onze stukken waren een weinig zwaarder dan de hare; maar wij maakten de kansen gelijk door haar tot op 300 yards te laten naderen. Wij boorden haar in den grond in 13 minuten, het horlogie in de hand.

De bark *Golden Rule* met een uitgezochte lading, verbrand. Zij behoorde tot dezelfde Maatschappij als de Ariël.

De brik *Chastelaine*, verbrand.

De schooner *Palmetto*, verbrand.

De bark *Olive Jane*, verbrand.

De *Golden Eagle*, geladen met guano, verbrand.

De *Washington*, met guano uit de Stille Zuidzee komende, tegen borgstelling vrijgelaten.

De *Bethia Thayer*, van Oost-Indië uitgezeild met eene kostbare lading aan boord, tegen borgstelling vrijgelaten.

De *John A. Parker*, met meel en oudheden, van Boston uitgezeild en naar Buenos-Ayres bestemd, verbrand.

De *Punjaub*, van Oost-Indie uitgezeild, waarop wij eene engelsche lading vonden, tegen borgstelling vrijgelaten.

Het schip *Morning Star*, tegen borgstelling vrijgelaten

De schooner *Kingfisher*, walvischvanger, verbrand.

Het schip *Nora*, van Liverpool uitgezeild met bestemming naar Oost-Indië, met een lading zout, verbrand.

De bark *Lafayette*, verbrand.

De brik *Kate Cory*, walvischvanger, verbrand.

De bark *Nye*, walvischvanger, verbrand.

De *Charles Hill*, van Liverpool uitgezeild, met steenkolen, verbrand.

Het schip *Louisa Hatch*, van Cardiff uitgezeild met bestemming naar Oost-Indië, verbrand.

Het schip *Dorcas Prince*, met een gemengde lading, verbrand.

Het schip *Sea Lark*, met een gemengde lading, van Oost-Indië uitgezeild, verbrand.

De bark *Union Jack*, van Boston uitgezeild en naar Shangaï bestemd, verbrand.

Wij namen een consul der Yankees aan boord van dit schip gevangen; hij begaf zich naar Foochin. Wij zetten hem in Brazilië aan den wal.

Het schip *Gildersliene*, van New-York uitgezeild en naar Oost-Indië bestemd, verbrand.

De bark *Justina*, vrijgelaten onder verpligting van gevangenen naar hun land terug te brengen.

Het schip *Jabez Snow*, van New-York uitgezeild en naar Oost-Indië bestemd, verbrand.

De bark *Amazonian*, van Boston uitgezeild met bestemming naar Buenos-Ayres, verbrand.

Het schip *de Talisman*, van New-York uitgezeild met bestemming naar Oost-Indië, verbrand.

De bark *Conrad*, getuigd als een kruiser der Federalisten, transportschip van een oorlogsschip, genomen en in den grond geboord.

Daarop volgt de bark *Anna F. Schmidt*, waarvan wij reeds gesproken hebben, en de *Sea Bride*, die wij heden hebben zien nemen. De waarde dezer prijzen wordt geschat op 4,200,000 dollars.

De amerikaansche consul, de heer Graham, heeft bij Z. E. den Gouverneur een protest ingezonden tegen het nemen der *Sea Bride*, welk protest gegrond was op het feit, dat het schip zich in de engelsche wateren bevond, op het oogenblik toen het door de *Alabama* werd aangehouden.

Z. E. antwoordde den heer Graham, dat de beslissing van dit geval uitsluitend op de getuigen aankwam, maar dat hij zien zou, of er ook schending der onzijdigheid had plaats gehad. De kapitein der *Sea Bride* zegt, dat hij in staat is te bewijzen dat hij zich op twee en een halve mijl aan deze zijde van het eiland Robben bevond.

VIII.

BRIEFWISSELING OVER DE TUSCALOOSA. (*)

De Schout-bij-nacht Sir B. Walker aan den
Secretaris der Admiraliteit.

19 Augustus 1863.

I. Ik verzoek u ter kennisse te brengen van Heeren Commissarissen der Admiraliteit de volgende bijzonderheden die betrekking hebben op de verrigtingen der oorlogsschepen van de Geconfedereerde Staten de *Georgia*, de *Alabama* en haar transportschip de *Tuscaloosa*, die onlangs aan de Kaap de Goede Hoop zijn aangekomen.

II. Den 28sten Julij ll. liep een engelsche schooner de Tafelbaai binnen en verhaalde dat hij den vorigen dag door den steamer der Geconfedereerde Staten de *Alabama* aangehouden was op 15 mijlen N. W. van de Groene Punt. De beide schepen verlieten elkander na eenige vragen gewisseld te hebben, en de *Alabama* zette koers naar het Z. O.

III. Toen ik dit berigt ontving, gelastte ik kapitein Forsyth van de *Valorous* zich gereed te houden om zich naar al de havens dezer kolonie te begeven, waar de *Alabama* het anker zou werpen, ten einde de wetten der onzijdigheid te beschermen.

(*) Van deze uitvoerige briefwisseling deelen wij kortheidshalve slechts een paar der belangrijkste stukken mede.

IV. Uit een brief, door kapitein Semmes aan den Gouverneur dezer kolonie gezonden, welke mij den 4den dezer per telegraaf werd medegedeeld, blijkt dat de *Alabama* koers had gezet naar de baai van Saldanha, om aldaar eenige dagen te blijven, en dat zij er den 29sten Julij het anker geworpen had.

V. Den 5den dezer vernam ik door een bijzonder telegram dat de *Alabama* zich op een korten afstand van de Tafelbaai bevond, en gelastte ik aan de *Valorous* zich onverwijld naar de ankerplaats te begeven; eenige oogenblikken later kreeg ik door een telegram van den Gouverneur berigt „dat de *Alabama* een (amerikaansch) schip genomen had dat in het gezigt was, en dat zij koers zette naar de Tafelbaai." De *Valorous* bereikte des avonds te 10 u. 15 m. de baai waar de *Alabama* te 3 u. in den namiddag van dienzelfden dag het anker geworpen had.

VI. Kapitein Forsyth berigtte mij dat het transportschip van kapitein Semmes bevel gekregen had om zich naar de Simonsbaai te begeven, ten einde proviand in te nemen; maar ik vernam dat dit vaartuig in zee genomen was bij de kust van Brazilië, en dat het niet door een Prijzen-Geregtshof gevonnist was. Ik was van meening dat men het niet als transportschip moest beschouwen maar dat er eenige list in het spel was, die ten doel had het ware karakter van het schip te verbergen. Daarom schreef ik aan den Gouverneur, met verzoek dat deze het gevoelen van den attorney-generaal der kolonie zoude inwinnen: ik voeg deze briefwisseling hierbij.

VII. Den 8sten Augustus kwam het transportschip (een bark en zeilvaartuig) in de Simonsbaai. Daar de officier die aan boord daarvan gezonden was, mij berigtte dat zijne eerste lading (wol) zich nog aan boord bevond, begreep ik dat er redenen waren om aan zijn waar karakter te twijfelen, en ik vestigde op nieuw de aandacht van den Gouverneur op deze zaak. Ik voeg hier mijn brief en het antwoord daarop bij, en ik verzoek u aan de Heeren

Commissarissen voor te stellen, dat de vrijheid, aan een kapitein van een oorlogsschip toegestaan om van elken prijs een „transportschip" te maken, mij zeer geschikt toe schijnt om de wetten eener strikte onzijdigheid te schenden en te ontduiken; het is een middel om de prijzen in onzijdige havens te brengen ten einde over hunne ladingen te beschikken, en geheime afspraken te maken die later gemakkelijk kunnen bewerkstelligd worden op afgelegene plaatsen.

VIII. Nadat de *Alabama* drie dagen in de Tafelbaai gebleven was, zette zij koers naar deze ankerplaats om gekalfaat en geschilderd te worden. Zij kwam den 9den aldaar aan en vertrok den 15den. Kapitein Semmes was zeer achterhoudend en zeide dat hij niets anders verlangde dan de onzijdigheid der vaarwaters te eerbiedigen.

IX. Uit het hierbij gevoegde afschrift van een brief van kapitein Forsyth aan den Gouverneur zou blijken dat het schip de *Sea Bride*, door de *Alabama* genomen, in het gezigt der Tafelbaai, zich buiten het onzijdig regtsgebied bevond.

X. Bij zijne nadering maakte kapitein Semmes jagt op een ander amerikaansch vaartuig, de *Martha Wentzel*, dat naar de Tafelbaai koers zette. Toen ik hem aantoonde dat hij het genomen had in een onzijdig vaarwater, verzekerde hij mij dat zulks werkelijk tegen zijn bedoeling geschied was; daar hij zich op eenigen afstand van de kust bevond, had hij niet opgemerkt dat hij zich binnen eene denkbeeldige lijn bevond, welke getrokken wordt van de Kaap de Goede Hoop tot aan Kaap Hanglip; maar toen hij deze omstandigheid gewaar werd, behield hij het schip niet. Ik beschouwde deze verklaring als voldoende.

XI. Het transportschip de *Tuscaloosa*, dat door een stevigen zuidoostewind was opgehouden ging den 14den onder zeil om in zee te steken, maar een dikke mist noodzaakte hetzelve op nieuw

op een korten afstand van den vuurtoren van Roman Rock voor anker te komen.

XII. De *Alabama* nam geen steenkolen in, noch hier noch in de Tafelbaai; den 15den nadat zij gereed was met kalfaten, stak zij tegelijk met de *Tuscaloosa* weder in zee. Hun bestemming is onbekend.

XIII. Den 16den wierp de steamer der Geconfedereerde Staten de *Georgia*, kommandant Maury, het anker in deze baai. Hij verlangde steenkolen en proviand in te nemen en te kalfaten. Dit vaartuig heeft de *Alabama* niet ontmoet.

XIV. Men berigt dat de *Florida*, een andere steamer der Geconfedereerde Staten, zich voor deze kust in zee bevindt; hij kruist waarschijnlijk om de amerikaansche schepen aan te houden die van China terugkeeren, want met dat doel komen die schepen hier.

XV. Ik heb sedert het vertrek der *Alabama* en van haar zoogenaamd transportschip vernomen, dat eenige inwoners aangeboden hadden de lading wol te koopen; maar daar hunne aanbiedingen niet voldoende waren, werden zij niet aangenomen. Men zegt dat kapitein Semmes voornemens is de *Tuscaloosa* in zee te vernielen.

De *Alabama* is een steamer van 900 ton; zij voert 8 stukken en 150 koppen. De *Georgia* is een gepantserde steamer van ongeveer 700 ton; zij voert 5 stukken en is met 110 koppen bemand. De *Tuscaloosa* is een zeil-bark van 500 ton; zij voert 2 kleine stukken en heeft eene equipage van 10 man.

Kapitein Semmes van de zeemagt der G. S. aan den Schout-bij-nacht Sir W. Walker.

Aan boord van den steamer der G. S. de *Alabama.*

Tafelbaai, 24 Maart 1864.

Mijnheer. Met groote verwondering heb ik bij mijne komst in deze haven vernomen dat de bark der Geconfedereerde Staten de *Tuscaloosa*, mijn transportschip, op uw bevel is in beslag genomen. Ik ben er zeker van dat gij haar slechts in beslag genomen hebt op bevel van uwe Regering, want ik kan daarvoor geen andere reden bedenken, overtuigd als ik ben van de regtschapenheid van uw karakter, aangezien de *Tuscaloosa* reeds door u was toegelaten als een transportschip, van een behoorlijken lastbrief voorzien, en zich geen enkel nieuw feit heeft voorgedaan dat aanleiding kon geven tot eenige verandering in uwe zienswijze in dezen.

Onder deze omstandigheden verlang ik niet dat gij dit schip zult teruggeven; het staat niet in uw magt dit verzoek in te willigen; maar ik verlang slechts mijn protest te voegen bij de stukken die over deze zaak gewisseld zijn, opdat het ter kennisse uwer Regering moge komen.

Toen Graaf Russell dit besluit nam, dat hij u heeft medegedeeld, moet hij de zaken voorzeker kwalijk begrepen hebben; want ik kan niet begrijpen, dat hij in staat zou zijn de wet verkeerd toe te passen.

Laten wij kortelijk de zaken resumeren;

1. De *Tuscaloosa* was vroeger eigendom van den vijand onder den naam van de *Conrad*, hetwelk ik wettiglijk genomen heb in volle zee als erkende oorlogvoerende partij;

2. Ik heb haar met inachtneming der gebruikelijke vormen, in dienst gesteld als transportschip van den steamer der G. S. de *Alabama*, waarover ik het bevel voerde en nog voer;

3. Zij is in de engelsche wateren gekomen zonder het voornemen te hebben de wetten der onzijdigheid van H. M. de Koningin van Engeland te schenden, en zij is er gastvrij ontvangen; er is volstrekt geen geschil gerezen over het regt dat zij had om onder deze omstandigheden binnen te loopen.

Zoo stonden de zaken tot op het oogenblik toen Graaf Russell u zijne bevelen deed toekomen. Laten wij een oogenblik hierbij stil staan, en zien wij of wij uit deze feiten of uit één daarvan aanleiding kunnen vinden om het buitengewone besluit te regtvaardigen dat door Graaf Russell in dezen genomen is.

Mijn regt van prijsmaking en de wettigheid van het nemen zijn niet te ontkennen; evenmin zult gij, als zeeofficier, ontkennen, dat ik het regt had de *Tuscaloosa* als mijn transportschip in dienst te stellen, zoowel als elk ander schip dat ik op wettige wijze in bezit genomen had. Uwe admiralen doen zulks gedurig op verwijderde stations; en van het oogenblik af waarop het zijn lastbrief ontvangt, voert het transportschip eene vlag en heeft regt op de vrijstellingen en voorregten van een oorlogsschip, met inbegrip van het regt van prijsmaking.

Men vindt daaromtrent in uwe eigene wet talrijke beslissingen. Met andere woorden, het is eene der erkende wijzen om een oorlogsschip in dienst te stellen; het is door den drang der omstandigheden zelve vastgesteld, en een soort van gemeenschappelijk zeeregt geworden even onbetwistbaar als de geschreven wet zelve. Het eenige verschil tusschen het in dienst stellen van een zoodanig schip en dat van een schip dat door de hooge regering is in dienst gesteld, is, dat het woord „transportschip" in de eerste in dienstelling gevonden wordt en niet in de laatste. Daar ik op regelmatige wijze de *Tuscaloosa* had in dienst gesteld, daarbij de gewoonte volgende welke door al de beschaafde natiën gevolgd is, die eene zeemagt hebben, — kon dan wel eenige andere regering dan de mijne onderzoek doen naar deze antece-

denten? Neen voorwaar. Het eenige wat men van haar eischen kon bij hare aankomst in eene vreemde haven, was het vertoonen van haar lastbrief. Indien deze van eene bevoegde autoriteit uitgaat, kunt gij niets verders doen; het schip wordt alsdan een gedeelte van het grondgebied van het land waaraan het toebehoort en gij hebt geen regt over hetzelve, evenmin als over het genoemde grondgebied. Dat vorderen de waardigheid en de onafhankelijkheid der natiën; want het zou eene verfoeijelijke leer zijn aan te nemen dat eene natie het regt zou hebben onderzoek te doen, op welk eene wijze een andere natie in het bezit harer oorlogsschepen gekomen is. En er kan in dat opzigt geen onderscheid bestaan tusschen transportschepen en oorlogsschepen. Beide voeren vlag en wimpel, en beide zijn onttrokken aan een plaatselijk regtsgebied door een bevoegden lastbrief. Volgens hetzelfde beginsel zoudt gij onderzoek hebben kunnen doen naar de antecedenten der *Alabama*, even goed als naar die der *Tuscaloosa*. Waarlijk, gij hadt meer reden om onderzoek te doen naar de antecedenten der eerste, omdat men had aangevoerd dat zij uit Engeland ontsnapt was met schending van uwe overeenkomst met het buitenland. De heer Adams, minister der Vereenigde Staten, heeft het in beslag nemen der *Alabama* geeischt; maar Graaf Russell, in blijkbare en stellige tegenspraak met zijne beslissing in het geval der *Tuscaloosa*, zond hem een wettig en gepast antwoord; namelijk, dat de *Alabama* thans een oorlogsschip was en dat men geen onderzoek kon doen naar hare antecedenten.

Een bewijs zal voldoende zijn om aan te toonen hoezeer het door u gestelde in deze zaak onhoudbaar is. Indien gij aanneemt dat de in-dienst-stelling der *Tuscaloosa* van eene bevoegde autoriteit uitgaat, en dat zij in behoorlijken vorm geschied is (en ik geloof dat dit niet betwist kan worden), is het schip een oorlogsschip, even goed als de *Narcissus*, uw vlaggeschip. Verondersteld dat gij eene fransche haven bezoekt en dat de admiraal der haven u beveelt uwe vlag neer te halen om reden dat gij geen voldoende aanspraak hadt op het schip voordat het in

dienst gesteld was, of dat gij dengene die het gebouwd had niet betaald hadt, of dat de bouwmeester een borg moest stellen, of dat gij het op de Russen veroverd hadt, en dat gij het niet door een Prijzen-Geregtshof hadt laten veroordeelen; wat zoudt gij van die handelwijze denken? En waarin verschilt dat geval van het onderhavige? In beide gevallen wil eene vijandelijke mogendheid onderzoek doen naar de antecedenten van een oorlogsschip. Ik beweer zelfs dat het onderhavige geval nog sterker is, indien men aanneemt dat ik het regt had een transportschip in dienst te stellen; verondersteld dat ik een fransch schip genomen had, en dat ik het in dienst gesteld had; gij zoudt daarin niets kunnen zien, gij zoudt volstrekt geen regt hebben mij dienaangaande iets te vragen, mits ik daartoe van mijn regering den last gekregen had. Om kort te gaan, gij zoudt volstrekt geen regt hebben u met deze zaak te bemoeijen. Daar mijn vaartuig in den behoorlijken vorm is in dienst gesteld, ben ik aan mijn Regering verantwoordelijk voor mijne daden, en mijn Regering zal in het veronderstelde geval tegenover Frankrijk verantwoordelijk zijn, en niet tegenover u. Indien deze redenering juist is, en met allen eerbied dien ik aan Z. E. verschuldigd ben, geloof ik dat het op de duidelijkste beginselen van het internationale wetboek berust, volgt daaruit dat het beoordeelen van een prijs door een Prijzen-Geregtshof niet de eenige wijze is om het karakter van een genomen schip te veranderen. Wanneer de gezagvoerder van een nemend schip zelf een dergelijk schip van een lastbrief voorziet, dan is dat een vonnis in den plegtigen vorm en een waarschuwing voor de geheele wereld. Indien een behoorlijk in dienst gesteld schip hernomen werd, zou volgens ditzelfde beginsel het Prijzen-Geregtshof der oorlogvoerende mogendheid het niet aan zijne oorspronkelijke bezitters kunnen wedergeven, maar het zou het moeten veroordeelen als een vijandelijk oorlogsschip, veroverd op diegenen die het genomen hadden, want de Prijzen-Geregtshoven zijn internationale Geregtshoven en kunnen zich niet verbergen achter de vlag en de aanstelling van den kruiser.

Daarenboven naar aanleiding van deze kwestie der veroordeeling veronderstelt uw brief, geschreven aan den luitenant Low, gewezen kommandant der *Tuscaloosa*, dat, daar de *Tuscaloosa* niet veroordeeld was, zij gevolgelijk het eigendom van den vijand was op wien zij was buit gemaakt. Eene veroordeeling heeft op het oog het voordeel der onzijdige partijen en de zekerheid der koopers; maar zij is nooit noodig tegenover den vijand. Zijn regt is hem door het geweld ontnomen en niet door eene wettige handeling; en de in-bezit-neming van zijn eigendom *manu forte* is al wat tegenover hem vereischt wordt. Daar Graaf Russell deze duidelijke beginselen van het volkerenregt miskend en mijn in dienststelling erkend heeft, willen wij thans zijne beslissing nader beschouwen.

Zijne beslissing is deze: De *Tuscaloosa* is een prijs; zij is in de britsche wateren verschenen met schennis der bevelen van onzijdigheid der Koningin, derhalve moet zij aan haar eersten eigenaar wedergegeven worden. Het schip is niet in beslag genomen en veroordeeld omdat het eene plaatselijke wet heeft overtreden, gelijk ontduiking der invoerregten enz. — Want het zou alsdan niet in beslag genomen of veroordeeld kunnen zijn zonder tusschenkomst van een geregtshof; maar de sterke arm eener uitvoerende magt ontneemt mij mijn prijs, en geeft dien eenvoudig aan den vijand weder. Het is uitgemaakt dat alle prijzen, gelijk de overige koopvaardijschepen in beslag genomen en veroordeeld kunnen worden wegens schending der plaatselijke wet; maar dit is thans het geval niet. De geheele zaak bestaat in het internationale regt. Naar de vastgestelde beginselen is er erkend dat de onzijdige partijen het regt niet hebben om tusschen beide te komen tusschen den prijs en den veroveraar daarvan, uitgezonderd in een bijzonder geval, namelijk wanneer de prijs in de onzijdige wateren is buit gemaakt. In dit geval, en dan alleen, kan het onzijdige hof een onderzoek aangaande den prijs in 't werk stellen, en indien het aangevoerde *intra terminos* bewezen wordt, kan het eigendom aan zijn eersten eigenaar wedergegeven worden.

Indien een wettige prijs ondanks het verbod in onzijdige wateren komt, is al wat deze onzijdige partijen doen kunnen, hem te gelasten onverwijld te vertrekken, zonder dat zij zich op eenigerlei wijze met de zaken van den nemer inlaten.

Er is vastgesteld dat indien hij halsstarrig blijft weigeren te vertrekken, of indien hij zich op eene ongepaste wijze gedraagt, men hem kan noodzaken te vertrekken of hem in beslag nemen en verbeurd verklaren tot straf voor zijn overtreding. Maar er is in het onderhavige geval geen verontschuldiging aan te bieden. Om te bewijzen hoe heilig het regt van eenvoudig bezit is van den kant van een nemend schip, veroorloof mij een uwer eigen schrijvers van gezag aan te halen. Op bladz. 42 van het 1e deel van Phillimore, „Verhandeling over het Internationale Regt," zult gij het volgende vinden: — „In 1654 sloten Engeland en Portugal een verdrag, bij hetwelk onder anderen de beide natiën zich wederkeerig verbonden niet te dulden dat schepen of koopwaren van de eene, genomen door vijanden en in de havens der andere gebragt, van hun eersten bezitter of eigenaar zouden vervreemd worden."

„Welnu, ik schroom volstrekt niet te verklaren," merkt Lord Stowell aan in 1798, dat het onmogelijk is dit artikel letterlijk van kracht te doen zijn, naar de wijze waarop men thans het volkerenregt begrijpt; want geen land kan tusschen beide komen om aan een oorlogvoerende mogendheid wettig veroverde prijzen te ontnemen. Dit is misschien het grootste voorbeeld dat aangehaald kan worden van hetgeen de regtsgeleerden noemen *consuetudo obrogatoria.*

Daar nu mijn regt van dien aard is, zouden er wel sterke gronden noodig zijn om dengene te regtvaardigen die mij daarvan door geweld zou ontzetten. Maar hier bestaan dergelijke gronden niet; men beweert niet dat de *Tuscaloosa* zich hier onbehoorlijk gedragen heeft, tenzij het binnenloopen van dezen kruiser der Geconfedereerde Staten in een engelsche haven beschouwd worde als een onbetamelijk gedrag. Ik heb het in den aanvang van dezen brief verklaard, zij was in geenen deele voornemens de

bevelen der Koningin te overtreden. Haar misslag bij gevolg (indien er een misslag begaan is) moet met zachtheid beschouwd worden en niet met hardheid. Haar dwaling was de uwe en die van Z. E. den Gouverneur zoowel als de mijne. Wij waren het allen eens, geloof ik, om te erkennen dat zij een wettiglijk in dienst gesteld schip was en dat hare in dienstelling aan het geheele onderzoek, als niet-ontvankelijk, een eind maakte. Intusschen steekt zij in zee, bijgevolg erkend door de autoriteiten der kolonie, en de Regering van uw land verwerpt uw beslissing; de *Tuscaloosa* keert te goeder trouw in uwe haven terug om er op nieuw gastvrijheid te zoeken onder bescherming van de wetten der onzijdigheid, en wat gebeurdt er? Een engelsch officier, gewapend en onder uw bevelen, begeeft zich bij haar aan boord, doet den kommandant en zijne officieren er af gaan, en neemt haar in bezit onder voorwendsel dat zij de bevelen der Koningin overtreden heeft, en dat nog wel zonder dat men haar aangeraden had te vertrekken, zonder dat men loyaal en opregt genoeg geweest was haar vooraf te waarschuwen Ik protesteer allereerbiedigst tegen eene zoo gestrenge, onverwachte en ongastvrije handelwijze.

Maar ik moet ook nog spreken over het zonderlingste gedeelte der handelwijze. Niet alleen ontnaamt gij mij het regt dat ik op een prijs heb, maar gij zegt mij ook dat gij hem aan den vijand zult wedergeven; — volgens welk beginsel kan zulks geschieden? Ik kan zulks maar niet begrijpen. Ofschoon een Regering in een buitengewoon geval een prijs ten voordeele der schatkist kan verbeurd verklaren, is er slechts één geval waarin de prijs kan teruggegeven worden aan de tegenpartij, en wel dat waarvan ik hierboven reeds gesproken heb, namelijk wanneer een prijs binnen een onzijdig regtsgebied genomen is. En in dit geval beroept men zich op de niet-geldigheid van den prijs in den beginne; men zegt dat de prijs onwettig genomen is. Welnu, wanneer het schip zich binnen het regtsgebied bevindt der onzijdige mogendheid, wier wateren geschonden zijn, is er slechts een gedragslijn te volgen. Het schip behoort niet aan dengene die het ge-

nomen heeft, en daar het niet aan de onzijdige partij behoort, is het natuurlijk dat het aan de tegenpartij behoort, en het moet haar teruggegeven worden. Maar er is geen vergelijking tusschen dit geval en het onderhavige. De prijs kan niet als ongeldig verklaard worden. Mijn regt is even goed tegenover den vijand als of de veroordeeling was uitgesproken. Of het schip behoort mij, òf behoort aan de britsche regering. Indien het aan mij toebehoort, eischt het regt dat het aan mij uitgeleverd worde; indien het (ten gevolge van verbeurdverklaring) aan de britsche regering toebehoort, waarom zou deze regering hetzelve dan vrijwillig wegschenken aan een der oorlogvoerende partijen liever dan aan de andere?

Ik geloof dat mijne Regering deze zaak uit hetzelfde oogpunt beschouwt als ik, en het is zeer te betreuren dat een volk hetwelk voor zijn bestaan strijdt zelfs tegen een volk dat sterker is, zooveel reden heeft om zich te beklagen over de ongastvrije gezindheid eener Regering die, zoo zij getrouwelijk de gevoelens van het engelsche volk vertegenwoordigt, ten minste eenige sympathie en eenige goedheid voor hezelve moest gevoelen, en geenszins gestrengheid en hardheid.

IX.

AFMETINGEN VAN DE ALABAMA,

medegedeeld door de Heeren Gebroeders Laird, te Birkenhead.

Lengte ongeveer	230		voet.
Lengte tusschen de loodlijnen	213	8	„
Breedte van het verdek	32	0	„
Diepte van het hol	19	9	„
Diepgang bij volkomen uitrusting met ongeveer 300 ton kolen en proviand voor 6 maanden kruisens	15		„

Machine: 300 paardenkrachten.

Tuig: Schooner met drie masten, met lange ondermasten en raas aan den grooten en aan den fokkenmast.

Het hol van het schip is van hout, de algemeene zamenvoeging en de keus der materialen is dezelfde als bij de schepen dierzelfde klasse van Harer Majesteits zeemagt.

Het schip en de machines zijn geheel en al vervaardigd door de Gebroeders Laird, in hunne werkplaatsen te Birkenhead.

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: May 2010

PreservationTechnologies
A WORLD LEADER IN COLLECTIONS PRESERVATION
111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

LIBRARY OF CONGRESS
0 013 709 458 7
